ROBIN HOBB

CORABIA NEBUNĂ

VOLUMUL 2
ÎNĂLȚAREA DRAGONULUI

PARTEA A DOUA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

ARMADA

ROBIN HOBB

CORABIA NEBUNĂ

VOLUMUL 2
ÎNĂLȚAREA DRAGONULUI
PARTEA A DOUA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor print: Magda BITAY
Tehnoredactor ebook: Corina REZAI
Lector: Rodica CREȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOBB, ROBIN
Corabia nebună. Înălţarea dragonului / Robin Hobb; trad. din lb. engleză: Ana-Veronica Mircea. –
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2021
2 vol
ISBN print: 978-606-43-1028-6
ISBN epub: 978-606-43-1110-8
Vol. 2. : Înălţarea dragonului. - 2021. - ISBN 978-606-43-1025-5

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Robin Hobb
THE MAD SHIP
Copyright © Robin Hobb, 1999.
All rights reserved.
Robin Hobb asserts the moral right to be identified as the author of this work.

© Nemira, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA.

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

20

PIRATERIE

Cu prada în faţa ochilor, toate îndoielile i se risipiră aidoma ceţurilor dimineţii într-o zi însorită. Tot ce împărţise cu Wintrow, tot zbuciumul lui sufletesc, toate temerile lui şi toate regulile moralei, toate se desprinseră de ea ca vopseaua de lemnul-vrăjitor însufleţit. Când îl auzi pe năierul de cart strigând că se vedea o pânză, în ea se trezi ceva străvechi: venise timpul să-nceapă vânătoarea. Când piraţii de pe puntea ei repetară strigătul feroce al omului de pe gabie, dădu la rândul ei glas unui ţipăt ascuţit, ca al şoimului care se năpusteşte asupra prăzii. Mai întâi se zări pânza şi apoi corabia, fugind cu disperare de *Marietta*. Vasul mai mic hăituia prada, în vreme ce *Vivacia*, până atunci ascunsă după un promontoriu, se avânta în largul mării, alăturându-se urmăririi.

Echipajul o conducea aşa cum nu mai fusese condusă niciodată, desfăşurând pânză după pânză, până ce catargele şi vergele i se încordară, prinzând suflarea vântului. Pânzele i se umflau şi şuierul aerului pe lângă obrajii ei îi trezea amintiri care nu veneau din vieţile oamenilor. Îşi ridică mâinile, cu degetele îndoite ca nişte gheare, şi le întinse către corabia care fugea. Un bubuit sălbatic, ca de tunet, îi umplu trupul fără inimă şi fără sânge, înfierbântând-o până la frenezie. Se aplecă în faţă, netezindu-şi trupul din scânduri până ce căpătă o iuţeală care-i făcu echipajul să chiuie, entuziasmat. Tăia valurile împroşcând cu spumă albă.

– Vezi? strigă Kennit triumfător, cu mâinile încleştate de balustrada de la prora. *E* în sângele tău, doamna mea! Ştiam eu! Pentru asta ai fost făurită, nu

ca să-ți porți liniștită încărcătura, cum duce o țărancă o găleată cu apă. După ei! Ah, te-au văzut; te văd, uite cum fug! Dar n-o să le folosească la nimic.

Alături de Kennit, Wintrow se ținu strâns de balustradă. Sub sărutarea aspră a vântului sărat, din coada ochilor i se prelingeau lacrimi. Nu scotea niciun sunet. Avea fălcile strâns încleștate, aproape tot atât de strâns cum își ținea dezaprobarea înlăuntrul lui. Dar îl trădau bătăile nebunești ale inimii. Sângele îi cânta în ritmul acelei urmăriri. Tot sufletul îi vibra în așteptarea capturii. Își putea nega entuziasmul față de sine însuși, dar nu-l putea ascunde de ea.

Kennit și Sorcor nu-și aleseseră prada la întâmplare. Zvonul despre *Țâfnosul* ajunsese la urechile lui Sorcor cu săptămâni în urmă. Lui Kennit i-l împărtășise mai de curând, după ce-l văzuse refăcându-se pe zi ce trecea. Căpitanul Avery, de pe *Țâfnosul*, se lăudase nu doar în portul Jamaillia, ci și în altele mai mici că niciun pirat, oricât de cutezător sau de plin de virtuți, nu putea să-l descurajeze, făcându-l să renunțe la negoțul cu sclavi. Se lăudase prostește, îi spusese Kennit *Vivaciei*. Avery avea deja o reputație cunoscută tuturor. Nu transporta decât marfă de cea mai bună calitate, sclavi educați, care puteau fi întrebuințați ca preceptori, servitori în casă sau intendenți. Mai transporta și cele mai rafinate mărfuri pe care le găseai în Jamaillia: băuturi alcoolice fine și tămâie, parfumuri și obiecte din argint migălos lucrate. Mușteriii săi din Chalced se așteptau să le aducă tot ce puteau fi mai frumos și mai extravagant și îl plăteau ca atare. Corabia lui era o țintă bogată, dar nu era ceea ce-și alegea Kennit de obicei. De ce să atace o corabie rapidă și bine înarmată, cu un echipaj disciplinat, când erau atât de multe alte prăzi ușor de luat în stăpânire? Dar Avery se lăudase mult prea des și cu mult prea multă nesăbuință. O asemenea nerușinare nu putea fi trecută cu vederea. Și Kennit avea o reputație de păstrat; Avery fusese destul de neghiob cât să i-o pună la îndoială.

Nu doar o singură dată, Kennit se dusese la bordul *Mariettei* ca să plănuiască atacul împreună cu Sorcor. *Vivacia* știa că discutaseră despre cele mai potrivite locuri pentru o ambuscadă. Ea pusese întrebări, dar el ocolise răspunsurile, lăsându-i curiozitatea nesatisfăcută.

În vreme ce ea și *Marietta* se apropiau de pradă din direcții opuse, *Vivacia*

își amintea ce îi spusese Wintrow în noaptea trecută. Vorbise pe șleau, condamnând faptele lui Kennit.

– Urmărește corabia asta de dragul gloriei, nu al dreptății, susținuse el pe un ton acuzator. Altele au la bord mult mai mulți sclavi, care suferă din pricina mizeriei și a lipsurilor. Din câte am auzit, Avery nu-i înlănțuie, îi lasă liberi sub punte. E generos cu mâncarea și cu apa, așa că marfa lui ajunge la cumpărători în stare foarte bună și se vinde pe bani frumoși. Kennit nu i-a ales corabia fiindcă detestă sclavia, ci de dragul bogăției și al faimei.

Ea îi cântărise o vreme cuvintele.

– El nu simte asta când se gândește la ea, răspunsese.

Și nu mai vorbise despre asta, fiindcă nu-și putea da seama, fără niciun dubiu, ce simte, de fapt, Kennit. Știa că-n el sunt adâncuri pe care le ascunde de toată lumea. Încercase să îndrepte discuția către o altă interpretare.

– Nu cred că sclavii de sub punțile lui vor fi mai puțin recunoscători că li se redă libertatea decât cei ținuți în mizerie și lipsuri. Crezi că sclavia devine acceptabilă dacă sclavul e tratat ca un cal sau ca un câine foarte valoros?

– Bineînțeles că nu! ripostase Wintrow, iar ea condusese conversația pe căi care îi îngăduiau să-și susțină părerea cu mai multă pricepere.

Abia în ziua aceea putuse să dea un nume șuvoiului de sentimente care îl străbătea pe Kennit când vorbea despre *Țâfnosul*. Era pofta de vânătoare. Micul vas care părea să zboare în fața lor era o frumusețe, îl ispitea pe Kennit așa cum e ispitită o pisică de un fluture care-și agită aripile. Fiind o fire practică, n-ar fi ales o pradă atât de greu de capturat. Dar nici nu putea să reziste tentației de a intra în luptă odată ce fusese provocat.

Pe măsură ce distanța dintre *Vivacia* și mica goeletă cu două catarge se micșora, Wintrow simțea crescând în el o nerăbdare care-l îngrețoșa. Îl prevenise pe Kennit în repetate rânduri că pe punțile *Vivaciei* nu trebuie vărsat sânge. Încercase să-i explice piratului că o corabie vie păstrează pentru totdeauna amintirile măcelului, dar nu izbutise să-i descrie cât de grea e povara lor. Dacă piratul nu-i dădea ascultare, dacă îngăduia luptele pe punțile ei sau, mai rău, dacă executa acolo prizonieri, Wintrow nu credea că *Vivacia* o să facă față. Când se străduise să-l convingă că nu trebuie folosită pentru

piraterie, Kennit îl ascultase plictisit, apoi îl întrebase sec de ce crede că a capturat corabia vie. Wintrow preferase să ridice din umeri şi să tacă. Dacă ar fi insistat, putea să-l provoace pe Kennit să-i arate că e stăpânul lui şi al corabiei.

Echipajul *Ţâfnosului* era pe greement, întinzând pânze cu frenezie. Dacă l-ar fi urmărit doar *Marietta*, *Ţâfnosul* ar fi putut să scape. Corabia vie nu era doar mai iute decât goeleta, dar se afla şi într-o poziţie care îi îngăduia s-o împingă în canal. O clipă, Wintrow crezu că *Ţâfnosul* o să treacă de ei, îndreptându-se spre largul mării. Pe urmă se auzi o poruncă dată cu furie şi văzu corabia cu sclavi coborând o pânză ca să nu fie purtată spre ţărm şi să eşueze. Câteva minute mai târziu, *Marietta* şi *Vivacia* o încolţiră. Cârligele de abordaj zburară de pe *Marietta* pentru a cădea pe punţile *Ţâfnosului*, înfigându-se în ele. Echipajul renunţă la încercarea de a fugi şi se grăbi să se apere. Era bine pregătit. Azvârli vase incendiare, ca să-şi împrăştie flăcările pe coca şi pe punţile *Mariettei*. Năierii îmbrăcară armuri uşoare, de piele, şi îşi luară săbiile cu dezinvoltura luptătorilor cu experienţă. Alţii, cu arcuri pe umăr, se căţărau pe greement cu iuţeală. Pe *Marietta*, o parte dintre piraţi îşi apăra vasul, înăbuşind flăcările cu bucăţi de velă ude, pe când alţii manevrau catapultele. O ploaie de pietre cădea neîncetat asupra *Ţâfnosului*. Între timp, parâmele de abordaj trăgeau ghinionistul vas cu sclavi tot mai aproape de *Marietta*, unde piraţi însetaţi se sânge se îngrămădeau cu nerăbdare lângă copastie. Ca număr, depăşeau cu mult echipajul *Ţâfnosului*.

Pe *Vivacia*, oamenii înşiruiţi pe lângă copastie priveau înfruntarea cu invidie. Strigau către confraţii lor piraţi, dându-le sfaturi, şi chiuiau entuziasmaţi. Pe greementul *Vivaciei* urcară arcaşi şi o rafală de săgeţi lovi echipajul şi punţile *Ţâfnosului*. Numai aşa puteau lua parte la luptă, dar participarea lor semăna moarte. Apărătorii *Ţâfnosului* nu erau lăsaţi să uite că în spatele lor e un al doilea duşman. Pe uituci îi străpungeau săgeţile. Kennit o ţinea pe *Vivacia* pe margine, cu prora către cele două corăbii încleştate în luptă. El stătea pe puntea proră, strângând în mâini balustrada. Îi vorbea galionului cu voce scăzută, părând să-l instruiască. Din când în când, câte o pală de vânt îi aducea cuvintele la urechile lui Wintrow, dar îi erau evident

adresate corabiei.

– Acolo, îl vezi? Primul care-a sărit peste copastie şi a ajuns pe puntea duşmanului, cel cu basma roşie. E Sudge, un hoţoman excelent, el trebuie să fie mereu primul. În spatele lui, ăla e Rog. Flăcăul ăsta îl idolatrizează pe Sudge şi din pricina asta şi-ar putea găsi moartea într-o zi…

Vivacia dădea din cap, sorbind din ochi scena. Îşi ţinea pumnii încleştaţi pe piept şi buzele întredeschise, incitată. Când intră în comuniune cu ea, Wintrow îi simţi entuziasmul confuz. Sentimentele oamenilor de la bord – un amestec de sete de sânge, invidie şi entuziasm – o izbeau ca un flux în creştere. Ca un val aparte, veneau sentimentele lui Kennit, mândru de oamenii lui. Piraţii în haine strălucitoare năpădeau puntea *Ţâfnosului* ca o hoardă de furnici şi se împrăştiau, intrând în luptă. Vântul şi întinderea de apă dintre corăbii înăbuşeau înjurăturile şi urletele. Dacă *Vivacia* ştia că de pe greementul ei zboară săgeţi care străpung carne omenească, nu se trăda nicidecum. Privit de la distanţă, măcelul era un spectacol de mişcare şi culoare. Avea ceva fastuos, dramatic, antrenant. Un bărbat căzu de pe greementul *Ţâfnosului*. Se izbi de o vergă, se legănă o clipă agăţat pe ea, apoi se strivi de punte. Wintrow se cutremură în momentul izbiturii, dar *Vivacia* nici măcar nu clipi. Atenţia îi era îndreptată spre puntea proră, unde căpitanul corabiei atacate se lupta cu Sorcor. Lama fină a sabiei căpitanului Avery străluci ca un ac de argint când o repezi spre piratul mai masiv decât el. Sorcor pară lovitura cu sabia scurtă din mâna lui stângă şi atacă la rândul său cu sabia lungă din mâna dreaptă. Moartea dansa între ei. *Vivaciei* îi străluceau ochii.

Wintrow aruncă o privire piezişă spre Kennit. De acolo, de la distanţă, corabia vedea înfocarea luptătorilor şi desfăşurarea luptei, dar era ferită de ororile ei. Sângele nu-i împroşca punţile, iar vântul îndepărta de ea fumul şi ţipetele răniţilor şi muribunzilor. Aşa cum se întinde o pată, şuvoiul de piraţi cuprindea încet, dar sigur, punţile vasului capturat. *Vivacia* vedea totul, dar era ruptă de ceea ce se petrecea. Oare Kennit voia s-o deprindă cu violenţa încetul cu încetul?

Wintrow îşi drese glasul.

– Acolo mor oameni, spuse. Se încheie vieți în durere și groază.

Vivacia îi aruncă o scurtă privire, apoi își îndreptă din nou ochii spre luptă. Îi răspunse Kennit.

– Ei au vrut-o, sublinie. Au ales știind foarte bine că au șanse să moară. Și nu vorbesc doar despre oamenii mei curajoși, care se aruncă în luptă cu plăcere. Cei de pe *Țâfnosul* se așteptau să fie atacați. Ei ne-au stârnit. S-au lăudat că sunt gata să ne-nfrunte. Nu uita că au luat la bord veste de piele, săbii și arcuri. De ce-ar fi făcut-o, dacă nu se așteptau la o luptă, dacă nu știau că *merită* să fie atacați?

Râse gutural. Apoi își răspunse singur.

– Nu, ceea ce vezi acolo nu e un măcel. E o înfruntare a voințelor. S-ar putea spune chiar că e manifestarea fizică a eternului conflict dintre dreptate și nedreptate.

– Mor oameni, repetă Wintrow cu încăpățânare.

Încercă să pună convingere în cuvinte, dar simți că încrederea în propriile păreri pălește sub înrâurirea vorbelor lui Kennit, care admise, cu glas mieros:

– Oamenii mor dintotdeauna. Acum, aici, pe puntea asta, viața din noi doi se stinge, ne ofilim aidoma trecătoarelor flori ale verii. *Vivacia* ne va supraviețui tuturor, Wintrow. Moartea nu e rea. Corabia a absorbit mai multe vieți pentru a se însufleți, nu-i așa? Gândește altfel, Wintrow. Corabia e zi de zi martoră la viața sau la moartea noastră? E la fel de ușor să spui și una, și alta. Da, e durere și violență. Fac parte din toate creaturile și, în sine, nu sunt rele. Violența unei inundații smulge copacii de pe maluri, dar pământul hrănitor și apa pe care le aduce oferă în schimb mult mai mult. Noi, doamna mea și cu mine, suntem luptători pentru dreptate. Dacă trebuie să-nlăturăm răul, s-o facem repede, chiar dacă asta înseamnă durere.

Vocea îi era joasă și plină, ca un tunet îndepărtat, și tot atât de răscolitoare. Wintrow știa că undeva, în aparent neîntrerupta țesătură a acelei logici, sunt fire scăpate. Dacă ar fi găsit unul, ar fi putut deșira întreaga înșiruire a argumentelor. Se mulțumi cu un verset citit cândva într-o carte:

– Una dintre diferențele dintre bine și rău e faptul că binele poate să îndure existența răului și totuși să învingă. Însă, în cele din urmă, răul este

întotdeauna înfrânt de bine.

Kennit zâmbi cu blândeţe şi clătină din cap.

– Wintrow, Wintrow. Gândeşte-te la ceea ce ai spus. Ce soi de bine sumbru poate tolera răul, îngăduindu-i să continue? O face acel bine care se teme să nu-şi piardă confortul şi adăpostul de primejdii şi care se preschimbă dintr-un bine veritabil într-o mulţumire de sine oarbă. Să-i întoarcem spatele suferinţei de pe corabia aia, spunându-ne că noi, aici, suntem oameni liberi, că pentru sclavii de acolo nu putem face nimic, că nu le rămâne decât să-şi poarte de grijă singuri? Cu siguranţă că nu aşa ceva te-au învăţat la mănăstire.

– Nu asta am vrut să spun! ripostă Wintrow, indignat. Binele îndură răul aşa cum îndură piatra ploaia. Nu-l tolerează, ci…

– Cred că s-a terminat, îl întrerupse Kennit cu voce suavă.

De pe *Ţâfnosul* erau aruncate leşuri în mare. Niciun şarpe nu se sălta să le înşface. Rapidă şi curată, corabia nu-i atrăsese niciodată, nu o urmăreau. Pavilionul era smuls de pe catarg. Un steag al corbului, roşu cu negru, îi luă cu iuţeală locul. Piraţii deschiseră tambuchiurile. Sclavii începură să iasă pe punte. Kennit se uită peste umăr.

– Etta, ai grijă să fie pregătită barca. Vreau să merg să văd captura noastră.

Se întoarse spre Wintrow.

– Vrei să mă-nsoţeşti, flăcăule? Ar fi instructiv să vezi recunoştinţa celor pe care i-am salvat. Ţi-ai putea schimba părerea despre ceea ce facem.

Wintrow clătină încet din cap.

Kennit râse. Pe urmă vocea i se schimbă.

– Vino oricum. Repede, nu pierde timpul. O să te educ în ciuda voinţei tale.

Wintrow bănui că, în realitate, piratul nu vrea să-l lase să vorbească între patru ochi cu *Vivacia* despre ceea ce văzuseră. Kennit voia să fie cuvintele lui cele luate în considerare de corabie când o să se gândească la capturarea *Ţâfnosului*. Băiatul strânse din dinţi, dar se întoarse cu spatele spre copastie, pregătindu-se să se supună poruncii. Putea să îndure. Avu un şoc când Kennit îşi puse un braţ pe umerii lui. Se aplecă spre el, ca şi cum ar fi vrut să se sprijine.

– Învaţă să pierzi cu graţie, Wintrow, spuse cu glas prietenos. Pentru că, de

fapt, nu pierzi. Câștigi ceea ce trebuie să te-nvăț. Și am multe să te învăț, îl asigură, strâmbându-și buzele când își lăți zâmbetul.

*

Mai târziu, în barcă, când se îndreptau spre *Țâfnosul*, piratul se aplecă spre urechea lui Wintrow.

– Băiatul meu, chiar și o piatră e măcinată în cele din urmă de ploaie. Și piatra n-are de ce să se rușineze pentru asta.

Îl bătu prietenește pe umăr, apoi își îndreptă spatele. Se uită dincolo de scânteierea apei către captura sa, radiind de încântare.

*

Pe drumul ei grăbit prin crângul din spatele casei și apoi în josul stâncilor, rafalele de vânt aduceau către Althea notele răzlețe ale unui cântec din fluier. Făgăduise că se întâlnește cu Brashen și Amber la amiază, lângă corabia abandonată pe plajă. Aveau să-i dea vestea împreună. Neliniștea era un ghem supărător în stomac când se întreba cum o să reacționeze *Paragon*. Notele care îi ajungeau la urechi nu erau cu adevărat o melodie; îi sunau ca un soi de încercare. Probabil că un copil se juca pe plajă.

Judecând după profunzimea notelor ar fi trebuit să se aștepte să vadă galionul orb suflând într-un fluier de cioban de dimensiuni impresionante. Absorbit de ceea ce făcea, *Paragon* era transfigurat. Fruntea nu-i mai era încrețită, iar poziția umerilor nu mai lăsa impresia că se teme de un atac. Părea o creatură cu desăvârșire diferită de corabia bizară și bănuitoare cu care se împrietenise cu atât de mult timp în urmă. Trecu prin câteva clipe de gelozie la gândul că Amber izbutise o asemenea schimbare.

Fluierul imens era, fără îndoială, făurit de Amber. Althea clătină din cap, nemulțumită de ceea ce i se părea deodată unul dintre lipsurile ei. În toți anii de când îl cunoștea pe *Paragon*, nu se gândise niciodată să-i aducă daruri ca acelea pe care i le oferea Amber. Făuritoarea de mărgele venea cu jucării și

tot soiul de flecuşteţe ca să dea de lucru mâinilor şi minţii lui. Althea îi era prietenă de atâta vreme şi nu văzuse niciodată în el nimic altceva decât o corabie vie eşuată. Ţinea la el, îl considera o persoană, nu un obiect. Totuşi, în mintea ei, imaginea lui nu se schimbase niciodată. *Paragon* îi dezamăgise pe cei care se încrezuseră în el, era o corabie vie periculoasă şi n-avea să mai navigheze niciodată. Amber desferecase acea parte a lui care era un copil vioi, dar în amorţeală, şi care reacţionase. Asta îi schimbase corabiei starea de spirit.

Când ajunse mai aproape, Althea şovăi preţ de câteva clipe. Corabia cânta fericită, fără să simtă prezenţa ei. Galionul fusese sculptat dându-i-se înfăţişarea unui războinic bărbos, cu faţa colţuroasă. Cu ani în urmă, o bardă sau o secure îi ciopârţise chipul, scoţându-i ochii. Acum, în ciuda bărbii şi a părului zbârlit, ceea ce rămăsese din faţa lui avea ceva bizar de copilăresc. Althea venise să-l convingă, împreună cu Brashen şi Amber, să mai dea o dată piept cu menirea sa, în a cărei îndeplinire eşuase atât de spectaculos. Venise să-i răpească ziua însorită galionului copilăros, care cânta la fluier. Avea să-i ceară să facă tocmai ceea ce îl speria cel mai mult. Ce urmări putea avea asta pentru el? Pentru prima dată de când aflase planul lui Brashen, se întrebă cu adevărat cum avea să-l afecteze pe *Paragon*. Pe urmă se gândi la *Vivacia* şi asta îi aspri inima. *Paragon* era o corabie vie. Fusese creat ca să străbată mările şi, dacă ea putea să-i redea asta, ar fi însemnat mult mai mult decât oricare dintre flecuşteţele dăruite de Amber.

Refuză să se gândească la ceea ce li se putea întâmpla tuturor dacă el dădea greş din nou.

Simţi miros de foc şi de mâncare. De când venise vara cu căldura ei, Amber gătea cel mai adesea afară, pe plajă. În interiorul lui *Paragon* făcuse treptat mai multe schimbări; Althea era de acord cu unele, dar altele o scandalizau. Cabina căpitanului acum strălucea, cu tot lemnul lustruit şi uleiat. Tot ce era din aramă fusese lustruit cu bucăţi de piele şi sclipea. Dulapurile stricate şi balamalele smulse fuseseră reparate cu mare dăruire. Încăperea mirosea a ulei din seminţe de in, a terebentină şi ceară. În serile când aprindea înăuntru un felinar, Amber părea înconjurată doar de miere şi de aur.

Scandalizatoare era trapa tăiată în podea ca să poată coborî în cală. Atât Brashen, cât şi Althea fuseseră şocaţi când dăduseră cu ochii de ea. Amber încercase să le explice că dorise să ajungă cât mai repede în cală, la materialele ei de lucru, dar niciunul dintre cei doi nu acceptase aşa ceva. Nicio corabie, îi explicaseră ei, n-are trapă în cabina căpitanului. Chiar şi bine zăvorâtă şi acoperită cu un covor de cea mai bună calitate, o ofensa pe Althea.

Amber refăcuse şi alte părţi ale corabiei. Soba de gătit din cambuză fusese curăţată şi lustruită. Deşi îşi pregătea mâncarea pe plajă, îşi ţinea acolo vasele şi proviziile. Althea n-ar fi putut spune cum făcea faţă înclinării punţii. Amber se mulţumea să susţină că restaurarea acelor părţi îl ajuta pe *Paragon* să se simtă mai bine, aşa că o făcuse. Nisipul fusese scos din toată corabia. Fuseseră curăţate şi fărâmele de muşchi şi de alge aduse de vânt şi rămase agăţate. În întreaga corabie, pusese vase în care arsese ierburi aromatice, pentru ca fumul lor s-alunge mirosul de umezeală şi insectele. Toate uşile, hublourile şi trapele tambuchiurilor se închideau acum perfect. Făcuse totul înainte de discuţia despre relansarea lui *Paragon* la apă. Althea se gândi o clipă la asta, apoi îşi lăsă presupunerile deoparte.

– *Paragon*! strigă ea.

El îşi desprinse fluierul de buze şi îi zâmbi.

– Althea! Ai venit la mine în vizită!

– Da, am venit. Brashen şi Amber sunt şi ei aici?

– Unde altundeva? întrebă el vesel. Sunt înăuntru. Dintr-un motiv oarecare, Brashen a vrut să se uite la mecanismul timonei mele. Amber e cu el. Vor ieşi imediat.

– Fluierul e superb. E nou?

El păru stânjenit.

– Nu tocmai. Îl am de o zi sau două, dar încă nu sunt în stare să cânt nimic. Amber spune că n-are importanţă dacă nu pot să urmăresc un cântec. Spune că, atâta vreme cât îmi place ce cânt, am muzica mea. Dar eu aş vrea să pot cânta melodiile.

– Cred că Amber are dreptate. O să izbuteşti cu timpul, după ce o să te-

nveți cu fluierul.

Țipete de pescăruși iritați o făcură pe Althea să-ntoarcă brusc capul. Pe plajă, la mare depărtare, două femei se îndreptau spre corabie. Un bărbat corpolent le urma mișcându-se cu greutate. Althea se încruntă. Veneau prea devreme. Încă nu stătuseră de vorbă cu *Paragon*, care avea să descopere curând că se luase o hotărâre fără să fie întrebat. Trebuia să-i scoată pe Brashen și Amber afară cât mai repede, înainte de sosirea celorlalți.

– Ce i-a supărat pe pescăruși?

– A trecut cineva pe plajă. Mi-e poftă să… ăă… beau o ceașcă de ceai. Te superi dacă urc la bord s-o-ntreb pe Amber dacă mă pot folosi de ceainicul ei?

– Du-te, sunt sigur că n-o să se supere. Bine-ai venit la bord.

Se simți ca o trădătoare când, fără nicio grijă, el își duse din nou fluierul la buze. Peste foarte puțin timp, întreaga lui viață avea să se schimbe. Ea se cățără pe scara de frânghie, care reprezenta cea mai recentă contribuție a lui Brashen la sălașul lui Amber, apoi traversă puntea înclinată către tambuchiul de la pupă. Cobora scara când auzi, venind de jos, vocile celor doi.

– Pare în stare bună, spunea Brashen. Însă e greu să-ți dai seama când cârma e înțepenită în nisip. Odată ce-o să eliberăm corabia, o să vedem cum se mișcă. Dar puțină unsoare n-o să-i facă niciun rău. I-am putea cere lui Clef s-o ungă.

Deși foarte îngrijorată, Althea nu putu să nu zâmbească. Brashen spusese că băiatul sclav e o mare pacoste pentru el. Totuși băiatul părea să se fi strecurat cumva deja în rolul musului. Brashen îl punea să facă toate treburile mărunte și simple pentru care altcineva n-avea timp. Băiatul nu minți când zisese că știe cum să umble pe puntea unui vas. Părea să se simtă pe deplin în largul lui trăind pe puntea unei corăbii abandonate. Și se părea că *Paragon* îl acceptase cu mult mai multă iuțeală decât se obișnuia el cu galionul viu. Băiatul se dovedea încă foarte șovăitor când era vorba să-i vorbească direct. O binecuvântare, conchise Althea, având în vedere secretul pe care i-l ascundeau corabiei de o săptămână.

Davad Restart nu fusese ușor de convins. Față de Ronica, negase la început

că ar ști ceva despre vreun târg al cărui obiect e *Paragon*. Ea nu încetase să insiste, repetând că ba da, știe foarte bine care sunt ofertele și contraofertele. Mai mult decât atât, subliniase că el e singurul care poate mijloci o înțelegere atât de delicată. Când, în cele din urmă, el recunoscuse că negocierile pentru cumpărarea lui *Paragon* îi sunt cunoscute, Althea ieșise din cameră. Era plină de dezgust. Davad era un negustor din Bingtown născut, ca și ea, într-o lume care trăia respectându-și tradițiile. Cum se putuse gândi să-i facă așa ceva unei corăbii vii? Cum putuse cădea atât de jos, încât să ademenească familia Ludluck cu bani pentru a fi de acord cu ceva atât de odios? Ceea ce făcuse el era trădare, era cruzime, era nedreptate. Pentru bani și ca să-și consolideze influența asupra Negustorilor Noi, își trădase moștenirea. Sub dezgust, își simțea rana. Davad, cel care îi adusese dulciuri și o dusese în cârcă în copilărie; Davad, cel care o văzuse crescând și îi trimisese flori la a șaisprezecea aniversare; Davad, trădătorul.

Ronica și Keffria se ocupaseră de ceea ce numea, în gândul ei, răscumpărare. Ea nu fusese în stare să se convingă să ia parte. Îl ocolea pe Davad, fiindcă nu se simțea în stare să-i vorbească politicos, însă nu cuteza să-l jignească.

Continuă să coboare.

– Vin ceilalți, dădu de veste, în vreme ce pașii îi răsunau pe punte. Mama e în capătul plajei. Mă tem că Negustorul Restart a hotărât cu de la sine putere să vină și el încoace. Sper să aibă destulă minte ca să-și țină gura închisă, dar mă tem că sper zadarnic. Ați vorbit cu *Paragon*?

Se uita la Amber. Îi era mai ușor. Între ea și Brashen nu exista dușmănie, dar nici nu se simțeau în largul lor împreună.

– Nu încă! Amber părea copleșită. Am vrut să fii și tu aici. Nu m-așteptam s-apară ceilalți atât de curând.

– Vin prea devreme. Aș putea să-l trimit pe Clef să-i roage să mai aștepte până ce le facem cumva semn.

Amber se gândi câteva clipe.

– Nu. Cred că e cu atât mai bine cu cât se face mai repede. Mă tem că el o să tune și-o să fulgere, o să se bosumfle, dar bănuiesc că, în sinea lui, o să

bucure.

Oftă scurt.

– Să mergem.

Althea urcă scara în urma lui Amber, cu Brashen la doi paşi în spatele ei. Pe plajă, îl găsiră pe Clef stând pe un bolovan, în faţa lui *Paragon*. Faţa băiatului era de un roşu aprins; încerca să-şi recapete răsuflarea. *Paragon* suflă în fluier, scoţând brusc sunetul unei băşini, şi amândoi izbucniră în hohote de râs. Galionul îşi ridică mâna liberă ca să-şi stăpânească râsetele înfundate, dar băiatul continuă să hohotească zgomotos. Althea se opri şi se holbă la cei doi. În spatele ei, Brashen se alătură râsetelor. *Paragon* îşi întoarse spre el ochii orbi şi zâmbi larg.

– Ei, aici erai.

– Suntem aici, confirmă Amber. Cu toţii.

Se apropie de galion şi întinse o mână înmănuşată ca să-i atingă partea de jos a braţului.

– *Paragon*, suntem cu toţii aici fiindcă vrem să vorbim cu tine despre ceva anume. Ceva foarte important.

Râsul pieri de pe faţa lui, lăsând loc nesiguranţei.

– Ceva rău?

– Ceva bun, răspunse Amber cu voce liniştitoare. Cel puţin noi toţi credem asta.

Se uită în jur la ceilalţi, apoi în lungul plajei. Althea îi urmări privirea. Mama ei şi Amis Ludluck aveau să ajungă la ei cât de curând.

– E vorba de ceva bun, pe care avem prilejul să-l facem cu ajutorul tău. Fără tine nu e cu putinţă.

– Nu sunt copil, ripostă corabia. Nu-mi vorbi pe ocolite.

Neliniştea îi creştea.

– Cum am putea fi cu toţii împreună? Ce lucru bun?

Amber îşi frecă obrajii, nervoasă. Se uită din nou la Althea şi Brashen, apoi îşi îndreptă toată atenţia către corabie.

– Ştiu că nu eşti copil. Vorbesc pe ocolite pentru că, ei, mă tem că n-o să vrei să ni te alături. *Paragon*, uite despre ce e vorba. Ai auzit de *Vivacia*,

corabia vie a familiei Vestrit. Au capturat-o piraţii. Ştii totul despre asta. Ne-ai auzit vorbind, întrebându-ne ce e de făcut. Ei bine, Althea vrea să se ducă s-o salveze. Şi eu, şi Brashen o să mergem.

Amber trase aer în piept.

– Vrem să fii tu corabia care ne va duce la ea. Ce zici de asta?

– Piraţi, răspunse el cu răsuflarea tăiată.

Îşi scărpină barba cu mâna liberă.

– Nu ştiu. Nu ştiu. Voi toţi îmi sunteţi pe plac. Îmi place să fiu cu voi. Nicio corabie n-ar trebui lăsată în mâinile piraţilor. Sunt creaturi groaznice.

Althea reîncepu să respire. Avea să fie bine.

– Familia Ludluck a spus c-o să mă ducă acolo?

Pe Brashen îl cuprinse o tuse nervoasă. Amber se uită la ceilalţi doi, invitându-i să vorbească, dar niciunul nu se oferi.

– Familia Ludluck ne îngăduie nouă să te ducem acolo.

– Dar cine… vrei să spui că la bord n-o să fie nimeni din familia mea?

Lui *Paragon* nu-i venea să creadă.

– Nicio corabie vie nu navighează fără un membru al familiei la bord.

Brashen îşi drese glasul.

– O să fiu eu la bord, *Paragon*. După atâţia ani de când ne cunoaştem, îmi eşti la fel de apropiat ca o rudă. Nu e de-ajuns dacă merg eu?

– Nu. Nu, Brashen.

Nervoasă, corabia îşi ridică vocea.

– Îmi placi mult, da, dar tu nu eşti un Ludluck, pe când eu sunt. Eşti prietenul meu, dar nu faci parte din familia mea. Nu pot naviga fără cineva din familie la bord.

Îşi sublinie spusele clătinând din cap.

– Ar fi ca şi cum ar spune că renunţă la mine pentru totdeauna, că niciodată, absolut niciodată n-o să le fiu de vreun folos. Nu.

Strânse fluierul în amândouă mâinile şi amândouă continuară să-i tremure.

– Nu!

Mama Altheei şi Amis Ludluck se opriseră. Amis îl fixa pe *Paragon* cu privirea. Îşi încrucişă braţele în faţă şi strânse din buze până când se contopiră

într-o linie dreaptă. Althea văzu în asta refuz şi respingere. Se bucură că *Paragon* e orb. Davad gâfâia, străduindu-se să le-ajungă pe cele două femei din urmă.

– *Paragon*, spuse ea, încercând să-l liniştească. Te rog, ascultă-mă. Sunt ani de când la bordul tău n-a mai fost niciun Ludluck. Toţi te-au lăsat singur, în afară de noi trei. Şi totuşi ai supravieţuit. Cred că te deosebeşti de majoritatea corăbiilor vii. Cred că ai un simţ al sinelui tău rupt de familie. Cred că ai învăţat să fii… independent.

– Am supravieţuit numai pentru că n-am putut muri! tună el pe neaşteptate.

Ridică fluierul într-o mână, ca şi cum ar fi vrut să-l arunce în ea. Apoi, ca o măreaţă demonstraţie a stăpânirii de sine, îşi întinse braţul peste umăr şi puse preţiosul instrument pe înclinata lui punte proră. Răsufla greu, pe nas, când se întoarse din nou spre ea.

– Trăiesc în suferinţă, Althea. Trăiesc la graniţa nebuniei! Crezi că nu ştiu asta? Am învăţat… ce am învăţat? Nimic. Numai că trebuie să merg înainte şi aşa fac. Înlăuntrul meu e un gol care mă devorează şi nu se satură nicicând. Îmi mănâncă zilele una câte una, le înghite secundă după secundă şi de la o zi la alta din mine rămâne tot mai puţin, dar nu izbutesc nicidecum să dispar cu desăvârşire.

Izbucni brusc într-un râs nebunesc.

– Spui că am un simţ al sinelui rupt de familia mea? Oh, da. Da, am, am un sine al meu, cu gheare şi colţi, atât de plin de nefericire şi de furie, încât aş sfâşia întreaga lume, i-aş face zdrenţe dacă aş şti că aşa încetează totul!

Vocea i se tot ridicase, devenind răcnet. Îşi desfăcu deodată larg braţele şi îşi azvârli capul pe spate. Scoase un urlet neomenesc de puternic şi de o amărăciune insuportabilă. Althea îşi apăsă palmele pe urechi.

Cu coada ochiului, o zări pe Amis Ludluck răsucindu-se pe călcâie şi rupând-o la fugă. Ronica se repezi pe urmele ei. Althea îşi văzu mama ajungând-o pe Amis din urmă şi prinzând-o de braţ. O opri şi o răsuci în loc. Althea ştia că o dojeneşte, dar nu auzea ce-i spune. Davad ajunsese lângă ele, scotea exclamaţii dezaprobatoare şi-şi ştergea faţa de sudoare cu o batistă de mătase. Althea ştia ce se întâmplase. Amis Ludluck se răzgândise. Althea era

sigură. Își pierduse singura șansă de a o redobândi pe *Vivacia*. N-ar fi fost atât de dezolată dacă ar fi putut crede că *Paragon* învinsese, dar nici să creadă asta nu putea. Familia Ludluck n-avea să-l vândă, dar nici n-avea să-l mai ducă vreodată pe mare. Avea să zacă în continuare pe țărmul din Bingtown, îmbătrânit și înnebunit tot mai tare de la un an la altul. Althea se întrebă dacă și ea ar fi luat aceeași hotărâre.

Amber stătea periculos de aproape de *Paragon*. Își ținea o mână pe coca lui. Îi vorbea cu blândețe. El nu-i dădea atenție. Își lăsase capul cu păr zbârlit în mâini și plângea, cu umeri zgâlțâiți de sughițuri, ca ai unui copil cu inima zdrobită. Clef venise mai aproape și se uita cu ochi mari la corabia doborâtă de suferință. Își înfipsese dinții în buza de jos. Își ținea pumnii strânși pe lângă trup.

– *Paragon*! strigă Amis Ludluck.

El își săltă cu o zvâcnire fața brăzdată de cicatrice și se uită în jur cu ochi orbi.

– Cine ești? întrebă cu frenezie.

Își frecă obrajii, ca și cum și-ar fi șters lacrimile care nu avuseră din ce ochi să curgă. Era evident nefericit fiindcă o străină fusese martoră la suferința lui.

– Sunt Amis Ludluck.

Vocea femeii părea încărcată de regrete. Șuvițe de păr ușor încărunțit îi alunecaseră de sub pălăria de vară și șalul îi flutura în vânt. Aștepta reacția lui fără să mai scoată niciun cuvânt.

Corabia păru uluită. Își deschise și își închise gura de două ori înainte de a-și găsi cuvintele.

– De ce-ai venit aici?

Tonul îi era surprinzător de reținut, ca și glasul, care părea al unui bărbat, nu al unui băiat. Trase aer în piept, stăpânindu-se și mai mult.

– De ce, după atâția ani, ai venit să-mi vorbești?

Althea se gândi că Amis părea mai zguduită decât dacă ar fi țipat la ea. Își căuta cu disperare cuvintele.

– Nu ți-au spus, nu-i așa? zise în cele din urmă cu stângăcie.

– Ce să-mi spună? întrebă el, necruțător.

Ea își îndreptă spatele.

– Te-am vândut, *Paragon*.

– Nu poți să mă vinzi. Fac parte din familia ta. Ți-ai putea vinde fiica sau fiul?

Amis Ludluck clătină din cap.

– Nu, șopti. Nu, n-aș putea. Pentru că îi iubesc și mă iubesc și ei.

Își ridică privirea către corabia desfigurată.

– Asta nu e adevărat în privința ta.

Vocea îi deveni brusc stridentă.

– De când țin minte, ai fost năpasta familiei. Încă nu mă născusem când ai plecat ultima oară pe mare, dar am crescut cu durerea mamei și a bunicii pentru cei pe care îi pierduseră. Ai dispărut și odată cu tine au dispărut bărbații din familia noastră, nu s-au mai întors niciodată. De ce? Pentru ce altceva, în afară de înrudirea noastră cu tine, ai vrut să ne pedepsești? Ar fi fost îndeajuns de rău dacă n-ai mai fi reapărut. Dar am fi putut măcar să ne mai întrebăm ce s-a întâmplat. Ne-am fi putut imagina că v-ați dus la fund împreună sau că ei încă mai trăiesc undeva, că sunt vii, dar nu se pot întoarce la noi. Însă tu a trebuit să vii înapoi să ne dovedești că ai mai ucis o dată. Că ai omorât din nou bărbații din familia care te-a făurit și ai lăsat femeile să-i jelească.

Stai aici de treizeci de ani! Ești un reproș neîncetat la adresa familiei mele, un simbol al rușinii și al vinovăției noastre. Toate corăbiile care intră în port și toate cele care ies te văd aici. În Bingtown nu există nimeni care să nu-și dea cu părerea despre cauza eșecului tău. Cei mai mulți ne învinovățesc pe noi. Am fost numiți lacomi, nesăbuiți, egoiști și fără inimă. Unii spun că am meritat ceea ce s-a abătut asupra noastră. Câtă vreme rămâi aici, nu putem nici să uităm, nici să ne iertăm pe noi înșine. Ar fi mult mai bine dacă ai pleca. Ei vor să te ia, iar noi suntem mai mult decât dornici să scăpăm de tine.

Cuvintele ei veninoase îi potopiră de toți. Durerea pe care-o simțea pentru *Paragon* o lăsă pe Althea fără grai. Nebunia bulbucase ochii lui Amis. Poate că, la urma urmei, *Paragon* era făcut din același material ca familia Ludluck.

– Înainte de a te avea pe tine eram o familie puternică! Ar fi trebuit să fii

culmea gloriei noastre, întruchiparea[1] izbândirii noastre! În schimb, ne-am ruinat plătindu-te, iar tu nu ne-ai adus decât nenorocire și disperare. Ei? Nu te ostenești măcar să negi? Vorbește, o, tu, corabie minunată! După toți acești ani, îmi spui de ce? De ce te-ai întors împotriva lor, de ce ne-ai ucis visurile, speranțele, bărbații?

Tăcu în sfârșit și rămase gâfâind, doborâtă de propriile sentimente. Lângă ea, Ronica Vestrit părea îngrețoșată. Dar expresia feței lui Davad era cea mai izbitoare. Părea neliniștit, pradă frământărilor, și totuși în ochi îi strălucea un soi de onestitate.

– Fluviul Ploilor Sălbatice, spuse el încet. Din Tărâmul Ploilor Sălbatice n-a venit niciodată nimic bun. Magie otrăvitoare, boli perfide. E tot ce vom primi vreodată…

– Încetează, șuieră Amber. Taci și pleacă. Pleacă imediat. El știe. Uite. E aici, ia-o, îți aparține, îți aparține pe de-a-ntregul. Tot ce am, în schimbul lui. Așa cum am făgăduit.

Își scoase din jurul gâtului o fâșie de piele de care atârna o cheie. O aruncă la picioarele lui Davad. Cu un sunet cristalin, cheia se izbi de o piatră, apoi căzu în nisip. El se aplecă greoi și o ridică. Althea recunoscu cheia masivă a prăvăliei de pe strada Negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Davad și-o puse în buzunar. Amis Ludluck rămăsese cu ochii la corabie. Câteva lacrimi lăsaseră urme pe obrajii ei ofiliți, dar în momentul acela nu plângea. Se uita la galion în tăcere, cu buzele strânse.

Deasupra ei, *Paragon* își încrucișă brațele pe piept. Își ținea capul sus. Dacă ar fi avut ochi, s-ar fi uitat în gol către mare. Mușchii încordați ai fălcilor îi țineau gura strâns închisă. Era încremenit, de parcă ar fi fost sculptat din lemn obișnuit.

Davad o luă pe Amis Ludluck de braț și o trase după el.

– Vino, Amis. Te duc acasă. Pe urmă o să mă asigur că prăvălia ta e bine păzită. Cred că ai scos cel mai bun câștig dintr-o vânzare urâtă. Cred că toți am avut de câștigat. La revedere, Ronica, Althea. Nu uitați că târgul ăsta n-a fost ideea mea.

– N-o să uităm, răspunse Althea cu voce plată.

Nu-i privi plecând. Se uita la corabia neclintită şi tăcută. Se simţea roasă de vinovăţie. De ce îşi închipuise că, dacă vine aici, Amis Ludluck o să-l convingă pe *Paragon* să plece pe mare de bunăvoie? Ranchiuna familiei Ludluck era legendară în Bingtown. De ce crezuse că Amis n-o să se-ntoarcă împotriva propriei corăbii abandonate? Totul i se păru brusc o nebunie. Să navigheze cu o corabie ţicnită, cu slaba speranţă că o să-şi găsească şi o să-şi recapete corabia familiei era ţelul unui nebun. Cine altcineva ar fi putut crede în izbânda unei asemenea încercări?

– *Paragon*? spuse încet Amber. *Paragon*, ea a plecat. Totul o să meargă strună, o să vezi. E cel mai bine aşa. Acum eşti cu oameni care ţin la tine. Vei ajunge din nou pe mare, acolo unde e locul unei corăbii. Când o să te reîntorci în Bingtown, o să fii erou. Atunci vor vedea toţi cât valorezi, chiar şi familia Ludluck. *Paragon*?

Clef ieşi tiptil din spatele lui Brashen. Se strecură până lângă corabie şi îşi puse mâna pe bordaj. Se uită în sus, la galionul încremenit.

– ’Neori, spuse cu toată convingerea, tr’buien să-ţi fii propria familien. Când eşti tot ce-a mai r’mas din ea.

Paragon păstră tăcerea.

*

Ţâfnosul era cea mai de preţ pradă care îi căzuse vreodată în mâini. În timp ce era ridicat spre puntea lui, Kennit simţi o încântare ce rareori îl cuprindea. Etta îl aştepta ca să-i dea cârja. Izbânda avea o dublă savoare. Nu era doar prima pradă substanţială de după însănătoşire, în plus, era de faţă Wintrow, ca martor. Ei bine, n-avea decât să se uite cu gura căscată la corabia mică, curată lună, şi să-l judece pe căpitanul Kennit la adevărata lui valoare. Tânărul Wintrow îl credea un nemernic şchiop în stare să captureze doar corăbii împuţite, cu sclavi înghesuiţi? Să se uite la goeleta aia şi să afle că el, Kennit, e unul dintre cei mai buni corsari care-au navigat vreodată pe apele Canalului Interior.

Satisfacţia lui luă forma generozităţii faţă de echipaj şi, mai ales, faţă de Sorcor. Când piratul cu mâinile roşii de sânge se grăbi să vină să-i dea socoteală, Kennit îl şocă bătându-l entuziast pe umăr în timp de exclama:

– Bună treabă! Un atac pirateresc de toată frumuseţea! Ceva ostatici?

Sorcor zâmbi cu gura până la urechi, încântat de o asemenea laudă.

– Doar căpitanul şi secundul, căp'tane. A fost aşa cum ai spus c-o să fie: ceilalţi erau mai degrabă luptători decât năieri. Niciunul n-a vrut să lase arma jos şi intre în rândurile noastre. Le-am oferit şi o a doua şansă. „Predaţi-vă, şi-o să puteţi deveni de-ai noştri", le-am spus. Dar n-au vrut. Mare păcat. La bord au fost câţiva luptători de elită, dar n-au rămas decât cei ajunşi pe vas odată cu mine.

Sorcor rânji, încântat de propria lui glumă.

– Căpitanul şi secundul, Sorcor?

– Închişi sub punte. Secundul a primit vreo două lovituri urâte în cap înainte de a cădea, dar o să-şi revină. Şi prada e grozavă. Sclavii sunt în stare bună. Unii sunt zguduiţi de schimbarea neaşteptată, dar îşi vor veni în fire.

– Pierderi? întrebă Kennit, înaintând vioi cu piciorul lui de lemn.

Zâmbetul lui Sorcor dispăru.

– Mai grele decât ne-am aşteptat, căp'tane. Erau luptători şi au căzut cu arma în mână. I-am pierdut pe Clifto, Marl şi Burry. Kemper a rămas fără un ochi. Opal a primit o lovitură care i-a despicat faţa până la dinţi. E înnebunit de durere; l-am trimis înapoi, pe *Marietta*. Urla îngrozitor.

– Opal.

Kennit căzu o clipă pe gânduri.

– Duceţi-l pe *Vivacia*. Wintrow o să facă pentru el tot ce-i stă în puteri, cât de curând. Flăcăul ăsta e un vindecător priceput. Văd că nu te-ai pomenit pe tine, Sorcor.

Piratul uriaş zâmbi şi arătă cu desconsiderare spre mâneca lui însângerată.

– Am fost doi la unul şi tot a izbutit să mă rănească. Mi-e ruşine de mine însumi.

– Nu contează, îngrijim şi rana ta. Unde e Etta? Etta! Ai grijă de braţul lui Sorcor. Bravo, eşti o fată bună. Wintrow, tu vii cu mine. Să ne uităm puţin la

câștigul nostru de azi.

Nu se uitară doar puțin. Kennit îl conduse intenționat pe Wintrow prin toate calele vasului. Îi arătă tapiserii și covoare rulate și înfășurate în pânză groasă, pentru transport. Îi arătă butoaie cu boabe de cafea și cufere cu ceai, ierburi-de-visat împletite cu funii groase, strânse colac și puse în vase de lut cu capac și mosoare de fir strălucitor aurit, roșu și purpuriu. Toate astea, îi explică băiatului, erau roade ale sclaviei. Oricât de frumoase ar fi fost, fuseseră cumpărate cu sânge. Credea Wintrow că este drept să li se îngăduie unor oameni ca acel Avery și ca susținătorii lui să-și păstreze câștigurile necinstite dobândite astfel?

– Atâta vreme cât sclavia va aduce câștiguri, negoțul cu sclavi va continua. Lăcomia l-a atras în jocul ăsta pe propriul tău tată. În jocul care a fost pricina căderii lui. Vreau să-i văd la pământ pe toți cei care vând carne omenească.

Wintrow dădu încet din cap. Kennit nu era sigur că l-a convins pe băiat de sinceritatea lui. Poate că nici nu conta. Atât timp cât putea enumera motive îndreptățite ale pirateriei și luptei, băiatul avea să fie de acord cu el. Iar lui avea să-i fie astfel mai ușor s-o înrâurească pa *Vivacia*, să-i impună voința lui. Își aruncă un braț în jurul umerilor lui Wintrow.

– Să ne-ntoarcem pe *Vivacia*, sugeră. Am vrut să vezi toate astea și să-l auzi pe Sorcor spunând cu gura lui că le-a oferit acelor netrebnici o șansă la viață. Mai mult de-atât ce-ar fi putut face, ei?

Era încheierea ideală. Ar fi trebuit să știe că e prea bună ca să nu fie zădărnicită. Când ieși împreună cu Wintrow pe punte, trei sclave alergară spre el. Înainte a apuca s-ajungă, Etta le tăie calea, oprindu-le cu degetele pe mânerul pumnalului său. Toate se traseră înapoi când le fixă cu privirea. Ea îi vorbi lui Kennit.

– Avem o mică problemă. Astea trei insistă, repetând întruna că nu vor să fie eliberate. Vor să fie răscumpărate, cum vor fi căpitanul și secundul.

– Și de ce anume? întrebă Kennit cu răceală, dar pe un ton politicos.

Le măsură cu privirea. Erau femei frumoase, tinere, cu pielea netedă. Tatuajele lor de sclave erau palide și foarte mici, abia vizibile în lumina soarelui.

– Cățelele proaste cred că e mai bine să rămână sclave decât să aibă o viaţă a lor în Divvytown. Sunt deprinse să fie răsfăţate de bărbaţi bogaţi, asta e.

– Sunt poetă, nu curvă, se amestecă furioasă una dintre femei. Căpitanul Avery a venit în oraşul Jamaillia anume ca să mă cumpere pe mine pentru Sep Kordor. E un nobil bogat, faimos ca stăpân bun şi drept. Dacă ajung la el, o să-mi poarte de grijă şi o să mă lase să mă dedic în continuare artei mele. Dacă merg cu voi, cine ştie ce trebuie să fac ca să-mi câştig traiul? Chiar dacă o să continui să compun, ce public o să am într-o mizerie de oraş de la marginea lumii, în afară de hoţi şi ucigaşi?

– Poate preferi să cânţi pentru şerpi? o întrebă Etta cu dulceaţă.

Îşi scoase pumnalul şi-i lipi uşor vârful de pântecul femeii, chiar deasupra buricului. Poeta nici măcar nu clipi. În schimb, cu o mişcare şerpuitoare a capului, îşi îndreptă privirea spre Kennit.

– Şi voi două… sunteţi tot poete? întrebă alene piratul.

Ele clătinară din cap.

– Eu ţes tapiserii, răspunse una cu voce răguşită.

– Eu sunt îngrijitoare a trupurilor, fac masaje şi vindec boli uşoare, zise cealaltă, când Kennit o ţintui cu privirea.

– Şi… lăsaţi-mă să ghicesc… toate sunteţi pentru Sep cum-îi-mai-zice… bărbatul foarte bogat, cu multe slugi?

Tonul lui prietenos primi ca răspuns o scânteiere din ochii Ettei. Ea îşi apăsă cu nepăsare mai tare pumnalul, împingând-o pe prima femeie cu un pas înapoi, alături de celelalte două, care dădură din cap către Kennit.

– Uite, vezi?

Piratul se întoarse cu spatele la ele, alungându-le cu o fluturare a mâinii.

– Asta face sclavia, Wintrow. Un om bogat le cumpără talente ca să-şi sporească el fala. Le cumpără cu bani, iar ele nici măcar nu-şi dau seama că sunt curve. Niciuna n-are destulă mândrie ca să vorbească în numele ei. Au devenit deja o parte din stăpânul lor.

– Ce fac cu ele? strigă Etta în urma lui, când se îndepărtă şchiopătând.

El ridică uşor din umeri.

– Vor să fie sclave. Pune-le laolaltă cu ceilalţi, pentru care vom cere

răscumpărare. Sep Kordor le-a cumpărat o dată; le mai poate cumpăra și a doua oară.

Avu brusc o idee inspirată.

– Tot ce vom primi ca răscumpărare li se va împărți celor care aleg libertatea. O să-i ajute să-și înceapă mai ușor noua viață.

Etta dădu încet din cap, consternată, și plecă mânând femeile rămase în grija ei. Kennit se întoarse spre Wintrow, care mergea alături de el.

– Vezi, nu silesc pe nimeni să gândească la fel ca mine. N-o să vă silesc nici pe tine, nici pe *Vivacia*. Cred că-ncepeți deja să vedeți că nu sunt un pirat necruțător, așa cum ați crezut.

În vreme ce mergeau agale către scaunul de frânghie care avea să-l ducă înapoi, în barca *Vivaciei*, Kennit îl întrebă pe Wintrow:

– Ți-ai imaginat vreodată cum ar fi să fii căpitanul propriei corăbii? Poate al uneia mici și frumoase ca asta?

Wintrow se uită în jur înainte de a răspunde.

– E o corabie minunată. Dar, nu, inima nu mă-ndeamnă către așa ceva. Dacă mi s-ar reda libertatea, m-aș întoarce totuși în mănăstirea mea.

– Libertatea ta? Wintrow! Tatuajul de pe fața ta nu-nseamnă nimic pentru mine. Încă te mai consideri sclav?

Kennit se prefăcu uluit.

– Nu. Un tatuaj nu mă face sclav, încuviință Wintrow.

Strânse tare din pleoape.

– Sângele meu mă leagă de *Vivacia* aproape cu tot atâta forță ca lanțurile. Legătura dintre noi se întărește pe zi ce trece. Cred că, poate, eu aș fi în stare s-o părăsesc și să-mi găsesc întregirea într-o viață închinată lui Sa. Dar ar fi o faptă egoistă, absența mea ar lăsa în ea un gol pentru totdeauna. Nu cred că m-aș putea simți vreodată împăcat știind că am părăsit-o.

Kennit își lăsă capul pe-o parte.

– Și crezi că nu m-ar accepta pe mine în locul tău? Pentru că nu-mi doresc decât ceea ce v-ar face fericiți pe amândoi. Mănăstirea pentru tine, dacă se poate fără să distrugem mințile corabiei.

Wintrow clătină încet din cap.

– Ar trebui să fie cineva din sângele meu. Cineva care are cu ea o legătură de rudenie cu ea. Numai așa am putea-o împiedica să înnebunească dacă o părăsesc.

– Înțeleg, spuse Kennit gânditor. Ei, asta e o problemă greu de rezolvat, nu?

Îl bătu pe Wintrow pe umăr, ca gest liniștitor.

– Poate izbutesc să mă gândesc la ceva care să ne facă fericiți pe toți.

*

Sunetul apei care lovea coca era liniștitor. *Vivacia* era din nou în mișcare, ea și *Marietta* flancau *Ţâfnosul*. Kennit voia să ducă toate cele trei corăbii cât mai departe de locul ambuscadei. Îi spusese Ettei că răscumpărarea e plătită mai repede dacă o precedă incertitudinea. *Ţâfnosul* avea să dispară pur și simplu o vreme. Kennit avea să-l ducă mai întâi în Divvytown, să se fălească acolo cu captura și cu prizonierii. După o lună sau două, avea să trimită în Chalced vorbă că atât corabia, cât și captivii pot fi răscumpărați. Încărcătura rămânea la dispoziția lui. Etta se servise deja cu o mică parte. Netezi materialul întins în poala ei, minunându-se încă o dată de finețea țesăturii înainte de a-și pune un alt fir de ață în ac.

În jurul corabiei era acum noapte neagră. La cârmă stătea Kennit însuși. Etta se străduia să nu-și facă griji pentru asta. După îndelungatul timp pe care și-l petrecuse el, mai devreme, stând de vorbă cu corabia, ar fi putut să se odihnească. Fusese o zi lungă pentru toată lumea. Cususe ea însăși brațul lui Sorcor. Bărbatul uriaș stătuse nemișcat, cu dinții încleștați într-un rânjet care-i trăda durerea, cât timp închise ea tăietura lungă din carnea lui. Ei nu-i făcuse plăcere îndeletnicirea asta, dar măcar Sorcor nu urlase, ca sărmanul Opal.

Îl aduseseră pe mus pe *Vivacia* ca să-i trateze rana. El se zbătuse când îl țintuiseră pe puntea prora, de parcă ar fi vrut să-l biciuiască. O sabie îi despicase până la os obrazul și nasul. Tăietura trebuia închisă cu o cusătură, altminteri n-avea să mai poată mânca normal niciodată. Se lăsa seara; atârnaseră un felinar ca să cadă asupra lui un cerc de lumină. Printre sclavii de pe *Ţâfnosul* se afla un chirurg. Ca urmare a cererii făcute cu toată

seriozitatea de Wintrow, Kennit poruncise ca acesta să fie adus. Opal nu lăsa pe nimeni să-i atingă rana. Când Wintrow încercase să-i țină carnea laolaltă ca s-o poată coase chirurgul, băiatul scosese un țipăt strident și-și aruncase capul dintr-o parte în alta cu atâta violență, încât renunțaseră. Chirurgul hotărâse că trebuie lăsat să sângereze ca durerea să-și piardă din forță și făcuseră asta până ce Opal se domolise. Etta se uitase o vreme, pe când Kennit îșI petrecuse timpul explicându-i corabiei ce se întâmplă. Durerea pe care o îndura băiatul era necesară; fără ea nu aveau cum să-l vindece. Kennit comparase asta cu omorurile săvârșite de pirații lui, necesare pentru a curăța acele ape de negustorii de sclavi. Wintrow se încruntase la auzul acestor cuvinte, dar sarcina adunării sângelui lui Opal nu-i lăsase timp pentru nimic altceva. Fusese foarte conștiincios, insistase să fie întins pe jos un strat gros de pânză, pentru ca nici măcar un strop de sânge să nu păteze punțile corabiei. În cele din urmă, strigătele lui Opal deveniseră scâncete înăbușite și vindecătorii îșI luaseră acele ca să-i refacă fața. N-avea să mai fie niciodată la fel de frumos ca înainte, dar avea să poată să mănânce. Opal făcuse parte pentru prima oară din grupul de abordaj. Și avusese ghinion, atât și nimic mai mult.

Etta termină de cusut tivul. Rupse firul cu dinții, se ridică în picioare și își dezlegă șireturile fustei. O lăsă să-i cadă pe podea, în jurul tălpilor, ca o băltoacă stacojie. Păși în noua ei creație, o trase în sus, apoi și-o legă în jurul taliei. Nu știa cum se numește materialul. Era delicat, îi foșnea delicios sub palme când îl netezea. Era de culoarea verde a cedrului și în lumina lămpii făcea ape, culoarea părea să se onduleze lin. Îi plăcea cel mai mult senzația oferită la atingere. Își trecu din nou mâinile peste ea, netezindu-și-o pe coapse. Materialul scoase un pârâit ușor. Lui Kennit avea să-i placă. Savura senzațiile, când își îngăduia să le dea atenție.

În ultima vreme așa ceva nu se întâmplase atât de des precum spera ea. Se uită în oglinda din cabina lui și clătină din cap. Femeie ingrată. Nu trecuse prea mult timp de când zăcuse pe spate, mistuit de fierbințeală. Ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare fiindcă își recăpătase poftele bărbătești. Auzise că unii n-o mai fac niciodată după ce au fost schilodiți. Luă o perie și și-o trecu

prin părul des, netezindu-l. Îl lăsase să crească mai lung. Avea să-i ajungă curând până la umeri. Se gândi la mâinile lui în părul ei, la greutatea lui deasupra ei, și își simți sângele înfierbântându-se. Cât fusese târfă, nu-și imaginase niciodată c-o s-ajungă la așa ceva. C-o să tânjească după atingerea unui bărbat, în loc să-și dorească să se termine cât mai repede. Și nu-și imaginase niciodată c-o să fie geloasă pe o corabie.

Asta era o prostie. Își săltă bărbia, ca să-și parfumeze gâtul. Mirosi parfumul. Era nou, tot luat în ziua aceea de pe *Țâfnosul*. Condimentat și dulce. Hotărî că e ceea ce trebuie. Se hotărî și să aibă încredere în Kennit. N-avea el destule pe cap și fără gelozia ei? O gelozie prostească. Era vorba despre o corabie, nu despre o femeie.

Se foi prin cabină, punând în ordine lucrurile lui. El desena sau scria câte ceva întotdeauna. Etta îl privea uneori, când el i-o îngăduia. Priceperea lui o uluia. Condeiul i se mișca atât de repede, trasând semne precise. Se opri să se uite la câteva pergamente înainte de a le rula și de a le pune pe masa cu hărți. Cum putea Kennit să țină minte ce însemnau toate semnele alea mărunte? Etta presupunea că e un talent al bărbaților. De afară, de pe punte, auzi vocea lui Brig dând o poruncă. La scurt timp după aceea, auzi ancora coborând. Așadar se opreau pe timpul nopții. Bun.

Ieși din cabină și plecă în căutarea lui Kennit. Se îndreptă spre puntea proră. Wintrow stătea cu picioarele încrucișate lângă Opal, veghindu-l. Etta se uită la musul rănit. Cusătura îi unise marginile tăieturii. Asta era tot ce se putea spune despre munca vindecătorilor. Etta se ghemui și îi atinse fruntea. Fusta i se înfoie frumos în jur.

– Mi se pare că e rece, remarcă.

Wintrow își ridică privirea spre ea. Era mai palid decât Opal.

– Știu.

Strânse mai tare pătura în jurul băiatului rănit. Pe urmă adăugă mai mult pentru sine decât pentru Etta:

– Pare atât de slăbit! Chirurgul a făcut tot ce putea fi mai bine, sunt sigur. Aș vrea să fie o noapte mai caldă.

– De ce nu-l duci jos, la adăpost de răcoarea nopții?

– Cred că îi face mai bine să fie aici, decât sub punte.

Ea îl privi pieziș.

– Crezi în puterea vindecătoare a corabiei tale?

– Nu cred că vindecă trupul. Dar îi împrumută sufletului din puterea ei, iar sufletul lecuiește trupul.

Etta își îndreptă încet spatele, dar continuă să se uite în jos, la el.

– Credeam că asta face Sa al tău, sublinie.

– Face, încuviință Wintrow.

Ea ar fi putut să-l ia în râs, întrebându-l la ce-i mai trebuie un zeu când are corabia. Spuse în schimb altceva:

– Du-te să dormi puțin. Pari istovit.

– Sunt. Dar în noaptea asta stau cu el. Nu mi se pare drept să fie lăsat singur.

– Unde s-a dus chirurgul?

– Pe *Marietta*. Acolo sunt alți răniți. Aici a făcut tot ce-a putut. Acum depinde de Opal.

– Și de corabia ta, nu se putu ea abține să adauge.

Își roti privirea pe puntea proră.

– L-ai văzut pe Kennit?

Wintrow aruncă o privire spre galion. Etta avu nevoie de câteva clipe ca să deslușească silueta lui, fiindcă umbra i se contopea cu a *Vivaciei*.

– Oh! spuse încet.

De obicei, Etta stătea deoparte când vorbea el cu corabia. Dar întrebase de el cu glas tare, nu putea să plece pur și simplu. Străduindu-se să pară nepăsătoare, se duse să i se alăture lângă copastia prorei. O vreme nu scoase nicio vorbă. Kennit alesese ca loc de ancorare micul golf al unei insule nu prea importante. *Țâfnosul* se legăna alături, iar *Marietta*, dincolo de el. Pe cele două corăbii se vedeau lumini puține, dar reflexiile lor dansau în zigzag pe apă. Vântul se domolise; doar o adiere ușoară, dar insistentă, făcea greementul să cânte abia auzit. Atât de aproape de uscat, mirosul copacilor și al întregii vegetații era la fel de puternic ca al apei sărate. După câteva clipe, ea deschise vorba.

– Atacul a mers bine azi.

– Mi-o spui fiindcă ai impresia că nu știu?

În cuvintele lui se simțea un ușor sarcasm.

– Ai face-o din nou? Te-ai mai folosi așa de canal?

– S-ar putea s-o fac.

Răspunsul lui sec puse capăt strădaniilor ei de a încropi o conversație.

Din fericire, corabia tăcea, dar Etta îi simțea prezența ca pe a unei intruse. Își dorea să fi fost la bordul *Mariettei*. Acolo ar fi izbutit să se apropie mai mult de Kennit, să-i atragă întreaga atenție. Aici, corabia era ca o supraveghetoare. Etta îi simțea prezența chiar și în intimitatea cabinei. Își netezi fusta cu o mână, savurându-i ondularea și foșnetul.

– Înainte de a fi întrerupți, spuse pe neașteptate *Vivacia*, vorbeam despre planurile pentru mâine.

– Așa e, încuviință Kennit. Plecăm spre Divvytown imediat ce se ivesc zorii. Îmi trebuie o ascunzătoare bună pentru *Țâfnosul* până când va fi răscumpărat. Și vreau să las sclavii de la bordul lui pe uscat cât mai curând cu putință. Așa că ne-ntoarcem în Divvytown.

Nu-i dădeau atenție Ettei. Gelozia fierbea încet în lăuntrul ei, dar refuză să plece.

– Și dacă întâlnim alte corăbii? continuă *Vivacia*.

– Atunci e rândul tău, răspunse Kennit cu glas scăzut.

– Nu sunt sigură că sunt pregătită. Încă nu știu… tot sângele. Și suferința. Durerea oamenilor e atât de puternică!

Kennit oftă.

– Cred că n-ar fi trebuit să-l aduc pe Opal la bordul tău. Îmi fac griji pentru băiat și am vrut să-l am lângă mine. Nu m-am gândit că asta o să te supere.

– Nu mă supără, se grăbi *Vivacia* să spună.

Kennit continuă ca și cum n-ar fi auzit-o.

– Nici mie nu-mi place să-l văd cum suferă. Dar ce fel de om aș fi fost dacă nu i-aș fi dat atenție? Să-i întorc spatele cuiva care a fost rănit luptând pentru mine? Vreme de patru ani, corabia mea i-a fost băiatului singura casă. Azi a vrut să facă parte din grupul de abordaj… Oh, cât de mult îmi doresc să-l fi

oprit Sorcor! Știu c-a vrut să mă impresioneze.

Vocea lui Kennit era sufocată de emoţie.

– Bietul băiat! Aşa tânăr cum e, a vrut totuşi să rişte totul pentru cauza în care-ajunsese să creadă.

Continuă cu glas încordat:

– Mă tem că port vina morţii lui. Dacă n-aş fi început această campanie…

Etta nu putu să se abţină. Nu-l mai auzise niciodată vorbind astfel. Nu-şi imaginase că poate ascunde în el o durere atât de adâncă. Se apropie mai mult şi îi luă mâna.

– Oh, Kennit, spuse ea cu dulceaţă. Oh, dragul meu, nu poţi să iei totul asupra ta. Nu poţi.

O clipă, el se crispă de parcă l-ar fi jignit. Galionul o fulgeră cu privirea. Pe urmă Kennit se întoarse spre ea. Spre uimirea Ettei, îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul ei.

– Şi dacă n-o fac? întrebă obosit. Oh, Etta, dacă nu iau asta asupra mea, cine o s-o facă?

Inima ei se frânse, plină de tandreţe pentru bărbatul puternic care se sprijinea de ea. Îşi puse mâna pe ceafa lui. Îi simţi părul mătăsos şi i-l mângâie.

– O să fie bine. O să vezi. Sunt mulţi cei care te îndrăgesc şi te vor urma. Nu trebuie să duci de unul singur totul pe umeri.

– Ce-aş putea face fără ei? N-aş putea merge mai departe.

Umerii i se cutremurară scurt, ca şi cum şi-ar fi reţinut un suspin. În schimb, tuşi.

– Căpitane Kennit, zise *Vivacia*, mâhnită. N-am spus că nu-ţi împărtăşesc idealurile. Am spus doar că nu sunt sigură că sunt pe deplin pregătită…

– E în ordine. Serios, e în ordine, o întrerupse el pe un ton care sugera că nu-i ia în seamă spusele, fiindcă ştie că sunt doar vorbe politicoase. Ne cunoaştem de prea puţină vreme. Mult prea puţină ca să-ţi cer deja să-ţi legi soarta de a mea. Noapte bună, *Vivacia*.

Trase îndelung aer în piept, apoi îl lăsă să iasă cu un oftat.

– Etta, dulcea mea Etta. În seara asta mă doare piciorul. Mă poţi ajuta s-

ajung în patul nostru?

– Firește.

Etta era mișcată de cuvintele lui.

– E cel mai înțelept să te bagi în pat. Pe *Țâfnosul* se găsește ulei aromat. Am luat o parte din el; știu că, din pricina cârjei, spatele și umărul te dor. Lasă-mă să-ncălzesc uleiul și să-ți fac o frecție.

Îl ajută să se îndepărteze de copastie și Kennit se sprijini de ea.

– Încrederea ta în mine îmi dă atât de multă putere, Etta! mărturisi el.

Se opri brusc și Etta se opri la rândul ei, nedumerită. Cu o încetineală stranie, Kennit îi luă bărbia în mână și îi întoarse fața spre a lui. Se aplecă și o sărută pe îndelete. În ea senzația se revărsă întreagă, nu pătrunseră doar căldura apăsării buzelor lui și a brațelor lui puternice în jurul trupului ei, ci și nemascarea acelei dovezi de iubire. Palmele lui i se plimbară pe trup și materialul fustei pârâi sub atingerea degetelor lui când o trase mai aproape. Sărutând-o, o urcase pe o culme, arătându-le tuturor care îi sunt sentimentele pentru ea. Se simți înălțată în slăvi. Kennit puse într-un târziu capăt sărutului, dar rămase cu brațele în jurul ei. Ea tremura ca o fecioară.

– Wintrow, spuse Kennit cu voce scăzută.

Etta întoarse capul și-l văzu pe tânăr uitându-se la ei cu ochi mari.

– Dacă-n noaptea asta se-ntâmplă ceva cu Opal, vii imediat să m-anunți?

– Da, domnule, șopti Wintrow.

Privirea lui îi cuprindea pe amândoi. Avea în ochi ceva ca o foame, o contopire a veneraţiei cu teama și uimirea.

– Haide, Etta. Vino în patul nostru. Am nevoie să mă alini cu atingerea ta. Trebuie să simt credința ta în mine.

La auzul unor asemenea cuvinte rostite de el cu glas tare, pe ea o cuprinse ameţeala.

– Îți sunt întotdeauna alături, îl asigură.

Îi luă cârja ca să-l ajute să coboare pe puntea principală.

– Kennit! strigă *Vivacia* în urma lui. Cred în tine. Cu timpul, voi fi pregătită.

– Bineînțeles că vei fi, răspunse el curtenitor. Noapte bună, corabie.

Pentru Etta, păru să treacă un an până când traversară puntea şi încă unul până ce putu să închidă uşa cabinei în urma lor.

– Lasă-mă să încălzesc uleiul, se oferi ea.

Dar, pe când îl ţinea deasupra lămpii, Kennit veni lângă ea şchiopătând. Îi luă din mâini uleiul pe jumătate încălzit şi-l puse deoparte. Pentru o clipă, o privi încruntat, cu sprâncenele îmbinate, de parcă ea ar fi fost o problemă de rezolvat. Etta se uită la el întrebătoare. Kennit îşi propti cârja sub braţ şi îşi ridică mâinile spre gâtul ei. Kennit îşi prinse buza de jos între dinţi în timp ce degetele lui mari se luptau cu panglica fină care închidea bluza ei. Etta îşi ridică mâinile ca s-o deznoade, dar el i le îndepărtă cu o blândeţe uimitoare.

– Lasă-mă pe mine, spuse cu tandreţe.

Etta tremura în timp ce el se lupta din greu cu panglicile şi nasturii hainelor ei. Pe rând, îi scoase toate hainele, lăsându-le să cadă alături. Până atunci nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Când rămase goală în faţa lui, Kennit luă vasul cu ulei. Îşi înmuie degetele în el.

– Aşa? o întrebă nesigur.

Degetele lui îi lăsară urme strălucitoare pe sâni şi pe pântec. Delicateţea atingerii lui o uimi atât de tare, încât i se tăie răsuflarea. Kennit îşi lăsă capul în jos şi îi sărută gâtul, deasupra umărului. O conduse cu blândeţe către pat. Ea se supuse docilă, însă uluită de purtarea lui stranie.

Kennit se întinse lângă ea şi începu s-o mângâie. Îi privea tot timpul faţa, nu lăsa să-i scape niciuna dintre reacţiile ei. Se aplecă mai mult către ea şi îi şopti la ureche.

– Spune-mi ce să fac ca să-ţi ofer plăcere.

Această recunoaştere a neştiinţei lui o şocă. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva; era prima femeie pe care se străduia s-o desfete. Simţi că i se taie răsuflarea. Gesturile lui năvalnice, de băiat nepriceput, erau încărcate de senzualitate. Se lăsă în voia ei când îi luă mâinile, purtându-i-le pe propriul ei trup. Nu o lăsase niciodată să-l domine astfel; încântarea o îmbăta.

Nu era un elev talentat. Atingerile lui erau şovăitoare, dar aveau dulceaţa nectarului de caprifoi. Etta nu se putea uita prea mult la faţa lui încordată; se temea c-o să-nceapă să plângă, iar el n-o să înţeleagă de ce. În schimb, se

abandonă bunului lui plac. Îl privi învățând, călăuzit de câte o scurtă tragere înapoi a răsuflării ei şi de celelalte sunete mărunte care îi scăpau fără să vrea. Un zâmbet mulţumit îşi găsi locul pe buzele lui şi ochii îi deveniră mai strălucitori. Etta aproape că-l vedea cum înţelege că puterea de a-i oferi ei atât de multă plăcere e o formă a supremaţiei. Pe măsură ce această convingere creştea în el, atingerile îi deveneau tot mai sigure, dar niciodată brutale. Când îşi contopi în sfârşit trupul cu al ei, Etta atinse imediat culmea plăcerii. Apoi veniră lacrimile pe care nu izbuti să le oprească. Kennit i le şterse cu sărutări şi o luă de la început.

Ea pierdu şirul timpului. Când îşi simţi întregul trup atât de îndestulat şi de sensibil, încât atingerile lui erau aproape dureroase, spuse abia auzit:

– Te rog, Kennit. E de-ajuns.

Pe faţa lui se aşternu alene un zâmbet. Se îndepărtă de ea, lăsând aerul răcoros să-i învăluie pe amândoi. Pe urmă se aplecă brusc şi lovi uşor micul talisman în formă de craniu din buricul ei. Etta strânse din ochi. Micul inel din lemn-vrăjitor care îi străpungea buricul o ferea de boli şi n-o lăsa să rămână grea.

– Ăsta se scoate? o întrebă el brusc.

– S-ar putea scoate, admise ea. Dar sunt prevăzătoare. Niciodată…

– Şi atunci ai putea rămâne grea.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Aş putea, încuviinţă cu prudenţă.

– Bun.

Kennit se întinse lângă ea, oftând mulţumit.

– Aş putea dori să ai un copil. Dacă aş vrea să ai un copil, ai face asta pentru mine, nu?

Ea îşi simţi gâtlejul încleştându-se şi abia izbuti să răspundă:

– O, da! Da.

*

Când un râcâit la uşă îl trezi pe Kennit, era noapte adâncă.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă el cu o voce răguşită.

Alături de el, femeia dormea buştean.

– Sunt Wintrow. Căpitane Kennit… domnule. Opal e mort. A murit… pur şi simplu.

Asta nu era bine. Făcuse totul în ideea că Opal o să-ndure durerea, dar o să supravieţuiască. Trebuia să fie o lecţie pentru *Vivacia*. Kennit clătină din cap. Şi acum? Putea să salveze situaţia?

– Căpitane Kennit?

Wintrow părea disperat.

Kennit îşi coborî glasul.

– Nu pune faptele la îndoială, Wintrow. Acceptă-le. E tot ce putem face. La urma urmei, nu suntem nimic mai mult decât simpli oameni.

Oftă zgomotos, apoi îşi puse îngrijorare în glas.

– Du-te să te odihneşti, flăcăule. Mâine-dimineaţă o să fie timp destul pentru tristeţe.

Se întrerupse câteva clipe.

– Ştiu că te-ai străduit, Wintrow. Nu trebuie să ai impresia că m-ai dezamăgit.

– Am înţeles.

O secundă mai târziu, Kennit îl auzi pe băiat îndepărtându-se cu paşi uşori. Se întinse din nou. Prin urmare, ce-avea să-i spună corabiei a doua zi? Ceva despre sacrificiu, ceva care să-l facă pe Opal nobil şi însufleţitor, în loc să fie doar mort. Cuvintele aveau să-i vină în minte dacă se destindea şi se încredea în norocul lui. Îşi puse braţele deasupra capului sprijinit pe perne. Spatele îl durea înfiorător. N-avusese idee că femeia e atât de rezistentă.

– *Vivacia* clocoteşte de gelozie. Dar asta ai urmărit, nu-i aşa?

Îşi întoarse uşor capul către talismanul de la încheietura mâinii.

– Dacă ştii atât de multe, de ce pui atâtea întrebări?

– Ca să te-aud recunoscând ce nemernic eşti. Simţi cât de cât ceva pentru Etta? Nu ţi-e ruşine de tot ce i-ai făcut?

Kennit era jignit.

– Ruşine? N-a avut nimic de suferit din partea mea. Dimpotrivă, i-am oferit

o noapte pe care n-o va uita niciodată.

Se întinse, încercând să-şi domolească durerea muşchilor.

– Şi nu m-a costat deloc puţin, adăugă arţăgos.

– Ce înfăptuire! murmură sarcastic micul chip din lemn-vrăjitor. Te-ai temut că *Vivacia* n-o să ştie ce se petrece dacă Etta nu ţipă de plăcere? Te asigur, corabia e tot timpul conştientă de tot ce faci. Strădaniile tale în folosul Ettei au usturat-o, nu plăcerea pe care-a simţit-o femeia.

Kennit se întoarse pe-o parte şi îşi coborî vocea.

– Aşadar cât de conştient eşti tu de ceea ce simte corabia?

– Se fereşte de mine, recunoscu talismanul în silă. Dar îţi pot spune destul de multe. *Vivacia* e mult prea mare şi mă-nconjoară din toate părţile. Nu-şi poate ascunde de mine întreaga conştiinţă.

– Şi Wintrow? Îl poţi simţi prin ea? El ce simte în noaptea asta?

– Ce? Ai nevoie să ştii mai mult decât s-a simţit în glasul lui când ţi-a adus vestea? E dezolat de moartea lui Opal.

– Nu e vorba despre moartea lui Opal, ripostă Kennit. L-am văzut privindu-ne când am sărutat-o pe Etta în faţa *Vivaciei*. M-a surprins. Are vreun sentiment pentru târfă?

– N-o numi astfel! îl preveni talismanul cu un mârâit gros. Dacă mai vorbeşti vreodată aşa despre ea, nu-ţi mai spun nimic.

– Etta i se pare atrăgătoare? insistă Kennit, încăpăţânat.

Talismanul se înduplecă.

– E naiv. O admiră. Mă îndoiesc că asta înseamnă şi că o găseşte atrăgătoare.

Vocea firavă şovăi.

– Micul tău spectacol din seara asta l-a pus pentru o vreme pe gânduri. În mintea lui, e în contrast cu moartea lui Opal.

– O coincidenţă nefericită, bombăni Kennit.

Amuţi, întrebându-se cum l-ar fi putut face pe Wintrow mai conştient de farmecul Ettei. Ar trebui s-o pună să poarte mai multe bijuterii, conchise apoi. Băieţii sunt întotdeauna atraşi de obiecte scânteietoare. Etta trebuia înfăţişată ca o posesiune atrăgătoare.

– De ce-ai întrebat-o în seara asta dacă ți-ar face un copil? spuse pe neașteptate talismanul.

– A fost un simplu gând trecător. Un copil ar putea să fie util. Depinde, în mare măsură, de cum se va schimba în continuare Wintrow.

Talismanul îşi făcu nedumerirea cunoscută.

– Nu pricep ce sugerezi. Bănuiesc că, dacă mi-aș da seama, răspunsul mi-ar repugna.

– Nu văd de ce, ripostă Kennit fără nicio șovăire.

Se pregăti să se lase în voia somnului.

– Cum ți-ar fi de folos un copil? întrebă talismanul câteva clipe mai târziu. Nu tac până nu-mi răspunzi, adăugă după un răstimp de tăcere.

Kennit trase istovit aer în piept, apoi oftă.

– Un copil ar face corabia să se simtă mulțumită. Dacă Wintrow devine prea nesupus, dacă mă-mpiedică să conving corabia să mi se supună de bunăvoie, ei bine, aș avea cu cine să-l înlocuiesc.

– Cu copilul tău şi al Ettei? întrebă talismanul, nevenindu-i să creadă ce auzea.

Kennit chicoti, somnoros.

– Nu, sigur că nu. Acum eşti ridicol.

Se întinse şi se întoarse cu spatele la Etta. Se încovrigă şi închise ochii.

– Wintrow va trebui să fie tatăl copilului. Ca să avem un copil din familia corabiei.

Suspină adânc, satisfăcut, apoi se încruntă.

– Îmi imaginez că un copil va fi o bătaie de cap. Ar fi mai bine dacă Wintrow ar învăța să-şi accepte soarta. Băiatul promite mult. Gândește. Nu trebuie decât să-l deprind să gândească la fel ca mine. Poate-o să-l duc la oracolul din Insula Celorlalți. Poate-l convinge că ăsta îi e destinul.

– Mai bine lasă-l să stea de vorbă cu mine, se oferi talismanul. Poate-l conving să te omoare.

Kennit chicoti apreciativ şi se lăsă furat de somn.

1 În limba engleză, *paragon* înseamnă „întruchipare“, „model de perfecțiune“, „diamant de peste 100 de carate“ (n. tr.).

21

REFACERE

Briza care sufla dinspre mare era singurul lucru care făcea munca suportabilă. Soarele verii dogorea de pe cerul fără nori. Când Brashen privi întinderea valurilor, lumina reflectată îl orbi. Strălucirea îi înfigea în frunte țepușe dureroase. Nimic nu-l putea face să se încrunte mai tare, în afară de lucrătorii care se mișcau cu indiferență, îndeplinindu-și îndatoririle fără pic de energie și de entuziasm.

El stătea cu tălpile bine proptite pe puntea înclinată a lui *Paragon*. Închise ochii preț de o clipă, apoi îi redeschise și încercă să privească dintr-un alt unghi ceea ce avea de făcut. Corabia fusese trasă pe plajă cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Lăsată în părăsire, se aflase la bunul plac al stihiilor. Dacă n-ar fi fost construită din lemn-vrăjitor, n-ar mai fi rămas din ea decât un schelet. Furtunile și mareea conspiraseră ca s-o împingă aproape până la hotarul dincolo de care nu treceau valurile. Anii scurși îi adunaseră mormane de nisip lângă cocă. *Paragon* zăcea acum înclinat către nisipul plajei, cu chila înspre apă. Nu-l mai atingeau decât fluxurile cele mai înalte.

Readucerea în apă era de o simplitate amăgitoare. Mormanele de nisip trebuiau îndepărtate cu lopata. Niște bârne plasate sub carenă aveau să joace rolul unor șine pentru alunecare. Atârnă o contragreutate considerabilă de vârful a ceea ce mai rămăsese din catargul principal ca să se-ncline și mai mult pe-o parte. La sfârșitul lunii, în timpul celui mai înalt flux, ancorează o barjă în apropierea țărmului. Leagă-l pe *Paragon*, cu o parâmă, de vinciul de la pupa barjei. Cu oameni pe țărm, cu pârghii care să-l împingă în josul

şinelor şi alţi oameni pe barjă ca să manevreze vinciul, *Paragon* avea s-alunece, aplecat pe-o parte, către apă. Contragreutatea avea să-l ţină înclinat, îngăduindu-i să plutească în apa puţin adâncă. Odată ce apa se adâncea destul de mult, aveau să-l îndrepte.

Şi aveau să vadă ce urma să se mai întâmple.

Brashen oftă. Tot ce era de făcut se putea descrie cât răsuflai de două ori. Dar era posibil să lucreze o întreagă săptămână fără a se apropia prea mult de ducerea planului la îndeplinire.

Jur împrejurul corabiei trudeau oameni cu lopeţi şi roabe. Cu o zi înainte, fluxul înalt îi ajutase să aducă bârne grele. Stăteau pe plajă, bine legate laolaltă, aşteptând să fie folosite. Alături de ele era o plută cu cilindri de lemn. Dacă totul mergea bine, în cele din urmă, *Paragon* avea să călătorească pe ei în josul plajei, pentru a ajunge din nou pe apă. Dacă totul mergea bine. În unele zile, asta suna a speranţă deşartă.

Noua echipă de lucrători se mişca toropită sub soarele fierbinte. Ciocanele răsunau în aerul verii. Sub nisip era piatră. În unele locuri, piatra putea fi cioplită ca şinele să poată fi puse sub corabie. În altele, oamenii încercau să pună sub corabie pârghii. Apoi aveau să se străduiască s-o salte, pentru ca alte pârghii să poată pătrunde tot mai adânc. La fiecare mişcare, corabia veche se alegea cu stricăciuni noi.

După atâţia ani în care zăcuse pe-o parte, era imposibil ca o parte dintre grinzi şi scânduri să nu fi alunecat de la locurile lor. Din câte vedea Brashen, carena nu se stricase prea tare, dar, înainte de a fi sigur de asta, corabia trebuia ridicată. Odată ce avea să fie dreaptă, plutind liberă… şi se rugă ca *Paragon* să plutească de bunăvoie… avea să-nceapă adevărata muncă. Corabia trebuia carenată înainte de a fi călăfătuită din nou. Pe urmă trebuia montat un catarg nou… Brashen îşi întrerupse brusc şirul gândurilor. Nu se putea duce cu mintea atât de mult înainte fără să se descurajeze pe de-a-ntregul. Capul lui chinuit de durere nu se putea gândi decât la o singură zi sau la o singură treabă, când îi venea rândul.

Îşi plimbă absent limba prin interiorul buzei de jos, bâjbâind în căutarea unei bucăţi de cindin care nu era acolo. Începuseră să i se vindece până şi cele

mai adânci răni făcute de drog. Trupul lui părea în stare să dea uitării drogul mai repede decât mintea. Nevoia de cindin îl chinuia, tot atât de neînduplecată ca setea. Cu două zile în urmă, își dăduse cercelul în schimbul unui baton, apoi regretase. Nu numai că își zădărnicise încercarea de a-și uita meteahna, dar cindinul mai și fusese de proastă calitate, îi oferise doar o ușurare iluzorie. Totuși, dacă ar fi avut măcar un bănuț de argint, n-ar fi fost în stare să reziste ispitei. Nu avea alte monede în afara celor din punga încredințată lui de Ronica Vestrit. Cu o noapte înainte, se trezise scăldat într-o sudoare rece, cu capul zvâcnindu-i de durere. Se săltase în capul oaselor și stătuse așa până în zori, frecându-și mâinile și labele picioarelor ca să scape de crampe și fixând în tot acel timp punga cu privirea. Se întrebase cât de mare i-ar fi fost greșeala dacă ar fi luat câțiva bănuți ca să-și revină. Cindinul l-ar fi ajutat să fie vioi mai multă vreme și i-ar fi dat mai multă energie ca să-și ducă treburile la bun sfârșit. Când se apropiau zorii, luase punga și numărase banii în palmă. Pe urmă îi pusese la loc și se dusese în cambuză să-și mai fiarbă o oală de ceai de mușețel.

Amber, care stătea acolo cioplind bucățele de lemn, fusese destul de înțeleaptă ca să păstreze tăcerea. Brashen încă se mai minuna de ușurința cu care se învățase ea cu prezența lui. Îl privea plecând și întorcându-se fără să comenteze. Încă mai locuia în cabina căpitanului. Brashen avea timp să ia acel spațiu în stăpânire după reîntoarcerea lui *Paragon* pe mare. Deocamdată își atârnase hamacul în spațiul dintre punți. Traiul pe corabia înclinată era o provocare din ce în ce mai mare, fiindcă puntea devenea de la o zi la alta o pantă tot mai abruptă.

– *Paragon*, nu!

Urmate de trosnetul puternic al unei bârne frânte, cuvintele strigate de Amber pe tonul cuiva care nu-și poate crede ochilor îi spulberară gândurile. Se înălțară strigăte pline de panică. Brashen se repezi în direcția zgomotului și ajunse pe puntea proră la timp ca să audă răsunetul lovirii unei bârne de o stâncă înălțată din nisip. În jurul galionului, toți lucrătorii băteau în retragere. Se preveneau unii pe alții, arătând nu doar către grinda azvârlită, dar și către groapa făcută pe plajă în locul unde căzuse. *Paragon* își încrucișă brațele

groase pe pieptul musculos. Ochii lui orbi erau îndreptați către apă.

– Fir-ai afurisit să fii! strigă Brashen, turbat de furie.

Se uită urât la muncitori.

– Cine l-a lăsat să pună mâna pe bârna aia?

Îi răspunse un bărbat mai bătrân, alb la față.

– Tocmai o potriveam la locul ei. El a întins mâna și a înșfăcat-o… Pentru numele lui Sa, de unde-a știut că e acolo?

În glasul bătrânului se simțea o teamă superstițioasă.

Brashen își încleștă pumnii. Dacă *Paragon* și-ar fi arătat prima oară supărarea, ar fi putut fi surprins. Dar, de când începuseră, corabia îi întârzia în fiecare zi într-un fel sau altul. Demonstrațiile sale de forță, ca dovadă a toanelor rele, îl împiedicau pe Brashen să-și păstreze lucrătorii. Și, în tot acel timp, *Paragon* nu-i vorbise niciodată politicos.

Brashen se aplecă peste copastie. Cu coada ochiului, o văzu pe Althea venind să-și înceapă ziua de lucru. Se uita uimită la oamenii încremeniți locului.

– Treceți la muncă! le strigă ea bărbaților care căscau gura, înghiontindu-se unul pe celălalt.

Arătă către bârna aruncată.

– Luați aia și puneți-o la locul ei.

– Eu nu! răspunse unul.

Își șterse sudoarea de pe față, apoi își lăsă ciocanul de lemn să cadă pe nisip.

– Ar fi putut să mă ucidă. Chiar dacă i-ar păsa unde aruncă lucrurile, e orb, n-ar ști unde nimerește. Dar cred că nici nu-i pasă. A mai ucis și-n alte dăți, știe toată lumea. Viața mea face mai mult decât îmi plătiți pentru o zi de muncă. Plec. Vreau banii mei.

– Și eu.

– Și eu.

Brashen se cățără pe copastie, apoi sări cu ușurință pe plajă. Nu lăsă durerea care-l înjunghia în creștet să i se citească pe față. Se îndreptă amenințător spre lucrători, sperând că n-o să fie nevoit să bată în retragere. Își împinse fața

către a bărbatului care vorbise primul.

– Dacă vreţi bani, rămâneţi aici şi terminaţi-vă ziua de lucru. Dacă plecaţi acum, nu primiţi nici măcar un bănuţ de aramă.

Îşi roti privirea încruntându-se, cu speranţa că a izbutit să-i intimideze. Dacă plecau, nu ştia unde să mai caute alţii. Erau ultimele lepădături din taverne, oameni care munceau doar atât cât era nevoie ca să-şi facă rost de bani de băutură pentru o noapte. Le oferise mai mult decât primeau oriunde altundeva ca să vină la lucru pe corabia aducătoare de ghinion.

– Acceptaţi sau plecaţi, se răsti, în timp ce oamenii din jur bombăneau nemulţumiţi. Nu v-aţi tocmit pentru o jumătate de zi de muncă şi nu plătesc doar pentru munca unei jumătăţi de zile. Luaţi imediat bârna aia!

– Eu o să lucrez, se oferi unul. Dar nu aici, nu unde poate ajunge la mine sau unde mă poate strivi aruncând o bârnă. Asta n-o pot face.

Brashen scuipă, dezgustat.

– Atunci lucrează la chilă în partea dinspre pupă, inimă de leu. La proră lucrăm Amber şi cu mine, dacă niciunul dintre voi n-are destul curaj pentru asta.

Pe faţa lui *Paragon* se lăţi încet un zâmbet răutăcios.

– Unii preferă o moarte rapidă, alţii, una lentă. Unora nu le pasă dacă fiii lor se nasc fără picioare sau orbi, cum e corabia asta blestemată. Luaţi-vă ciocanele şi treceţi la treabă. De ce vă pasă ce-o să se-ntâmple mâine?

Continuă coborându-şi vocea:

– De ce aţi trăi până atunci?

Brashen se răsuci spre el şi îl înfruntă:

– Cu mine vorbeşti? După atâtea zile de muţenie, asta ai găsit de zis?

Preţ de o clipă, expresia feţei lui *Paragon* se schimbă. Brashen n-ar fi putut spune ce sentiment se ascunde în spatele ei, dar îi îngheţă sufletul şi i se strânse inima. O clipă mai târziu, o înlocui o privire trufaşă. Galionul trase aer în piept şi rămase neclintit.

Brashen se înfurie. Strălucirea zilei îi ardea în ţeastă, inflamându-i durerea mai mult decât putea să îndure. Înşfăcă o găleată cu apă de băut lăsată de lucrători lângă proră. Îşi adună toate puterile şi i-o azvârli lui *Paragon* în faţă.

Întreaga corabie se cutremură și galionul urlă cu furie. Apa îi picura din barbă și i se scurgea în josul pieptului. Sub el, pe nisip, Brashen lăsă găleata goală să cadă. Zbieră la corabie:

– Nu te preface că nu mă poți auzi. Sunt căpitanul tău, fir-ar să fie! Și nu tolerez nici nesupunerea ta, nici pe a altcuiva! Bagă-ți asta în căpățâna ta de lemn, *Paragon*! O să mergi pe mare. Într-un fel sau altul, o să te târăsc în apă și-o să-ți pun vele pe oase. Acum ai de ales, dar fă-o repede, fiindcă am ajuns la capătul răbdării. Poți ieși de-aici înclinat și legănându-te, îmbufnat ca un țânc, și toată flota o să te vadă plecând așa. Sau poți să-ți ții capul sus și să pleci ca și cum nu ți-ar păsa de nimic din tot ce s-a spus vreodată despre tine. Ai prilejul să le dovedești tuturor că s-au înșelat. Poți să-i faci să-nghită toate mizeriile pe care ți le-au pus în cârcă. Poți pleca de-aici ca o corabie vie din Bingtown și împreună putem să-i învățăm minte pe piraţi. Sau le poți dovedi că ei au avut tot timpul dreptate și că eu sunt nebun. Ți-o spun fiindcă numai și numai în privința asta ai de ales. Nu poți hotărî dacă pleci sau nu, fiindcă eu sunt căpitanul și am luat deja hotărârea. Ești o corabie, nu un ghiveci cu flori. Ai fost construit ca să navighezi și asta o să faci. E clar?

Galionul își încleștă fălcile și își încrucișă brațele pe piept. Brashen se răsuci în loc și înșfăcă o a doua găleată. Însoțindu-și efortul cu un mormăit, azvârli din nou apa în fața lui *Paragon*. Galionul se trase înapoi, scuipând șocat.

– E clar? zbieră Brashen. Răspunde, fir-ai afurisit!

În jurul lui, lucrătorii erau transfiguraţi de groază. Se așteptau să-l vadă murind.

Althea o prinsese pe Amber de braţ. Ochii făuritoarei de mărgele ardeau de indignare. Numai strânsoarea Altheei o împiedica să se repeadă între Brashen și corabie. Althea îi ceru, cu un semn, să păstreze tăcerea. Amber își încleștă pumnii, dar își ținu gura.

– E clar, răspunse *Paragon* în cele din urmă.

Cuvintele sunau sec și dincolo de ele nu se simțea nici urmă de remuşcare. Dar răspunsese. Brashen se agăță de această victorie măruntă.

– Bun, spuse cu o voce surprinzător de calmă. Te las să te gândești și să

alegi. Cred că mă poți face să mă mândresc cu tine. Când vei pleca la drum, vreau să fii la fel de sclipitor ca în ziua când te-ai lansat prima oară la apă.

Făcu o pauză.

– Poate izbutim să-i facem să-nghită și toate mizeriile pe care le-au spus despre mine.

Se întoarse spre Amber și Althea cu un zâmbet larg. Niciuna dintre ele nu-i răspunse la fel. O clipă mai târziu, și al lui dispăru. Trase aer în piept și clătină din cap cu resemnare. Cu voce scăzută, vorbi doar cu ele două.

– Îmi dau toată silința în privința lui în singurul fel în care știu s-o fac. Plec pe mare. Fac și spun orice e necesar ca să fac corabia asta să plutească din nou.

Răspunse la tăcerea lor dezaprobatoare cu o privire aspră.

– Poate că voi două trebuie să hotărâți cât de mult vă doriți să se-ntâmple asta. Dar, cât vă gândiți, noi suntem echipa care lucrează la proră. Poate diseară izbutesc să găsesc lucrători care nu se tem de el, dar acum nu irosesc lumina zilei căutându-i.

Arătă către bârna aruncată.

– O punem la loc.

Continuă cu cea mai joasă voce de care era în stare:

– Dac-o să creadă că ne e frică de el… dac-o să creadă că poate scăpa de noi purtându-se astfel… suntem pierduți cu toții. Ca și *Paragon*.

Așa începu o zi lungă, istovitoare. Grinzile pentru alunecare erau masive. Lăsându-se condus de încăpățânare, Brashen nu le cruță pe cele două femei și nu se cruță nici pe sine însuși. Lucră în soare până când își simți creierul cum îi fierbe sub țeastă. Își înfipseră lopețile în nisipul uscat și îl îndepărtară. Bolovanii peste care dădeau erau întotdeauna fie înțepeniți unul între alții pe mai multe straturi, fie cu doar puțin mai mari decât ar fi trebuit ca să-i poată clinti un singur om. Își puse trupul la muncă fără întrerupere, pedepsindu-și-l pentru neîncetata nevoie de cindin. Dacă Althea sau Amber ar fi cerut o pauză, le-ar fi îngăduit să se odihnească. Dar Althea era la fel de încăpățânată ca el, iar Amber, uluitor de rezistentă. Munceau în ritmul stabilit de el. Mai mult decât atât, când lucrau chiar sub nasul galionului, stăteau de vorbă

adresându-i-se şi lui, fără să-i ia în seamă tăcerea încăpăţânată.

Eforturile celor două femei şi curajul lor păru să-i facă pe lucrătorii plătiţi să se ruşineze. Mai întâi unul, apoi un altul veniră să li se alăture la proră. Când veni din oraş să vadă cum merg lucrurile, Jek, prietena lui Amber, le oferi, timp de vreo două ore, ajutorul spatelui ei puternic. Clef venea şi pleca, stându-le în cale în aceeaşi măsură în care le era de folos. Brashen se răstea la el la fel de des cum îl lăuda, însă timpul în care fusese sclav îi îngroşase băiatului obrazul. Lucra cu stăruinţă, împiedicat mai degrabă de trupul lui mărunt decât de lipsa îndemânării. Avea toate calităţile unui năier bun. Probabil că, neascultându-şi conştiinţa, Brashen avea să-l ia cu ei pe mare.

Ceilalţi lucrători îi priveau pe furiş. Probabil le era ruşine când vedeau două femei muncind acolo unde ei refuzaseră. Măriră ritmul în care lucrau. Brashen nu-şi imaginase niciodată că unor altfel de scursori de pe docuri le mai rămăsese vreun strop de mândrie. Profită de asta ca să-i facă să muncească mai mult.

*

În salon, după-amiaza era înăbuşitoare. Deschiderea ferestrelor nu fusese de niciun folos; vântul nici măcar nu adia. Malta se trase de gulerul rochiei, îndepărtându-şi materialul umed de piele.

– Ţin minte când beam aici ceai cu gheaţă. Şi bucătăreasa voastră făcea prăjiturile alea mici, cu lămâie.

Delo părea mai afectată decât Malta însăşi de strâmtorarea bănească a familiei Vestrit. De fapt, Malta era mai degrabă iritată fiindcă prietena ei ţinea să vorbească despre toate lipsurile pe care le observa.

– Vremurile s-au schimbat, ripostă ea. Se apropie de fereastra deschisă şi se sprijini de pervaz ca să privească neglijata grădină de trandafiri. Tufele înfloreau voluptuos şi se răsfirau, savurându-şi libertatea. Gheaţa e scumpă, sublinie apoi.

– Tata a cumpărat ieri două calupuri, spuse Delo cu indiferenţă.

Îşi făcu vânt cu evantaiul.

– Bucătăreasa ne face înghețată pentru diseară, la desert.

– O, ce drăguț.

Vocea Maltei era lipsită de orice expresie. Cât de multe lucruri de soiul ăsta se aștepta Delo să suporte ea? Mai întâi, apăruse în rochie nouă, cu evantai și pălărie asortate. Evantaiul era făcut din hârtie aromată și răspândea un miros plăcut la fiecare mișcare. Era ultima modă din Bingtown. Pe urmă Delo nu întrebase nici cum merg lucrurile cu corabia, dacă primiseră o cerere de răscumpărare.

– Să mergem afară la umbră, propuse Malta.

– Nu, nu încă.

Delo aruncă o privire prin încăpere, de parcă ar fi putut fi spionate de servitori. Malta își stăpâni cu greu un oftat. N-aveau servitori care să tragă cu urechea. Făcând un adevărat spectacol din mișcările ei prudente, Delo scoase de sub betelia fustei ei o pungă mică.

– Cerwin ți-a trimis-o ca să-ți fie de ajutor în aceste vremuri grele, îi dezvălui apoi Maltei pe șoptite.

Preț de o clipă, Malta se simți aproape la fel de entuziasmată ca prietena ei de acel moment dramatic. Pe urmă farmecul se risipi. Când aflase de răpirea tatălui ei, totul i se păruse palpitant și savuros de tragic. Se străduise să profite de situație mergând până la limitele spectaculozității sale. Între timp, zilele se înșiruiau încărcate de neliniște și încordare. Nu sosise nicio veste bună. Bingtownul nu se aliase, oferindu-și ajutorul. Câțiva își exprimaseră compătimirea, dar numai din politețe. Câțiva trimiseseră flori cu bilețele compătimitoare, ca și cum tatăl ei ar fi fost deja mort. Deși îl rugase să vină la ea, Reyn nu apăruse. Nu i se alăturase nimeni.

Zilele se mistuiseră una după alta, strivite sub o searbădă deznădejde de moarte. Încetul cu încetul, Malta înțelesese că totul e real și că poate fi o prevestire sumbră pentru averea familiei ei. Gândul la ceea ce i se întâmpla îi alunga somnul. Când izbutea să adoarmă, avea vise neliniștitoare. O urmărea ceva, ceva hotărât să-i îngenuncheze voința. Visele pe care și le amintea păreau mesaje mustind de răutate din partea cuiva care ține să-i zdrobească speranțele. Cu o dimineață înainte se trezise țipând dintr-un coșmar în care

trupul fără viaţă al tatălui ei zăcea pe plajă. Înţelesese brusc că ar putea fi mort. Era cu putinţă să fi murit deja şi toate strădaniile lor să fie zadarnice. În ziua aceea îşi pierduse curajul şi de atunci nu mai izbutise să-şi recapete nici speranţa, nici puterea voinţei.

Luă mica pungă din mâna lui Delo şi se aşeză. Nemulţumirea de pe faţa prietenei ei spunea că se aşteptase să fie primită cu mai multă înflăcărare. Se prefăcu că studiază darul. Era o pungă mică, de pânză, brodată cu generozitate şi strânsă cu şireturi aurite. Cerwin o cumpărase probabil anume pentru ea. Încercă să se bucure pentru asta. Dar gândul la el nu o mai excita ca înainte. Nu o sărutase.

Încă nu-şi revenise după dezamăgirea de atunci. Iar ceea ce urmă fusese şi mai rău. Crezuse că bărbaţii au putere. Şi când, pentru prima oară, îl rugase pe unul să se folosească de acea putere pentru ea, el o dezamăgise. Cerwin Trell îi făgăduise c-o s-o ajute, dar ce făcuse? La întrunirea negustorilor se holbase tot timpul la ea în cel mai necuviincios mod cu putinţă. Probabil că jumătate dintre cei de faţă observaseră. Se ridicase Cerwin să vorbească după ce Althea ceruse ajutorul negustorilor? Măcar îşi înghiontise tatăl ca să ia cuvântul? Se mulţumise s-o fixeze pe ea cu ochi mari, de viţel. Nimeni nu o ajutase. Nimeni n-avea s-o ajute.

Eliberează-mă şi te ajut. Îţi făgăduiesc.

Cuvintele dragonului din visul pe care-l împărţise cu Reyn îi răsunară brusc în minte. Simţi o scurtă durere, ca şi cum un fir întins între tâmplele ei s-ar fi încordat deodată mai tare. Îşi dori să se poată duce să se întindă o vreme în pat. Delo îşi drese glasul, reamintindu-i pe neaşteptate că ţine în mână punga dăruită de Cerwin.

O deschise, apoi şi-o răsturnă în poală. Înăuntru erau câteva monede şi câteva inele.

– Cerwin o să aibă necazuri mari dacă află tata că ţi-a dat inelele astea, îi spuse Delo pe un ton care o învinovăţea. Pe cel mic, de argint, l-a primit de la mama fiindcă se descurca bine cu învăţătura.

Îşi încrucişă braţele şi o învălui pe Malta într-o privire dezaprobatoare.

– N-o să afle, răspunse ea, posomorâtă.

Ce copil rămăsese Delo! Inelele abia dacă valorau cât să merite osteneala de a fi vândute. Fără îndoială că Delo considera punguța un dar magnific, însă Malta știa că se înșală. Își petrecuse toată dimineața ocupându-se de registrele familiei și știa că tot ce se află în pungă abia dacă ajunge ca să plătești doi lucrători pricepuți vreme de o săptămână. Se întrebă dacă nici Cerwin nu știe despre bani mai mult decât Delo. Maltei nu-i plăcea să scrie cheltuielile în registre, dar, de când o făcea, înțelegea mult mai bine cum stau lucrurile cu banii. Își aducea aminte cât de supărată fusese după ce își dăduse seama cât de prostește cheltuise banii lăsați de tatăl ei. Ar fost de-ajuns pentru o duzină de rochii. Acele mici monede de aur valorau cu mult mai mult decât tot ce se afla în punga lui Cerwin. Băiatul pur și simplu nu înțelesese cât de grave sunt necazurile ei. Se simțea la fel de dezamăgită ca atunci când n-o sărutase.

– De ce n-a spus nimic la întrunire? se întrebă cu glas tare. Știe ce e în joc. Știe ce mult înseamnă pentru mine. Dar n-a făcut nimic.

Delo se supără.

– A făcut. A făcut tot ce-a putut. A vorbit cu tata acasă. Tata a spus că lucrurile sunt foarte complicate și că nu ne putem amesteca.

– Ce e complicat? întrebă Malta. Tata a fost răpit și noi trebuie să mergem să-l salvăm. Avem nevoie de ajutor!

Delo își încrucișă brațele pe piept și își înclină capul spre un umăr.

– E o problemă a familiei Vestrit. Familia Trell n-o poate rezolva în locul vostru. Suntem interesați în primul rând de negoțul nostru, pe care trebuie să-l continuăm. Dacă investim bani în căutarea tatălui tău, ce avem de câștigat?

– Delo!

Malta era șocată. O copleșea o durere sinceră.

– Vorbim despre viața tatălui meu… a singurului om căruia îi pasă de ce se-ntâmplă cu mine! Aici nu e vorba despre bani și câștig!

– În cele din urmă, totul se rezumă la câștig, declară Delo cu asprime.

Apoi privirea i se îmblânzi pe neașteptate.

– Așa i-a spus tata lui Cerwin. S-au certat, Malta. M-au înspăimântat. Țin minte că ultima oară am auzit doi bărbați țipând unul la altul când a plecat Brashen de-acasă. El și tata se certau mereu… Sau, cel puțin, Brashen stătea

bățos și neclintit, în timp ce tata urla la el. Nu-mi amintesc mare lucru. Eram mică. Mă trimiteau mereu în altă cameră. Pe urmă a venit o zi când tata mi-a spus că, din acel moment, Cerwin avea să fie singurul meu frate. Că Brashen n-o să se mai întoarcă la noi niciodată.

Vocea lui Delo se frânse.

– Pe urmă certurile au încetat, adăugă, apoi înghiți în sec. La noi nu e ca în familia voastră, Malta. Voi vă certați, țipați și vă spuneți lucruri groaznice, dar rămâneți împreună. Nimeni nu e izgonit pentru totdeauna, nici măcar mătușa ta Althea. Familia mea e altfel. La noi nu e loc pentru așa ceva.

Clătină din cap.

– Mă tem că, dacă tata și Cerwin continuă să se certe, n-o să mai am niciun frate.

Se uită la Malta cu ochi rugători.

– Te rog, nu-i cere fratelui meu să te-ajute în privința asta. Te rog.

Rugămintea ei o năuci pe Malta.

– Îmi… pare rău, spuse cu stângăcie.

Nu se gândise niciodată că experimentele ei cu Cerwin pot afecta pe altcineva în afară de el. În ultima vreme, totul părea mult mai important și mai vast decât fusese cândva. Când aflase că tatăl ei a căzut în mâinile piraților, faptul nu i se păruse real. Îl folosise ca prilej pentru a se lăsa în voia simțului tragediei. Jucase rolul fiicei copleșite de durere, dar crezuse cu adevărat că tatăl ei poate sosi în orice zi. Nu era cu putință ca pirații să-l fi capturat într-adevăr. Nu pe viteazul și chipeșul Kyle Haven. Cu toate astea, încetul cu încetul, totul devenise realitate. La început, se temuse că întoarcerea lui n-o să poată face viața ei mai bună. Abia acum începea să înțeleagă că e posibil să nu se mai întoarcă nicidecum.

Adună monedele și inelele și le puse înapoi în pungă. Îi întinse punga lui Delo.

– Ar trebui să i-o duci lui Cerwin înapoi. Nu vreau să aibă necazuri.

Și nici măcar nu valora destul de mult ca să-i fie ei de vreun ajutor, dar nu adăugă asta.

Delo păru îngrozită.

– Nu pot. O să-şi dea seama că ţi-am spus ceva. O să se-nfurie. Te rog, Malta, trebuie s-o păstrezi ca să-i pot spune că ţi-am dat-o. Mi-a cerut şi să te rog să-i scrii un bilet sau să-i trimiţi ceva, o dovadă a iubirii.

Malta încremeni cu ochii la ea. În ultima vreme, avea adesea senzaţia că i-au dispărut toate ideile, că nu mai poate face planuri. Ştia că ar fi trebuit să se ridice, să dea ocol camerei. Ştia că ar fi trebuit să spună cam aşa ceva: „Mi-au mai rămas atât de puţine lucruri pe care le pot considera ale mele… am vândut aproape tot ca s-adunăm bani pentru salvarea tatălui meu.“ Cândva, ar fi sunat atât de frumos şi de romantic. În acea primă zi, când îşi golise cutia cu bijuterii răsturnând-o pe masă, se simţise ca o eroină de poveste. Îşi scosese brăţările, inele şi colierele şi le sortase, făcându-le grămezi, la fel cum făceau mama şi bunica ei şi Althea. Păruse un ritual al femeilor. Micile lor comentarii murmurate sunaseră ca nişte rugăciuni.

Ăsta e aur, ăsta e argint, ăsta e demodat, dar pietrele sunt bune.

Şi toate aveau poveşti pe care şi le spuneau una alteia, poveşti pe care le ştiau deja.

– Mi-aduc aminte când mi l-a dat tata pe ăsta. E primul meu inel. Uitaţi-vă, acum nu-mi mai intră nici măcar pe degetul mic.

Sau:

– Astea miros atât de frumos, spusese bunica, iar Althea adăugase:

– Mi-aduc aminte când le-a ales tata pentru tine. L-am întrebat de ce cumpără nestemate parfumate, deşi spune că nu-i plac mărfurile din Tărâmul Ploilor Sălbatice, iar el a răspuns că tu ţi le doreşti atât de mult, încât nimic altceva nu contează.

Îşi împărtăşiseră amintirile în timp ce sortau aur şi bijuterii devenite brusc amintiri din vremuri mai bune. Dar niciuna nu dăduse înapoi, niciuna nu-şi oprise nimic, nici măcar lacrimile. Malta voise să scoată chiar şi darurile primite de la Reyn, dar toate celelalte îi spuseseră că trebuie păstrate fiindcă, dacă în cele din urmă îl refuza, se cuvenea să înapoieze totul. În memoria Maltei, dimineaţa aceea era deopotrivă mohorâtă şi strălucitoare. Bizar. Mai degrabă atunci se simţise cu adevărat femeie decât în oricare altă zi de mai înainte.

Dar în zilele următoare nu mai avu decât realitatea cutiei de bijuterii care rămăsese deschisă și goală pe măsuța ei de toaletă. Avea ce altceva să poarte, podoabele ei de fetiță, broșe smălțuite și mărgele din scoici, ca și darurile lui Reyn, dar cumva nu putea face asta când toate celelalte femei din familie erau fără inele și fără alte podoabe.

Se ridică și se îndreptă spre o mică masă de lucru. Găsi un condei, cerneală și o foaie de hârtie fină:

„Dragul meu prieten, îți mulțumesc nespus de mult pentru afecțiunea de care dai dovadă în vremuri grele pentru noi.

Cu deplină sinceritate.“

Cuvintele îi aduseră aminte de mulțumirile politicoase adresate celor care le trimiseseră flori; ajutase și ea la scrierea biletelor. Acum semnă cu inițialele ei, apoi împături hârtia și o sigilă cu un strop de ceară. I-o întinse lui Delo minunându-se de sine însăși. Cu doar o săptămână în urmă, ar fi compus cu deosebit de mare grijă orice misivă pentru Cerwin. Ar fi umplut-o de aluzii și de cuvinte care par să spună cu mult mai mult decât în realitate. Izbuti să zâmbească.

– Cuvintele sunt doar curtenitoare. Simt mult mai mult decât îndrăznesc să pun pe hârtie.

Așa. Asta avea să-i lase ceva speranțe. În ziua aia fierbinte n-avea putere pentru nimic altceva.

Delo își strecură biletul în manșetă. Își roti privirile prin încăpere.

– Ei, spuse, dezamăgită, cred c-ar trebui să mă duc acasă.

– Azi nu sunt cine știe ce companie plăcută, încuviință Malta. Te conduc.

În fața ușii, pe Delo o așteptau o trăsurică trasă de ponei, condusă de un vizitiu. Familia Trell se pregătea evident s-o prezinte pe Delo ca tânără femeie la Balul Verii. Malta avea să fie prezentată la același bal. Ea și mama ei făceau pentru ea o rochie nouă din materiale luate de la diverse rochii vechi din casă. Pantofii aveau să fie noi, ca și pălăria și evantaiul. Cel puțin așa spera. Nimic nu mai era sigur. Își imagină că o să meargă la bal cu trăsura veche a Negustorului Restart. Era încă o umilință pe care nu se simțea în stare s-o înfrunte în acel moment.

La uşă, Delo o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz. O făcu de parcă ar fi fost un truc învăţat de curând. Şi probabil că asta şi era, reflectă Malta cu amărăciune. Înainte de a fi prezentate, multe fete tinere din familii bune învăţau care sunt subtilităţile etichetei. Încă unul dintre lucrurile mărunte de care ea n-avea să se bucure. Închise uşa în timp ce Delo încă îi mai făcea semne de rămas-bun cu evantaiul. Era o răzbunare meschină, dar o ajută să se simtă mai bine.

Duse mica pungă cu monede şi inele în camera ei. Le răsturnă pe pat. Nu se înmulţiseră. Se uită la ele şi se întrebă cum le-ar fi putut adăuga, fără să spună de unde vin, la rezervele adunate pentru corabie. Se încruntă. Nu era în stare să facă nimic aşa cum se cuvine? Adună monede şi bijuteriile ieftine în pungă, apoi o puse în lada ei cu pături. Se întinse în pat să se gândească.

Ziua era toridă şi avea prea multe treburi. Buruienile din grădină de plivit, ierburi de cules, de legat şi de pus la uscat. Rochia ei pentru Balul Verii nu era decât pe jumătate terminată. Şi n-avea niciun chef să lucreze la ea, nu după ce văzuse noile găteli ale lui Delo. Toată lumea avea să-şi dea seama că rochia ei e făcută din mai multe rochii vechi, Malta era sigură de asta. Îşi aduse aminte cum îşi imaginase primul Bal al Verii din viaţa ei. Se văzuse într-o rochie extravagantă, intrând la braţul tatălui său. Zâmbi cu amărăciune şi închise ochii. Era aproape ca şi cum s-ar fi aflat în puterea unui blestem. Nimic delicios, minunat şi romantic din tot ce-şi imaginase vreodată n-avea să i se întâmple nicicând.

Moleşită şi somnoroasă, îşi numără dezamăgirile. Nici urmă de rochie frumoasă şi de trăsură nouă pentru bal. Niciun gând să fie însoţită de tatăl ei, cutezătorul căpitan de corabie. Cerwin o dezamăgise; nu ştia nici măcar când să sărute o fată. Reyn nu venise la ea. Îşi detesta viaţa. Toate necazurile erau prea mari. Era captivă într-o existenţă pe care n-o putea schimba. Ziua era prea fierbinte. Se sufoca în îmbrăţişarea ei. Era atât de înăbuşitoare!

Încercă să se rostogolească pe-o parte, dar nu era destul loc. Uluită, încercă să se ridice în capul oaselor. Creştetul i se izbi de ceva. Îşi ridică mâinile şi nu dădu decât de lemn umed, sfâşiat. Înţelese brusc că umezeala i se datora propriei sale răsuflări. Deschise ochii în beznă. Era închisă acolo, închisă, şi

nimeni nu se sinchisea. Își înălță cu disperare mâinile, să apese în ceea ce o ținea captivă.

– Ajutați-mă! Lăsați-mă să ies! Să m-ajute cineva!

Lovi în ceea ce o închidea, împinse cu palmele, cu coatele, cu genunchii și cu tălpile. Nimic nu cedă. Însă închisoarea i se păru mai mică. Nu putea să respire decât un aer cald, deja umezit de răsuflarea ei. Încercă să țipe, dar nu avea destul aer pentru așa ceva.

E un vis, își spuse. Se sili să stea cu desăvârșire nemișcată. *E un vis. Sunt în patul meu, în siguranță. N-am de făcut nimic altceva decât să mă trezesc imediat. Trezește-te.* Își destinse și își încordă mușchii pleoapelor, străduindu-se să deschidă ochii. Nu izbuti. N-avea nici măcar destul loc ca să-și ducă mâinile la față. Începu să gâfâie spasmodic, speriată. Îi scăpă un scâncet.

Acum înțelegi de ce trebuie să mă elibereze? Ajută-mă! Fă-l să mă elibereze și îți făgăduiesc că vei avea ajutorul meu. O să-ți aduc înapoi tatăl și corabia. Nu trebuie decât să-l convingi să mă elibereze.

Cunoștea vocea aia. După ultimul vis împărțit cu Reyn începuse să răsune în visele ei.

– Lasă-mă să ies, o imploră pe femela dragon. Lasă-mă să mă trezesc.

O să-l faci să m-ajute?

– Spune că nu poate.

Malta abia mai izbutea să tragă în piept destul aer ca să poată vorbi.

– Cred că te-ar ajuta dacă ar putea.

Fă-l să găsească o cale.

– Nu pot.

Malta gâfâia și un al doilea strat de întuneric i se închidea în jur. Avea să leșine. Se sufoca în vis. Era cu putință să leșine cineva într-un vis? Putea muri într-un vis?

– Lasă-mă să ies! strigă cu voce pierită. Te rog! Nu-l pot controla pe Reyn! Nu-l pot convinge să facă nimic.

Dragonul râse pe înfundate – un râs bogat, gutural.

Nu fi proastă. E de parte bărbătească. Noi două, tu și cu mine, suntem regine. Suntem făcute să ne stăpânim bărbații. Asta ține de echilibrul lumii.

Gândește-te. Știi cum să capeți ce vrei. Ia! Eliberează-mă!

Malta se simți azvârlită brusc în beznă. Ceea ce o închidea dispăruse. Încercă să se agațe de ceva, dar mâinile ei întinse nu găsiră nimic. Se prăbuși prin întuneric, cu vântul șuierându-i pe lângă urechi. Se izbi cu putere de o suprafață moale.

Deschise ochii în dormitorul ei, în ziua toridă de vară, cu lumina strălucitoare a soarelui revărsându-se prin fereastra deschisă.

Nu uita.

Cineva rostise cuvintele chiar lângă urechea ei. Le auzise. Dar acolo nu era nimeni.

*

Seara descoperi că făcuseră mai mult decât în oricare din celelalte două zile. Totuși Brashen se întrebă câți lucrători se vor întoarce în dimineața următoare. Nu le putea găsi nicio vină. Nu mai înțelegea nici măcar de ce rămâne el. În joc nu erau nici corabia, nici nepotul lui. Ori de câte ori se întreba de ce nu pleacă, ajungea la aceeași concluzie negativă: n-avea un loc mai bun unde să se ducă. *Ajunul Primăverii* dispăruse din port în a doua noapte de după coborârea lui de la bord. Fără îndoială că lui Finney nu-i mirosise a bine, așa că lăsase totul baltă și fugise. Îi tăiase lui Brashen întoarcerea la acel mod de viață.

Brashen recunoștea rar față de sine însuși că numai așa putea să fie alături de Althea. Mândria nu i-o îngăduia. Ea îi dădea mai puțină atenție decât lui Clef. Băiatului măcar îi zâmbea. Brashen o privi pe furiș. Sudoarea îi lipise părul de cap. Purta pantaloni albi largi și o tunică bogată, din același material. Nisipul i se lipise de haine și de pielea umedă. O privi îndreptându-se spre gălețile cu apă. Bău cu sete, apoi își aruncă apă pe față și pe gât. O dorea cu o forță dureroasă, care îl sufoca. Își aminti că e ca și logodită cu Grag Tenira. Tenira nu era un corăbier nepriceput. Într-o bună zi, avea să fie bogat. Brashen încercă să se bucure pentru ea. Ar fi putut nimeri mai rău. S-ar fi putut mulțumi cu fiul dezmoștenit al unui negustor. Clătină din cap și-și

aruncă pe nisip ciocanul de lemn.

– Pentru azi ajunge! hotărî el pe neașteptate.

Oricum începea să se-ntunece.

Althea și Amber se retraseră în cambuză, în vreme ce el plăti lucrătorii. După plecarea ultimului om, mai rămase cu registrul și cu condeiul, socotind și clătinând din cap cu ochii la cifre. Ronica Vestrit îi dăduse mână liberă în privința banilor pentru repararea lui *Paragon*. Althea descoperise cu uimire că el are mai multe cunoștințe de marangoz decât ar fi fost de așteptat din partea secundului unei corăbii. Surprinderea ei îi dăduse satisfacție, dar nu-i ușurase cu nimic însărcinarea. Se chinuise să hotărască dacă trebuia să caute, în primul rând, cele mai bune materiale sau cei mai buni meșteșugari. Oricum, cel mai adesea nu putea lua în slujba lui oamenii pe care îi prefera. *Paragon* avea o reputație bătută în cuie și purtarea lui din ultima vreme o adeverise. Cei mai mulți marangozi pretindeau că nu sunt superstițioși, dar ceilalți mușterii ai lor nu voiau un om care a lucrat pe corabia aia. Pentru Brashen nu conta ce scuză își găseau. Dar conta întârzierea. Timpul le era cel mai mare dușman. Cu fiecare zi care trecea, devenea tot mai greu să ia urma *Vivaciei* pornind din locul unde o văzuse. Mai mult decât atât, erau nevoiți să țină cont de flux. Unul foarte înalt era așteptat la sfârșitul lunii. Brashen spera că *Paragon* avea să plutească din nou pe apa acelui flux. Cel mai mult îl înciuda faptul că toată munca pe care-o puteau duce ei înșiși la un sfârșit acceptabil nu se putea face decât după terminarea lucrărilor de mai mare amploare. Fiecare reparație pe care o aveau de făcut depindea de cea de dinaintea ei.

Când se duse să li se alăture, cele două femei nu mai erau în cambuză. Se lăsă călăuzit de sunetul slab al vocilor lor și le găsi așezate pe pupa înclinată a corabiei. Una lângă alta, cu picioarele legănându-li-se, ar fi putut fi doi mușchi ascunși ca să trândăvească nestingheriți. De ceva vreme, Amber începuse să-și țină părul de culoarea mierii legat într-o coadă de cal. Schimbarea nu o avantaja; pomeții ei, ca și linia nasului, erau prea ascuțiți ca să fie feminini. Prin contrast, chiar și cu o pată de catran pe obraz, profilul Altheei îi grăbea bătăile inimii. Feminitatea ei nu era suavă. Te ducea cu gândul la o pisică –

era, totodată, ameninţare şi ademenire. Şi ea nici măcar nu ştia asta. Privind-o, Brashen îşi dori cu ardoare să n-o fi atins niciodată. Nu doar fiindcă izbutise cumva să strice totul într-o destul de mare măsură încât Althea să nu-l mai privească niciodată în ochi. Cel mai rău era că el nu mai putea s-o vadă fără să-şi amintească gustul pielii ei şi candoarea trupului. Închise ochii o clipă. Pe urmă îi deschise şi se îndreptă spre pupă.

Amber şi Althea ţineau în mâini căni cu ceai aburind. Între ele stătea o oală de lut pântecoasă, cu o cană goală alături. Brashen luă cana şi o umplu. Se gândi să se aşeze între cele două femei, apoi se hotărî să rămână în picioare. Amber se uita spre mare, cu privirea pierdută. Althea îşi plimba vârful unui deget pe marginea căniі şi urmărea mişcarea valurilor. Tăcuseră amândouă când se apropiase el. Amber simţi stânjeneala. Îşi ridică ochii spre el.

– Mâine începem din nou devreme?

– Nu, răspunse scurt Brashen.

Sorbi din ceai şi adăugă:

– Nu cred. Bănuiesc c-o să-mi petrec dimineaţa vânând lucrători noi.

– Nu încă o dată, gemu Althea. Ce s-a mai întâmplat?

Brashen trase aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, apoi îşi încleştă fălcile şi clătină din cap.

Althea îşi frecă tâmplele.

– Măcar a vorbit din nou cu voi?

Se uită cu speranţă la Amber.

– Nu cu noi, răspunse deprimată făuritoarea de mărgele. Cu lucrătorii – a avut multe să le spună. Mai ales şoapte obscene, înainte de a trece la copiii lor, care se vor naşte fără picioare şi orbi, fiindcă ei au lucrat lângă o corabie blestemată. A fost foarte sugestiv, adăugă cu o admiraţie amară.

– Ei! A dat dovadă de imaginaţie. Măcar n-a mai aruncat cu alte bârne.

– Poate a vrut să păstreze câteva pentru mâine, sublinie Brashen.

Tăcură o vreme, descurajaţi. Pe urmă Amber întrebă cu tristeţe:

– Ei, atunci înseamnă că ne dăm bătuţi?

– Încă nu. Lasă-mă să-mi termin ceaiul până mă gândesc cât de lipsit de speranţă e totul, răspunse Brashen.

Se întoarse spre Althea încruntându-se.

– Oricum, unde ai fost în dimineaţa asta?

Ea răspunse fără să-l privească. Vocea îi era de gheaţă.

– N-aş zice că ai dreptul să mă-ntrebi, dar am fost să-l văd pe Grag.

– Credeam că Tenira stă tot ascuns. S-a pus un preţ pe capul lui şi tot restul.

Brashen vorbea cu o totală indiferenţă. Sorbi din ceai şi se uită spre apă.

– E ascuns. Dar a găsit cumva o cale să-mi trimită vorbă. M-am dus să-l văd.

Brashen ridică din umeri.

– Ei, cel puţin asta rezolvă una dintre problemele noastre. Dacă rămânem fără bani, îl putem vinde oamenilor Satrapului. Putem folosi recompensa ca să plătim o nouă echipă de lucrători.

Îşi arătă dinţii într-un rânjet.

Althea nu-l luă în seamă şi se întoarse spre Amber.

– Grag spune că şi-ar dori să mă ajute, dar situaţia lor îngreunează foarte mult totul. Familia lui a primit doar o parte din valoarea încărcăturii *Opheliei*. Şi sunt hotărâţi să nu mai facă negoţ nici în Bingtown, nici în Jamaillia până când Satrapul nu renunţă la taxele nedrepte.

– *Ophelia* n-a plecat din port acum câteva zile? întrebă Brashen cu încăpăţânare.

Althea dădu din cap.

– Ba da. Tomie s-a gândit s-o scoată din Bingtown înainte de a mai sosi vreo galeră. Oamenii Satrapului de pe docul vămii ameninţă cu sechestrarea corabiei. Pretind că Satrapul poate hotărî unde anume fac negoţ corăbiile vii şi că mărfurile din Tărâmul Ploilor Sălbatice nu pot fi vândute decât în Bingtown sau în oraşul Jamaillia. Mă îndoiesc că pot impune asta, dar Tomie nu vede de ce-ar aştepta să dea de necazuri. Familia Tenira îşi va continua lupta, dar el nu vrea să fie *Ophelia* în mijlocul conflictului.

– În locul lor, îşi dădu Brashen cu părerea, aş duce-o în susul Fluviului Ploilor Sălbatice. Acolo n-o poate urmări decât o altă corabie vie.

Îşi lăsă capul într-o parte.

– Ăsta e planul, nu-i aşa? Grag va fi dus în aval pe furiş, cu o altă corabie

vie, ca să-i întâlnească pe ceilalți. N-am dreptate?

Althea îl privi pieziș și ridică din umeri.

Brashen păru ofensat.

– N-ai încredere în mine?

– Am făgăduit că nu spun nimănui.

Althea se uită către apă.

– Crezi că eu le-aș spune și altora?

Era ultragiat. Ce soi de om îl credea? Chiar își închipuia că ar duce rivalitatea dintre el și Grag atât de departe?

– Brashen.

Althea părea la capătul răbdării.

– Nu înseamnă că n-am încredere în tine. Mi-am dat cuvântul c-o să păstrez tăcerea. Am de gând să mi-l țin.

– Înțeleg.

Cel puțin i se adresa direct în sfârșit. Îl obseda o întrebare. Se înjură în sinea sa, dar o rosti:

– Ți-a cerut să mergi cu el?

Althea șovăi.

– Știe că trebuie să rămân aici. Știe chiar și că trebuie să plec cu *Paragon*.

Althea își scărpină bărbia, apoi își răzui murdăria de pe obraz. Continuă, iritată:

– Aș vrea s-o pot face și pe Keffria să-nțeleagă asta. Încă mai zbiară la mama, zice că nu e cuviincios. Nu-i place că vin aici să dau o mână de ajutor. Detestă felul în care mă îmbrac ca să vin la muncă. Nu știu cu ce-ar fi de acord. Poate-ar trebui să stau acasă și să-mi frâng mâinile, nefericită.

Brashen știa că vrea să schimbe vorba. Dar el nu avea de gând s-o lase.

– Sigur, Grag știe că trebuie să pleci în căutarea *Vivaciei*. Dar ți-a cerut să mergi cu el, nu-i așa? Ar vrea totuși să-l însoțești. Probabil că ar trebui. Pune capăt pierderilor. Mizează pe învingător. Niciun negustor nu se-așteaptă cu adevărat să izbândim. De-asta nu și-a oferit niciunul ajutorul. Pun prinsoare că Grag știe o groază de motive pentru care ar trebui să ne abandonezi, printre care și faptul că n-o să scoatem niciodată epava asta din nisip.

Brashen lovi cu picioarele în carena corabiei. Se simți brusc copleșit de un val irațional de furie.

– Nu-l numi epavă! se răsti Amber.

– Și nu te mai văicări, adăugă Althea cu răutate.

Brashen se uită la ea ultragiat. Pe urmă își înălță vocea într-un strigăt:

– Epavă! Vechitură aruncată pe plajă! M-auzi, *Paragon*? Despre tine vorbesc.

Cuvintele îi reverberară de stâncile din spatele lor. *Paragon* nu răspunse. Amber îl fulgeră pe Brashen cu privirea, respirând scurt pe nas.

– Asta n-o să ne-ajute cu nimic, îl dojeni.

– În loc să te cerți cu toată lumea, de ce nu cerșești o bucată de cindin? îl întrebă Althea cu sarcasm. Știm cu toții că asta e adevărata ta problemă.

– Da?

Brashen își lăsă cana jos.

– Iar eu știu care e adevărata ta problemă.

Glasul Altheei căpătă o dulceață ucigătoare.

– Știi, nu-i așa? Ei, de ce nu ne-o spui clar tuturor?

Brashen se aplecă spre ea.

– Adevărata ta problemă e că, astă-iarnă, ai descoperit în sfârșit cine ești și de-atunci ți-ai petrecut fiecare zi străduindu-te să negi asta. Te-a speriat atât de tare, încât ai fugit acasă ca să-ncerci să uiți.

Spusele lui se deosebeau de ceea ce se așteptase ea să audă atât de mult, încât Althea amuți, șocată. Văzând-o uluită, Brashen își stăpâni cu greu un rânjet. Althea se uita cu gura căscată la el, care stătea în picioare, mai sus decât ea, pe puntea înclinată.

– Și, ca să fie cât se poate de clar, adăugă el cu o voce mai blândă, nu vorbesc despre nimic din tot ce s-a întâmplat între mine și tine. Vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat între tine și tine.

– Brashen Trell, n-am idee despre ce vorbești! se grăbi Althea să dea de știre.

– Nu ai?

De data asta, Brashen chiar rânji.

– Ei, Amber are – sunt tot atât de sigur cum sunt că Sa are şi boaşe, şi ţâţe. Am ştiut că ea ştie totul încă de când m-am întors în Bingtown. Scria pe faţa ei, când s-a uitat prima dată la mine. E ciudat că ai vorbit despre asta cu ea, dar nu şi cu mine. Însă ţi-am spus, problema e alta. Ai ieşit în lume şi ai descoperit că nu eşti fiica unui negustor. O, eşti cu adevărat fiica lui Ephron Vestrit, fără nicio îndoială. Dar nu eşti legată de afurisitul ăsta de oraş şi de tradiţiile lui mai mult decât a fost el. Lui nu i-a plăcut preţul negoţului cu mărfuri din Tărâmul Ploilor Sălbatice şi, pe Sa, nu s-a mai dus să facă negoţ acolo. Şi-a făcut singur alte legături, a găsit singur alte mărfuri. Semeni cu el până în măduva oaselor. Dacă au vrut să smulgă asta din tine, s-au trezit prea târziu. Nici tu nu te poţi schimba. Ar trebui să nu te mai prefaci. Nu te poţi stabili într-un loc, ca să fii jumătatea feminină a lui Grag Tenira. Dacă o să-ncerci, o să-i frângi inima şi lui, şi ţie. N-o să rămâi niciodată acasă să faci copii în timp ce el e plecat pe mare. Spui vorbe mari despre familie, datorie şi tradiţii, dar în realitate pleci pe urmele *Vivaciei* doar pentru că vrei să ai corabia ta. Şi ai de gând să te duci s-o iei. Asta dacă ai destul curaj ca să pleci din nou din Bingtown.

Cuvintele se revărsaseră din el. Se pomeni cu răsuflarea tăiată, aproape gâfâind. Althea îl privea cu ochi holbaţi. Îşi dorea atât de mult să se-aplece şi s-o tragă în braţele lui! Ar fi sărutat-o. Iar ea i-ar fi rupt probabil falca.

Althea îşi recăpătă în sfârşit graiul.

– Nici n-ai putea să te-nşeli mai mult, spuse sus şi tare, dar cuvintele ei n-aveau forţă.

Lângă ea, Amber îşi ascunse zâmbetul în cana cu ceai. Când Althea o fulgeră cu o privire acuzatoare, ea ridică din umeri.

Brashen se simţi brusc ruşinat. Neluând în seamă scara de frânghie, se căţără peste copastie şi sări cu uşurinţă în nisip. Fără niciun cuvânt şi fără să se uite înapoi, se îndreptă ţanţoş spre prora corabiei.

Clef făcuse un foc mic. Pregătirea cinei era îndatorirea lui. Munca de pe corabie îl ţinuse ocupat în multe feluri. Se dusese să aducă apă de băut pentru oameni, după ce Brashen o azvârlise pe cea din găleţi în obrazul lui *Paragon*. Ascuţise unelte, fusese trimis încoace şi încolo pentru una, pentru alta şi, la

căderea serii, adusese din casa familiei Vestrit tot ce trebuia pentru cină. Ronica le spusese că sunt bine-veniți la masa ei, însă Amber refuzase, curtenitoare, spunând că nu se simte în largul ei când îl lasă pe *Paragon* singur. Aceeași scuză fusese la îndemână și pentru Brashen. N-ar fi putut să-și ascundă tulburarea; ca să poată lua parte la o cină decentă, s-ar fi încordat mai mult decât suporta.

Pe Sa, îşi dorea să-i fi rămas măcar o fărâmă de cindin. Doar atât cât să nu-l mai furnice pielea de tare ce şi-o dorea.

– Ei, ce-avem la cină? îl întrebă pe băiat.

Clef se uită la el cu ochi sticloşi, dar nu răspunse.

– Nu mă stârni, băiete! îl preveni Brashen, înfuriindu-se iarăşi.

– Ciorbă pro'spătă, domn'len.

Clef se strâmbă în timp ce amesteca în oală, lovind lingura de lemn de pereţii ei. Se uită la ciorbă şi bombăni, sfidător:

– N' en vechitură.

Vasăzică, asta îl supărase pe băiat. Brashen îşi îndulci glasul.

– Nu, *Paragon* nu e o vechitură. Aşa că n-ar trebui să se poarte ca o vechitură azvârlită pe plajă.

Se întoarse ca să se uite, prin întunericul tot mai dens, la galionul tăcut care se zărea deasupra lor, ca o ameninţare. Îi vorbi mai degrabă lui decât băiatului:

– *Paragon* e o corabie care poate naviga de minune. Până ce ne vom încheia munca, îşi va reaminti asta. Ca de altfel oricine altcineva din Bingtown.

Clef îşi scărpină nasul, apoi amestecă în oală.

– Oaren aducen gh'nion?

– Oare aduce ghinion, îl corectă Brashen, obosit. Nu. Dar el a avut ghinion de la bun început. Când ai ghinion și-ți stivuiești apoi peste el propriile greșeli, se poate să simţi uneori că n-o să mai ieşi niciodată de sub toate.

Râse cu amărăciune.

– Vorbesc despre ce-am simţit pe pielea mea.

– Ai av't gh'nion?

Brashen se încruntă.

– Vorbeşte clar, băiete. Dacă vrei să mergi pe mare cu mine, trebuie să te poţi face înţeles.

Clef pufni.

– Eu spus: ai av't ghinion?

Brashen ridică din umeri.

– Mai puţin decât unii, dar mai mult decât cei mai mulţi.

– Schimbă-ţi c'maşa. Tata meu spus, ca să schimbi n'rocul, schimbă-ţi c'maşa.

Brashen zâmbi fără să vrea.

– E singura mea cămaşă, băiete. Mă-ntreb dac-o fi adevărat şi pentru norocul meu.

*

Althea se ridică brusc în picioare. Îşi vărsă în nisip ceaiul din cană.

– Mă duc acasă, spuse.

– La revedere, răspunse Amber cu voce neutră.

Althea lovi cu palma în copastia de la pupa.

– Am ştiut întotdeauna că-ntr-o zi o să-mi arunce asta în faţă. Am ştiut mereu. De-asta m-am temut tot timpul.

Amber era nedumerită.

– Ce ţi-a aruncat în faţă?

Deşi erau singure pe o corabie izolată, Althea îşi coborî vocea.

– Că m-am culcat cu el. Ştie că mă poate distruge cu asta. N-are de făcut nimic altceva decât să se laude în faţa cui trebuie. Sau a cui nu trebuie.

În ochii lui Amber apăru o licărire.

– Am auzit oameni spunând prostii când sunt înspăimântaţi sau îndureraţi. Dar asta e una dintre cele mai mari prostii. Althea, nu cred că omul ăsta s-a gândit vreodată la cele petrecute între voi ca la o armă. Nu cred că e lăudăros din fire. Nu cred că ţi-ar face vreodată rău cu bună-ştiinţă.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Pe urmă Althea recunoscu:

– Știu că ai dreptate. Uneori mă gândesc că, pur și simplu, caut un motiv ca să mă umplu de furie împotriva lui. Își încrucișă brațele pe piept. Dar de ce trebuie să spună astfel de tâmpenii? De ce trebuie să-mi pună astfel de întrebări?

Amber lăsă câteva clipe întrebarea în așteptare. Apoi puse și ea una:

– De ce te superi atât de tare când o face?

Althea clătină din cap.

– De fiecare dată când încep să mă simt bine făcând ceea ce facem, el… Azi am avut o zi bună, Amber. Fir-ar afurisit! Am muncit din greu și am muncit bine împreună. A fost ca pe vremuri. Știu cum muncește și cum gândește. E ca și cum ai dansa cu bărbatul potrivit. Pe urmă, tocmai când încep să mă gândesc c-o să ne simțim din nou confortabil împreună, el trebuie să…

Vocea Althea se pierdu în liniștea din jur.

– Ce trebuie să? insistă Amber.

– Trebuie să-mi pună o întrebare. Sau să spună ceva.

– Ceva mai mult decât „Intră sub grinda aia“ sau „Dă-mi ciocanul“? întrebă Amber cu dulceață.

Althea zâmbi cu jale.

– Întocmai. Ceva care-mi aduce aminte cum stăteam de vorbă când eram prieteni. Asta-mi lipsește. Aș vrea să fie din nou așa.

– De ce nu poate fi?

– N-ar fi cinstit. Althea se încruntă, nemulțumită de ea însăși. Acum există Grag și…

– Și ce?

– Și ne-ar putea duce la mai mult, așa cred. Chiar dacă nu s-ar întâmpla, Grag n-ar fi de acord.

– Grag n-ar fi de acord să ai prieteni?

Althea se încruntă.

– Știi ce vreau să spun. Lui Grag nu i-ar plăcea să fiu prietenă cu Brashen. Nu vorbesc despre o prietenie de fațadă. Mă gândesc la prietenia noastră de pe vremuri. Confortabilă. Cu picioarele și cu berea pe masă.

Amber râse încetișor.

– Althea, în scurt timp, vom naviga cu toții cu corabia lui. Vrei să respecți cu strictețe eticheta față de cineva alături de care muncești cot la cot zi de zi?

– Odată ce-o să plecăm pe mare, el n-o să mai fie Brashen. O să fie căpitanul. Deja îmi tot dă peste nas cu asta. Nimeni nu se trage de șireturi cu căpitanul.

Amber își lăsă capul pe-o parte și, prin întuneric, își îndreptă privirea spre Althea.

– Atunci de ce-ți faci griji? Am impresia că timpul o să vindece totul.

Althea răspunse aproape în șoaptă.

– Poate nu-mi doresc să se vindece. Nu așa. Își privi mâinile. Poate am nevoie de prietenia lui Brashen mai mult decât de aprobarea lui Grag.

Amber înălță dintr-un umăr.

– Atunci poate ar trebui să-ncepi să-i vorbești din nou. Și să-i spui ceva mai mult decât „Uite aici ciocanul“.

22

RĂZGÂNDIRE

Vivacia fierbea. Wintrow avea senzaţia că stă lângă o oală în clocot care se poate revărsa în orice clipă, opărind pe toată lumea din jur. Cel mai rău era că nu putea face nimic ca s-o liniştească. Nu numai că ea nu-şi îngăduia să se liniştească; respingea orice încercare de alinare a zbuciumului său.

Lucrurile stăteau aşa de aproape o lună. Wintrow simţea în ea dorinţa de răzbunare a unui copil căruia i s-a spus că e prea mic pentru un anumit lucru. *Vivacia* era hotărâtă s-arate ce poate să facă şi nu voia să-l convingă doar pe Kennit. Entuziasmul ei sfidător îl includea şi pe Wintrow. De când murise Opal pe puntea ei, era din de în ce mai hotărâră şi hotărârea ei era tot mai de nesmintit. Avea să ia parte la atacurile piraţilor, intrând în luptă. De câte ori încerca Wintrow s-o facă să-şi schimbe hotărârea, ea se încăpăţâna mai tare. Mai îngrijorător era faptul că se îndepărta tot mai mult de el de la o zi la alta. Se străduia cu atâta înverşunare să se-apropie de Kennit, încât îl lăsa pe Wintrow în urmă, singur.

Kennit îi simţea frământările. Era cât se poate de conştient de sentimentele pe care le trezise în ea. Piratul nu o ignora. Îi vorbea cu delicateţe şi se purta curtenitor. Dar nu o mai curta. În schimb, îşi întorsese faţa către Etta, era soarele ei şi, în lumina lui, femeia înflorea din abundenţă. O aprinsese cum aprinde o scânteie iasca. Mergea pe punţi ca o tigroaică după pradă şi toate capetele se întorceau către ea. La bord mai erau câteva alte femei; Kennit le îngăduise câtorva dintre sclavele eliberate să rămână pe corabie, dar, comparate cu Etta, păreau doar de o feminitate palidă. Wintrow era uimit

fiindcă nu putea găsi nume pentru toate schimbările pe care le făcuse în ea însăşi. Kennit îi oferea bijuterii, dar ea rareori purta mai mult decât un mic cercel cu un rubin. Dar era ca şi cum de pe un tăciune ar fi fost îndepărtată cenuşa, lăsând la vedere focul din miezul lui. Nu încetase să muncească pe punte; încă se mai avânta în susul greementului cu iuţeala unei pantere, încă mai râdea şi glumea alături de bărbaţi în timp ce acul cu care repara vele străfulgera sub soare. Avea limba la fel de ascuţită ca întotdeauna, umorul ei mușca. Dar, când se uita la Kennit, fie şi din partea opusă a punţii, în ea păreau să palpite mai multe vieţi. La rândul său, căpitanul Kennit părea captiv în plasa splendorii ei. Nu putea trece pe lângă ea fără s-o atingă. Până şi grosolanul Sorcor roşea când îi vedea împreună pe punte. Wintrow nu putea decât să-i privească uimit şi invidios. Se simţea stânjenit fiindcă, de fiecare dată când îl surprindea uitându-se la ei, Kennit îi întorcea privirea înălţând o sprânceană, întrebător. Sau îi făcea cu ochiul.

Întregul echipaj reacţiona la acel nou imbold. Căpitanul se fălea cu femeia lui şi Wintrow se aşteptase să fie stârnită gelozia sau nemulţumirea celorlalţi piraţi. Însă erau cu toţii mândri de el, de parcă bărbăţia lui şi cucerirea femeii dezirabile care îi aparţinea ar fi fost meritul tuturor. Moralul tuturor era mai ridicat decât îl văzuse vreodată Wintrow. Noii membri ai echipajului semănau din ce în ce mai mult cu cei vechi. Toate nemulţumirile sclavilor eliberaţi dispăruseră. De ce să protesteze, pretinzând că lor li se cuvine corabia, când puteau face parte din echipajul ei, condus de căpitanul Kennit?

De când murise Opal, *Vivacia* fusese martoră la alte trei atacuri piratereşti. De fiecare dată fusese vorba de câte o corabie mică, încărcată cu mărfuri, nu cu sclavi. Wintrow cunoştea tactica. Canalul admirabil ales de Kennit şi Sorcor era perfect pentru ambuscade. Sorcor stătea la pândă în partea dinspre miazăzi. El alegea corăbii şi se avânta în urmărirea lor. *Vivacia* aştepta în celălalt capăt al canalului. Ea silea corabia urmărită să se retragă spre ţărmul stâncos, unde eşua. Odată ce prada ajungea pe uscat, piraţii de pe *Marietta* se duceau s-o jefuiască după bunul lor plac. Micile vase cu marfă aveau puţini oameni şi puţine mijloace de apărare. Spre meritul său, Kennit nu măcelărea echipajele. Se vărsa puţin sânge, căci, odată ce-şi vedeau corabia eşuată,

năierii nu mai opuneau rezistență. Kennit nici măcar nu-i captura pentru răscumpărare. Le lua doar cele mai valoroase mărfuri și îi lăsa să plece, cerându-le cu asprime să dea de știre că el, Kennit din Insulele Piraților, nu le îngăduie negustorilor de sclavi să navigheze pe apele sale. Nu se numea rege. Nu încă. Toate cele trei corăbii izbutiseră, cu chiu cu vai, să iasă în larg după întâlnirea cu el. Vestea avea să se răspândească repede.

Vivacia era supărată și iritată fiindcă era ținută departe de acțiune. Ca un copil căruia nu i se îngăduie să asculte discuțiile oamenilor mari, nu mai era invitată să stea de vorbă cu Kennit despre piraterie sau despre politică. Cel mai adesea, Kennit își petrecea serile la bordul *Mariettei* cu Sorcor și Etta. Acolo își puneau la cale atacurile și își sărbătoreau izbânzile. Piratul și doamna lui se întorceau noaptea târziu, ea fiind împodobită cu ultimele daruri oferite de Kennit. Înveseliți de vin, se retrăgeau imediat în cabina lor. Wintrow bănuia că e vorba de un truc menit s-o facă pe *Vivacia* geloasă și curioasă deopotrivă, dar ei nu-i spunea asta. *Vivacia* n-ar fi suportat s-o audă de la el.

Între două atacuri, viața piraților era aproape trândavă. Kennit îi dădea totuși echipajului de lucru, dar îl hrănea bine, cu mâncarea luată de pe corăbiile jefuite, și le lăsa timp pentru jocuri de noroc și cântece. Îl atrăgea și pe Wintrow către astfel de îndeletniciri, chemându-l adesea în cabina lui. Dar nu ca să joace zaruri sau cărți. Îl provoca la jocuri bazate pe strategie, nu pe noroc. Wintrow avea senzația stânjenitoare că piratul îl evaluează. Uneori, înainte de încheierea acelor după-amiezi lungi, jocul rămânea uitat între ei și Kennit îi punea întrebări despre filozofia lui Sa. A doua corabie pe care o prădaseră transporta un mare număr de cărți. Kennit citea cu lăcomie și își împărți comoara cu Wintrow. Băiatul nu putea să nege că acele interludii îi fac plăcere. Uneori lua parte și Etta, atât la joc cât și la discuții. Wintrow ajunsese să-i respecte inteligența vie, cu nimic mai prejos decât a lui Kennit, deși ea nu învățase carte. Atâta vreme cât discutau generalități, ținea bine pasul cu ei amândoi; dar când începeau să vorbească despre părerile unui anumit filozof, ea mai întâi amuțea, apoi se retrăgea.

Într-o după-amiază, Wintrow se strădui înadins s-o atragă în discuție, dar se

împiedică de lipsa cunoştinţelor ei. Vru să-i dea cartea despre care vorbeau. Ea refuză să i-o ia din mână.

– Nu pot s-o citesc, aşa că nu te obosi, spuse ea furioasă.

Stătuse cocoţată pe o banchetă, în spatele lui Kennit, masându-i uşor umerii în timp ce discutau. Se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă. Era cu mâna pe zăvor când o opri vocea piratului.

– Etta, vino înapoi.

Ea se întoarse să-l înfrunte. Pentru prima oară de când o cunoştea, Wintrow o văzu uitându-se la Kennit cu un licăr sfidător în ochi.

– De ce? îl provocă ea. Ca să vezi mai bine cât de lipsită de învăţătură sunt?

O furie de o clipă crispă faţa lui Kennit. Wintrow îl văzu destinzându-şi trăsăturile, apoi întinzând mâna spre femeie.

– Pentru că aşa vreau eu, răspunse aproape cu blândeţe.

Etta veni înapoi, dar se uită la cartea luată de el în mână ca la o rivală pe care o ura. Kennit îi întinse cartea.

– Ar trebui s-o citeşti.

– Nu pot.

– Vreau s-o citeşti.

Ea strânse din dinţi.

– Nu ştiu cum! strigă. N-am avut niciodată preceptori, n-am primit lecţii. Dacă nu-i pui la socoteală pe bărbaţii care m-au învăţat să mă vând când nici măcar nu eram încă femeie! Eu nu sunt ca tine, Kennit, eu…

– Linişte! se răsti el.

Îi întinse din nou cartea.

– Ia-o!

Era o poruncă.

Etta i-o smulse din mână şi rămase neclintită, ţinând-o ca pe-o pungă cu gunoaie.

Kennit se întoarse spre Wintrow. Pe faţă îi juca un zâmbet abia schiţat.

– Wintrow o să te-nveţe să citeşti. Sau o să-ţi citească el cartea.

Se uită din nou la Etta.

– N-o să aibă nimic altceva de făcut pe corabie până când n-o să ducă la

bun sfârşit treaba asta. Poate dura oricât, nu-mi pasă.

– Echipajul o să râdă de mine, protestă Etta.

Kennit îşi miji ochii.

– Nu pentru mult timp. E greu să râzi când ai limba tăiată.

Trase aer în piept, apoi zâmbi.

– Iar dacă nu vrei spectatori la lecţii, aşa să fie. Poţi folosi cabina asta. O să am grijă să fiţi singuri şi să nu vă deranjeze nimeni îndeajuns de mult timp.

Arătă către celelalte cărţi furate, împrăştiate prin încăpere.

– De-aici ai multe de învăţat, Etta. Poezie şi istorie, precum şi filozofie.

Kennit se aplecă spre ea. O prinse de mână şi o trase mai aproape. Cu mâna liberă îi mângâie părul, îndepărtându-i-l de pe faţă.

– Nu fi încăpăţânată. Vreau să te bucuri de asta.

Îi aruncă lui Wintrow o privire aparte, tremurătoare. De parcă ar fi vrut să fie sigur că se uită la ei.

– Sper c-o să fie plăcut pentru amândoi şi că amândoi o să-nvăţaţi lucruri noi.

Îşi plimbă buzele pe faţa Ettei. Când îi simţi atingerea, ea închise ochii. Însă ai lui Kennit erau larg deschişi şi se uitau la Wintrow.

Băiatul se simţea din cale-afară de stingherit. Avea impresia că, nefiresc, ia parte la sărut.

– Vă rog să mă scuzaţi, murmură, grăbindu-se să se ridice de lângă tabla de joc.

Vocea lui Kennit îl opri la uşă.

– Nu te deranjează s-o înveţi pe Etta, nu-i aşa, Wintrow?

Spusele lui sunau prea puţin a întrebare. Ţinea femeia lipită de el şi se uita la Wintrow peste creştetul ei înclinat.

Băiatul îşi drese glasul.

– Nu mă deranjează deloc.

– Bun. Ai grijă să-ncepeţi cât de curând. De fapt, chiar de azi.

În timp ce se bâlbâia, căutând un răspuns, Wintrow auzi un strigăt de-acum familiar.

– Velă la orizont!

Uşurarea veni ca un şoc. Tunetul picioarelor care alergau răsuna pe toată corabia.

– Pe punte! zbieră Kennit, iar Wintrow se supuse cu recunoştinţă.

Se avântă dincolo de uşă şi o rupse la fugă când piratul abia întindea mâna după cârjă.

– Acolo! Acolo e! striga *Vivacia* când Wintrow ajunse pe puntea proră.

Galionul nici măcar n-avea nevoie să arate unde. Chiar şi de la o asemenea distanţă, vântul aducea mirosul scârbos al unui vas cu sclavi. Wintrow nu mai văzuse niciodată o corabie mai murdară şi într-o stare mai jalnică decât cea care le apăru în faţa ochilor. Coca îi lucea de scârnă acolo unde fuseseră răsturnate peste copastie tot soiul de resturi. Se afunda foarte mult în apă, evident supraîncărcată. O trincă neglijent peticită se încreţea în vânt. Şuvoaiele de apă care ţâşneau din ea din când în când spuneau că pompele de santină lucrează, probabil, mânuite de sclavi. O mică parte din Wintrow cugetă că e probabil vorba de o trudă necontenită pentru a ţine la suprafaţă corabia îngreunată. În siajul ei se zărea, ca un V imens, grupul de şerpi care o urmărea. Creaturile dezgustătoare păreau să fi simţit panica de la bord, fiindcă îşi săltaseră imensele capete cu coamă şi se uitau în urmă, către *Marietta*. Erau cel puţin o duzină, cu trupurile solzoase lucind în soare. Lui Wintrow i se făcu greaţă.

Vivacia se aplecă în faţă, înfocată. Era atât de înflăcărată încât părea să tragă corabia după ea.

– Uitaţi-vă! Uitaţi-vă, fug!

Îşi întinse către corabie braţele, cu degetele curbate. Când echipajul se repezi să ridice pânzele pentru urmărire, vântul îşi puse forţa în spatele lor.

– E o corabie cu sclavi. Kennit n-o să cruţe pe nimeni, o preveni Wintrow pe *Vivacia* cu glas scăzut. Dacă-l ajuţi să captureze vasul, va muri tot echipajul.

Ea îi aruncă peste umăr o singură privire.

– Şi, dacă nu-l ajut, câţi sclavi vor muri în fiecare zi a călătoriei?

Îşi îndreptă din nou privirea spre pradă şi vocea i se înăspri.

– Nu merită toţi oamenii să trăiască, Wintrow. Calea aleasă de noi măcar

salvează cele mai multe vieți. Dacă merge mai departe așa, numai printr-un miracol poate supraviețui cineva de la bord până la sfârșitul călătoriei.

Wintrow abia dacă o auzi. Se uita, nevenindu-i să creadă, cum începe corabia cu sclavi să se îndepărteze de *Marietta*. Distanța dintre ele se mărea. Vasul urmărit știa și că are prilejul să fugă, și că *Vivacia* e o nouă amenințare. Se îndrepta spre mijlocul canalului. *Marietta* era prea departe în urmă. Dacă nu o încolțea, cleștelui, în care ar fi trebuit să fie prinsă, îi lipsea o falcă. Oricât ar fi fost de greu de crezut, prada avea să scape.

Kennit își puse cârja pe puntea proră, apoi se trase în sus. După ce se văzu pe punte, se ridică anevoie și își îndesă cârja sub braț. Etta nu se vedea nicăieri. Căpitanul înaintă cu greu către copastie ca să li se alăture. Odată ajuns, clătină din cap cu dezamăgire.

– Sărmanii. Corabia ne scapă. Mă tem că sunt osândiți să-și împlinească soarta crudă.

În ziua aceea n-avea să fie ucis nimeni. Preț de câteva clipe, Wintrow răsuflă ușurat. Pe urmă *Vivacia* scoase un strigăt. Un strigăt de ciudă, fiindcă în calea dorinței sale stăteau piedici. În aceeași secundă, corabia prinse viteză. Brusc, toate scândurile și toate velele i se aliniară pentru a fi întrebuințate cât se putea de bine. Chiotele și strigătele piraților se întețiră când distanța dintre ei și corabia cu sclavi începu să se micșoreze. Zelul *Vivaciei* ținea conștiința lui Wintrow captivă, băiatul se simțea ca un fluture prins în pânza unui păianjen.

– Doamna mea! exclamă Kennit, aprobând-o din toată inima.

Era o binecuvântare, iar ea o primi radiind de mulțumire. Wintrow îi simțea satisfacția înfierbântându-l. Kennit dădea porunci răstite. Din spatele lui se auzeau zăngănitul armelor și glumele unor oameni care se pregăteau să-i omoare pe alții. Se lansau provocări și se făceau rămășaguri în vreme ce grupul de abordaj se pregătea de luptă. Pe punte erau aduse cârlige și parâme, iar arcașii împovărați de săgeți se grăbeau să se urce la locurile lor de pe greement.

Vivacia nu le dădea atenție. Era urmărirea ei, prada ei. Nu se sinchisea de oamenii de la bord. Wintrow era doar vag conștient de propriul său corp.

Mâinile lui păreau gheare încleştate de balustrada prorei şi vântul stârnit de goana lor îi biciuia părul. *Vivacia* îi înăbuşea sinele mărunt cu imensa ei energie. Ca într-un vis, văzu corabia cu sclavi mărindu-i-se în faţă. Duhoarea ei devenea tot mai puternică, iar feţele oamenilor care i se vânzoleau pe punţi se schimonoseau de spaimă. Auzi vocile piraţilor înălţându-se cu entuziasm în vreme ce erau aruncate cârligele de abordaj şi primele rafale de săgeţi îşi luau zborul. Urletele năierilor străpunşi şi strigătele înăbuşite ale sclavilor închişi sub punte păreau ţipetele unui stol de păsări din depărtare. Era mult mai conştient de prezenţa *Mariettei*, care ajunsese deodată mai aproape decât ei de corabia urmărită. Ameninţa să fure prada *Vivaciei*. Ea nu putea îngădui aşa ceva.

Galionul pur şi simplu se aplecă, cu mâinile întinse către cealaltă corabie, în vreme ce parâmele de abordaj se încordau. Degetele sale încovoiate ca nişte gheare nu atinseră nimic, dar înverşunarea care i se citea pe faţă îngrozi echipajul vasului cu sclavi.

– Pe ei! Pe ei! strigă nebuneşte, fără să-i pese de ordinele pe care încerca să le dea Kennit.

Pătimaşa ei sete de sânge era molipsitoare. În clipa când distanţa dintre cele două corăbii se micşoră îndeajuns ca să fie acoperită dintr-un salt, grupul de abordaj îşi începu trecerea.

– Ea a izbutit! Frumoasa noastră a izbândit! Ah, *Vivacia*, nu am bănuit niciodată că poţi fi atât de iute şi atât de pricepută!

În laudele lui Kennit se simţea veneraţia.

Prin Wintrow trecu un val de cea mai pură adorare a piratului. Sentimentele corabiei copleşiră întru totul teama lui de ceea ce urma să se întâmple după capturarea vasului cu sclavi. Galionul se răsuci ca să se uite în ochii lui Kennit. Admiraţia fiecăruia pentru celălalt era recunoaşterea unui alt prădător.

– O să vânăm bine împreună, noi doi, remarcă *Vivacia*.

– Asta vom face, îi făgădui Kennit.

Wintrow se simţi lăsat la voia întâmplării. Era legat de cei doi, dar ei nu-i dădeau atenţie. Era lipsit de importanţă pentru ceea ce descoperiseră unul în

celălalt. Îi simţea în comuniune pe un nivel fundamental, mai adânc decât cele atinse vreodată de el. Se întrebă, cu mintea înceţoşată, ce recunoscuseră unul la celălalt. Orice ar fi fost, în el nu-i răspundea niciun ecou. Dincolo de fâşia de apă era o altă punte, pe care oamenii luptau ca să-şi salveze viaţa. Acolo curgea sânge, dar ceea ce curgea aici, lângă el, între corabia vie şi pirat, era mult mai dens.

– Wintrow, Wintrow!

Printr-un soi de transă, îşi auzi numele şi se întoarse în direcţia sunetului. Kennit arăta către corabia capturată zâmbind larg, candid.

– Vino cu mine, flăcăule!

Wintrow se trezi urmându-l dincolo de copastie, pe o punte străină, unde oamenii se luptau, înjurau şi urlau. Etta apăru brusc alături de ei, cu o sabie în mână. Făcea paşi mari, rotindu-şi privirea cu atenţia unei pantere. Părul ei negru strălucea în lumina soarelui. Kennit avea un cuţit lung, dar Wintrow nu era înarmat şi privea cu ochi mari acea lume stranie. Mintea i se limpezise întru câtva după ce lăsase în urmă lemnul-vrăjitor al *Vivaciei*, dar haosul în care ajunsese era aproape la fel de năucitor. Kennit înainta fără teamă. Etta mergea în dreapta lui, alături de cârjă. Îşi croiau drum pe puntea murdară, urât mirositoare. Trecură pe lângă bărbaţi hotărâţi să se omoare unul pe altul şi ocoliră unul încovrigat într-o baltă de sânge. Îl străpunsese o săgeată, însă mult mai mult rău îi făcuse căderea de pe greement. Faţa îi era oribilă, durerea i-o strâmba într-un rânjet şi strângea din ochi de parcă ar fi fost vesel, în timp ce sângele prelins din ureche i se scurgea în barba încâlcită şi murdară.

Sorcor se îndreptă spre ei traversând puntea în salturi. Era clar că *Marietta* îi ajunsese repede din urmă, odată ce piraţii îşi puseseră asta în gând. Îşi aruncase cârligele de abordaj în cealaltă parte a corabiei cu sclavi. Echipajul atacat n-avusese de la bun început nicio şansă. Sabia din mâna lui Sorcor picura de sânge, pe când faţa lui tatuată strălucea de o satisfacţie sălbatică.

– Aproape c-am terminat aici, căp’tane! îl salută el jovial pe Kennit. Doar câţiva mai sunt în viaţă pe dunetă. Nici urmă de luptător adevărat printre ei.

Un urlet sălbatic îi sublinie comentariul, urmat de o jerbă de apă

împroșcată.

– Acum sunt cu unul mai puțini, remarcă Sorcor, vesel. Am pus câțiva oameni să deschidă tambuchiurile. Sub punte ești ca-ntr-o groapă împuțită. Cred că numărul leșurilor înlănțuite e egal cu cel al sclavilor vii. Trebuie să-i luăm pe supraviețuitori de-aici cât mai repede. Corabia asta ia apă cum pișă un năier bere.

– Avem loc pentru toți, Sorcor?

Piratul masiv înălță din sprâncene.

– Probabil. O să fie înghesuială pe ambele corăbii, dar, când ne întâlnim cu *Țâfnosul*, putem muta foarte mulți la bordul lui. Totuși aș zice că, gata, cu asta calele noastre s-au umplut.

– Excelent.

Kennit dădu din cap aproape absent.

– După ce-l luăm pe *Țâfnosul*, pornim spre Divvytown. E timpul să se afle ce bine ne-a mers.

– Aș zice că da.

Sorcor zâmbi cu gura până la urechi.

Un pirat mânjit de sânge se apropie de ei în grabă.

– Vă cer iertare, căp'tanilor, dar bucătarul vrea să se predea. E ascuns în cambuză.

– Omorâți-l, răspunse Kennit sâcâit.

– Îmi cer iertare, căp'tane, dar zice că știe ceva pentru care merită să fie lăsat în viață. Spune că știe unde se află o comoară.

Kennit clătină din cap arătându-și fără vorbe dezgustul.

– Dacă știe unde e o comoară, de ce nu s-a dus după ea în loc să care sclavi cu hârdăul ăsta? întrebă sarcastic Etta.

– Nu știu, doamnă, se scuză piratul. E bătrân, chior și ciung. Pretinde c-a navigat cu Igrot Neînfricatul. Asta ne-a dat de gândit. Toată lumea știe că Igrot a pus mâna pe barja cu tezaurul Satrapului, care n-a mai fost văzut niciodată. Poate chiar știe…

– Mă ocup eu de el, căp'tane, făgădui Sorcor iritat. Unde e? îl întrebă pe pirat.

– O clipă, Sorcor. Poate stau eu de vorbă cu bucătarul ăsta.

Kennit părea intrigat şi, în acelaşi timp, bănuitor.

Tânărul pirat părea acum stânjenit.

– S-a ascuns în cambuză, căp’tane. Noi am spart uşa pe jumătate, dar acolo are o grămadă de cuţite şi de satâre. Şi, pentru un bătrân chior, le aruncă foarte bine.

Wintrow văzu ceva schimbându-se pe faţa lui Kennit.

– Vorbesc eu cu el. Singur. Voi scoateţi sclavii din cală. Corabia începe să se încline.

Sorcor era obişnuit să se supună ordinelor. Fără să stea pe gânduri, dădu din cap şi se răsuci pe călcâie. Se îndepărtă începând deja să dea porunci răstite. Wintrow deveni conştient de prezenţa sclavilor. Stăteau pe punte în grupuri, nepăsători, clipind des în lumina soarelui. Acoperiţi de un strat de mizerie şi tremurând şocaţi de atingerea aerului curat, păreau năuciţi de neaşteptata schimbare. Mirosul şi feţele uluite îl duseră brusc înapoi, în noaptea ieşirii sclavilor din calele *Vivaciei*. Îl potopi un val de milă. Unii erau atât de slăbiţi, încât aveau nevoie de ajutor ca să stea în picioare. Ieşeau de sub punte unul după altul. Se uită la ei şi ştiu că lupta lui Kennit e îndreptăţită într-o măsură greu de descris în cuvinte. Era drept să se pună capăt acelei suferinţe. Însă felul în care o făcea piratul…

– Wintrow!

În vocea Ettei, iritarea era scânteie în stare să dezlănţuie focul. Wintrow rămăsese locului, holbându-se, în vreme ce Kennit traversa puntea grăbit, cu hotărâre. Corabia se înclina tot mai mult, de la o clipă la alta. Nu era timp de pierdut. Băiatul alergă să-i ajungă din urmă pe cei doi.

Cât era încă pe punte, auzi urletele şerpilor, urmate brusc de zgomotul apei împroşcate. Le aruncau creaturilor leşuri. Un murmur apreciator şi râsete se înălţară din rândurile piraţilor care se uitau cum se luptă şerpii pentru mâncare.

– Lăsaţi asta! îl auzi pe Sorcor zbierând. Vor avea toţi morţii, cât de curând. Scoateţi sclavii din cală şi duceţi-i pe celelalte corăbii. Grăbiţi-vă. Vreau să desprindem epava asta de noi cât mai repede.

Cambuza era într-un ruf scund. În jurul uşii se îngrămădeau mai mulţi piraţi cu săbiile scoase, neştiind că se apropie Kennit. Sub ochii lui Wintrow, unul lovi cu piciorul în uşa baricadată. Bărbatul încolţit înăuntru răspunse cu o rafală de înjurături şi în mica deschidere apăru un cuţit.

– Îl spintec pe primul care-ncearcă să treacă. Aduceţi-l pe căpitanul vostru. Mă predau doar lui şi numai lui.

Piraţii batjocoritori nu făcură altceva decât să se-ngrămădească mai aproape. Pe Wintrow îl duceau cu gândul la o haită de câini în jurul unei pisici cocoţate în copac.

– E aici, anunţă Kennit cu o voce sonoră.

Bărbaţii care râdeau şi rânjeau se liniştiră brusc. Se retraseră din faţa uşii, făcându-i loc.

– Vedeţi-vă de treburile voastre! le porunci brusc Kennit. De asta mă ocup eu.

Oamenii se împrăştiară repede, dar nu de bunăvoie, aruncând întruna priviri peste umăr. Zvonul despre o comoară era de-ajuns ca să le trezească tuturor interesul, iar a lui Igrot era legendară. Era limpede că le-ar fi plăcut să rămână şi s-audă ce oferă bucătarul în schimbul vieţii sale. Kennit nu le mai dădu nicio atenţie. Îşi săltă cârja şi lovi cu ea în uşă.

– Ieşi! îi porunci bucătarului.

– Eşti căpitanul?

– Da. Arată-te!

Bucătarul se ivi cât să tragă cu ochiul de dincolo de uşă, apoi se retrase, dispărând iarăşi.

– Am ceva de oferit, zise. Tu mă laşi să trăiesc, iar eu îţi spun unde şi-a ascuns Igrot comoara. Toată. Nu doar ce-a luat de pe barja cu tezaurul, ci şi tot ce-a adunat înainte de asta.

– Nimeni nu ştie unde şi-a ascuns Igrot comoara, afirmă Kennit sigur pe sine. El şi tot echipajul lui s-au dus la fund împreună. N-a supravieţuit nimeni. Altminteri ar fi furat comoara cu mult timp în urmă.

Cu o uşurinţă uimitoare, Kennit înaintă fără zgomot şi se opri chiar lângă tocul uşii.

– Ei bine, eu am supraviețuit. Aștept de ani s-ajung la locul potrivit ca să mă duc s-o iau. Dar nu s-a putut niciodată. Oricând i-aș spune cuiva, m-aș alege cu un cuțit în spate. Și nu oricine se poate duce după ea. Ar fi nevoie de o corabie aparte. Una ca a ta, așa cum a avut cândva Igrot… și sunt sigur că înțelegi ce vreau să spun. Sunt locuri unde o corabie vie se poate duce și niciuna de alt soi n-o poate urma. Ei, dar ți-am spus destul. Mă ții în viață și te duc acolo. Dar trebuie să mă lași să trăiesc.

Kennit nu răspunse. Încremeni. Stătea lângă ușă, neclintit. Wintrow se uită la Etta. Era și ea la fel de nemișcată. Aștepta.

– Hei! Hei, căp'tane, ce spui? Facem târgul? Sunt mai multe bogății decât ți-ai putea imagina vreodată. Mormane… și jumătate sunt chestii magice de-ale negustorilor din Bingtown. O să fii cel mai bogat om în viață. Nu trebuie decât să spui că-mi cruți viața.

Vocea bucătarului deveni brusc triumfătoare.

– E un târg cinstit, nu-i așa?

Corabia începea să se încline din ce în ce mai tare. Wintrow îi auzea pe Sorcor și pe oamenii lui grăbindu-i pe sclavi. Glasul unui bărbat se înălță pe neașteptate.

– E mort, femeie. Nu mai putem face nimic. Lasă-l!

Încărcat de suferință, țipătul brusc al unei femei se pierdu în vânt, dar acolo, lângă ușă, domnea tăcerea. Kennit nu-i răspundea bucătarului.

– Hei? Hei, căp'tane, mai ești acolo?

Kennit își miji ochii de parcă ar fi stat pe gânduri. Pe buze îi dansă ceva care părea aproape un zâmbet. Pe Wintrow îl cuprinse deodată un tremur nervos. Era timpul să termine acolo și să plece de pe corabie. Lua apă și, cu cât se îngreuna mai tare, cu atât avea marea mai multă putere asupra ei. Trase aer în piept, gata să vorbească, dar cotul Ettei îl lovi scurt, dureros. Pe urmă totul se întâmplă în același timp. El rămase cu ochii holbați, încercând să înțeleagă ce se petrece. Oare mâna în care își ținea Kennit cuțitul se mișcă prima sau se întrezări o mișcare a bucătarului care voia să tragă cu ochiul de după ușă? Cele două obiecte se întâlniră cu iuțeala și precizia palmelor lovite una de cealaltă. Cuțitul lui Kennit se afundă în ochiul teafăr al celuilalt

bărbat, fiind apoi tras afară. Trupul bucătarului căzu, dispărând din vedere.

– Din echipajul lui Igrot n-a supraviețuit nimeni, spuse Kennit cu tărie.

Răsuflă sacadat. Când se uită în jur, clipi ca trezit dintr-un vis.

– Nu mai pierdeți vremea pe-aici! Corabia se scufundă! exclamă iritat.

Încă strângând în mână cuțitul însângerat, o porni țeapăn către *Vivacia*. Etta mergea aproape umăr la umăr cu el. Nu părea tulburată de ceea ce se întâmplase. Wintrow îi urma amorțit. Cum putea moartea să vină atât de repede? Cum era cu putință ca tot ce înseamnă viața unui om să fie redus la zero cu o asemenea iuțeală? Fapta lui Kennit fusese pentru băiat un șoc imens. O scurtă mișcare a mâinii piratului, și moartea triumfase. Iar omul care ținea cuțitul nu simțea nimic. Dar el se simțea marcat de legătura cu omul ăla. Tânjea după *Vivacia*. Ea l-ar fi ajutat să se gândească la asta. I-ar fi spus că n-are de ce să se simtă vinovat.

Talpa lui Kennit nici nu atinsese bine puntea *Vivaciei*, când corabia îl strigă.

– Kennit! Căpitane Kennit!

Vocea îi răsuna poruncitoare și insistentă. În ea se deslușea o notă pe care Wintrow n-o mai auzise niciodată. Kennit zâmbi larg și apăsat, cu satisfacție.

– Găsiți-le loc sclavilor și desprindeți de noi epava aia! ordonă el tăios.

Se uită la Wintrow și la Etta.

– Aveți grijă să fie spălați cât de bine se poate. Țineți-i la pupa.

Le întoarse spatele și se grăbi să se îndrepte spre galion.

– Vrea să fie singur cu ea, spuse Etta fără menajamente.

În ochi îi ardea gelozia.

Wintrow își coborî privirea spre punte ca să nu deslușească femeia același sentiment, trădat de fața lui.

*

– Pentru un om care se-ascunde, trăiești cu stil, remarcă Althea zâmbind.

Grag rânji, mulțumit de sine însuși. Se lăsă pe spătarul micului său scaun, făcându-l să se legene pe cele două picioare din spate. Întinse o mână deasupra capului ca să lovească într-o doară felinarul din fier alb atârnat de-o

creangă deasupra lui.

– Ce e viaţa fără stil? întrebă el fără să aştepte răspuns.

Râseră amândoi zgomotos, destinşi.

Felinarul se legăna împrăştiindu-şi ameţitor lumina în jurul lor. În întunecimea ochilor lui dansau forme conturate de flăcările lumânărilor. Purta o cămaşă de culoare întunecată, deschisă la gât, şi pantaloni albi, lejeri. La fiecare mişcare a capului, lumina lucea caldă în cercelul lui de aur. Soarele verii îl bronzase; culoarea pielii îl făcea să pară o parte a pădurii din ceasul înserării. Când un zâmbet îi dezvelea scurt albul dinţilor, părea un năier tânăr şi nepăsător din Rinstin. Îşi roti privirea prin luminişul din faţa casei şi suspină calm, liniştit.

– N-am mai fost aici, sus, de ani întregi. În copilărie, înainte să plec cu tata pe mare, mama ne aducea mereu aici în cea mai caldă perioadă a verii.

Althea cercetă din priviri grădina mică. Mică era şi casa, nu cu mult mai mult decât o cabană, pădurea întinzându-i-se aproape până la uşă.

– Aici, sus, e mai răcoare vara?

– Puţin. Nu cine ştie ce. Dar ştii cum poate duhni Bingtownul pe căldură. Eram aici în anul când a izbucnit prima oară Ciuma Sângelui. Niciunul dintre noi nu s-a îmbolnăvit. Mama a crezut întotdeauna că am scăpat pentru că, în vara aia, ne-am ferit de umorile rele ale oraşului. Pe urmă a insistat să ne-aducă aici în fiecare an.

Amuţiră amândoi o vreme, ascultând. Althea îşi imagină căsuţa şi grădina ca pe un loc plin de viaţă, locuit de o femeie şi de copiii ei. Nu pentru prima oară, se întrebă cum i-ar fi fost viaţa dacă fraţii ei i-ar fi supravieţuit Ciumei Sângelui. Ar mai fi luat-o tatăl ei pe corabie? Acum ar fi fost deja măritată, ar fi avut copii?

– La ce te gândeşti? o întrebă Grag cu delicateţe.

Îşi lăsă scaunul să cadă din nou pe picioarele din faţă, apoi îşi sprijini coatele pe masă. Cu bărbia proptită în mâini, se uită cu drag la Althea. O sticlă cu vin, două pahare şi resturile unei cine reci stăteau pe masă în neorânduială. Althea adusese mâncare. Biletul care sosise la ea acasă fusese de fapt trimis de mama lui Grag pentru mama ei. O implora pe Ronica s-o

ierte, apoi întreba dacă ar fi fost cu putinţă să ducă Althea un mesaj discret al familiei Tenira. Keffria înălţase din sprâncene, dar probabil că, după părerea mamei ei, Altheei nu-i mai rămăsese o reputaţie de apărat. Trimisese răspuns, dându-şi acordul.

Într-un grajd din Bingtown o aşteptase un cal. Althea plecase fără să ştie exact unde merge. Când trecuse pe lângă o tavernă mică de la marginea oraşului, un pierde-vară o oprise şi îi strecurase în mână un bilet. Biletul o trimisese la un han, unde se aştepta, în mare măsură, să-l găsească pe Grag. În schimb, acolo i se oferiseră un cal odihnit şi o mantie bărbătească, cu glugă. Calul avea coburii încărcaţi. Şi îl însoţea un alt bilet.

Drumul ei către Grag avusese parfumul misterului şi al aventurii, dar Althea nu uitase nici măcar o singură clipă că totul e foarte serios. În zilele trecute de când îl sfidase *Ophelia* pe împuternicitul Satrapului de pe docul vămii, Bingtownul se dezbinase mai tare. Plecarea grăbită a corabiei vii din port fusese o hotărâre înţeleaptă, pentru că, la scurt timp după aceea, în port sosiseră trei corăbii de patrulare chalcedene noi. Apariţia asta „la ţanc“ trezise bănuiala că împuternicitul de pe docul vămii are legături mai strânse cu Chalcedul decât se ştie chiar şi în Jamaillia. Cineva pătrunsese în biroul lui şi îi omorâse toţi porumbeii călători. Depozitelor vămii care scăpaseră de incendiul din noaptea întrunirii Consiliului li se mai dăduse apoi foc de două ori. De-asta mercenarii chalcedeni păzeau noaptea locuinţa împuternicitului şi ziua patrulau provocatori prin port şi în apele din jur. O parte dintre Negustorii Vechi rezervaţi la început începuseră să dea dovadă de mai multă înţelegere pentru cei care şuşoteau despre independenţa faţă de Jamaillia.

Grag Tenira devenise principalul vinovat pentru tot ce se petrecea în oraş spre nemulţumirea împuternicitului de pe docul vămilor. Pe capul lui se pusese un premiu considerabil. Brashen spusese în glumă că, vânzându-l pe Grag, Althea ar fi putut primi destui bani ca să-l poată relansa la apă pe *Paragon*, dar nu exagerase. Dacă Grag nu pleca repede destul de departe ca să nu mai fie în pericol, până şi cei loiali lui ar fi putut fi tentaţi de recompensa uriaşă.

Aşa că, stând în bătaia suavă a adierii văratice şi uitându-se la el, Althea

avu o presimțire rea. Grag trebuia să acționeze, și cât de curând. Îi mai vorbise despre asta și se aventură s-o facă iarăși.

– Totuși nu înțeleg de ce zăbovești în apropiere de Bingtown. Ai putea cu siguranță să părăsești orașul pe furiș, la bordul unei corăbii vii. Mă miră că oamenii Satrapului încă n-au dedus că ai putea fi aici. Se știe foarte bine că familia ta are o cabană în pădurea Sanger.

– Atât de bine încât au venit deja de două ori să mă caute. S-ar putea să mai vină. Dar vor găsi cabana la fel de părăsită și de pustie ca și în celelalte dăți.

– Cum adică?

Althea era intrigată.

Grag râse, dar cu amărăciune.

– Străunchiul meu n-a fost cel mai virtuos dintre bărbați. În familie se spune că a avut aici multe întâlniri amoroase. De aceea în spatele zidului fals din pivnița principală nu se află doar o alta, cu vinuri, ci și, dincolo de ea, o odaie mică. Și mai există și un clopoțel foarte scump, legat prin simpatie de perechea sa agățată de piciorul podului peste care ai trecut.

– N-am auzit nimic când am traversat podul, protestă Althea.

– Bineînțeles că nu. Clopoțelul e minuscul, dar foarte sensibil. Când sună acolo, la trecerea ta, perechea lui îi răspunde aici. Îi mulțumesc lui Sa pentru magia din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Își ridică paharul într-un toast pentru frații lor din susul fluviului și Althea bău cu el. Își puse paharul jos și reluă subiectul deschis de ea.

– Prin urmare, ai de gând să rămâi aici?

El clătină din cap.

– Nu. Până la urmă aș fi prins, nu e decât o chestiune de timp. E nevoie să-mi fie aduse provizii. Oamenii din părțile astea știu că mă aflu aici. Mulți sunt din familii de pe Cele Trei Corăbii. Oameni cumsecade, dar nu bogați. În cele din urmă, unul tot o să cadă în ispită. Nu, plec, și plec cât de curând. De aceea am rugat-o pe mama să aranjeze vizita asta. M-am temut că familia ta n-o să fie de acord; știu că nu se cuvine să-ți cer să ne vedem între patru ochi în astfel de împrejurări. Vremurile disperate cer măsuri disperate.

Părea plin de regrete.

Althea pufni, amuzată.

– Nu cred că mama s-a gândit prea mult la asta. Mă tem că reputația mea din copilărie de băiețoi rebel se ține de mine. Ceea ce ar fi scandalos pentru sora mea e purtare obișnuită pentru mine.

Grag își întinse brațele peste masă ca să-și pună o mână peste a ei. I-o apăsă cu căldură, apoi i-o luă într-a lui.

– E necuviincios din partea mea să spun că asta mă bucură? Altminteri nu aș fi ajuns niciodată să te cunosc destul de bine încât să te iubesc.

Mărturisirea lui de dincolo de cuvintele atât de simple o lăsă fără grai. Încercă să-și miște buzele ca să spună că și ea îl iubește, dar minciuna nu se lăsă rostită. Bizar. Știu că o să fie o minciună abia când încercă să pronunțe cuvintele. Trase aer în piept, pregătindu-se să spună ceva adevărat: că și ea a ajuns să țină la el sau că destăinuirea lui o onorează, dar el o opri clătinând din cap.

– Nu vorbi. Nu trebuie s-o spui, Althea. Știu că tu nu mă iubești, nu încă. În multe feluri, inima ta e chiar mai prudentă decât a mea. Mi-am dat seama de la bun început. Și, chiar dacă n-ar fi fost așa, *Ophelia* s-a străduit din greu să mi-o spună când m-a învățat cum să-ți fac curte.

Râse cu dispreț față de sine însuși.

– Nu fiindcă i-aș fi cerut sfatul. În multe privințe, îmi e ca o a doua mamă. Nu așteaptă să-i cer eu sfatul.

Althea zâmbi cu recunoștință.

– Nu-ți găsesc nicio vină, Grag. N-ai făcut nimic care să-mi spulbere sentimentele. În ultima vreme, viața nu mi-a lăsat timp pentru speranțele și visurile mele. Problemele familiei apasă greu pe umerii mei. Nu avem bărbați maturi în familie, așa că datoria îmi revine mie direct. Nimeni altcineva nu se poate duce după *Vivacia*.

– Mi-ai spus, zise el cu o voce în care nu se simțea o încuviințare deplină. Am renunțat la speranța că ai putea veni cu mine acum. Presupun că, până și în vremuri ca ale noastre, ar fi o nuntă prea pripită ca să fie considerată în limitele decenței.

Îi întoarse mâna și își trecu degetul mare peste palma ei. Un fior de plăcere

urcă în braţul Altheei. Cu ochii în jos, la mâna ei, Grag întrebă:

– Dar mai târziu? Vor veni vremuri mai bune…

Îşi cântări propriile cuvinte şi izbucni într-un râs amar.

– Sau poate mai rele. Mi-ar plăcea să-mi spun că, peste o vreme, o să-mi stai alături şi o să intri în familia mea. Althea, vrei să te măriţi cu mine?

Ea închise ochii şi trecu prin clipe de suferinţă. Era un om bun, un om onest şi demn, chipeş, seducător – chiar şi bogat.

– Nu ştiu, răspunse cu o voce scăzută. Încerc să privesc înainte, să-mi imaginez o vreme când viaţa mea o să-mi aparţină şi o să mi-o pun la punct aşa cum o să-mi placă, dar nu pot vedea atât de departe. Dacă totul merge bine şi o redobândim pe *Vivacia*, tot mai trebuie să mă lupt cu Kyle ca s-o iau în stăpânire. Iar dacă va fi a mea, o să navighez cu ea.

Se uită în ochii lui cu sinceritate.

– Am mai vorbit despre asta. Ştiu că tu nu o poţi abandona pe *Ophelia*. Dacă *Vivacia* o să-mi aparţină iarăşi, nici eu n-o s-o pot abandona. Unde ne poate duce asta?

El zâmbi strâmb.

– Mă faci să-mi vină greu să-ţi urez succes, pentru că, dacă o să câştigi ceea ce îţi doreşti, o să te pierd.

Când văzu că ea începe să se încrunte, râse zgomotos.

– Dar ştii că vreau să izbuteşti. Totuşi, dacă n-o să fie aşa… ei bine, te voi aştepta. Cu *Ophelia*.

Althea îşi lăsă ochii în jos şi dădu din cap ca răspuns la oferta lui, dar simţi în inimă o mică împunsătură de gheaţă. Ce ar fi urmat dacă dădea greş? O viaţă întreagă înainte, fără o corabie a ei. *Vivacia* avea să dispară din viaţa ei pentru totdeauna. Soţie a lui Grag, pasageră pe corabia lui, având grijă să nu-i cadă copiii peste copastie. Fiii ei aveau să crească sub ochii ei, să plece apoi cu tatăl lor pe mare, în timp ce ea va rămâne acasă, având grijă de gospodărie şi măritându-şi fetele. Viitorul i se păru brusc un năvod care se i strângea în jur, capturând-o ca o pânză de păianjen. Încercă să respire, să se convingă că viaţa ei n-o să fie aşa. Grag o cunoştea. Ştia că inima ei e pe mare, nu într-o casă pe uscat. Dar, aşa cum accepta acum datoria ei faţă de familie, odată

măritată cu el, Grag s-ar fi aşteptat să-şi facă datoria faţă de el. Şi din ce alt motiv se însurau corăbierii, dacă nu ca să aibă acasă pe cineva care să vegheze asupra averii lor şi să le crească în acelaşi timp copiii?

– Nu pot fi soţia ta.

Nu-i veni să creadă când se auzi rostind cuvintele cu glas tare. Se sili să se uite în ochii lui.

– Asta mă-mpiedică de fapt să te iubesc, Grag. Ştiu că ăsta ar fi preţul pe care ar trebui să-l plătesc. Te-aş putea iubi cu uşurinţă, dar n-aş putea trăi în umbra ta.

– În umbra mea? întrebă el nedumerit. Althea, nu înţeleg. Ai fi soţia mea, onorată de întreaga mea familie, mama unui moştenitor Tenira.

În vocea lui se simţea că e cu adevărat rănit. Îşi căută cuvintele.

– Nu-ţi pot oferi mai mult. E tot ce îi pot da oricărei femei cu care m-aş însura. Asta şi pe mine însumi.

Glasul îi scăzu până la o şoaptă.

– Am sperat c-o să fie de-ajuns ca să te câştig.

Îşi deschise încet mâna. Ca şi cum ar fi eliberat o pasăre.

Ea îşi retrase mâna fără tragere de inimă.

– Grag, niciun bărbat nu mi-ar putea oferi nici mai mult decât tine, nici ceva mai bun.

– Nici măcar Brashen Trell? întrebă el cu brutalitate în glasul îngroşat.

Fiori reci păreau să-i străbată trupul Altheei. Ştia. Ştia că ea s-a culcat cu Trell. Se bucură că stă pe scaun. Se strădui să-şi controleze faţa, luptându-se în acelaşi timp cu vuietul din urechi. Pe Sa, avea să leşine! Era ridicol. Nu putea înţelege forţa propriei reacţii la cuvintele lui.

Grag se ridică brusc şi se îndepărtă puţin de masă. Îşi îndreptă privirea către pădurea cufundată în noapte.

– Aşadar îl iubeşti?

Suna aproape ca o acuzaţie.

Ruşinea şi vinovăţia îi uscară gura Altheei.

– Nu ştiu, izbuti să răspundă cu o voce răguşită.

Se strădui să-şi dreagă glasul.

– A fost doar ceva petrecut între noi. Băuserăm amândoi, berea avea droguri şi…

– Ştiu toate astea, o întrerupse el cu brutalitate. Mi-a spus *Ophelia*, când m-a prevenit. N-am vrut s-o cred.

Althea îşi ascunse faţa în mâini. *L-a prevenit.* Se simţi brusc înghiţită de golul căscat de o pierdere. Se întrebă dacă *Ophelia* o găsise vreodată pe placul ei.

– De când ştii? izbuti să întrebe.

El oftă din greu.

– Din noaptea când m-a îndemnat să te sărut şi eu am ascultat-o… mi-a spus pe urmă. Presupun că s-a simţit, of, nu ştiu, vinovată. S-a temut c-o să sufăr dacă o să mă-ndrăgostesc prea tare de tine şi o să aflu apoi că nu eşti… ceea ce m-am aşteptat.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

Althea îşi săltă capul la timp ca să-l vadă ridicând strâmb din umeri.

– M-am gândit că nu contează. M-a deranjat, firește. Am vrut să-l omor pe nemernic. M-am gândit la tot soiul de fapte josnice… însă *Ophelia* mi-a spus pe urmă că s-ar putea să ai sentimente pentru el. Poate chiar eşti puţin îndrăgostită de el?

Era o întrebare pusă cu jumătate de gură.

– Nu cred, răspunse ea încet.

Nehotărârea din propria voce o surprinse.

– E a doua oară, remarcă Grag cu amărăciune. Ştii că nu mă iubeşti pe mine. Dar în privinţa lui nu eşti sigură.

– Îl cunosc de atât de mult timp, sublinie ea, poticnindu-se.

Ar fi vrut să spună că nu-l iubește. Dar cum e cu putinţă să cunoşti pe cineva de atât de multă vreme, fiind mereu prieteni, fără să simţi pentru el un soi de dragoste? Nu se deosebea prea mult de relaţia ei cu Davad Restart. Putea să disprețuiască faptele negustorului şi totuşi să-şi amintească de el ca un soi de unchi neghiob, dar cumsecade.

– Trell mi-a fost prieten ani de-a rândul, am navigat pe aceeaşi corabie. Şi ceea ce s-a întâmplat între noi nu şterge toţi anii ăia. Nu…

– Nu pot nicidecum să-nțeleg, spuse Grag cu blândețe.

Althea încă îi mai auzi în glas furia ținută în frâu.

– Te-a dezonorat, Althea. Te-a compromis. Când am aflat, am fost furios. Am vrut să-l provoc la duel. Eram sigur că-l urăști. Știam că merită să moară. Am crezut că, după ce-a făcut, n-o să îndrăznească niciodată să se-ntoarcă în Bingtown. Când s-a-ntors, am vrut să-l ucid. Doar două lucruri m-au oprit. N-o puteam face fără să spun de ce-l provoc. Nu voiam să te fac de rușine. Pe urmă am auzit că a fost la tine acasă. M-am gândit că poate a venit să-ți facă o propunere onorabilă. Dacă a făcut-o și l-ai refuzat… Așa a fost? Despre asta e vorba, te simți cumva obligată față de el?

În glasul lui era disperare. Se străduia din greu să-nțeleagă.

Althea se ridică de la masă și veni lângă el. Și ea se uita tot către pădurea întunecată. Umbrele rămurelelor, a crengilor și a trunchiurilor se împleteau și se ascundeau unele pe altele.

– Nu m-a siluit, spuse ea. Trebuie să recunosc asta. Ceea ce s-a petrecut între noi n-a fost înțelept. Dar n-a fost violent și sunt la fel de vinovată ca el.

– El e bărbat.

Grag era neînduplecat. Își încrucișă brațele pe piept.

– Vina e a lui. Ar fi trebuit să te protejeze, nu să profite de slăbiciunea ta. Un bărbat trebuie să-și controleze poftele. Ar fi trebuit să fie mai puternic.

Althea amuți, uluită. Așa o vedea el, de fapt? Ca pe o ființă slabă, neajutorată, care trebuie călăuzită și apărată de orice bărbat aflat în apropierea ei? Chiar credea că n-ar fi putut să-l oprească pe Brashen dacă ar fi vrut? Simți mai întâi o ruptură lărgindu-se între ei, apoi o cuprinse o furie crescândă. Ar fi vrut să-l sfâșie cu vorbele ei, să-l silească să înțeleagă că ea își controlează viața. Pe urmă furia dispăru la fel de repede cum apăruse. Era zadarnic. Ea își considera legătura cu Brashen ceva personal, care nu-i privea decât pe ei. După părerea lui Grag, era vorba despre ceva care i se făcuse ei, ceva care trebuia s-o schimbe pentru totdeauna. Era un afront la adresa societății, așa cum o concepea el. Ea se rușina și se simțea vinovată nu fiindcă avea convingerea că greșise, ci fiindcă se temea că familia ei ar fi avut de suferit dacă s-ar fi aflat ce făcuse. Cele două viziuni i se păreau total diferite.

Știu dintr-odată, cu o siguranță de nezdruncinat, că nicicând nu vor putea clădi ceva împreună. Chiar dacă putea renunța la visul de a avea o corabie a ei, chiar dacă descoperea brusc că își dorește o casă și copii, avea să se simtă întotdeauna umilită fiindcă el o considera o femeie slabă, lipsită de apărare.

– Acum ar trebui să plec, îl anunță pe neașteptate.

– E întuneric, protestă el. Nu poți pleca acum!

– Odată ce trec podul, nu mai e mult până la han. O să merg încet. Iar calul pare foarte blând.

Grag se întoarse în sfârșit cu fața spre ea.

– Rămâi. Te rog, o imploră, privind-o cu ochi mari și părând vulnerabil. Rămâi, să stăm de vorbă. Putem găsi o rezolvare.

– Nu, Grag. Nu cred.

Cu o oră în urmă, i-ar fi atins mâna, și-ar fi dorit măcar să-l sărute la despărțire. Acum știa că n-o să poată trece niciodată peste barierele dintre ei.

– Ești un om cumsecade. O să găsești o femeie potrivită pentru tine. Îți doresc tot ce e mai bun. Și, când o s-o revezi pe *Ophelia*, transmite-i, te rog, urările mele de bine.

El o urmă în cercul unde dansa lumina felinarului. Althea își luă paharul de vin și îl goli. Se uită în jur și înțelese că acolo nu mai are nimic de făcut. Era gata de plecare.

– Althea.

Dezolarea din glasul lui o făcu să se întoarcă. Grag părea dintr-odată foarte tânăr, copilăros. Se uită curajos în ochii ei și nu încercă să-și ascundă durerea.

– Propunerea mea rămâne. Aștept până te-ntorci. Fii soția mea! Nu-mi pasă ce-ai făcut. Te iubesc.

Ea căută cuvinte sincere.

– Ai inimă bună, Grag Tenira, spuse în cele din urmă. Adio!

23

CONSECINȚE

De când fusese târâtă acolo, Serilla nu mai ieșise din cabina căpitanului. Își trecu mâinile prin părul murdar, încercând să-și dea seama cât timp trecuse. Se sili să retrăiască totul în minte, dar amintirile nu voiau să se scurgă în ordinea cuvenită. Săreau din loc în loc și se zgâlțâiau, toate clipele de groază și de durere săreau cerându-i atenție chiar și când refuza să se gândească la ele.

Se luptase cu năierul trimis s-o aducă. Își dorise să-l urmeze demnă, dar descoperise că nu putea. Nu se clintise până ce nu o târâse. Când îl lovise, bărbatul o aruncase pur și simplu pe umărul lui lat. Puțea. Încercând să se lupte, să-l lovească disperată nu picioarele, nu-l amuzase doar pe el, ci și pe ceilalți membri ai echipajului martori la umilirea ei. Strigătele de ajutor nu-i fuseseră luate în seamă. Toți cei din suita Satrapului care priviseră cum e răpită nu mișcaseră nici măcar un deget. Cei pe care izbutise să-i vadă avuseseră grijă să-și păstreze fețele lipsite de expresie și îi întorseseră spatele sau închiseseră ușile din pragul cărora trăseseră cu ochiul. Dar Serilla nu putea să uite cum arătau Cosgo și Kekki uitându-se cum e târâtă. El zâmbea triumfător și încrezut, pe când Kekki, trezită din amorțeala drogului, se holba fascinată și excitată, cu mâna zăbovindu-i pe coapsa lui.

Chalcedeanul o dusese într-o parte necunoscută a corabiei. O împinsese în cabina întunecată a căpitanului, apoi încuiase ușa în spatele ei. Serilla nu știa cât așteptase acolo. Păruseră ore, dar cine poate măsura timpul în astfel de împrejurări? Trecuse, de mai multe ori, de la furie la disperare și apoi la

groază. Frica n-o părăsise nicio clipă. Când apăruse căpitanul, era deja istovită după cât strigase, plânsese şi bătuse în uşă. La prima lui atingere, se prăbuşise fizic, fusese cât pe ce să leşine. Nimic din toată educaţia ei de erudită sau din zilele petrecute la curte nu o pregătise pentru aşa ceva. Bărbatul înfrânsese repede toate strădaniile ei de a-l îndepărta. În mâinile lui, fusese ca un pisoi care stupeşte. O siluise, dar nu cu sălbăticie, ci cu indiferenţă. Când descoperise că e fecioară scosese o exclamaţie de surpriză, urmată de o înjurătură în limba lui. Apoi îşi văzuse de propria plăcere.

Câte zile trecuseră de-atunci? Nu ştia. Nu mai ieşise din cabină. Timpul se rupea în două: cu el acolo sau fără el. Uneori o folosea. Alteori n-o băga în seamă. Cruzimea lui era impersonală. Nu o remarca în niciun alt mod; nu încerca nicidecum să-i câştige afecţiunea. Se purta cu ea cu aceeaşi curtoazie de care dădea dovadă faţă de oala de noapte sau de scuipătoare. Nu-i vorbea. Era acolo ca să fie folosită, când simţea el nevoia. Dacă îi făcea greutăţi, împotrivindu-se sau implorându-l, o lovea. O plesnea nepăsător, cu palma deschisă, cu o lipsă de efort care o convinsese că ar fi fost mult mai rău dacă ar fi dat cu furie, din toate puterile. O palmă îi şubrezise doi dinţi şi o lăsase cu o ureche ţiuindu-i câteva ore. Lipsa de răutate cu care o bătea era mai înspăimântătoare decât loviturile. Nu intenţiona s-o facă să sufere.

În prima parte a captivităţii, se gândise să se răzbune. Scotocise prin cabină, căutând ceva care i-ar fi putut servi drept armă. Căpitanul nu era încrezător. Toate cuferele şi dulapurile lui erau încuiate şi nu cedaseră când încercase să le forţeze. Dar îi găsise pe masa de lucru ceva care sugera că bănuielile ei sunt întemeiate. Recunoscuse o hartă a portului Bingtown şi una a regiunii din jurul gurii de vărsare a Fluviului Ploilor Sălbatice. Aidoma tuturor celorlalte hărţi ale acelor locuri pe care le mai văzuse, erau întrerupte de spaţii albe mari. Conţineau şi cuvinte, dar ea nu ştia limba chalcedeană. În hrisoave erau trecute sume de bani şi apăreau numele a doi nobili de rang înalt din Jamaillia. Ar fi putut fi informaţii despre mite; ar fi putut fi şi o listă a încărcăturii corăbiilor. Serilla pusese totul la loc, exact aşa cum fusese. Dar fie asta nu-i izbutise, fie bătaia primită în seara aia i se datorase altei ofense. Îi spulberase ultimele gânduri la tot ce însemna împotrivire sau răzbunare. Nu

se mai gândea nici la supraviețuire. Mintea i se retrăsese, lăsându-i trupul să se descurce singur.

După o vreme, se învățase să mănânce resturile de la masa lui. Căpitanul nu mânca des în cabină, dar ei nu-i aducea niciodată mâncare sau băutură. Niciuna dintre hainele ei nu mai era întreagă, așa că stătea aproape tot timpul ghemuită într-un colț al patului lui. Nu se mai gândea. Când încerca să-și alunge năuceala, descoperea alternative sumbre. Totul era numai spaimă. În ziua aia ar fi putut s-o omoare. Ar fi putut s-o lase la bunul plac al echipajului. Ar fi putut s-o țină în cabina lui pentru totdeauna, până la sfârșitul zilelor ei. Mai rău decât orice, ar fi putut să i-o înapoieze Satrapului ca pe o jucărie stricată, care nu-l mai distra. În cele din urmă, avea s-o lase grea. Și apoi? Prezentul pe care îl îndura îi distrusese ireparabil orice viitor. Nu voia să se gândească.

Uneori privea afară, prin hublou. Nu era mare lucru de văzut. Apă. Insule. Păsări în zbor. Corăbiile mai mici care îi însoțeau. Corăbiile alea dispăreau uneori; li se alăturau din nou o zi mai târziu. Câteodată purtau urme de luptă: lemn pârjolit, pânze zdrențuite sau oameni în lanțuri pe punte. Făceau incursiuni în micile așezări clandestine din Canalul Interior pe măsură ce le descopereau; jefuiau și capturau oameni ca sclavi. Păreau să se priceapă foarte bine.

Într-o zi, aveau s-ajungă în Bingtown. Când îi venea în minte gândul ăsta era ca o crăpătură firavă prin care strălucea lumina. Dacă în Bingtown putea să fugă, într-un fel sau altul, dacă izbutea s-ajungă la țărm, n-avea să dezvăluie cine fusese și ce i se întâmplase. Era foarte important pentru ea. Mintea ei avea oroare de continuarea acelei vieți. Nu mai putea fi Serilla. Serilla era o erudită delicată și răsfățată, plină de blândețe, o doamnă de la curte, o femeie interesată doar de cuvinte și de cugetări. O disprețuia pe Serilla. Serilla era prea nevolnică, nu i se putea împotrivi căpitanului. Mândria prostească o împiedicase pe Serilla să accepte propunerea Satrapului, refuzase să intre în patul lui și ajunsese în al chalcedeanului. Serilla era prea lașă ca să se gândească la o cale de a-l ucide pe căpitan sau măcar una de a-și curma ea zilele. Deși știa că Bingtown e ultima speranță

care-i mai rămăsese pe lume, nu-şi putea aduna gândurile ca să facă un plan de evadare. O parte vitală din ea însăşi era cel puţin amorţită, dacă nu cumva fusese distrusă. Se desprindea de Serilla, o dispreţuia şi ea, alături de întreaga lume.

Chinurile ei se încheiară la fel de brusc cum începuseră. Într-o zi, un năier descuie uşa şi îi făcu semn să-l urmeze. Serilla strânse pătura în jurul ei, ghemuindu-se în patul căpitanului.

– Unde mă duci? cuteză să întrebe, aşteptându-se să fie lovită.

– Satrap.

Năierul nu mai adăugă şi altceva. Fie nu mai ştia niciun alt cuvânt din limba ei, fie considera că astfel spusese totul. Arătă din nou cu capul spre uşă.

Serilla ştia că trebuie să se supună. Când se ridică şi se înfăşură în pătură, bărbatul nu încercă să i-o ia. Asta o umplu de o recunoştinţă care îi aduse lacrimi în ochi. Când se convinse că îl urmează, chalcedeanul o luă înainte. Ea se puse în mişcare cu prudenţă, de parcă s-ar fi aventurat într-o lume nouă. Cu pătura bine strânsă în jurul trupului, ieşi din cabină. Îşi lăsă ochii în jos şi grăbi pasul. Încercă să se îndrepte spre vechea ei cabină, dar un strigăt al călăuzei sale o făcu să strângă din umeri. Reîncepu să meargă în spatele lui şi el o duse către cabina Satrapului.

Serilla se aşteptă să-l vadă bătând la uşă. Sperase să aibă măcar atâta răgaz ca să se pregătească. Dar el nu bătu. Deschise uşa dintr-o smucitură şi, cu un gest grăbit, o îndemnă să intre.

Ea păşi într-un val de aer mult prea încins, urât mirositor. Pe o asemenea căldură, mirosurile corabiei se contopeau cu altele, de boală şi de sudoare. Serilla se trase înapoi, dar năierul era necruţător. O apucă de umăr şi o împinse înăuntru.

– Satrap, spuse şi închise uşa cu hotărâre.

Ea se aventură în interiorul sufocant. Era linişte şi semiîntuneric. Cineva făcuse cât de cât ordine. Hainele atârnau pe spătarele scaunelor în loc să fie aruncate pe podea. Cădelniţele pentru ierburile afumătoare ale Satrapului fuseseră golite, dar nu şi curăţate. Mirosul de fum îmbâcsea aerul stătut. Farfuriile şi paharele fuseseră luate de pe masă, dar cercurile lipicioase lăsate

de fundurile sticlelor rămăseseră. Din spatele draperiilor grele ale ferestrei imense se auzea o singură muscă hotărâtă să se izbească iarăşi şi iarăşi cu capul de sticlă.

Încăperea era învinovăţitor de familiară. Clipi încet. Era ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Cum putea cabina aia, cu toată dezordinea ei, să-şi continue atât de neschimbată existenţa după tot ce i se întâmplase ei? Se uită în jur din ce în ce mai puţin uluită. În vreme ce ea fusese ţinută închisă şi siluită în repetate rânduri, la doar o punte distanţă, viaţa Satrapului şi a suitei lui mersese înainte. Lipsa ei nu schimbase nimic. Continuaseră să bea şi să se ospăteze, să asculte muzică şi se distreze cu jocuri de noroc. Mizeria şi harababura din vieţile lor banale, lipsite de primejdii, o înfuriară brusc. Se simţi dintr-odată puternică. Ar fi putut sfărâma scaunele lovindu-le de masă, ar fi putut sparge sticla groasă, cu vitralii a ferestrei ca să arunce în mare tablourile, vazele şi statuetele Satrapului.

Nu o făcu. Rămase neclintită, savurându-şi furia şi stăpânind-o până când se contopi cu ea. Nu era putere, dar o înlocuia mulţumitor.

Crezuse că încăperea e pustie. Însă auzi un geamăt din patul răvăşit. Îşi strânse mai bine pătura în jurul trupului şi se apropie tiptil.

Satrapul zăcea acolo, lăţit într-un morman de aşternuturi. Mirosul de boală îngroşa aerul din jurul lui. O pătură aruncată pe podea, lângă pat, duhnea a vomă şi a fiere. În timp ce se holba la el, deschise ochii. Clipi năuc, apoi privirea păru să i se limpezească, îndreptată spre ea.

– Serilla, şopti. Te-ai întors. Mulţumesc lui Sa! Mă tem c-o să mor.

– Sper din toată inima.

Rostise clar fiecare cuvânt, uitându-se la el. Sub privirea ei, se făcu mic. Avea ochii duşi în fundul capului şi injectaţi. Mâinile încleştate de marginea păturii îi tremurau. Să trăiască atâtea zile terorizată de spaimă şi să descopere apoi că omul care o condamnase la aşa ceva e bolnav şi stors de puteri era o ironie prea mare. Aşa, chinuit de boală, faţa suptă semăna în sfârşit cu cea a tatălui lui. Acea uşoară asemănare o răni adânc şi o întări totodată. N-avea să fie ceea ce voise Cosgo să facă din ea. Nu era atât de nevolnică.

Lăsă brusc pătura să cadă. Aşa, goală, se duse la dulapul lui cu haine şi

deschise brusc și larg ușile. Simți ochii Satrapului țintuind-o; se simți răzbunată fiindcă nu-i mai păsa. Începu să scoată și s-arunce hainele lui, căutând ceva curat cu care s-ar fi putut îmbrăca. Cele mai multe puțeau a fum de drog sau a parfumuri, dar în cele din urmă găsi o pereche de pantaloni albi, apoi o bluză de mătase roșie. Pantalonii erau prea largi pentru ea. Și-i strânse pe talie cu o eșarfă neagră, dintr-o țesătură fină. O vestă brodată îi acoperi sânii ceva mai decent. Luă o perie de-a Satrapului, o curăță de firele lui de păr și începu să-și descâlcească șuvițele murdare. Și-o trecu apăsat prin părul castaniu, ca și cum ar fi putut șterge atingerea chalcedeanului. Cosgo o privea prosteşte, uluit și speriat.

– Te-am chemat, spuse cu voce slabă. După ce s-a îmbolnăvit Kekki. Atunci n-a mai rămas nimeni altcineva care să-mi poarte de grijă. Ne distram cu toţii atât de bine înainte de a apărea boala! Toată lumea s-a îmbolnăvit atât de rău, atât de repede. Lordul Durden a murit într-o noapte, imediat ce-am terminat jocul de cărți. Pe urmă au început să se îmbolnăvească și ceilalți.

Își coborî glasul.

– Bănuiesc că e otravă. Niciun om din echipaj nu s-a îmbolnăvit. Numai cei loiali mie. În plus, căpitanului se pare că nu-i pasă. Sunt trimiși servitori să mă-ngrijească, dar mulți sunt bolnavi și ceilalți sunt proști. Am încercat toate medicamentele mele, dar niciunul nu m-ajută. Te rog, Serilla. Nu mă lăsa să mor. Nu vreau să fiu aruncat peste bord, ca lordul Durden.

Ea își îndepărtă părul de pe față și îl împleti. Se studie în oglindă, întorcându-și capul dintr-o parte în alta. Pielea căpătase o culoare bolnăvicioasă. Pe o parte, vânătăile începeau să-i dispară. Într-o nară avea sânge închegat. Luă de jos o cămașă de-a lui și își curăță nasul. Întâlni privirea imaginii ei din oglindă. Nu se recunoscu. Dincolo de ochii ei părea să stea la pândă un animal înfricoșat și furios. Devenise periculoasă, își spuse în sinea ei. Asta era deosebirea. Aruncă o privire către Cosgo.

– De ce m-aș sinchisi? M-ai dat chalcedeanului ca pe un os azvârlit unui câine. Acum te-aștepți să am grijă de tine?

Se întoarse spre el și-l privi în ochi.

– Sper să mori.

Rosti cuvintele rar, sacadat, vrând să-l facă să înţeleagă că exact asta vrea.

– Nu se poate să speri aşa ceva! se tângui el. Sunt Satrapul. Dacă mor fără moştenitori, Jamaillia cade pradă haosului. Tronul de Perle n-a fost niciodată liber, nu s-a mai întâmplat de şaptesprezece generaţii.

– Este acum, sublinie ea cu dulceaţă. Şi, indiferent cum s-or fi descurcând nobilii în prezent, tot aşa o vor face şi după moartea ta. Poate că nici nu vor observa c-ai dispărut.

Traversă încăperea către bijuteriile lui. Cele mai valoroase se aflau, probabil, în casetele cu cele mai solide încuietori. Ridică deasupra capului cu nepăsare una sculptată ornamental. O trânti de podea. Covorul gros care acoperea puntea îi zădărnici încercarea. Nu se putea umili repetând-o. Se putea mulţumi cu ceva simplu, din aur şi argint. Deschise o altă casetă la întâmplare şi îşi alese cercei şi un colier. O aruncase ca pe o curvă aflată sub stăpânirea lui. Putea plăti generos în mai multe feluri pentru ceea ce îi făcuse. Ceea ce lua în acel moment ar fi putut fi singura ei avere în Bingtown, după ce-l părăsea. Îşi împodobi degetele cu inele. Îşi înfăşură în jurul gleznei un lanţ gros, de aur. Nu mai purtase niciodată astfel de bijuterii. Erau aproape ca o armură, cugetă. Acum, valoarea ei se afla în afara trupului, nu înăuntru. Asta o înfurie.

– Ce vrei de la mine? întrebă el poruncitor.

Încercă să se salte în capul oaselor, dar recăzu pe spate cu un geamăt. În glas nu mai avea nimic arogant când scânci:

– De ce mă urăşti?

Uimirea lui părea atât de sinceră, încât şocul o făcu să-i răspundă.

– M-ai dat unui bărbat care m-a siluit de mai multe ori. M-a bătut. Ai făcut-o intenţionat. Ai ştiut cât sufăr. N-ai mişcat un deget. Înainte de a avea nevoie de mine, nu ţi-a păsat de ce mi se întâmplă. Te-ai amuzat pe seama mea!

– Nu pari să fi suferit prea mult, declară el, apărându-se. Mergi, vorbeşti şi cu mine eşti la fel de crudă ca întotdeauna. Voi, femeile, faceţi atâta tărăboi pentru aşa ceva! La urma urmei, asta e firesc să le facă bărbaţii femeilor. E ceva pentru care ai fost creată şi pe care mi l-ai refuzat. Siluirea nu e nimic altceva decât o noţiune născocită de femei ca să poată pretinde că bărbaţii au

cum să fure ceva pe care îl deţin ele în cantitate infinită. Nu rămâneţi vătămate pe viaţă. Recunosc, am făcut o glumă brutală, cu nechibzuinţă… dar nu merit să mor pentru atâta lucru.

Îşi întoarse capul cu faţa spre perete.

– Fără îndoială că, după moartea mea, o să ai din nou parte de asta, mai din plin, sublinie cu satisfacţie copilărească.

Numai adevărul ultimei lui afirmaţii o împiedică să-l ucidă pe loc. Îl disprețuia, iar sentimentul căpătă brusc o profunzime fără hotar. Cosgo n-avea idee de ce îi făcuse; încă şi mai rău, nici măcar nu era în stare să înţeleagă. Era de necrezut că e fiul Satrapului înţelept şi blajin care şi-o alesese ca Însoţitoare a Inimii. Se întrebă ce are de făcut ca să-şi asigure supravieţuirea. El îi oferi întâmplător răspunsul.

– Presupun că trebuie să-ţi ofer daruri, onoruri şi mite înainte de a începe să mă îngrijeşti.

Vorbea fornăind uşor.

– Întocmai.

Vocea ei era de gheaţă. Avea s-o plătească mai scump decât pe oricare femeie pe care o făcuse vreodată curvă. Se îndreptă spre o masă de lucru bine prinsă de perete. O goli, luând hainele aruncate pe tăblia ei şi o farfurie cu delicatese mucegăite, uitată acolo. Găsi pergament, condei şi cerneală. Şi le puse la îndemână, apoi îşi trase un scaun. Schimbarea poziţiei îi aminti ce tare o doare tot trupul. Se întrerupse şi se încruntă. Apoi se duse la uşă şi o deschise dintr-o smucitură. Năierul de pază o privi întrebător. Ea îi vorbi poruncitoare.

– Satrapul are nevoie de-o baie. Spune să i se aducă o cadă, prosoape curate şi găleţi cu apă caldă. Foarte repede.

Închise uşa fără să-i lase omului timp să reacţioneze.

Se întoarse la masă şi luă condeiul.

– Oh, nu vreau să fac baie fierbinte. Sunt prea slăbit. Nu mă poţi spăla aici, aşa cum stau?

Poate avea să-i îngăduie să folosească şi el apa după ce se spăla ea.

– Taci. Încerc să mă gândesc, îi răspunse.

Luă condeiul în mână și închise o clipă ochii, adunându-și gândurile.

– Ce faci? întrebă Cosgo.

– Scriu un document pe care-o să-l semnezi. Taci!

Căuta cele mai potrivite cuvinte. Crea pentru ea însăși o poziție cu totul nouă, de reprezentant permanent al Satrapului în Bingtown. Trebuia să primească o leafă și o alocație, pentru întreținerea unei locuințe demne de ea și pentru plata servitorilor. Scrise o sumă generoasă, dar nu scandaloasă. În vreme ce condeiul aşternea pe pergament litere grațioase, se întrebă câtă putere ar fi trebuit să-și acorde.

– Mi-e sete, spuse el cu glas răguşit.

– O să-ți dau apă după ce termin și după ce semnezi, răspunse ea pe un ton plin de cumpătare.

De fapt, nu i se părea grav bolnav. Bănuia că e vorba despre o boală uşoară, plus rău de mare, plus efectele alcoolului și ale ierburilor plăcerii. La asta se adăugase lipsa servitorilor și a Însoțitoarelor care se gudurau pe lângă el și, gata, ajunsese să se creadă pe moarte. Perfect. Închipuirea lui era de folos scopurilor ei. Condeiul i se opri când îşi lăsă capul într-o parte, cugetând. În cuferele lor cu provizii se găseau vomitive și purgative. Poate, în timp ce îl „vindeca“ putea avea grijă să nu se pună pe picioare prea repede. Avea nevoie de el viu, dar numai până în Bingtown.

Lăsă condeiul jos.

– Poate-ar trebui să-mi fac timp să-ți pregătesc un leac, admise cu grație.

TOIUL VERII

24

INELE DE AUR

Încâlcitura se mărise. Maulkin părea deopotrivă încântat şi mândru. Shreever nu ştia prea bine ce simţea. Numeroşii şerpi care îi însoţeau acum îi apărau mai bine de prădători, însă erau nevoiţi să-şi împartă cu ei proviziile. Ea s-ar fi simţit mai bine dacă mai mulţi ar fi fost raţionali, însă o mare parte a celor care urmau încâlcitura era alcătuită din creaturi sălbatice, care li se alăturaseră doar din instinct.

În vreme ce călătoreau şi vânau împreună, Maulkin îi observa cu mare atenţie pe şerpii sălbăticiţi. Dacă vreunul dădea semne promiţătoare, era imobilizat când se opreau pentru odihnă. De obicei, Kelaro şi Sessurea înfrângeau ţinta aleasă, ducând-o la fund şi făcând-o să se lupte cu greutatea trupurilor lor şi cu puterile lor unite până când începea să i se taie răsuflarea. Pe urmă li se alătura Maulkin ca să-şi împroaşte veninul şi să se înfăşoare în buclele şerpuitoare ale dansului memoriei, în timp ce nou-venitului i se cerea să-şi amintească propriul nume. Unii izbuteau, alţii nu. Şi nu toţi cei care îşi aminteau erau în stare să ţină vreme îndelungată minte cine sunt. Unii rămâneau nătângi sau, până la următorul flux, recădeau în starea lor animalică. Însă câţiva îşi reveneau şi erau capabili de raţionamente complicate. Alţii, după ce urmau câteva zile încâlcitura fără să ştie de ce, îşi reaminteau brusc atât numele lor, cât şi obiceiurile civilizate. Inima grupului de şerpi se mărise, erau douăzeci şi trei, iar de două ori mai mulţi îi urmau ca nişte umbre. Alcătuiau o încâlcitură mare. Nici măcar cel mai generos dăruitor de hrană nu-i putea sătura pe toţi.

În răstimpul pentru odihnă se gândeau la viitor. Răspunsurile lui Maulkin îi mulţumeau rareori. Vorbea cât putea de limpede şi totuşi spusele îi erau năucitoare. Shreever îi simţea uluirea faţă de propriile profeţii; i se rupea inima de mila lui. Uneori se temea că, înciudaţi, ceilalţi s-ar fi putut întoarce împotriva lui. Aproape că ducea dorul zilelor când nu erau decât ea, Sessurea şi Maulkin, căutând răspunsurile împreună. Într-o seară îi şopti asta, dar Maulkin o dojeni.

– Semenii noştri s-au împuţinat. Nedumeririle ne împresoară. Dacă vrem să supravieţuiască măcar câţiva, trebuie să ne strângem laolaltă cât mai mulţi cu putinţă. E cea mai simplă dintre legile Plinului. Trebuie să se nască mulţi pentru a supravieţui câţiva.

– Naştere, sublinie ea, lăsând întrebarea nerostită.

– Reamestecarea vieţilor vechi în cele noi. Asta auzim cu toţii chemându-ne. Timpul nostru ca şerpi s-a încheiat. Trebuie s-o găsim pe Cea Care Îşi Aminteşte. Ea ne va călăuzi în locul unde vom putea renaşte sub chipul unor creaturi noi.

Cuvintele lui îi cutremurară trupul pe întreaga lungime, dar n-ar fi putut spune dacă de spaimă sau de nerăbdare. Ceilalţi se apropiaseră ca să-l asculte pe Maulkin. Întrebările lor se zbenguiau, îndesându-se unele peste altele, precum peştii mărunţi pe valuri, sub lumina lunii.

– Ce soi de creaturi noi?

– Cum putem renaşte?

– De ce s-a încheiat timpul nostru?

– Cine o să-şi amintească pentru noi?

Imenşii ochi arămii ai lui Maulkin se roteau cu încetineală. Culorile îi pulsau de-a lungul trupului. Se străduia din greu. Ea simţea şi se întrebă dacă simt şi ceilalţi. Maulkin se încorda ca s-ajungă dincolo de el însuşi, se agăţa de ceea ce ar fi trebuit să ştie şi venea înapoi doar cu frânturi, fără legăturile dintre ele. Asta îl storcea de puteri mai mult decât o întreagă zi de călătorie. Şi mai simţea şi că propriile răspunsuri fragmentate îl nemulţumeau la fel de mult ca pe ceilalţi.

– Vom fi aşa cum am fost cândva. Amintirile pe care nu le puteţi înţelege şi

visele care vă sperie vin din acea vreme. Nu le alungaţi când ajung la voi. Gândiţi-vă la ele. Urmăriţi-le cu ochii deschişi şi dezvăluiţi-le celorlalţi.

Se întrerupse şi, când reîncepu să vorbească, rosti cuvintele mai lent şi mai puţin sigur pe sine.

– A trecut mult timp de când ar fi trebuit să ne schimbăm, atât de mult încât mă tem că s-a întâmplat ceva foarte rău. Cineva o să-şi amintească pentru noi. Alţii vor veni să ne apere şi să ne călăuzească. O să-i recunoaştem. Ei ne vor recunoaște.

– Dăruitoarea argintie de hrană? întrebă încet Sessurea. Am urmat-o, dar ea nu ne-a recunoscut.

În inima încâlciturii care se odihnea, Sylic se răsuci, tulburat.

– Argintie. Gri-argintie, şuieră el. Ţi-aduci aminte, Kelaro? Xecres a găsit creatura imensă, gri-argintie, şi ne-a chemat ca s-o urmăm.

– Nu-mi aduc aminte, trâmbiţă încet Kelaro.

Îşi deschise şi îşi închise uriaşii ochi argintii. I se rotiră, schimbându-şi culoarea.

– Poate doar ca de un vis. Un vis urât.

– Ne-a atacat când ne-am apropiat şi am înconjurat-o. A aruncat în noi cu dinţi lungi.

Sylic se înnodă şi îşi plimbă încet nodul pe lungimea trupului, până când ajunse la cicatricea unei răni adânci. Deasupra ei, solzii îi crescuseră groşi şi inegali.

– M-a muşcat de-aici, şopti răguşit şarpele stacojiu. M-a muşcat, dar nu m-a devorat.

Se răsuci ca să se uite în adâncul ochilor lui Kelaro. Ca şi cum ar fi căutat o confirmare.

– Tu i-ai smuls dintele din carnea mea. Mă străpunsese şi rămăsese în mine, iar rana se umpluse de puroi.

Kelaro îşi coborî pleoapele.

– Nu-mi amintesc, răspunse cu regret.

O ondulaţie străbătu trupul lui Maulkin pe întreaga sa lungime. Ochii falşi îi străluceau cum nu mai străluciseră de multă vreme.

– Creatura argintie v-a atacat? întrebă, nevenindu-i să creadă. V-a atacat!

În glasul lui, furia creştea ca apa fluxului.

– Cum poate acela care răspândeşte aroma amintirilor să-i atace pe cei care vin să-i ceară ajutorul?

Capul imens îi zvâcni înainte şi înapoi, cu coama zburlită de prea mult venin.

– Nu înţeleg! strigă pe neaşteptate. Despre aşa ceva nu există amintiri, nici măcar vreun gust de amintire! Cum se poate întâmpla aşa ceva? Unde e Cea Care Îşi Aminteşte?

– Poate c-au uitat, spuse Tellur cu umor negru.

Zveltul menestrel verde nu căpătase prea multă putere de când îşi reamintise propriul nume. Părea să-şi mistuie toată energia străduindu-se să nu mai uite cine este. Nimeni n-ar fi putut spune cum fusese înainte de a uita de sine. Acum era ursuz şi rău de gură. Deşi ştia cine e, se hotăra rar să cânte.

Maulkin se întoarse brusc către el. Avea toată coama înfoiată, culorile îi pulsau.

– Au uitat? urlă uluit şi scandalizat. Ai văzut asta într-o amintire sau într-un vis? Ţi-aduci aminte de vreun cântec despre o vreme în care uităm cu toţii?

Tellur îşi lipi coama de gât, să pară mai mic şi mai lipsit de importanţă.

– A fost o glumă, măreţule. Gluma răutăcioasă a unui menestrel morocănos. Îmi cer iertare pentru ea.

– O glumă în care ar putea fi un strop de adevăr. Mulţi dintre noi au uitat. Ar fi cu putinţă ca şi acelea care îşi amintesc, păstrătoarele amintirilor noastre, ale tuturor, să nu fi izbutit să-şi împlinească menirea?

Întrebarea lui primi drept răspuns o tăcere deznădăjduită. Dacă era aşa, însemna că fuseseră abandonaţi. Singurul lor viitor era pribegirea, până ce aveau să se li se înnegureze tuturor minţile. Şerpii se încolăciră mai strâns unii în jurul altora, agăţându-se cu toată puterea de puţinul viitor care ar fi putut fi tot ce le mai rămăsese. Maulkin se desprinse brusc din încleştarea tuturor celorlalţi. Îi ocoli pe un cerc imens, apoi începu să se răsucească lent, iarăşi şi iarăşi, cu trupul ca o buclă unduitoare.

– Gândiţi-vă împreună cu mine! îi invită pe toţi ceilalţi. Să ne imaginăm că

ăsta ar fi adevărul. Ar lămuri multe. Eu, Sessurea şi Shreever am văzut o fiinţă argintie, una care avea mirosul Celei Care Îşi Aminteşte. Nu ne-a dat atenţie. Kelaro şi Sylic au văzut o creatură cenuşie-argintie. Când Xecres, conducătorul încâlciturii lor, a încercat să afle ce-şi aminteşte, i-a atacat.

Maulkin se întoarse brusc către toţi ceilalţi.

– Nu v-aţi purtat la fel şi voi, cu toţii, după ce v-aţi pierdut amintirile? Nu v-aţi ignorat unii pe alţii, nu aţi refuzat să răspundeţi la întrebările mele? Nu v-aţi atacat semenii pentru mâncare?

Se arcui către spate, arătându-şi burta albă când trecu în goană pe lângă ei.

– E atât de limpede! trâmbiţă. Menestrelul a văzut până în miezul lucrurilor. Au uitat! Trebuie să-i silim să-şi amintească de noi!

Încâlcitura era tăcută, uluită, copleşită. Până şi şerpii fără minte, adunaţi la întâmplare în încâlcituri ale lor se desprinseseră ca să privească dansul triumfător al lui Maulkin. Atâţia ochi strălucitori care se minunau o făcură pe Shreever să se ruşineze, dar îndoielile ei erau prea puternice. Le dădu glas.

– Cum? Cum îi putem sili să-şi aducă aminte de noi?

Maulkin se avântă brusc către ea. Se roti în jurul ei, o înfăşură şi o trase din încâlcitură ca să se alăture şerpuirilor sale senzuale. Gustă veninul lui în vreme ce se mişca lângă el. Erau înnebuniţi de bucurie, îmbătător de liberi.

– La fel cum i-am trezit pe ceilalţi. Căutăm una, ne luptăm cu ea şi îi cerem să îşi spună numele.

Cât dansase cu el, încolăcită de el şi îmbătată de el, fusese simplu să creadă că e cu putinţă. Aveau să caute o creatură argintie cu aromă de amintiri, s-o silească să-şi aducă aminte care îi e menirea şi să le dezvăluie amintirile ei. Pe urmă… pe urmă aveau să fie salvaţi cu toţii. Cumva.

Acum, uitându-se în sus, la forma care trecea printre ei şi lumină, îşi punea întrebări. Îşi petrecuseră multe zile căutând una argintie. Odată ce simţiseră mirosul uneia, Maulkin nu le mai îngăduise decât opriri foarte scurte pentru odihnă. O urmăriseră cu înverşunare şi unii erau aproape sleiţi de puteri. Zveltul Tellur îşi pierduse culoarea şi se mai subţiase. Mulţi şerpi sălbăticiţi rămăseseră în urmă când Maulkin prelungise goana. Poate aveau să-i ajungă mai târziu sau poate n-aveau să-i mai vadă vreodată. Deocamdată, Shreever

nu se gândea decât la creatura mătăhăloasă care înainta hotărâtă pe deasupra lor.

Încâlcitura mergea în umbra ei. Acum, când erau lângă ea, gândul la ceea ce voiau să facă părea să-l descurajeze chiar şi pe Maulkin. Ca grosime, argintia îi întrecea pe toţi. Ca lungime, îl egala pe Kelaro.

– Ce facem acum? întrebă Tellur de-a dreptul. Nu putem trage o creatură ca asta la fund, înfăşurându-ne în jurul ei. Ar fi ca şi cum ne-am lupta cu o balenă!

– De fapt, n-ar fi cu neputinţă, zise Kelaro, încrezător în mărimea lui, şi îşi înălţă bătăios coama. O să fie o luptă, dar suntem mulţi. O să-nvingem.

– Nu vom începe întrebuinţându-ne forţa, spuse Maulkin.

Shreever îl urmări adunându-şi puterile. Uneori i se părea că scânteia vitalităţii lui arde cu aceeaşi strălucire ca întotdeauna, dar, arzând, îi împuţinează trupul. Îşi dorea să-l convingă să nu se mai mistuie, dar era mai bine să nu înceapă eterna lor discuţie. Prorocul se întinse, arătându-şi întreaga lungime. O unduire grăbită îi străbătu tot corpul, trezind în ochii lui falşi o strălucire aurie. Gulerul îi înflori în jurul gâtului, până când fiecare spin din coamă se înălţă ţeapăn şi mustind de venin. Imenşii ochi arămii i se rotiră cu hotărâre.

– Aşteptaţi chemarea mea, le ceru celorlalţi.

Ei se supuseră şi el înotă către imensa formă argintie.

Nu era o dăruitoare de hrană. Nu era mânjită de sânge şi de necurăţenii, precum matahalele care cărau carne. Se mişca mai repede decât ele, deşi n-avea nici aripioare, nici alt soi de înotătoare, sau cel puţin Shreever nu i le vedea. În spatele pântecului rotunjit avea o singură excrescenţă care putea fi o înotătoare, dar nu o folosea ca să se mişte. Mai degrabă aluneca prin Plin fără nicio sforţare, cu partea de sus lăfăindu-i-se în Gol. Nu părea să aibă nici branhii, nici ochi, nici coamă, dar Maulkin strigă oricum către ea:

– Încâlcitura lui Maulkin te salută. Venim de foarte departe, în căutarea Celei Care Îşi Aminteşte. Nu eşti tu aceea?

Creatura nu dădu vreun semn că l-ar fi auzit. Nu-şi încetini mişcarea, continuă să înainteze cu exact aceeaşi iuţeală. Mirosul nu i se schimbă. Părea

să nu fie conştientă de prezenţa şarpelui. Maulkin ţinu o vreme pasul cu ea, aşteptând răbdător. O strigă din nou, dar iarăşi nu primi niciun răspuns. Se avântă brusc cu mai mare iuţeală pentru a ajunge în faţa argintiei. Apoi, cu o violentă scuturare a coamei, împroşcă un nor de venin buimăcitor.

Creatura trecu prin el fără să încetinească. Nu părea să fi simţit veninul. Abia după ce se îndepărtă, Shreever simţi în urma ei ceva; un uşor tremur al trupului argintiu, un foarte slab miros de neliniște. Era o reacţie mult prea firavă şi nu putea fi luată drept un răspuns, dar îi dădu curaj. Creatura se prefăcea că nu-i vede, dar era conştientă de prezenţa lor.

Maulkin simţi acelaşi lucru, pentru că se repezi pe neaşteptate în faţa creaturii, astfel încât ar fi trebuit să se oprească sau să dea peste el.

– Sunt Maulkin din încâlcitura lui Maulkin! Îţi cer să-ţi spui numele!

Creatura îl izbi. Îl împinse în jos ca pe un ghemotoc de alge. Însă Maulkin nu era algă, ca să se lase dat deoparte.

– Îţi cer să-ți spui numele! strigă.

Se izbi cu tot trupul de creatura argintie. Încâlcitura lui îl urmă. Se străduiră zadarnic să se înfăşoare în jurul ei. Dar puteau s-o înghiontească şi s-o lovească. Albastrul Kelaro chiar se avântă şi o izbi din toate puterile, părând apoi năuc, în vreme de Sessurea o lovea peste singura ei înotătoare. Fiecare şarpe din încâlcitură se repezi s-o împroaşte cu cel mai puternic venin al său, aşa că trecură cu toţii prin nor după nor din propriile lor otrăvuri. Atacul încetini şi zăpăci creatura uriaşă. Şovăi, părând să nu mai ştie drumul. Shreever auzi un ţipăt ascuţit. Oare creatura cânta în Gol, sub întreaga lumină a soarelui? Năucită şi gâfâind în amestecul nebunesc de otrăvuri, se înălţă şi-şi scoase capul în Gol.

Acolo găsi faţa şi înotătoarele creaturii, care nu semănau cu nimic din tot ce mai văzuse vreodată. Nu avea coamă, dar deasupra îşi întindea aripi albe, mari, ca un pescăruş care se odihneşte cu faţa către Plin. Avea trupul plin de paraziţi. Ţopăiau şi se agăţau de partea de sus a trupului creaturii şi de aripi, scoţând ţipete stridente. La vederea ei, prinseră să se agite mai tare. Încurajată, îşi săltă trupul în Gol cât de mult putu.

– Cine eşti? trâmbiţă.

Scutură mica ei coamă, biciuind creatura cu secreţiile ei usturătoare şi împroşcând-o cu venin.

– Spune-ţi numele! Shreever din încrengătura lui Maulkin îţi cere să-ţi aminteşti pentru ea!

Creatura ţipă când o atinse veninul. Îşi duse micile înotătoare la faţă şi o pipăi cu ele. Paraziţii se împrăştiară înnebuniţi pe spatele ei, ţipând cu glasurile lor subţirele. Argintia se înclină brusc pe-o parte. Shreever se gândi că vrea să se scufunde ca să scape de ea, apoi văzu că n-o făcuse din propria sa voinţă. Maulkin unise strădaniile încâlciturii sale. Şerpii împingeau creatura din toate puterile, făcând-o să se legene şi să se-aplece mult într-o parte. O aripă albă despică apa. Un parazit căzu în Plin, zumzăind strident. Un şarpe sălbatic se năpusti şi îl înşfăcă.

Nu era nevoie să li se mai arate încă o dată. Tot şerpii năvăliră asupra fiinţei argintii. Cu o violenţă pe care cu siguranţă Maulkin n-o dorise, prinseră s-o lovească şi s-o legene. Ea ţipă înnebunită şi îşi agită înotătoarele, străduindu-se cu frenezie să-şi lovească atacatorii. Nu izbuti decât să-i înfurie mai tare pe şerpii sălbăticiţi. Îşi revărsară la întâmplare otrăvurile, îndesind nori care deja începeţoşau Plinul. Veninuri menite să amorţească peşti sau să gonească rechinii biciuiau simţurile lui Shreever. Şerpii sălbăticiţi făceau acum aproape toată treaba, iar Maulkin şi încâlcitura lui se învârteau în jurul creaturii atacate, cerându-i iarăşi şi iarăşi să-şi spună numele. Din ce în ce mai mulţi paraziţi căzeau în apă. Imensele aripi albe ale creaturii fâlfâiau nebuneşte, afundându-se în Plin mai întâi într-o parte, apoi în alta. În cele din urmă, creatura ajunse aproape culcată pe o parte. Kelaro îşi avântă trupul lung afară din Plin. Se aruncă asupra flancului neapărat al creaturii. I se alăturară imediat toţi şerpii: şi cei conştienţi, şi cei sălbăticiţi. Unii săriră să se prindă de membrele ţepene ale creaturii şi de aripile ei fluturânde. Argintia încercă să se rostogolească în poziţia ei de la început, dar o împovărau prea mulţi şerpi. Nu-i putea înfrânge. Greutatea lor o copleşi şi o traseră în apă, îndepărtând-o de Gol şi afundând-o în Plin. Când o trăgeau în jos, paraziţii încercară să scape desprinzându-se de ea, dar pe toţi îi aşteptau fălci căscate.

– Numele tău! insistă Maulkin, în vreme ce duceau creatura către fund.

Spune-ne numele tău!

Creatura urla şi gesticula nebunește, dar nu rostea niciun cuvânt. Maulkin se repezi la ea şi i se înfăşură în jurul părţii dinainte. Îşi scutură coama chiar în faţa ei, împroşcându-şi veninul într-un nor gros.

– Vorbește! îi porunci. Amintește-ţi pentru noi. Spune-ne numele tău! Cum te cheamă?

Creatura se zbătea, cu capul ei mic şi cu membrele din faţă zvârcolindu-se în strânsoarea lui Maulkin, pe când trupul disproporţionat îi rămânea ţeapăn, nu se mişca nicidecum. O parte dintre firavele membre mai mici i se rupseră, iar aripile i se îmbibară cu apă şi se îngreunară. Cu toate astea, se străduia să se ridice, să se ducă înapoi, în partea de sus a Plinului. Încâlcitura nu izbutea s-o ducă la fund, dar putea s-o ţină sub Gol.

– Vorbește-ne! îi porunci Maulkin. Vrem doar un singur cuvânt. Spune-ne numele tău şi te lăsăm să pleci. Încearcă s-ajungi la el, întoarce-te către el. Îl ai. Ştim că-l ai. Simţim mirosul grosimii amintirilor tale.

Creatura îl lovea pe proroc cu sălbăticie. Gura i se deschidea şi i se întindea scoţând sunete, dar nu spunea nimic care să aibă sens. Pe urmă încremeni pe neaşteptate. Ochii mici şi căprui i se deschiseră larg. Gura i se căscă o dată, de două ori. Pe urmă se destinse brusc în strânsoarea lui Maulkin. Shreever închise ochii. Creatura cenuşie-argintie murise. Ei o omorâseră – şi încă fără niciun folos.

Apoi, dintr-odată, creatura vorbi. Atenţia lui Shreever se reîndreptă imediat spre ea. Avea o voce subţire, parcă fără trup. Firavele sale membre din faţă încercară să cuprindă într-o îmbrăţişare trupul gros al lui Maulkin.

– Am fost Draquius. Nu mai sunt. Sunt un obiect neînsufleţit, vorbesc cu gura amintirilor.

Trâmbiţa strident, dar slab, abia auzit.

Încâlcitura încremeni, apoi se strânse mai aproape, copleşită de venerație şi de spaimă.

– Era timpul preschimbării, continuă Draquius. Înotaserăm până departe, în susul fluviului, unde nămolul amintirilor era bun şi gros. Ne ţesuserăm coconii, ne împachetaserăm în ţesătura amintirilor. Părinţii noştri ne

scăldaseră în nămolul amintirilor, ne dăduseră nume şi ne împărtăşiseră amintirile lor. Ei, vechii noştri prieteni, vegheau asupra noastră. Sub cerul albastru, sărbătoreau timpul preschimbării noastre. Ovaţionau când ne rostogoleam afară din fluviu, pe malurile însorite, ca să lăsăm lumina şi căldura să ne usuce învelişurile în vreme ce ne transformam. Ne înfăşurau în straturi peste straturi de amintiri şi de nămol. Era un anotimp al bucuriei. Cântecele şi culorile părinţilor noştri umpleau văzduhul. Ne puteam odihni pe timpul frigului ca să ne trezim şi să ieşim când zilele redeveneau calde şi lungi.

Creatura îşi închise ochii mici, de parcă ar fi durut-o. Se agăţă de Maulkin, ca şi cum ar fi făcut parte din încâlcitura lui.

– Pe urmă lumea întreagă s-a întors pe dos. Pământul s-a cutremurat şi s-a despicat. Munţii înşişi s-au spart şi din ei a curs sânge fierbinte şi roşu. Soarele a pălit; chiar şi din coconii noştri, am simţit că i s-a împuţinat strălucirea. Asupra noastră suflau vânturi fierbinţi şi i-am auzit pe prietenii noştri urlând când suflarea aia îi lăsa fără aer în piept. Dar, deşi cădeau din picioare gâfâind, nu ne-au uitat. Ne-au târât într-un adăpost, cu multe vieţi în urmă. N-au putut salva prea mulţi dintre noi, dar au încercat. S-au străduit, recunosc. Ne-au făgăduit că e numai pentru o vreme. Numai până când înceta ploaia de praf, numai până când redevenea cerul strălucitor şi albastru. Numai până când nu se mai cutremura pământul. Dar cutremurele n-au încetat. Tremurul pământului se stârnea în fiecare zi şi munţii izbucneau în flăcări. Pădurile ardeau şi cenuşa cădea acoperind totul, înăbuşind totul. Cădea în fluviu, iar apa lui era groasă ca sângele. Îmbâcsea aerul şi, unde se aşternea, stratul de cenuşă acoperea viaţa. Din coconii noştri, ne strigam prietenii, dar, după o vreme, n-a mai răspuns nimeni. Fără soare, nu puteam ieşi din coconi. Zăceam în beznă adâncă, înfăşuraţi în amintirile noastre, şi aşteptam.

Încâlcitura şi urmăritorii ei păstrau tăcerea. Rămăseseră în acelaşi loc, atârnaţi peste membrele ţepene ale creaturii şi peste aripi sau încolăciţi în jurul trupului ei masiv. Maulkin îi suflă în faţă un nor firav de venin.

– Continuă, îi ceru cu blândeţe. Nu înţelegem, dar ascultăm.

– Voi nu înţelegeţi?

Draquius râse subțire.

– Eu nu înțeleg. După foarte mult timp, au venit alți oameni. Semănau și nu semănau cu cei care încercaseră să ne salveze. I-am strigat cu bucurie, convinși că veniseră să ne scoată în sfârșit din întuneric. Dar n-au vrut să ne audă. N-au luat în seamă glasurile noastre lipsite de trup și le-au alungat din minte, le-au dat chiar mai puțină importanță decât viselor. Apoi ne-au ucis.

Shreever își simți speranța împuținându-i-se.

– Am auzit-o pe Tereea țipând. N-am priceput ce se petrece. Ea era cu noi; pe urmă n-a mai fost. A trecut o vreme. Apoi m-au atacat pe mine. Uneltele au mușcat din coconul meu, l-au despicat când era încă gros și greu, având forța amintirilor mele. După aceea…

Nedumerirea copleși creatura.

– Mi-au azvârlit sufletul afară, pe piatra rece. A murit acolo. Dar amintirile au rămas, captive în straturile coconului. M-au tăiat cu fierăstraie, m-au transformat în scânduri și din ele mi-au creat un trup nou. M-au refăcut dându-mi înfățișarea lor, m-au scobit cu dălțile până ce mi-au făcut o față, un cap și un trup aidoma celor pe care le poartă ei. Și m-au îmbibat cu amintirile lor până ce m-am trezit într-o zi fiind altcineva. Mi-au spus *Inele de Aur* – și asta am devenit: o corabie vie. Un sclav.

Când tăcu, liniștea se așternu asupra tuturor. Se folosise de cuvinte pe care Shreever nu le știa, vorbise despre lucruri pe care ea nu le înțelegea. În ea se revărsă răceala unei spaime cumplite. Știa că povestea lui Draquius e colosală, e povestea unui sfârșit al tuturor semenilor ei, dar nu înțelegea de ce. Era aproape bucuroasă că nu poate înțelege tragedia. Încă încolăcit în jurul creaturii, Maulkin își închisese ochii. Culorile îi păliseră, erau bolnăvicioase.

– Te vom jeli, Draquius. Numele tău îmi trezește în suflet ecourile unor amintiri. Cred că ne-am cunoscut cândva. Dar acum trebuie să ne despărțim ca niște străini care au uitat. Te vom lăsa să pleci.

– Nu! Vă rog!

Draquius făcu ochii mari și se strădui să se agațe de Maulkin.

– Nu-mi dați drumul. Îmi rostești numele și îl simt răsunându-mi în inimă

ca trâmbița Dragonului Zorilor. Am uitat de mine atât de multă vreme! M-au ținut întotdeauna cu ei, nu m-au lăsat niciodată în singurătate, nu le-au îngăduit niciodată amintirilor mele să iasă la suprafață. Viețile lor mărunte s-au așternut peste mine, strat după strat, până ce am ajuns să mă cred unul dintre ei. Dacă mă lăsați să plec, mă vor lua înapoi. Va reîncepe totul și poate că nu se va sfârși niciodată.

– Nu putem face nimic pentru tine, răspunse Maulkin cu regret și amărăciune. Nu putem face nimic pentru noi înșine. Mă tem că ne-ai istorisit sfârșitul propriei noastre povești.

– Faceți-mă bucăți, se rugă creatura cu vocea sa subțire. Nu sunt nimic mai mult decât amintirea lui Draquius. Dacă ar fi supraviețuit, Draquius ar fi fost una dintre călăuzele voastre, v-ar fi dus cu bine acasă. Dar a murit. Eu sunt tot ce-a mai rămas, jalnicul înveliș al vieții lui. Sunt amintiri. Nimic mai mult decât amintiri, Maulkin din încâlcitura lui Maulkin. Sunt o poveste pe care nu mai are cine s-o spună. Dacă ar fi supraviețuit, după preschimbare, Draquius și-ar fi devorat coconul, luându-și înapoi amintirile. Dar a murit. Așa că luați-le pentru voi. Păstrați amintirile cuiva care a murit înainte de a-și putea trâmbița numele în înaltul cerului. Amintiți-vă de Draquius.

Maulkin își coborî pleoapele peste imensii săi ochi arămii.

– Amintirea asta va însemna jalnic de puțin, Draquius. Nu știm nici cât timp vom izbuti să mai supraviețuim noi înșine.

– Atunci luați viața mea, sorbiți din ea putere și înverșunare.

Îi dădu drumul lui Maulkin și își încrucișă membrele din față, subțiri ca două bețe, pe pieptul îngust.

– Eliberați-mă.

În cele din urmă, se supuseră voinței lui. Zdrobiră și sfâșiară, crăpându-l în bucăți. Descoperiră, șocați, că o parte a trupului creaturii era alcătuită din fâșii de plante moarte. Dar devorară tot ce era argintiu și avea mirosul amintirilor. Maulkin mâncă partea care avea forma capului și a părții din față a trupului. Shreever se gândi că Draquius nu suferă, pentru că nu țipa. Maulkin insistă să se înfrupte toată lumea din amintirile creaturii. Îi îndemnară, cu subtilitate, până și pe cei sălbăticiți să mănânce.

Firele argintii ale amintirilor se uscaseră, erau lungi, drepte și tari. Când își prinse porția între fălci, Shreever descoperi uimită că e fragedă și i se topește în gură. După ce o înghiți, în minte îi răsăriră amintiri strălucitoare. Era ca și cum ar fi înotat, trecând dintr-o învolburare tulbure în apă limpede. Imaginile palide ale unui alt timp prinseră contur în gândurile ei, strălucind de culoare și dezvăluindu-și amănuntele. Extaziată, închise ochii și visă că are vânt sub aripi.

25

LANSAREA LUI *PARAGON*

Fluxul avea să înceapă imediat după ivirea zorilor, aşa că muncirăcu frenezie, la lumina lămpilor, ca să încheie ultimele lucrări. Furios şi înjurând, Brashen umblă toată noaptea dintr-o parte în alta a locului unde trudeau. *Paragon* fusese înclinat mai tare şi împins către apă atât de mult cât putuse Brashen s-o facă fără să forţeze prea mult lemnul. Cu pârghii şi proptele puse în cală, corabia fusese adusă gemând mai aproape de poziţia dorită. O călăfătuiseră, pentru început, doar într-o mică măsură. Brashen voia să fie scândurile libere, ca să se poată aşeza cât mai bine când avea apa să salte coca. O corabie trebuie să fie flexibilă, ca să reziste când o izbesc valurile. *Paragon* avea nevoie de destulă libertate pentru ca apa şi carena să se poată împăca. Chila era acum vizibilă pe întreaga sa lungime. Brashen o pusese la încercare lovind-o cu un ciocan; părea solidă. Trebuia să fie, fusese făcută din lemn-vrăjitor cenuşiu-argintiu, tare ca piatra. Totuşi Brashen nu avea încredere în nimic despre care se spunea că e mereu aşa cum *trebuie să fie*. Experienţa îl învăţase că, pe o corabie, exact astfel de lucruri îţi aduc necazuri.

Îşi făcea mii de griji în privinţa repunerii lui *Paragon* pe mare. Era sigur că o să intre apa în el ca într-un ciur până ce i se vor umfla din nou scândurile. Odată supuse din nou tensiunilor din bordajul unui vas plutitor, bârnele şi scândurile vechi, ţinute în aceeaşi poziţie ani de-a rândul, puteau să se desprindă sau să crape. Orice era cu putinţă. Îşi dorea cu ardoare să fi avut mai mulţi bani ca să-şi permită să plătească marangozi şi alţi lucrători foarte

buni, care să supravegheze corabia în acea etapă a refacerii. Așa cum stăteau lucrurile, se folosea doar de cunoștințele dobândite de el de-a lungul anilor, în mare parte doar din auzite, și pe oameni puși la muncă la o oră când de obicei dormeau beți.

Însă, în repetate rânduri, ceea ce îl neliniștea la culme era purtarea lui *Paragon*. De când începuseră reparațiile, se îmbunătățise foarte puțin. Acum vorbea cu ei, dar dispoziția i se schimba de la o extremă alta. Din nefericire, întreaga gamă a stărilor lui emoționale era sumbră. Era furios sau trist, scâncea nefericit sau aiura înșirând cuvinte bombastice. Între astfel de răbufniri cădea în melancolie, plângându-și de milă și făcându-l pe Brashen să-și dorească să fi avut de-a face nu cu o corabie, ci cu un băiat pe care să-l zgâlțâie ca să-și vină în fire.

Brashen bănuia că disciplina și stăpânirea de sine erau ceva cu care corabia nu fusese deprinsă niciodată. Asta, le explica el Altheei și lui Amber, era rădăcina tuturor problemelor lui *Paragon*. Lipsa disciplinei. Erau nevoiți să i-o impună ei până când învăța să se poate frumos. Dar cum disciplinezi o corabie? Își puseseră toți trei întrebarea, cu căni de bere în mâini, în multe nopți dinainte de fluxul înalt.

Seara era înăbușitoare. Stăteau pe plajă, pe bușteni de lemn plutit. Clef le adusese bere din oraș. Era bere ieftină, și totuși prea scumpă pentru ei. Dar ziua fusese din cale-afară de lungă și de fierbinte, iar *Paragon*, din cale-afară de dificil. Se adunaseră în umbra pupei lui. În ziua aceea redevenise mai copilăros ca oricând, ceea ce însemnase, printre altele, că-i insultase și aruncase cu nisip. Corabia fiind culcată pe plajă, galionul avea la îndemână rezerve nelimitate. Pe Brashen îl înțepa pielea din pricina nisipului azvârlit în părul lui transpirat și în josul cefei. Țipase la el și în înjurase, dar *Paragon* nu se sinchisise câtuși de puțin. În cele din urmă, Brashen se mulțumise să se ghemuiască și să-și vadă de treabă fără să mai reacționeze la ploaia de nisip azvârlit de *Paragon*.

Althea ridică dintr-un umăr. Brashen îi vedea grăunții negri de nisip lipiți deasupra frunții, de-a lungul liniei părului.

– Ce putem face? E puțin cam prea mare ca să-i tragem câteva palme la

fund. N-avem cum să-l trimitem la culcare şi cu atât mai puţin cum să-l lăsăm fără cină. Nu cred că-l putem disciplina. O să fie nevoie să-l mituim.

Amber îşi lăsă jos cana cu bere.

– Astea sunt pedepse. Acum e vorba de disciplină.

Câteva clipe, Althea păru să cadă pe gânduri.

– Presupun că sunt două lucruri diferite, dar nu ştiu cum poţi tu să le separi.

– Sunt gata să-ncerc orice ca să-l fac să se poarte cum se cuvine. Vă puteți imagina ce greu o să fie să navigăm cu el în starea asta? Dacă nu-l facem cât de curând mai docil, toată truda noastră va fi fost zadarnică.

Brashen dădea glas celei mai profunde dintre temerile sale.

– S-ar putea întoarce împotriva noastră. În timpul unei furtuni sau al unei lupte cu piraţii… ne-ar putea ucide pe toţi. A mai făcut-o, se sili să adauge cu o voce mai joasă. Știm că e în stare.

Despre asta nu discutau niciodată fără ocolișuri. Ciudat, se gândi Brashen. Cu nebunia lui *Paragon* aveau de-a face zi de zi. Vorbiseră despre multe dintre faţetele ei, dar niciodată nu o luaseră în considerare pe şleau şi în întregime. Chiar şi acum, după cuvintele lui se lăsă tăcerea.

– Ce îşi doreşte? îi întrebă Amber pe ceilalţi. Disciplina trebuie să vină din el însuşi. Trebuie să vrea să lucrăm împreună, iar asta trebuie pornească de la ceea ce-şi doreşte. Şi ideal ar fi să vrea ceva pe care i-l putem fie oferi, fie refuza, după cum se poartă cu noi.

Păru neliniştită când adăugă:

– Trebuie să-nveţe care sunt urmările purtării lui urâte.

Brashen zâmbi strâmb.

– O să fie la fel de greu pentru tine cum e pentru el. Știu că nu poți suporta să-l vezi nefericit. Oricât de mizerabil s-ar purta, te duci la el seara ca să staţi de vorbă, ca să-i povesteşti ceva sau să-i cânţi.

Amber se uită în jos, vinovată, jucându-se cu degetele mănuşilor ei de lucru groase.

– Pot să-i simt suferința, mărturisi. I s-a făcut atâta rău! De atât de multe ori nu i s-a dat de ales! Și e atât de confuz! Se teme să spere că va fi mai bine, pentru că, în trecut, de câte ori a cutezat s-o facă, i-a fost răpită toată bucuria.

Aşa că s-a hotărât să creadă de la bun început că orice om e împotriva lui. Trece la fapte ca să rănească înainte de a fi rănit. E ca un zid gros, pe care trebuie să-l spargem ca să trecem.

– Bun. Ce facem?

Amber strânse din ochi, ca şi cum ar fi chinuit-o o durere. Pe urmă îi deschise.

– E cel mai greu, dar sper că e şi ceea ce trebuie.

Se ridică şi merse de-a lungul corabiei culcate pe nisip, până la proră. Vocea ei limpede ajunse până la ei când îi vorbi galionului.

– *Paragon*, te-ai purtat urât azi. De aceea în seara asta n-o să-ţi spun poveşti. Îmi pare rău că trebuie să fie aşa. Dacă te porţi frumos mâine, mâine-seară o să petrec mai mult timp cu tine.

Şocul lui *Paragon* nu dură mult.

– Puţin îmi pasă. Oricum spui poveşti tâmpite, plictisitoare. De ce crezi că vreau să le-ascult? Nu mai veni la mine niciodată. Lasă-mă singur. Nu-mi pasă, nu mi-a păsat niciodată.

– Îmi pare rău s-aud asta.

– Nu-mi pasă, căţea proastă! N-ai auzit ce-am spus? Nu-mi pasă! Vă urăsc pe toţi!

Amber se întoarse încet, cu paşi grei. Se aşeză din nou pe buştean fără să mai scoată niciun cuvânt.

– Ei, asta a mers bine, observă sec Althea. Îmi dau seama că purtarea lui o să se îmbunătăţească la iuţeală.

Cuvintele ei reveniră în mintea lui Brashen, obsedante, când dădu un nou ocol locului trudei lor. Totul era pregătit şi pe poziţie. Până la începerea fluxului nu se mai putea face nimic. O contragreutate considerabilă, legată de ceea ce mai rămăsese din catargul lui *Paragon*, n-avea să lase corabia să se ridice prea repede. Brashen aruncă o privire către barja ancorată în apropierea ţărmului. Pusese acolo un om, unul dintre puţinii membri ai noului său echipaj în care avea încredere. Haff avea să urmărească semnele făcute de Brashen cu un steag şi să supravegheze echipa de la vinci, care trebuia să-l tragă pe *Paragon* către apă. La bordul lui *Paragon* aveau să fie alţi oameni,

gata să mânuiască fără întrerupere pompele de santină. Pe Brashen îl îngrijora cel mai mult acea parte a corabiei care, vreme de atâția ani, se frecase de nisipul plajei. Făcuse tot ce se putea în interiorul cocii. Avea pregătită o bucată de pânză groasă, cu greutăți pe margine, care să cadă de-a lungul acelei laturi imediat ce corabia avea să fie îndreptată și să înceapă să plutească. Dacă, așa cum se aștepta, apa avea să se năpustească spre golurile dintre scânduri, presiunea ei urma să lipească de bordaj pânza, care avea cel puțin să-i încetinească pătrunderea. Era posibil să fie nevoit să-l aducă pe *Paragon* din nou pe plajă, cu acea parte în sus, pentru astuparea găurilor și călăfătuire. Spera să nu fie necesar, dar se hotărâse cu resemnare să facă tot ce trebuia pentru ca *Paragon* să poată naviga iarăși.

Auzi pași ușori pe nisip, în spatele lui. Se întoarse și o văzu pe Althea privind barja cu ochii mijiți. Dădu din cap imediat ce îl zări acolo pe omul de cart. Brashen se înfioră când îl bătu pe umăr.

– Nu-ți mai face atâtea griji, Brash. O să meargă totul bine.

– Sau nu, murmură el posomorât, în loc de răspuns.

Atingerea și cuvintele ei liniștitoare, ca și afecțiunea cu care îi scurtase numele, îl uimiră. În ultima vreme, avusese impresia că reveneau la nepăsătoarea familiaritate a năierilor din același echipaj. Cel puțin, Althea îl privea în ochi când îi vorbea. Așa era mult mai ușor să lucreze cot la cot. Își dădea probabil seama, ca și el, că pe timpul acelei călătorii era nevoie să se susțină unul pe altul. Nu era vorba de nimic mai mult. Își înăbuși cu hotărâre scurta scânteie de speranță. Se mulțumi să vorbească numai despre corabie.

– Unde ai vrea să stai cât îl punem pe apă?

Căzuseră cu toții de acord că Amber o să se afle tot timpul lângă *Paragon*. Avea cea mai multă răbdare cu el.

– Unde vrei să fiu? întrebă Althea cu modestie.

El șovăi, mușcându-și limba.

– Aș vrea să fii sub punte. Îți poți da seama dacă avem necazuri înainte de a deveni dezastre. Știu că ai vrea să vezi totul de la suprafață, dar mi-ar plăcea să am jos pe cineva de încredere. Cei pe care i-am pus la pompe au mușchi și sunt rezistenți, dar n-au petrecut prea mult timp pe mare. N-au nici prea multă

minte. Am jos și câțiva oameni cu ciocane de lemn și cu câlți îmbibați cu catran. Îi pui unde crezi de cuviință când începe corabia să ia apă. S-ar părea că-și cunosc meseria, dar supraveghează-i și pune-i la treabă. Aș vrea să umbli peste tot acolo, jos, să te uiți și s-asculți și să-mi spui cum stăm.

– Voi fi acolo, îl asigură ea cu glas scăzut.

Îi întoarse spatele, gata să plece.

– Althea, se auzi el spunând.

Ea se întoarse imediat.

– Mai e ceva?

Brashen își scormoni mintea, căutând ceva inteligent. Nu voia decât s-o întrebe dacă se răzgândise în privința lui.

– Mult noroc, spuse cu stângăcie.

– Mult noroc nouă, tuturor, răspunse ea cu seriozitate și plecă.

Un val înaintă pe nisip. Tivul lui de spumă albă clipoci când se lovi de cocă. Brashen răsuflă adânc. Era timpul. În următoarele câteva ore se hotăra totul.

– Toată lumea, la locurile voastre! se răsti el.

Se răsuci și aruncă o privire către vârful stâncilor care dominau plaja. Clef dădu din cap, în semn că e atent. Avea două steaguri pregătite.

– Fă-le semn să-nceapă să-nfășoare parâma. Dar nu prea mult.

Pe barjă, oamenii de la vinci se aplecară, gata de muncă. Cineva începu să cânte în ritm lent. Vocile groase ale lucrătorilor, unite într-un cor grosolan, ajunseră peste apă până la el. În ciuda tuturor îndoielilor, pe față i se lăți un zâmbet hotărât și răsuflă adânc.

– Înapoi pe mare cu noi, *Paragon*. Pornim!

*

Fiecare val se apropia mai mult decât cel de dinaintea lui. Le auzea. Simțea chiar și mirosul mării apropiindu-se. Îl trântiseră, legaseră de el o greutate și acum aveau să lase valurile să-l înghită. Oh, știa ce spun ei, că vor să-l pună din nou pe apă. Dar nu-i credea. Știa că e pedeapsa lui, care-l ajunsese în cele

din urmă. Aveau să-l umple de balast, să-l tragă sub apă şi să-l lase acolo ca să-l găsească şerpii. De fapt, chiar asta merita. Familia Ludluck aşteptase mult, dar în ziua aceea avea să se răzbune în sfârşit. Avea să-i trimită oasele în fundul mării, aşa cum făcuse el cu membrii ei.

– Dar o să mori şi tu, spuse cu satisfacţie.

Amber se cocoţase, ca o pasăre de mare, pe copastia lui înclinată. Îi tot spusese iarăşi şi iarăşi că o să stea cu el până la sfârşit. Că n-o să-l părăsească, că totul o să fie bine. Avea să afle. Când apa avea să năvălească în cele din urmă asupra lor şi avea s-o ducă şi pe ea la fund, avea să afle cât de mult se înşelase.

– Ai spus ceva, *Paragon*? întrebă ea curtenitoare.

– Nu.

Galionul îşi încrucişă din nou braţele la piept, lipindu-şi-le strâns de trup. Acum simţea apa de-a lungul întregii carene. Valurile se împingeau în nisipul de sub el ca nişte insecte care-şi sapă borte. Oceanul îşi strecura sub el degetele lacome. Fiecare val care îl mătura era cu un pic mai înalt. Simţea frânghia dintre catargul lui şi barjă încordându-se. Brashen strigă ceva şi încordarea se păstră, fără să mai sporească. Pe urmă încetă cântecul de lucru. Din interiorul lui, Althea strigă cu voce puternică:

– Până acum e bine!

Apa se strecură sub el. *Paragon* se cutremură brusc. Următorul val ar fi putut să-l salte. Nu. Veni şi trecu, şi el rămase tot pe nisip. Atunci următorul. Nu. Ei bine, atunci următorul… Valurile veneau şi se retrăgeau unul după altul. *Paragon* intră într-o agonie a speranţei şi a spaimei. În ciuda tuturor aşteptărilor sale, când se simţi uşor săltat, cu coca frecându-i-se de nisip după ce plutise preţ de o frântură de secundă, ţipă surprins.

Simţi strânsoarea lui Amber întărindu-se, spasmodică.

– *Paragon*! Eşti bine? strigă ea alarmată.

Brusc, galionul nu mai avu timp pentru spaimele ei.

– Ţine-te bine! o preveni triumfător. Plecăm!

Dar valurile îl sărutară unul după altul, iar Brashen nu făcu nimic. *Paragon* simţea nisipul mişcându-se sub el, înghiţit de apă. Mai simţea şi o stâncă

imensă, dezvăluită de retragerea nisipului.

– Brashen! strigă iritat. Dă-i drumul, omule! Sunt gata! Trage de parâma aia! Pune oamenii la treabă!

Auzi un zgomot puternic, de apă împroşcată. Brashen alerga spre el, deşi apa probabil că ajunsese până la înălţimea coapselor unui om.

– Încă nu, *Paragon*. Apa încă nu e destul de adâncă.

– Să mori tu dacă nu e! Mă crezi chiar atât de prost, încât să nu ştiu când plutesc? Simt cum încep să mă ridic cu fiecare val şi sub mine e o afurisită de stâncă. Dacă nu mă trageţi de-aici, curând o să mă mişc în sus şi-n jos, izbindu-mă de ea.

– Bine, fii calm. Nu te agita, ţin cont de spusele tale. Clef! Fă-le semn să-nceapă. Fără grabă, uşurel!

– Da’ de unde! Spune-le să tragă din toate puterile! contramandă *Paragon* ordinul lui Brashen. M-auzi, Clef? urlă, fiindcă nu primea niciun răspuns.

Ar fi făcut bine să-l asculte, se gândi cu sălbăticie. Se săturase să tot fie tratat ca un copil.

Parâma legată de catargul lui se încordă atât de brusc, încât nu putu să nu mormăie.

– Ridicaţi! strigă Brashen, iar oamenii cu pârghii se încordară, apăsându-le.

Îl legănară, săltându-l, dar nu îndeajuns. Odată ce se pusese în mişcare, ar fi trebuit să se încline pe un cilindru proptit sub carena lui. Ar fost mai bine să-l scoată de-acolo. Aşa nu putea fi decât un opritor.

– RIDICAŢI! strigă Brashen, când corabia ajunse pe creasta următorului val.

Brusc, *Paragon* se simţi săltat pe cilindru.

– TRAGEŢI MAI TARE DE PARÂMA AIA!

Paragon îl simţi pe Brashen urcându-se la bordul lui. Se trezi deodată în mişcare, alunecând pe plajă şi pătrunzând tot mai adânc în apa care se năpustea. Era rece, înfiorător de rece, după anii în care zăcuse scăldat în soare, şi icni, şocat de îmbrăţişarea ei.

– Calm. Calm. O să fie bine. Ia-o uşurel. Te vor îndrepta imediat ce-o să fie apa destul de adâncă. Rezistă. O să fie bine.

Paragon o auzi pe Althea strigând în interiorul lui.

– Luăm apă, dar cred că totul e sub control. Tu, treci la pompa aia. Nu aştepta să se umple, fă-o acum!

În interior, auzi loviturile ciocanelor de lemn, când cineva îndesă câlţi cu catran într-o îmbinare care cedase. Vocea ridicată a Altheei îi dezvăluia că oamenii nu se mişcă destul de repede încât să fie mulţumită. El aluneca, culcat pe-o parte, în josul plajei, în apă tot mai adâncă. Acum era legănat de fiecare val care-l lovea. Atât forma, cât şi instinctul său îi cereau să se ridice, dar afurisita de greutate atârnată de catarg nu-l lăsa.

– Desprindeţi greutatea aia! Lăsaţi-mă să mă ridic! zbieră el furios.

– Nu încă, băiete. Nu încă. Mai aşteptăm un pic. Am pus o baliză şi, imediat ce trecem de ea, o să ştiu că nu ţi se mai atinge chila de nisip. Fii calm, calm.

– Lasă-mă să mă ridic! ţipă *Paragon* şi, de data asta, nu-şi putu împiedica frica să i se simtă în glas.

– Curând. Ai încredere în mine, băiatule. Trebuie să mai înaintăm un pic.

În anii petrecuţi pe ţărm, *Paragon* aproape că se obişnuise cu lipsa vederii. Dar una era să stea neclintit fără să vadă nimic şi alta să se trezească brusc în mişcare, din nou pe pieptul unei mări imprevizibile, fără să vadă unde e şi ce se află în preajma lui. Un buştean de lemn plutit l-ar fi putut lovi sau un colţ de stâncă l-ar fi putut găuri fără să fie prevenit că asta s-ar putea întâmpla. De ce nu-l lăsau să se ridice?

– Bun, daţi-i drumul! strigă pe neaşteptate Brashen.

Cineva slăbi parâma legată de contragreutate. *Paragon* începu să se salte încet, apoi, la fel de brusc cum sare un dop, valul următor îl ridică. Amber ţipă, surprinsă, dar se ţinu bine. Apa rece năvăli deodată sub el şi de-o parte, şi de alta a lui. Pentru prima oară după mai bine de treizeci de ani, stătea drept – era înalt. Îşi avântă braţele în aer şi scoase un strigăt de triumf. Hohotul de râs sălbatic al lui Amber urmă ca un ecou chiar în clipa când, în el, Althea strigă, alarmată:

– Treceţi la pompe! Acum! Brashen, lasă pânza aia în jos cât de repede poţi!

Paragon auzi tunet de tălpi în fugă şi strigăte înnebunite, dar nu se sinchisi.

N-avea să se scufunde. O simțea. Își întinse brațele, spatele, umerii. În timp ce apa îl ridica, deveni conștient de întregul său trup. Aproape că simțea cum trebuie să-i stea scândurile și grinzile. Răsuflă adânc și încercă să le readucă acolo unde le era locul. Se înclină brusc spre tribord. Amber țipă surprinsă și Brashen urlă furios. *Paragon* își duse mâinile la tâmple și apăsă. Era aceeași poveste veche; ceva nu mergea bine în interiorul lui. Părțile nu i se îmbinau corect. Le mișcă din nou, neluând în seamă gemetele și țipetele lemnului său când scândurile se împingeau una în cealaltă. Începu să se stabilizeze încetul cu încetul. Era vag conștient de munca frenetică de la bordul lui. Oamenii trudind la pompe, străduindu-se să țină pasul cu apa care-i năvălea prin îmbinările crăpate ale bordajului. Simți apăsarea bruscă a pânzei peste scânduri. Althea le striga oamenilor din interior să se grăbească să-ndese câlții ăia cu catran unde trebuie. Corabia își simțea lemnul începând să se umfle.

Se izbi brusc de ceva și Brashen țipă:

– Aruncă o parâmă, aruncă o parâmă și fă-o repede, idiotule!

Paragon căută pe bâjbâite obstacolul.

Glasul lui Amber îi ajunse la urechi, liniștitor:

– E barja, *Paragon*. Ne-am oprit de-a lungul barjei și te amarează de ea. Aici o să fii în siguranță.

El nu era atât de sigur. Încă mai lua apă și se afunda prea mult.

– Ce adâncime e aici? întrebă nervos.

Vocea triumfătoare a lui Brashen sună de parcă ar fi stat lângă Amber.

– Destul de mare cât să plutești. Dar nu atât de mare încât să te pierdem dacă te duci la fund. Dar nu te lăsăm să te duci la fund. Ar putea fi nevoie să te scoatem din nou pe plajă ca să ne ocupăm de babordul tău. Nu-ți face griji. Acum totul e sub control.

Graba cu care se îndepărtă părea să-i dezmintă spusele.

Pentru o vreme, *Paragon* ascultă. Din interiorul lui se auzeau voci și pași grăbiți – cineva alerga pe punte. Pe barja de alături, lucrătorii se felicitau unii pe alții pentru munca lor și fiecare își dădea cu părerea, socotind de câte reparații va avea nevoie. Dar nu asta auzea el. Asculta plesnetul valurilor de

coca lui și zgomotele lemnului care trosnea, găsindu-și locul și înțepenindu-se, ba chiar și zgomotul frecării bordajului său de stâlpii de acostare ai barjei. Deodată, totul i se păru bizar de familiar și totuși ciudat. Acolo, mirosurile erau mai puternice și țipetele păsărilor de mare mai sonore. Se înălța și cobora odată cu valurile. Ușoara legănare era liniștitoare, dar era și substanța coșmarurilor sale.

– Ei bine, plutesc din nou, spuse cu glas scăzut. Asta înseamnă că sunt o corabie, nu o epavă.

– Așa cred și eu, încuviință Amber cu ușurință.

Stătuse atât de nemișcată și de tăcută, încât el aproape o uitase. Spre deosebire de toți ceilalți oameni pe care-i cunoscuse vreodată, ea devenea cumva transparentă pentru simțurile lui. Pe Brashen și pe Althea nici măcar nu era nevoie să-i caute ca să știe unde sunt. După o clipă de concentrare, putea ști exact unde se află fiecare lucrător fără nume de pe punțile și din calele sale. Însă Amber era altfel. Părea, cugetă el, mai retrasă în sine și mai singuratică decât orice altă ființă omenească pe care o întâlnise vreodată. Uneori bănuia că e așa dinadins; că nu se dezvăluie decât atunci când vrea și că o face între anumite limite. *Nu se deosebește prea mult de mine*, cugetă el, și gândul ăsta îl făcu să se-ncrunte.

– Te supără ceva? se grăbi ea să întrebe.

– Nu încă, răspunse el cu acreală.

Ea râse, de parcă ar fi fost o glumă.

– Ei, îți pare bine că ești din nou corabie?

– Bine sau rău, prea puțin contează. O să faceți cu mine ce-o să vreți și nimănui n-o să-i pese ce simt eu.

Șovăi.

– Recunosc, nu v-am crezut. N-am crezut c-o să plutesc iarăși. Nu-nseamnă că mi-aș fi dorit în mod deosebit să se-ntâmple.

– *Paragon*, sentimentele tale contează. Cumva, nu cred că ți-ai dorit cu adevărat să rămâi pentru totdeauna pe plaja aia. Foarte furios, mi-ai spus cândva că ești o corabie și o corabie e făcută să navigheze. Poate că acum nu savurezi asta, dar bănuiesc c-o să-ți prindă bine. Tot ce e viu trebuie să se

maturizeze. Așa, părăsit pe plajă, nu te maturizai. Erai aproape gata să cedezi și să te consideri un neisprăvit.

Vocea ei era afectuoasă. Lui *Paragon*, asta i se păru brusc de nesuportat. Credeau că-l pot sili să facă una sau alta, pretinzând apoi c-a fost spre binele lui?

Râse cu asprime.

– Dimpotrivă. Știam că am izbândit. I-am omorât pe toți, i-am ucis până la unul pe cei care au încercat să-mi stea împotrivă. Voi sunteți cei care refuzați să credeți că sunt un succes. Fiindcă altminteri ar trebui să vă fie frică de mine.

Urmă o clipă de tăcere îngrozită. O simți pe Amber luându-și mâinile de pe copastia lui și îndreptându-și spatele.

– *Paragon*, când vorbești așa, refuz să stau aici să te-ascult.

Vocea ei nu-i trăda căutuși de puțin gândurile.

– Oh, înțeleg. Atunci, ți-e frică? întrebă el cu răutate.

Dar Amber îi întorsese spatele și se îndepărta, hotărâtă. Nu-i răspunse.

Lui nu-i păsa. Prin urmare, rănise sentimentele lui Amber. Și ce dacă? De sentimentele lui nu se sinchisea nimeni. Nimeni nu-l întreba vreodată ce vrea să facă.

– Den c-ești așa?

Știuse că e și Clef acolo. Băiatul venise pe barjă odată cu echipa de pe plajă. Nu tresări. O vreme, nici măcar nu îi răspunse.

– Den c-ești așa? insistă băiatul.

– Cum? întrebă el iritat, în cele din urmă.

– Știʼ tu. Mʼreu nʼbun. Sau sʼrind la bʼtaien. Vorbʼnd ca să fiʼ rău.

– Cum altfel te-aștepți să fiu? ripostă *Paragon*. Vesel, fiindcă m-au târât aici? Entuziasmat, fiindcă merg cu ei, urmând un plan de salvare nesăbuit?

Îl simți pe băiat ridicând din umeri.

– Ai pʼtea fi.

– Aș putea fi? pufni *Paragon*. Aș vrea să știu cum.

– Sʼmplu. Ten hʼtărăști să fiʼ.

– Tu hotărăști să fii fericit? Ar trebui pur și simplu să uit ce mi s-a făcut și

să mă simt în culmea fericirii? Tra la la la? Aşa?

– Ai p’tea.

Paragon auzi unghiile băiatului scărpinându-i pielea capului.

– Uită-ten la minen. Aş p’tea să-i urăsc pen toţi. Am h’tărât să fiu f’ricit. Am h’tărât să iau cen pot. Să-mi fac o viaţă din asta.

O pauză.

– N-on să mai am altă viaţă. Tr’buien s-on fac p-asta să m’argă.

– Nu-i chiar atât de simplu, se răsti *Paragon*.

– Ar p’tea fi, insistă Clef. Nu-i mai greu d’cât să h’tărăşti să fi’ m’reu n’bun.

Băiatul se îndepărtă agale. Tălpile lui goale de târau uşor pe punte.

– Da’ te d’strezi mai binen! strigă el peste umăr.

*

Apa şiroia pe partea interioară a bordajului. Pânza era suptă în goluri şi încetinea curgerea. Călăfătuitorii lucrau repede şi bine, cu mai multă pricepere decât se aşteptase Althea. Oamenii de la pompe o îngrijorau. Începeau să obosească. Plecase în căutarea lui Brashen, ca să-l întrebe dacă are cu cine să-i înlocuiască. Când dădu peste el, tocmai cobora o scară, urmat de mai mulţi bărbaţi voinici de pe barjă. Înainte de a apuca Althea să scoată vreo vorbă, Brashen arătă cu capul către ei.

– Echipa de pe ţărm e acum pe barjă. Ei îi vor înlocui pe oamenii de la pompe. Facem faţă?

– Ne mişcăm în ritmul în care se infiltrează apa, sau chiar mai repede. Lemnul se umflă cu iuţeală, dar aşa face lemnul-vrăjitor de obicei. Oricare altă corabie vie s-ar putea concentra ca s-astupe jumătate din locurile pe unde luăm apă. Dar lui *Paragon* mi-e frică şi numai să-i cer aşa ceva.

Althea trase aer în piept, aşteptă până când noua echipă trimisă la pompe se îndepărtă destul de mult, ca să n-o mai poată auzi şi adăugă cu voce scăzută:

– Fiindcă mă tem să nu facă exact pe dos. În ce toane e?

Brashen îşi scărpină barba, gânditor.

– Nu știu. Când l-am scos de pe plajă, a zbierat, dând sfaturi și porunci de parcă ar fi fost nerăbdător să plutească iarăși. Dar, ca și tine, mă tem să presupun că e într-adevăr așa. Uneori e de-ajuns să crezi că e în toane bune ca să-l înfurii.

– Știu ce vrei să spui.

Althea se uită în ochii lui cu înțelegere.

– Brashen, în ce ne-am băgat de data asta? Cât a fost pe plajă și era unica noastră speranță, planul a părut realizabil. Dar acum, când am ajuns aici, în larg… îți dai seama că ne aflăm cu totul în puterea lui? Are în mâini viețile noastre, ale tuturor.

Preț de câteva clipe, năierul păru foarte obosit. Umerii i se gârboviră a descurajare. Pe urmă răsuflă adânc.

– Nu-nceta acum să crezi în el, Althea, sau suntem pierduți cu toții. Față de el, nu da niciun semn că te temi sau că te îndoiești. *Paragon* e în mai mare măsură un copil decât un bărbat. Când îi poruncesc lui Clef ceva, nu-l supraveghez ca să văd dacă se supune. Nu-l las niciodată să creadă că are asupra mea mai multă putere decât am eu asupra lui. Altminteri, băieții nu fac față. Caută limite pe bâjbâite până când le găsesc. Abia atunci se simt în siguranță.

Ea se strădui să-i zâmbească.

– Ai aflat asta pe pielea ta?

Brashen îi răspunse cu un zâmbet chinuit.

– Când mi-am găsit limitele, eu căzusem deja dincolo de marginea lumii. N-o să-ngădui să i se întâmple asta și lui *Paragon*.

Rămase nemișcat câteva clipe și Althea crezu că s-ar putea să-i dezvăluie mai multe. Dar Brashen ridică din umeri, îi întoarse spatele și plecă grăbit pe urmele oamenilor trimiși la pompe.

Asta îi aduse aminte că are și ea treburile ei. Străbătu corabia în grabă, verificându-i pe călăfătuitori. În cea mai mare parte, consolidau și completau ceea ce se făcuse pe țărm. În câteva locuri, scoteau câlții cu catran ca să le permită scândurilor să se umfle. Aidoma majorității corăbiilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, *Paragon* fusese foarte bine construit, cu un bordaj care să

facă faţă atât în apa clocotitoare a Fluviului Ploilor Sălbatice, cât şi printre talazurile capricioase ale oceanului. Lucrătura corabiei rezistase foarte bine chiar şi în cei treizeci de ani în care fusese neglijată. De fapt, scândurile din lemn-vrăjitor chiar păreau să-şi aducă aminte cum fuseseră prinse între ele la început. Poate că, la urma urmei, *Paragon* îi ajuta totuşi, îndrăzni ea să spere. Dacă voia, o corabie vie putea să face multe ca să se păstreze în bună stare.

Mersul prin corabie i se părea straniu. În toţi anii de când îl ştia pe *Paragon*, punţile lui erau prima oară drepte sub tălpile ei. Mulţumită că echipa ei îşi vede de treabă, făcu un tur rapid al vasului. În cambuză găsi un dezastru. Soba de gătit se desprinsese de burlan şi alunecase prin mica încăpere, împrăştiind funingine. Trebuia cu siguranţă reparată, dacă nu chiar înlocuită. Cabina căpitanului avusese de suferit în alt fel. Cuferele cu lucrurile lui Amber se răsturnaseră. O sticluţă cu parfum căzuse şi se spărsese, umplând încăperea cu un miros puternic de liliac. În timp ce se uita în jur, viitorul prindea contur. Amber trebuia să-şi ia lucrurile şi să se instaleze în mult mai umila cabină a dulgherului vasului.

În încăperea eliberată urma să se mute Brashen.

Althea recunoscuse fără tragere de inimă că el trebuie să fie căpitanul corabiei. Nu era de acord cu niciunul dintre argumentele lui; avea motivele ei mult mai personale. Ea trebuia să-l părăsească pe *Paragon* ca să preia comanda *Vivaciei*, odată ce aveau s-o recupereze. Dacă ar fi fost căpitan, plecarea ei ar fi tulburat foarte mult o corabie deja smintită. Căpitanul lui *Paragon* trebuia să rămână acelaşi pe toată durata călătoriei. Nu putea fi decât Brashen.

Simţi totuşi o umbră de regret când închise uşa cabinei. *Paragon* fusese construit în stilul vechi. Cabina căpitanului era de departe cea mai frumoasă de pe corabie. Amber refăcuse cu măiestrie dulapul din lemn excesiv de sculptat şi ramele hublourilor. Geamurile cu vitralii crăpaseră şi pe alocuri lipsea câte o bucăţică, dar astea erau amănunte fără importanţă. Banii lor aveau să fie cheltuiţi în primul rând pentru reparaţiile neapărat necesare în călătoria pe mare.

Aruncă apoi o privire în cabina secundului. Aceea avea să fie cabina ei.

Mult mai mică decât a căpitanului, părea totuşi un palat pe lângă culcuşurile năierilor. Avea un pat îngust, fixat de perete, o masă de lucru pliantă şi două dulapuri. O a treia cabină, nu cu mult mai mare decât o debara, era pentru al doilea secund. Pentru echipaj erau, în teugă, cârlige de care să-şi agaţe hamacurile. Primele corăbii vii fuseseră construite fără să se dea importanţă confortului oamenilor. Pentru mărfuri se dorise loc din belşug.

Când se întoarse pe punte, Althea îl găsi pe Brashen foindu-se dintr-o parte în alta. Era agitat, dar triumfător. Se întoarse imediat spre ea.

– Stăm bine. Încă mai luăm apă, dar facem faţă cu numai doi oameni la pompe. Cred că, până mâine-dimineaţă, toate spărturile lui *Paragon* vor fi astupate. Suntem uşor înclinaţi, dar o să ne descurcăm cu puţin balast la locul potrivit.

Pe faţa lui era o lumină pe care Althea n-o mai văzuse de când naviga pe *Vivacia,* sub comanda tatălui ei. Păşea cu vioiciune.

– Nimic n-a crăpat, nimic nu s-a desprins. E aproape de necrezut că am fost atât de norocoşi. Corăbiile vii sunt rezistente, ştiam, dar *Paragon* le întrece pe toate. O altă corabie abandonată pe plajă vreme de treizeci de ani ar fi fost putredă, bună de făcut surcele.

Exuberanţa lui era molipsitoare. Althea îl urmă în timp ce străbătea corabia cu paşi mari, oprindu-se ca să zgâlţâie câte o balustradă, dornic să vadă în ce măsură rezistă, sau ca să deschidă şi să închidă câte un capac de tambuchi ca să-şi dea seama dacă e sau nu deformat. Pe *Paragon* mai erau încă multe de făcut, dar mai ales reparaţii, nu reconstrucţii.

– Rămânem o vreme lângă barjă până se umflă lemnul. Pe urmă îl mutăm la docul dinspre miazănoapte.

– Lângă celelalte corăbii vii? întrebă Althea, neliniştită.

Brashen o privi aproape provocator.

– Unde altundeva? E o corabie vie.

Ea îi răspunse tot fără ocolişuri.

– Mă tem de ceea ce i-ar putea spune celelalte. Nişte cuvinte nechibzuite ar putea stârni una dintre crizele lui.

– Althea, e cu atât mai bine cu cât ne lovim mai repede de aşa ceva.

Se apropie cu un pas și, preț de o clipă, ea crezu că o s-o prindă de braț. Însă el îi făcu semn să-l însoțească și o porni către galion.

– Cred că trebuie să-i dăm un brânci în viața normală. Să-l tratăm ca pe oricare altă corabie vie și să vedem cum reacționează. Cu cât umblăm mai mult pe lângă el în vârful degetelor, cu atât mai tiranic o să devină.

– Crezi într-adevăr că e atât de simplu? Începem să-l tratăm normal și el începe să se poarte normal?

Brashen o privi cu un zâmbet larg.

– Nu. Sigur că nu. Dar așa putem începe să sperăm că va fi bine.

Althea se trezi zâmbindu-i la rândul ei. Ceva din ea îi răspundea la un nivel la care mintea nu putea ajunge. N-ar fi putut spune de ce o atrage. Știa doar că e o plăcere să-l vadă mișcându-se și vorbind ca odinioară. Aventurierul sumbru și cinic creat de Kyle și Torg dispăruse. Redevenise bărbatul care fusese primul secund al tatălui ei.

Îl urmă la proră, unde el se aplecă peste copastie.

– *Paragon*! Am izbutit, bătrâne. Plutești și o să-i lăsăm pe toți cu gura căscată.

Galionul nu-i dădu nicio atenție. Brashen ridică din umeri și se uită la Althea ridicând o sprânceană, întrebător. Nici măcar indiferența lui *Paragon* nu părea să-l descurajeze. Sprijinit de copastie, cuprinse cu privirea pădurea de catarge – portul Bingtown. Pe urmă păru să se uite în gol.

– Mă urăști pentru asta? întrebă pe neașteptate.

Pentru o clipă, ea crezu că vorbise cu corabia. Însă el o privea întrebător.

– Pentru ce?

Brashen se întoarse cu fața către ea și îi răspunse cu o sinceritate brutală, pe care i-o ținea minte foarte bine.

– Pentru că stau aici, așa cum n-am crezut niciodată că voi izbuti. Pentru că mă aflu pe puntea mea, fiind căpitanul Brashen Trell al corabiei vii *Paragon*. Pentru că sunt ceea ce știu că ți-ar fi plăcut să fii.

Deși se străduia să-și păstreze seriozitatea, pe față i se așternu un zâmbet. Și în asta era ceva care aduse lacrimi în ochii Altheei. Se grăbi să și le ascundă, întorcându-se să privească apa. Cu câtă sete așteptase el acea clipă și de câtă

vreme?

– Nu te urăsc, îi răspunse cu voce scăzută.

Și înțelese că e adevărat. Era surprinsă că n-are în suflet nici cea mai mică fărâmă de invidie. În schimb, triumful lui trezea în ea o bucurie crescândă. Strânse în mâini copastia lui *Paragon*.

– Locul tău e aici. Ca și al lui. După atâția ani, e pe mâini bune. Cum aș putea să te invidiez?

Îi aruncă încă o privire pe furiș. Vântul îi răvășea părul negru. Trăsăturile lui dăltuite ar fi putut fi ale unui galion.

– Cred că tata te-ar fi bătut pe spate și te-ar fi felicitat. Și te-ar fi prevenit, așa cum o fac eu acum, că, după ce mă voi afla din nou pe puntea *Vivaciei* mele, n-o să ne-ajungeți nici măcar la degetul mic.

Îl privi zâmbindu-i fără rezerve.

*

Paragon îi auzise venind și știuse că vorbesc despre el. Pălăvrăgeli, pălăvrăgeli, pălăvrăgeli. Toți făceau întotdeauna așa. Vorbeau mai degrabă despre el decât cu el. Îl credeau prost. Probabil își imaginau că n-are rost să-i vorbească despre nimic. Așa că nu se simțea nicidecum netrebnic fiindcă trăgea cu urechea. Acum, când era din nou înconjurat de apă sărată, îi simțea mult mai clar. Nu le deslușea mai bine doar cuvintele ajunse la urechile lui, ci și sentimentele.

Uimirea îl copleși o clipă, domolindu-i iritarea. Da. Acum putea să-i simtă mult mai clar. Aproape la fel de clar cum îi simțise pe cei din familia lui. Se întinse către ei cu prudență. Nu voia să devină conștienți de legătura cu el. Nu încă.

Aveau sentimente puternice. Brashen era beat de triumf, iar Althea îi împărtășea încântarea. Dar acolo mai era și altceva. Altceva trecea de la unul la altul. Ceva pentru care *Paragon* n-avea niciun cuvânt. Într-un fel, era ca atunci când se îmbiba apa sărată în scândurile lui din lemn-vrăjitor. Lucrurile își regăseau locul cuvenit. Contururile strâmbe se îndreptau. Simțea că tot așa

se reașază totul între Brashen și Althea. Acceptau încordarea dintre ei. Era ca o contragreutate pusă în balanță cu tihna legăturii care îi unea. *Paragon* căută ceva similar. Era ca vântul în velele lui. Dacă nu apăsa pânza, el nu se putea mișca. Nu era o încordare de care să te ferești, ci una pe care s-o curtezi.

Așa cum făceau ei?

Abia când Brashen se aplecă peste copastie și îi vorbi își dădu seama cât de aproape veniseră. Fusese atât de conștient de prezența lor, încât nu remarcase micșorarea distanței fizice. Ei, oricum n-avea de gând să le răspundă.

Pe urmă se sprijini și Althea de copastie. Sentimentele se scurseră prin el. De la Brashen la Althea și de la Althea la Brashen, cuprinzându-l pe el, pe *Paragon*. Mândria din glasul lui Brashen nu era prefăcută.

– Căpitanul Brashen Trell al corabiei vii *Paragon*.

Cuvintele pulsară prin corabie. În ele era mai mult decât mândrie. Era dragoste. Posesie. Brashen tânjise să-l revendice. Nu ca să-l folosească pentru salvarea *Vivaciei*, nu pentru că era ieftin, nu pentru că era de vânzare. Pentru că-și dorea să fie căpitanul corabiei vii *Paragon*. Cu uimire, descoperi că sentimentele Altheei erau un ecou al sentimentelor lui Brashen. Amândoi simțeau că el se află cu adevărat acolo unde îi e locul.

În *Paragon*, ceva de multă vreme închis se deschise. O mică scânteie a conștientizării propriei valori se aprinse brusc în bezna lui.

– Nu pune prinsoare, Vestrit, spuse fără să-și ridice glasul.

Zâmbi când îi simți pe amândoi tresărind și aplecându-se peste copastie, într-o încercare de a-i vedea fața. Rămase cu brațele încrucișate, dar își apăsă barba pe piept, mulțumit de sine.

– Poate crezi că tu și *Vivacia* ne puteți face de rușine. Dar noi doi, Trell și cu mine, încă mai avem multe de arătat lumii. N-ați văzut nici măcar jumătate.

26

COMPROMISURI

– Cred că e perfect.

Keffria nu-şi putu reţine satisfacţia din glas.

– E încântător, spuse Rache, ca un ecou al sentimentelor ei. Dar mai învârteşte-te o dată. Puţin mai repede, cât să se salte uşor fustele. Înainte de a face cusătura definitivă, vreau să fiu sigură că tivul e drept.

Malta îşi ridică cu grijă braţele, ca să nu se înţepe în acele cu gămălie şi se învârti, încălţată doar cu ciorapi. Pe podea, în jurul lor, erau împrăştiate tot felul de resturi. Rochii mai vechi fuseseră jefuite de dantelă. Bucăţi de material strălucitor incluse în mânecile bogate fuseseră cândva fusta unei alte rochii.

– Ah! Ca un nufăr plutind pe unde line, stârnite de vântul verii. Nu puteai fi mai frumoasă!

Rache era în culmea încântării.

– Poate, dacă zâmbeşte, sublinie Selden cu glas scăzut.

Stătea pe podea, într-un colţ al camerei, cu beţişoarele de socotit răsfirate în faţa lui. Malta îl urmărise. Le stivuia construind castele, în loc să-şi rezolve problemele. Dar ea era prea descurajată ca să-i atragă mamei lor atenţia că băiatul pierde vremea.

– Frăţiorul tău are dreptate, Malta. Rochia nu-ţi poate lumina faţa ca un zâmbet. Ce nu-ţi place? Încă mai vrei să-ţi fi făcut rochia o croitoreasă la modă?

Bineînţeles că ar fi vrut! Cum putea mama ei chiar şi numai să pună o

asemenea întrebare? Ea și Delo vorbeau de ani întregi despre primul lor bal ca tinere femei. Își desenaseră rochii sofisticate, discutaseră despre podoabe, croitorese și pantofi. Ochii celor din Bingtown n-aveau să le mai privească niciodată cu atâta atenție! Toată lumea avea să vadă că poartă o rochie lucrată în casă și pantofi reparați. Își petrecuse fiecare clipă a verii tânjind după miracol. Dezvăluirea propriilor sentimente nu era de niciun folos. Nu voia nici să-nceapă mama ei să plângă iarăși, nici să-i spună bunica din nou că ar trebui să fie mândră de sacrificiile ei. Mai mult de-atât nu puteau face pentru ea. La ce bun să le vorbească despre dezamăgirile ei?

– Zilele astea e greu să zâmbești, mamă.

Trase aer în piept.

– M-am gândit întotdeauna c-o să intru în sala Balului Verii la brațul tatălui meu.

– Și eu la fel, spuse încet Keffria Vestrit. Mi se frânge inima fiindcă nu te poți bucura de asta, Malta. Încă-mi mai aduc aminte de primul meu bal în rochie lungă. Când m-au anunțat, eram atât de emoționată, încât m-am temut că n-o să pot sta în picioare. Pe urmă tata mi-a luat mâna și mi-a pus-o pe brațul lui. Și am intrat împreună…. era atât de mândru de mine.

La ultimele cuvinte, vocea i se sugrumă. Strânse din ochi.

– Draga mea, oriunde s-ar afla tatăl tău, sunt sigură că se gândește la tine, așa cum te gândești și tu la el.

– Uneori am senzația că nu e bine să mă gândesc la petrecerile de după marele bal, să-mi fac griji pentru rochii, evantaie și pălării, când el e prizonier în Insulele Piraților.

Malta șovăi.

– Poate ar trebui s-amânăm cu un an. Poate că, până atunci, el o să se-ntoarcă acasă.

– Acum e cam târziu pentru asta, se amestecă bunica ei.

Stătea pe un scaun în lumina ferestrei, încercând să facă un evantai din materialul rămas.

– Pe vremuri știam cum se face așa ceva, bombăni îmbufnată pentru sine. Pur și simplu, degetele mele nu mai sunt la fel de agile cum erau.

– Mă tem că bunica ta are dreptate, draga mea.

Mama ei se străduia să-i pună dantelă la manşete.

– Toată lumea se aşteaptă să te prezentăm. Iar situaţia în care ne aflăm faţă de familia Khuprus s-ar complica mai tare.

– Oricum, nu cred că Reyn îmi mai place. Dacă ar fi fost cu adevărat interesat de mine, ar fi venit să mă mai vadă.

Îşi întoarse capul către mama ei tocmai când Rache încerca să-i pună toca.

– Ai mai primit vreo veste de la mama lui?

Rache o apucă de bărbie, îi îndreptă capul şi îi prinse toca la locul său.

Keffria o privi încruntându-se.

– E prea mare. Îi pune în umbră faţa. Trebuie să fie mai delicată. Scoate-i-o, încercăm s-o refacem. Ce altceva ar putea să ne mai scrie? întrebă, în timp ce Rache desprindea toca. Ne compătimeşte pentru nenorocirea noastră. Se roagă cu toţii să se-ntoarcă tatăl tău cu bine. Reyn aşteaptă cu nerăbdare balul. Şi, adăugă oftând, a sugerat cu foarte mare delicateţe că ar fi bine, la două săptămâni după bal, să discutăm despre plata datoriei.

– Traducere: vrea să vadă cum se înţeleg Malta şi Reyn la bal, interveni bunica ei cu acreală.

Îşi miji ochii ca să se uite la frumosul obiect la care lucra.

– Şi ei trebuie să ţină cont de aparenţe la fel ca noi, Malta. Dacă vine să te vadă prea des înainte de a fi prezentată, Reyn va fi considerat scandalos de grăbit. În plus, din Tărâmul Ploilor Sălbatice până în Bingtown e drum lung, nu se face lesne.

Malta oftă uşor. Aşa îşi spusese şi ea destul de des. Dar i se părea mai probabil ca Reyn să fi ajuns pur şi simplu la concluzia că nu merită osteneala s-o curteze. Poate că dragonul avea o legătură cu asta. Îi mai apăruse de multe ori în vise cel puţin răvăşitoare, dacă nu înspăimântătoare. Uneori îi vorbea despre Reyn. Îi spunea că e o prostie să-l aştepte. Că n-o să vină s-o ajute. Că n-are altă speranţă decât s-ajungă cumva la ea, la femela dragon, şi s-o elibereze. Malta încercase în repetate rânduri să-i explice că e cu neputinţă.

Când spui asta, riposta batjocoritor dragonul, *spui, de fapt, că e cu neputinţă să-ţi salvezi tatăl. E ceea ce crezi cu adevărat?*

Întrebarea o lăsa întotdeauna fără grai.

Nu însemna că se dăduse bătută. În ultima vreme, învăţase multe despre bărbaţi. Se părea că o abandonau când avea cea mai mare nevoie de forţa şi de autoritatea lor. Şi Cerwin, şi Reyn se făcuseră nevăzuţi când le ceruse ceva mai substanţial decât bijuterii ieftine şi dulciuri. Fusese nevoită să mai recunoască şi altceva: tocmai când avea nevoie de forţa şi de autoritatea tatălui ei, el plecase pe mare. Şi dispăruse. Nu era vina lui. O ştia. Dar asta nu schimba ceea ce învăţase. Nu era bine să depinzi de bărbaţi, nici chiar dacă erau puternici şi nici chiar dacă te iubeau. Ca să-şi salveze tatăl, trebuia să dobândească ea putere şi s-o folosească.

Şi apoi s-o păstreze.

În minte îi veni altceva.

– Mamă, tata n-o să fie aici ca să mă escorteze la Balul Verii. Cine-o s-o facă?

– Păi…

Keffria părea stânjenită.

– Davad Restart s-a oferit, firește. Spune că ar fi onorat. Cred că are senzaţia că-i suntem datoare, după negocierea pentru *Paragon*…

Îşi lăsă vocea să se stingă, parcă vrând să-şi ceară iertare.

Rache pufni scurt, cu dispreţ. Rupse cusăturile tocii ca şi cum l-ar fi sfâşiat pe Davad.

– Nu-i datorăm nimic, spuse Ronica Vestrit cu hotărâre.

Îşi luă ochii de la cusătură ca să-şi privească nepoata.

– N-ai nicio obligaţie faţă de el, Malta. Niciuna.

– Atunci… dacă tata nu poate fi aici… mi-ar plăcea să merg singură.

Keffria păru încurcată.

– Draga mea, nu ştiu sigur dacă se cuvine.

– Indiferent dacă se cuvine sau nu, aşa e corect. Dă-i voie.

Malta îşi privi uimită bunica. Ronica îi răspunse cu o privire aproape sfidătoare.

– Bingtown ne-a lăsat să facem faţă sau să ne prăbuşim singure. Să vadă că facem faţă şi să le-o demonstreze cea mai tânără dintre noi.

Se uită în ochii Maltei şi între ele se înfiripă ceva – un soi de înţelegere.

– S-o afle şi cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice, adăugă Ronica cu glas scăzut.

*

Althea era pe docurile din partea de miazănoapte a portului. La fiecare al treilea sau al patrulea pas, fustele îi îngreunau mersul. Îşi încetinea ritmul un pas sau doi, apoi uita şi se avânta iarăşi. Pe plajă se obişnuise cu luxul de a purta pantaloni. Acum, când *Paragon* era amarat în oraş, la docul corăbiilor vii, se văzuse nevoită să facă un efort ca să conformeze obiceiurilor, dar compromisul nu mulţumea pe nimeni. Fusta de lucru, din bumbac aspru, o scandaliza pe Keffria, iar ei îi stânjenea mişcările. Tânjea să fie pe mare, unde se putea îmbrăca după bunul plac.

– Althea! tună *Kendry*.

Se opri brusc ca să se-ntoarcă spre corabia vie, zâmbindu-i.

– Bună dimineaţa!

Îşi flutură mâna către el. În ziua aceea, plutea afundându-se foarte puţin, dar, până la apusul soarelui, avea să fie îngreunat de mărfuri. În timp ce vorbeau, la bordul lui erau cărate roabe pline cu pepeni. În Tărâmul Ploilor Sălbatice era puţin teren arabil – cea mai mare parte a hranei trebuia adusă din altă parte. Asta făcea *Kendry* cu regularitate. Transporta puţine alte mărfuri în afară de rezerve de hrană şi de obiecte făurite în susul fluviului.

– Bună dimineaţa şi ţie, tânără domniţă!

Galionul îşi sprijini pumnii pe marginile corabiei, acolo unde ar fi trebuit să-i fie şoldurile. Se uită în jos, la ea, cu o dezaprobare prefăcută.

– Semeni atât de mult a spălătorească, încât a fost cât pe ce să nu te recunosc.

O tachina cu bonomie şi ea îi răspunse cu un zâmbet larg.

– Ei, dar cred că recunoşti altceva: o singură spălătorească nu-i de-ajuns ca să ţină o corabie vie curată. La sfârşitul zilei de lucru, o să fiu toată plină de unsoare şi de catran. Atunci o să vedem dacă o să-ţi vină mai uşor să mă

recunoşti.

Kendry fusese sculptat dându-i-se înfăţişarea unui tânăr chipeş. Zâmbetul prietenos şi ochii albaştri îl făceau favoritul tuturor oamenilor de pe docul corăbiilor vii. Althea se obişnuise de mult cu familiaritatea cu care o trata.

– O să fie nevoie să te speli şi să te freci zdravăn ca să te cureţi de aşa ceva înainte de Balul Verii, spuse el cu ironie.

Atinsese un subiect mai serios. După multe discuţii cu mama şi sora ei, Althea izbutise să le convingă.

– N-o să merg la Balul Verii, *Kendry*. Sper c-o să ridicăm ancora înainte. Oricum, dacă m-aş fi dus, cine ar fi dansat cu o spălătoreasă?

Althea încercă să-şi înveselească vorbele cu un zâmbet.

El îşi roti privirea, apoi şi-o coborî spre ea, făcându-i alene cu ochiul.

– Cunosc un năier pe care asta s-ar putea să nu-l sperie.

Îşi coborî glasul.

– Aş fi încântat să duc un mesaj de-al tău la Trehaug, dacă vrei să trimiţi unul.

Prin urmare, Grag Tenira era încă ascuns în oraşul din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Althea dădu să clatine din cap, apoi se răzgândi.

– S-ar putea să trimit un bilet, dacă nu te deranjează să-l duci.

– Fac întotdeauna cu plăcere o favoare unui prieten.

Kendry arătă în josul docului cu o zvâcnire a capului. Apoi întrebă, cu un aer mai tainic:

– Şi ce face celălalt prieten al nostru?

Althea îşi stăpâni iritarea.

– Atât de bine pe cât era de aşteptat. Are greutăţile lui. Ştii, a fost izolat şi neglijat vreme îndelungată. Iar noi l-am făcut să treacă prin multe într-un timp foarte scurt. Greement nou, echipaj nou, ca să nu mai spun că nu are la bord pe nimeni din familia lui.

Kendry ridică din umerii lui goi şi laţi.

– Ei, dacă n-ar fi omorât atâţia oameni din familia Ludluck, acum ar fi pe-aici mai mulţi.

Râse când Althea se încruntă.

– Nu fac altceva decât să-ţi spun cum văd eu lucrurile, fato. Nu te strâmba la mine. În portul ăsta nu există nicio corabie care să nu simtă c-a atras prea multe necazuri asupra lui însuşi. Ceea ce nu înseamnă că nu-i dorim binele. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l văd îndreptându-se şi răscumpărându-şi greşelile. Dar cred că nu merită să rişte o doamnă prea mult pentru el, o preveni apoi, ridicându-şi un deget arătător. Dacă lucrurile nu merg bine când trebuie să ridice ancora, lasă-l să plece fără tine. Se sprijini cu spatele de corabie, cum se sprijină un băiat de un perete însorit. Poate, în schimb, ţi-ar plăcea să faci o călătorie în susul fluviului împreună cu mine? Pun rămăşag că-l pot convinge pe căpitan să te ducă gratis.

– Şi eu aş face prinsoare că poţi şi îţi mulţumesc pentru propunere. Dar, când pleacă *Paragon* din port, o să fiu la bordul lui. La urma urmei, mergem în căutarea corabiei vii a familiei mele. Şi, pe deasupra, cred că *Paragon* o să se descurce foarte bine.

Althea aruncă o privire în sus, către soare.

– Trebuie să mă grăbesc, *Kendry*. Ai grijă de tine.

– Ei, micuţo, tu ai grijă de tine. Ţine minte ce ţi-am spus. Nu întârzia prea mult cu biletul ăla. Am de gând să mă desprind de doc mâine, înainte de amiază.

Althea se îndepărtă uitându-se în urmă şi făcându-i veselă cu mâna. Îşi spuse că toţi oamenii care îi urează succes şi apoi o previn în privinţa lui *Paragon* îi vor binele. Chiar şi Trell. Uneori trebuia să facă un efort ca să-şi amintească asta.

Totul mersese bine, întrecând aşteptările tuturor. Puţinii bani pe care-i aveau la dispoziţie fuseseră suplimentaţi mulţumită misterioasei înrâuriri a lui Amber. Însuşi artizanul Nole Flate venise să-şi ofere gratuit serviciile pentru confecţionarea unor vele potrivite cu noul greement. Althea nu-şi putea imagina ce anume ştie Amber despre el ca să-l facă pe bătrânul zgârcit să fie atât de generos cu timpul lui. Un mic secret urât, fără-ndoială. Cu zi o în urmă, un binevoitor care insistase să rămână anonim le donase douăzeci de butoaie cu pesmeţi. Bănuia că şi acolo fusese tot mâna lui Amber.

Dar de cel mai mare folos le fuseseră sclavii găsiţi de Amber, care veneau

pe întuneric, după ce Brashen îi trimitea acasă pe lucrătorii obişnuiţi, se strecurau la bordul lui *Paragon* şi trudeau până ce o tentă de cenuşiu a cerului vestea apropierea zorilor. Atunci dispăreau cu aceeaşi iuţeală cu care veniseră. Vorbeau puţin şi munceau din greu. Toate feţele erau tatuate. Altheei nu-i plăcea să se gândească la pericolul la care se expuneau plecând în fiecare noapte de la stăpânii lor. Bănuia că aveau să părăsească portul cu cea mai mare parte a echipei de lucrători de noapte sub punte. Aveau să completeze echipajul de luptători şi năieri plătiţi. Ea nu voia să ştie cum se aranjase asta. Brashen încercase într-o după-amiază să-i dezvăluie totul. Ea îşi dusese mâinile la urechi.

– Un secret e ţinut cel mai bine de o singură persoană, îi reamintise.

El păruse încântat.

Gândul ăsta îi aduse un zâmbet pe faţă. Clătină din cap. De ce s-ar fi sinchisit dacă Brashen este sau nu încântat de ea? El nu se străduise s-o încânte cu ultima lui hotărâre. Ar fi putut ieşi o ceartă colosală, dar afurisitul de Brashen îi adusese cu insistenţă aminte de privilegiile lui de căpitan.

Măcar o chemase în cabina lui înainte de a-i da vestea. Nimeni nu putea să-i vadă faţa furioasă, dar geamul lipsă însemna că orice trecător le putea auzi vocile ridicate. Brashen se aşezase neglijent la masa cu hărţi, de curând refăcută. Studia o mână de bucăţi de pânză pe care le luase dintr-un sac.

– Am făcut ceea ce am dreptul să fac. Mi-am angajat propriul secund.

Se uitase la ea cu capul lăsat pe-o parte, scoţând-o din sărite.

– Dacă erai în locul meu, n-ai fi făcut la fel?

– Ba da, şuierase ea. Dar te-aş fi ales pe tine, fir-ai afurisit. Am crezut că aşa ne-am înţeles.

– Nu, răspunsese el gânditor.

Aşeză una dintre bucăţile de pânză pe masă, trase de ea dus pe gânduri, apoi păru să descopere că pusese schiţa susul cu în jos.

– N-am făcut nicio înţelegere în privinţa asta. Ne-am înţeles doar că o să mergi cu mine, pe *Paragon*, când o să plece pe mare. N-a existat nicio altă înţelegere. După cum s-ar putea să-ţi aduci aminte, cu ceva timp în urmă ţi-am sugerat că nu e bine să lucrezi cot la cot cu bărbaţii, având în vedere ce

soi de oameni sunt nevoit să iau în echipaj.

Ea scosese un mic sunet care-i trăda dezgustul. Unii abia dacă meritau să fie numiți oameni. Trăsese aer în piept, pregătindu-se să vorbească, dar el ridicase o mână:

– Pe orice altă corabie și cu orice alt echipaj, ai fi fost primul meu secund. Știi foarte bine. Dar echipajul ăsta are nevoie de un pumn de fier. Pe cei mai mulți, rațiunea nu-i convinge nicidecum. Dar amenințarea cu o bătaie zdravănă are sorți de izbândă.

– Aș putea să-i țin în frâu, minți-se ea vitejește.

El clătinase din cap.

– Nu ești destul de voinică. Nu te-ar respecta decât după ce i-ai provoca și le-ai dovedi că-i poți înfrânge. Chiar dacă ai izbuti, pe *Paragon* ar fi mai multă violență decât sunt dispus să risc. Iar dacă nu ți-ar ieși…

Brashen nu spusese care ar fi fost urmările.

– Așa că am găsit un om destul de masiv și de puternic ca să nu fie provocat de prea mulți. Ceilalți ar fi cu siguranță înfrânți. L-am angajat pe Lavoy. E o brută, iar ăsta e unul dintre cele mai frumoase lucruri care se pot afirma despre el. E și un corăbier din cale-afară de iscusit. Dacă ar fi avut altă fire, ar fi ajuns căpitan cu ani în urmă. I-am spus că pe *Paragon* îi dau o șansă. Dacă face față aici, tot Bingtownul o să știe că poate fi secund pe orice corabie. E însetat după un astfel de prilej, Althea. Asta l-a făcut să accepte; banii pe care i-i pot da eu nu sunt mai mulți decât ce ar primi ca secund brutal pe o corabie mai mare. Vrea să-și dovedească valoarea, dar mă tem nu e în stare s-o facă. Aici intri tu în joc. Eu sunt căpitanul. E e primul secund. Tu o să fii al doilea. Autoritatea lui va fi limitată de ale noastre. Nu subminată, dar moderată. Înțelegi ce urmăresc?

– Cred că da, răspunsese ea fără tragere de inimă.

Vedea logica hotărârii lui Brashen, dar asta n-o împiedica să sufere. Și cedase:

– Atunci o să fiu al doilea secund.

– Mai e ceva. Ceva care o să-ți placă la fel de puțin, o prevenise Brashen.

– Ce?

– Amber şi-a cumpărat dreptul de a se afla la bord. A dat mai mulţi bani şi mai mult din timpul ei decât oricine altcineva – şi aici vorbesc şi despre noi doi. Habar n-am ce soi de năier poate fi; mi-a spus că nu se dă în vânt după călătoriile pe mare. Dar a dovedit că e un dulgher priceput, face şi obiecte mari, şi unele foarte delicate. Aşa că asta va fi îndeletnicirea ei pe corabie. O să staţi în aceeaşi cabină.

Althea scăpase un geamăt de protest.

– Mai e şi Jek, adăugase el neîndurător. A vrut să vină cu noi. Şi-a petrecut mult timp pe mare în Cele Şase Ducate şi e dispusă să muncească pe bani puţini, fiindcă „e un plan cutezător“, aşa mi-a spus. Ai văzut cum se urcă pe greement când l-am montat. E agilă şi neînfricată. Aş fi un prost dacă aş refuza un năier ca ea. Aş fi prost şi dacă aş lăsa-o să doarmă printre lepădăturile de pe docuri pe care le-am luat în echipaj. Avem cel puţin unul care a fost înfierat pentru siluire şi altul la care nici eu n-aş sta cu spatele. O să stea în cabină cu tine şi cu Amber. Vă pun în carturi diferite, ca să nu fiţi prea înghesuite când dormiţi.

– O să fim îngrămădite ca lemnele de foc, se plânsese Althea.

– Amber e la fel de nemulţumită ca tine. Susţine că are în fiecare zi nevoie să petreacă un anumit timp în singurătate. I-am spus c-o să poată sta uneori în cabina mea când nu sunt acolo. Îţi e îngăduit şi ţie.

– Echipajul o să bârfească pe tema asta.

Brashen râmjise cu amărăciune.

– Să sperăm c-o să fie cel mai neliniştitor lucru despre care o să se vorbească.

Era o temere pe care Althea o împărtăşea adesea. Chiar şi în clipa aceea, pe docul scăldat în soare, mergea către corabie rugându-se să aibă parte de o zi banală. Să nu plângă *Paragon* la nesfârşit, cu faţa în mâini, nici să nu recite iarăşi şi iarăşi aceeaşi poezie obscenă. În unele zile când, la sosire, galionul îi spunea fermecător „bună dimineaţa“, era ca şi cum Sa ar fi binecuvântat-o nemijlocit. Cu o zi înainte, când ajunsese ea pe doc, *Paragon* ţinea în mână o plătică moartă, primită de la un trecător mucalit. Dintr-un anumit motiv, peştele mort îl întrista, dar nu voise nici să i-l dea ei, nici să-l lase jos. În cele

din urmă, Amber îl convinsese să scape de el. Uneori, ea era singura în stare s-o scoată la capăt cu *Paragon*.

Îşi completaseră echipajul cu câteva zile în urmă şi încă de alte câteva ori de atunci. Brashen găsea năieri, îi convingea să semneze, îi aducea la bord şi îi punea la treabă, dar plecau a doua zi. Nu era vorba doar despre faptele şi vorbele bizare ale lui *Paragon*. Aidoma mirosului fricii, nebunia lui plutea în atmosfera de pe corabie. Cei destul de sensibili ca să-l simtă fără să ştie de unde vine aveau coşmaruri sau intrau adesea în panică în vreme ce munceau în cală. Nici Brashen, nici Althea nu sileau pe nimeni să rămână. Ea ştia că e mai bine să plece atunci, decât să aibă pe drum la bord oameni nervoşi sau înfricoşaţi. Însă despre asta se făceau deja glume. În Bingtown, un echipaj de strânsură era deja destul de neobişnuit şi fără oameni care să sară de pe corabia amarată şi să răspândească tot felul de zvonuri despre ceea ce se petrece la bord.

În ziua aceea, *Paragon* părea destul de calm. Cel puţin nu-l auzea declamând. În dreptul lui, pe doc, totul părea normal.

– Salut, *Paragon*, spuse ea, când trecu prin dreptul galionului, în drum spre schelă.

– Salut şi ţie! răspunse el prietenos.

Amber stătea pe copastia de la proră, legănându-şi picioarele. Părul ei despletit flutura în vânt. În ultima vreme se îmbrăca într-un stil straniu, cu pantaloni largi, bluză şi vestă. Fiind o străină în Bingtown, îşi putea îngădui o astfel de vestimentaţie. Althea o invidia.

– A sosit vreo veste de la *Inele de Aur*? o întrebă *Paragon*.

– Nu, din câte am auzit eu, răspunse ea. De ce?

– Se spune că întârzie, ar fi trebuit să se-ntoarcă deja în Bingtown. Corăbiile care ar fi trebuit să-l vadă nu l-au întâlnit.

Althea avu o strângere de inimă.

– Ei, multe lucruri pot întârzia o corabie, chiar şi o corabie vie, sublinie ea pe un ton vesel.

– Firește, răspunse *Paragon*. Piraţii. Şerpii. Furtunile ucigaşe.

– Vânturile potrivnice, adăugă Althea. Mărfurile neîncărcate la timp.

El pufni dispreţuitor. Amber se uită la Althea ridicând din umeri. Ei, măcar *Paragon* vorbea raţional. Althea îşi continuă drumul spre schelă şi urcă la bord. Lavoy stătea în mijlocul punţii. Îşi ţinea pumnii proptiţi pe şolduri şi se uita la ea cu asprime. Asta era partea cea mai grea, cea mai enervantă.

– Îţi aştept ordinele, spuse ea băţoasă.

El o privi cu răceală, măsurând-o de sus până jos cu o strâmbătură dispreţuitoare a gurii.

– Văd, spuse după câteva clipe. Azi încărcăm provizii. Alege o echipă de şase oameni şi du-te jos. Aranjează totul pe măsură ce soseşte. Ştii cum s-o faci.

Ultimele cuvinte sunară prea puţin a întrebare.

– Ştiu, răspunse ea plat.

N-avea de gând să-şi recite recomandările. Ţinea sub centură biletul de corabie de pe *Ophelia*. Era de-ajuns pentru oricine din portul Bingtown. Îşi roti privirea pe punte şi îşi alese oamenii arătându-i cu degetul.

– Haff şi tu, Jek. Cypros. Tu şi Kert. Veniţi cu mine.

Încă le mai învăţa numele. Nu era uşor, cu toţi oamenii care veneau şi plecau. Îi conduse în cală nicidecum entuziasmată de ceea ce aveau de făcut. Lavoy conducea echipa de pe ţărm, care urca proviziile la bord şi le cobora apoi în cală, la oamenii ei. Bănuia că o să-şi muncească oamenii din greu, grăbindu-i, ca să vadă dacă echipa ei poate ţine pasul. Secunzii de pe un vas se provocau adesea astfel unii pe alţii. Uneori o făceau fără răutate. Dar, de data asta, răutatea nu lipsea.

Pe apă, *Paragon* se dovedise a fi o corabie plină de viaţă. Brashen plasase cu mare grijă balastul, dar vasul încă se mai legăna mai mult decât îi plăcea Altheei. Modul în care îl încărcau urma să fie de o mare importanţă, mai ales când avea să navigheze cu toate pânzele sus, purtat de un vânt puternic. Althea se simţea cu inima îndoită. N-ar fi vrut să fie singura responsabilă pentru stabilitatea corabiei; în acelaşi timp, n-avea încredere să lase pe nimeni altcineva să se ocupe de asta, în afară de Brashen. Tatăl ei fusese întotdeauna foarte pretenţios în privinţa aşezării încărcăturii. Poate că ea îl moştenea în privinţa asta.

Sub punte, aerul era fierbinte și îngroșat de mirosurile de pe corabie – chiar și cu trapele tambuchiurilor deschise. Se simțea recunoscătoare pentru că mirosea doar a catran proaspăt, a câlți și a lac. Înainte de a se încheia călătoria, aveau să se adauge mirosul apei de santină, de sudoare omenească și de mâncare râncedă. Deocamdată, *Paragon* mirosea ca o corabie nouă.

Dar nu era. Peste tot găseai mici semne ale fostei sale întrebuințări. Inițiale scrijelite pe un perete, cârlige vechi de care atârnase cândva un hamac sau sacul unui năier. Erau și semne sumbre. Urme ale unor palme însângerate, care spuneau să cineva se târâse sângerând din belșug. Pete lăsate de sângele împroșcat, când cineva fusese cu siguranță lovit cu putere. Lemnul-vrăjitor ținea minte. Althea bănuia că, la un moment dat, la bordul lui se săvârșise un masacru. Nu se potrivea cu spusele lui *Paragon*, care pretindea că-și ucisese echipajul, dar orice întrebare despre asta îi stârnea o criză de furie. Althea presupunea că n-o să afle niciodată întregul adevăr despre ceea ce îndurase corabia.

În privința lui Lavoy avusese dreptate. Un șuvoi neîntrerupt de provizii amenința să-i copleșească echipa. Orice prost putea s-aducă repede la bord o ladă sau un butoi, își spuse ea. Dar era nevoie de cineva cu un anumit simț al mării ca să știe cum să stivuiască totul corect. Lucră laolaltă cu oamenii săi. Fiind al doilea secund, asta era de așteptat din partea ei. Simțea că e o parte din compromisul oferit de Brashen. Ea încă mai credea că poate câștiga respectul echipajului tratând oamenii de la egal la egal. Și tocmai avea cel mai bun prilej ca s-o dovedească. Trase de Jek la fel de tare cum trăgea de ea însăși, ca să vadă de ce e în stare și dacă e exact ceea ce pretinde. Părea să se simtă mult mai în largul ei lucrând alături de bărbați decât se simțeau bărbații lucrând alături de ea, dar nu era de mirare. Jek se purta ca în Cele Șase Ducate. Se descurca de minune și umorul ei lipsit de răutate ușura munca tuturor. Să faci parte din același echipaj cu ea avea să fie minunat. Althea se temea doar să nu devină prea prietenoasă cu bărbații. Se gândi, fără tragere de inimă, că trebuie să vorbească despre asta cu Brashen. La urma urmei, el era căpitanul. El trebuia să rezolve problemele.

Prin tambuchiurile deschise pătrundeau pătrate de lumină în calele

construite din grinzi groase. Lăzile şi butoaiele mai mari sau mai mici odată aduse jos, era doar treaba muşchilor şi a oaselor să trudească mutându-le dintr-un loc în altul. Fiind scundă, Althea avea un avantaj în plus când trebuia să se strecoare în patru labe peste şi în jurul încărcăturii. Lăzile şi cutiile erau lăsate în jos; echipa ei le manevra cu mâinile sau le trăgea cu cârlige pentru marfă. Erau cărate pe umeri şi aşezate la locul potrivit unele după altele, apoi blocate şi fixate ca să nu alunece. Pe măsură ce jos sosea butoi după butoi, Althea se gândea că probabil aveau să-şi dorească în scurt timp să fi avut o încărcătură mai bogată. Echipajul lui *Paragon* era mai numeros decât ar fi fost normal. Aveau nevoie de destui oameni ca să lupte şi să manevreze corabia în acelaşi timp. Neavând în plan să se oprească în vreun port şi lipsiţi de şansa de a se aproviziona, încărcau de la bun început corabia atât cât era cu putinţă. Era de preferat să ai mai degrabă prea mult decât prea puţin.

Trudind alături de ei, Althea îşi privea oamenii, descoperind repede cine munceşte bine şi cine cât mai puţin cu putinţă. Cypros şi Kert făceau partea lor, dar aveau nevoie de îndrumări. Jek era o comoară, muncea din toate puterile şi se gândea la ce urmează, cântărind posibilele dificultăţi. Semoy, un bărbat mai bătrân, cu nasul înroşit de vin, se plângea deja că-l supără o durere de umăr. Dacă nu putea ţine ritmul, era bine să părăsească vasul înainte de plecarea din port. Cât despre ceilalţi doi: Haff era un gură-spartă tânăr, care nu-şi ascundea disprețul față de poruncile Altheei, iar Lop, un bărbat costeliv, de vârstă mijlocie, supus, dar prost. Althea prefera prostia lui în locul purtării lui Haff, care era aproape nesupunere. Ştia că pe el va trebui să-l pună curând la punct, cu duritate. Ideea nu o încânta. Era mai masiv decât ea şi plin de muşchi. Îşi spuse că, dacă ţinea bine lucrurile în frâu, n-aveau s-ajungă la o înfruntare fizică. Se rugă lui Sa să nu se înşele.

În dimineaţa aceea, Lavoy coborî sub punte de două ori să-i inspecteze munca. De fiecare dată se plânse de câteva mărunţişuri. Iar Althea strânse de fiecare dată din dinţi şi mută încărcătura, ca să-l mulţumească. Îşi atrase atenţia că el e primul secund. Dacă nu-l lua în seamă, îi submina autoritatea asupra echipajului. Când Lavoy coborî scara a patra oară, ea se gândi că o să-şi tocească măselele. Însă el se uită în jur şi, părând că-şi calcă pe inimă, dădu

din cap în semn de aprobare.

– Daţi-i înainte.

Nu mai adăugă vreo altă încurajare, dar Althea se simţi ca şi cum i-ar fi făcut un compliment. Lavoy simţise aşadar nevoia s-o pună la încercare. N-avea s-o găsească nici slabă, nici nesupusă. În privinţa asta, căzuse de acord cu Brashen şi n-avea să-şi încalce cuvântul.

Ziua se dovedi totuşi a fi una lungă. Când i se încheie cartul şi ieşi pe punte, după-amiaza însorită păru s-o primească înviorătoare cu braţele deschise. Îşi îndepărtă de trup cămaşa îmbibată de transpiraţie şi îşi săltă de pe ceafă coada împletită. Se îndreptă spre proră, în căutarea lui Amber.

O găsi stând de vorbă cu Brashen şi ţinând în mâinile înmănuşate capetele a doi colaci de parâmă. Althea o privi în tăcere în timp ce le unea cu stângăcie printr-un nod de şcotă dublu. Brashen i-l luă din mână, clătină din cap, îl desfăcu şi îi aruncă înapoi cele două capete.

– Fă-l din nou. Repetă până când îţi iese cu ochii închişi. Dacă suntem vreodată într-o situaţie destul de grea ca să fiu nevoit să te chem pe punte, e foarte posibil să se-ntâmple pe vreme rea.

– Sună liniştitor, murmură Amber, dar îi dădu ascultare.

Brashen îşi afirma pe tăcute, în faţa tuturor, noua sa poziţie de căpitan de corabie. Althea era obişnuită cu astfel de schimbări de roluri. Le mai văzuse şi înainte, pe *Vivacia*, când un năier devenea secund şi trebuia să-şi schimbe brusc purtarea faţă de prietenii din echipaj. Ştia că, uneori, urmările pot fi sângeroase, dar pe *Vivacia* nu văzuse aşa ceva niciodată. Era dispusă să-i acorde lui Brashen respectul datorat unui căpitan şi să păstreze distanţa cerută de acel respect. O distanţă care ar fi putut uşura lucrurile pentru amândoi.

Îşi impuse să i se adreseze aşa cum se cuvenea:

– Căp’tane, în privinţa echipajului, mă îngrijorează ceva.

Brashen îşi îndreptă toată atenţia spre ea.

– Ce anume?

Althea respiră adânc, apoi se avântă:

– Jek e puţin cam prea prietenoasă cu toţi ceilalţi. Asta ar putea da, mai târziu, naştere unor probleme. Una e când suntem în port. În larg, ar putea fi

cu totul altceva.

El dădu din cap.

– Știu. M-am gândit la asta. Aproape niciunul dintre aceşti bărbaţi n-a mai navigat alături de alte femei, în afară, poate, de nevasta căpitanului. O să adun tot echipajul şi-o să le vorbesc oamenilor pe şleau. O să le spun că, la bordul corabiei, nu li se îngăduie.

Amber urmărea discuţia lor cu sprâncenele înălţate.

Paragon vorbi pentru prima oară.

– Ce n-o să li se îngăduie? întrebă curios.

Althea izbuti să nu zâmbească. Brashen luă întrebarea în serios.

– N-o să îngădui între năieri nicio legătură care poate afecta manevrarea vasului.

Jek se apropiase în timp ce vorbeau. Înălţase dintr-o sprânceană, dar păstră tăcerea până când îi vorbi căpitanul.

– Jek, e vreo problemă?

Ea auzise tot ce vorbiseră. Nu pretinse contrariul.

– Nu, căp’tane. Nu m-aştept să fie vreuna. Am mai navigat cu echipaje alcătuite din bărbaţi şi femei. Dacă pot s-o spun astfel, ştiu să mă ţin în frâu la înghesuială.

Numai Althea îşi dădu probabil seama că Brashen face eforturi ca să nu zâmbească.

– De asta nu mă-ndoiesc, Jek. Mă îngrijorează mai ales bărbaţii care nu ştiu să se stăpânească.

Jek nu zâmbi.

– Sunt sigură că vor învăţa, domnule.

– Să sperăm că lecţia n-o să fie prea dureroasă pentru nimeni, adăugă *Paragon*, spre surprinderea tuturor.

*

– Şi-a petrecut ultimele trei zile ocupându-se de asta. Nu spun decât că ar trebui să ştie deja dacă are vreo valoare. Iar dacă nu are, sunt alte locuri unde

mi-ar plăcea să-i dau de lucru. Locuri care, după părerea mea, sunt mult mai promiţătoare decât chilia aia mică.

Bendir îşi lăsă pipa jos.

– Doar atât spun, repetă sfidător.

Îi aruncă fratelui său mai mic o privire din cale-afară de iritată. Reyn stătea de cealaltă parte a mesei de lemn lustruit. Părea hărţuit şi era palid. Avea cămaşa mototolită, de parcă ar fi dormit în ea.

– Ai spus cam acelaşi lucru şi când am insistat că am nevoie de mai mult timp ca să dezleg misterul nestematelor de foc, ripostă el. Dacă m-ai fi ascultat atunci, s-ar fi stricat mult mai puţine când au fost recuperate. Unele lucruri nu se-ntâmplă peste noapte, Bendir.

– De pildă, maturizarea ta, bombăni Bendir ca pentru sine.

Îşi studie căuşul pipei. Se stinsese. O puse deoparte. Cămaşa lui brodată şi părul pieptănat cu grijă contrastau puternic cu înfăţişarea fratelui său.

– Bendir! îşi mustră Jani Khuprus fiul mai vârstnic. Nu e corect. Reyn ne-a spus că îi e greu să se concentreze asupra muncii sale. Ar trebui să-l înţelegem, nu să-l învinuim. Din câte-mi amintesc, nici tu nu stăteai prea bine cu concentrarea când o curtai pe Rorela.

Îi zâmbi cu drag fiului ei mai mic.

– Ar fi fost mai puţin distrat dacă ar fi ales o femeie raţională ca Rorela, nu o fată răsfăţată din Bingtown, care nici măcar nu ştie ce vrea, ripostă Bendir. Uită-te la el. După culoare, zici că e ciupercă. E o minune că merge fără să se izbească de pereţi. De când a-nceput s-o curteze, această Malta n-a făcut nimic altceva decât să-l chinuie. Dacă fata nu se poate hotărî, atunci…

Reyn sări în picioare.

– Taci! îi ceru fratelui său cu sălbăticie. Habar n-ai prin ce trece ea, aşa că taci.

Înşfăcă pergamentele vechi de pe masă fără să se sinchisească de fragilitatea lor şi se îndreptă furios spre uşă. Jani se uită exasperată la fiul ei mai mare. Se grăbi să-l ajungă din urmă pe Reyn şi-l opri punându-i o mână pe braţ.

– Te rog, fiule. Vino înapoi, aşază-te şi stai de vorbă de noi. Ştiu cât de

încordat eşti. Şi înţeleg că împărtăşeşti durerea Maltei pentru pierderea tatălui ei.

– Ca să nu mai vorbim de pierderea corabiei *noastre* vii, adăugă Bendir pe şoptite.

Voise să-l audă Reyn şi fratele lui muşcă momeala. Se întoarse spre el ca să răspundă noii provocări.

– Numai de asta-ţi pasă, nu-i aşa? îl acuză. O înţelegere profitabilă. Un târg avantajos. Puţin îţi pasă ce simt eu pentru Malta. N-ai putut nici măcar să mă laşi să lipsesc o vreme din oraş ca să plec la Bingtown, luna trecută, când am aflat vestea rea. Pentru tine lucrurile stau mereu la fel, Bendir. Bani, bani şi iar bani. Am găsit pergamentele astea şi vreau timp ca să le descifrez. Nu e uşor. De la Străbuni au rămas puţine documente scrise. De-asta sunt greu de tradus. Vreau să înţeleg tot ce ne spun. Poate oferă un indiciu ca să pricepem de ce au rămas atât de puţine scrieri. Erau evident un popor cu ştiinţă de carte; ar trebui să existe o adevărată bogăţie de cărţi şi de pergamente. Dar unde? Nu te sinchiseşti câtuşi de puţin de rezolvarea acestui mare mister, care ar putea fi cheia întregului oraş. Pentru tine, pergamentele astea înseamnă un singur lucru. Putem scoate vreun câştig din ceea ce ne spun? Dacă nu, aruncă-le şi fă săpături, să dăm de altceva.

Ca şi cum ar fi vrut să ia în râs apucăturile lui Bendir, aruncă nepăsător pergamentele pe masa dintre ei. Jani strânse din ochi când o atinseră. Nu era nevoie să le loveşti prea tare ca să se facă fărâme.

– Vă rog, spuse ea cu voce tăioasă. Pe amândoi. Aşezaţi-vă. Avem multe de discutat.

Fiii ei se supuseră în silă. Jani se aşeză în capul mesei, alegându-şi intenţionat poziţia deţinătorului autorităţii. În ultima vreme, Bendir începuse să se amestece ceva cam prea mult în viaţa fratelui său mai mic. Era momentul să-l pună la locul lui. În acelaşi timp, nu voia să încurajeze melancolia ursuză a lui Reyn. În ultimul timp, părea să fie singura lui dispoziţie. Ea, una, se săturase până-n gât să-l tot vadă aşa. Nu-şi preveni fiii înainte de a-i ataca.

Arătă cu degetul spre Bendir.

– Nimic nu te îndreptățește să fii gelos pentru îngăduința arătată fratelui tău în vreme ce curtează o fată. Când tu te-ai îndrăgostit nebunește de Rorela, toată familia ți-a trecut cu vederea purtarea grotescă. Îți petreceai orice clipă liberă la ușa ei. Mi-aduc aminte că ne-ai cerut să redecorăm pentru ea o întreagă aripă a Sălii Cocoșului, vopsind-o în nuanțe de verde, fiindcă, după spusele tale, era culoarea ei preferată. Nu m-ai lăsat s-o întreb dacă-și dorește într-adevăr așa ceva. Ții minte cum a reacționat când a văzut ce „surpriză“ i-ai pregătit?

Bendir se uită chiorâș. Reyn zâmbi larg, așa cum nu-l mai văzuse că face de ceva vreme. Și-ar fi dorit să-l mai fi lăsat cu zâmbetul pe față, dar fierul trebuia bătut cât era cald.

– Iar tu, Reyn, nu te mai purta ca un puștan îndrăgostit până peste urechi. Ești bărbat. M-aș fi așteptat la așa ceva dacă ai mai fi avut paisprezece ani, dar ai trecut de douăzeci. Trebuie să fii mai rezervat, nu să-ți trădezi prostește sentimentele. Ai vrut să te duci la Bingtown neanunțat, plecând în grabă, imediat ce ne-ai înștiințat. A fost, pur și simplu, o cerere nerezonabilă. De-atunci stai îmbufnat și nu ți se potrivește. O să pleci curând în josul fluviului ca să-ți conduci aleasa la primul ei Bal al Verii. Ce altceva ai putea să ne mai ceri?

În ochii lui licări furia. Bun. Dacă izbutea să-i irite pe amândoi, stârnindu-i împotriva ei, erau șanse să se compătimească unul pe celălalt. Când erau mici îi reușise întotdeauna.

– Ce-aș putea să vă mai cer? Un strop de înțelegere pentru suferința Maltei! Am vrut să merg la ea ca să le ofer, ei și familiei ei, în aceste zile grele, tot sprijinul de care sunt în stare. Și ce mi s-a îngăduit în schimb? Nimic. Le-ai trimis bilete politicoase, în care ți-ai exprimat compătimirea și ai spus că o scrisoare de la mine pentru Malta ar trăda o prea mare grabă din partea mea. Mamă, vreau să mă însor cu ea. De ce sunt prea grăbit dacă îmi rog familia s-o ajute pe a ei?

– Rezervele familiei nu sunt la dispoziția ta, Reyn. Trebuie să-nțelegi asta. În ardoarea ta, ne-ai fi amestecat mult prea mult. Știu că-n joc sunt tatăl ei și corabia familiei. Îmi sângerează inima pentru asta. Dar corabia reprezintă și o

sumă considerabilă din banii noştri, care ar putea fi deja pierdută. Reyn, nu putem arunca banii pe fereastră. Nu. Nu pleca iar. Ascultă ce am de spus. Ceea ce tu iei drept cruzime nu e decât raţiune. Ar trebui să vă las pe tine şi pe Malta s-ajungeţi cerşetori luptând pentru o cauză care ar putea fi deja pierdută? Am auzit cu toţii poveşti despre acest Kennit. Kyle Haven e tatăl Maltei, dar altminteri n-am o părere bună despre el. O spun doar pentru urechile voastre. Nu zic că a meritat-o, doar că s-a pus în pericol pe el însuşi, aşa cum a pus şi corabia. Nu pot fi de acord nici cu calea aleasă de familia Vestrit pentru încercarea de „salvare“. În privinţa asta, nu-i susţin nici măcar prietenii şi vecinii lor. Totul e nesăbuit: voinţa puternică a Altheei merge până la îndărătnicie, îl au la cârmă pe fiul dezmoştenit al unui negustor şi o străină le oferă banii. Corabia de care se folosesc n-ar mai trebui să părăsească niciodată plaja. *Paragon* e o mustrare la adresa noastră, a tuturor. Noi nu ne putem justifica nevinovăţia decât prin ignoranţă. N-ar fi trebuit să-l construim din mai multe soiuri de lemn, dar, chiar şi aşa, cea mai mare parte de vină e a familiei Ludluck. I-au pus pe punte prea multă marfă, apoi i-au mărit numărul de pânze ca s-o poată duce. Era prea îngreunat în partea de sus când s-a răsturnat. Lăcomia noastră a construit corabia aia prea repede, iar lăcomia lor i-a luat minţile. Suntem deopotrivă vinovaţi pentru ceea ce s-a ales de ea. Scoaterea pe uscat a fost cel mai înţelept lucru de care a avut parte; repararea ei e cel mai prostesc.

– Ce altceva puteau face femeile din familia Vestrit? întrebă Reyn cu voce scăzută. Averea lor e pe ducă. În privinţa asta au fost cât se poate de sincere cu noi. Aşa că fac tot ce e cu putinţă cu banii pe care-i pot cerşi sau împrumuta.

– Ar fi putut să aibă răbdare, ripostă Jani. N-a trecut prea mult timp. Despre Kennit se ştie că-şi lasă victimele s-aştepte cererea de răscumpărare. O s-apară.

– Nu, n-o s-apară. După tot ce se povesteşte, piratul ăla a vrut o corabie vie şi a luat una. Iar cum se zvoneşte că ar fi dispărut şi *Inele de aur*. Îţi dai seama cât de vulnerabili am devenit astfel, mamă? Piraţii vor naviga în amontele Fluviului Ploilor Sălbatice. N-am plănuit niciodată cum să ne

apărăm de un astfel de pericol. N-avem cu ce să-i oprim. Cred că familia Vestrit a ales singura cale raţională. Corabia vie trebuie redobândită cu orice preţ. Pentru asta riscă viaţa cuiva din familie şi toată averea rămasă. De fapt, prin asta ne apără. Iar noi ce facem? O lăsăm baltă.

– Ce-ai vrea să facem? întrebă plictisit Bendir.

Reyn se repezi să profite de prilej.

– Să nu mai cerem plata datoriei pentru corabie. Să le dăm măcar bani ca ajutor pentru expediţia de salvare. Să trecem la fapte împotriva Satrapului, care le-a îngăduit sclaviei şi pirateriei să înflorească şi a grăbit astfel producerea unei asemenea situaţii.

Bendir se scandalizã brusc.

– Nu numai că propui să riscăm şi averea noastră pe lângă a lor, vrei să ne şi afundăm într-un vârtej politic. Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice au discutat despre asta. E prea devreme să-l sfidăm pe Satrap; mai întâi trebuie s-avem tot Bingtownul de partea noastră. Sunt la fel de sătul ca şi tine de cizma lui care apasă pe gâtul nostru, dar…

– Dar rabzi până se hotărăsc alţii să-şi rişte primii pielea! încheie furios Reyn spusele fratelui său. Exact aşa cum e Bingtownul dispus să lase familia Vestrit să rişte prima să-nfrunte piraţii şi aşa cum a lăsat familia Tenira să protesteze de una singură împotriva dărilor!

Jani nu prevăzuse că discuţia avea să ajungă atât de departe, dar se repezi şi ea să profite.

– Aici nu pot decât să fiu de acord cu Reyn. Situaţia nu s-a îmbunătăţit de când m-am adresat Consiliului Negustorilor din Bingtown, dar cred că părerile negustorilor s-au schimbat. Din câte am aflat despre revolta împotriva dărilor, cred că, dacă familia noastră ar lua poziţie, alţii ar urma-o. Şi cred că trebuie să luăm poziţie cerând independenţă deplină.

În jurul mesei se lăsă o tăcere adâncă. După o vreme, Reyn vorbi cu o voce firavă:

– Şi gata, nu mai sunt singurul dispus să rişte toată averea familiei.

– Riscăm mai mult dacă nu facem nimic, declară Jani. E timpul să ne aliem cu oameni care gândesc la fel ca noi, fie ei din Tărâmul Ploilor Sălbatice sau

din Bingtown.

– Ca Grag Tenira? întrebă Reyn.

– Cred că nu e o coincidență că s-a refugiat aici. Îl adăpostește familia Grove; au legături de negoț puternice cu familia Tenira.

– Și sunt puternic atrași de oricine se ridică împotriva Satrapului, adăugă Reyn, gânditor.

Bendir părea surprins.

– Când a ajuns frățiorul meu atât de interesat de politică? Dacă nu mă-nșel, am fost nevoiți să te târâm la întrunirea aia din Bingtown.

– A fost bine că ați făcut-o. Mi-a deschis ochii în multe privințe, răspunse Reyn, fără să stea pe gânduri. Ar trebui să-l invităm pe Grag Tenira la cină, îi sugeră apoi mamei sale. Împreună cu familia Grove, firește.

– Cred că ar fi înțelept s-o facem.

Jani se uită la fiul ei mai mare și, când îl văzu dând aprobator din cap, răsuflă ușurată, pe furiș. Nu putea trăi cât lumea. Era cu atât mai bine, cu cât fii ei învățau mai repede să lucreze împreună. Se aventură să schimbe subiectul.

– Ei, Reyn, ai izbutit să-nțelegi ceva din scrierile alea vechi?

Arătă cu capul către pergamentele din alte vremuri abandonate de el pe masă.

– Câte ceva.

Reyn le trase spre el încruntându-se.

– Sunt pline de cuvinte necunoscute. Ceea ce am descifrat e incitant și dezamăgitor deopotrivă. Se pare că e vorba despre un alt oraș, cu mult mai în susul fluviului decât al nostru.

Își scărpină un petic solzos de pe obraz.

– Dacă înțeleg bine, e la capătul Pământului. Aproape în ceea ce unii numesc Regatul Munților. Dacă un asemenea oraș există și îl putem găsi… ei bine, ar fi cea mai mare descoperire de după întemeierea Trehaugului aici.

– Un vis născut din fum, spuse Bendir pe un ton disprețuitor. Fluviul a mai fost cercetat. Nu s-a găsit nimic. Dacă există un asemenea oraș, probabil e îngropat mai adânc decât a fost Trehaug.

– Cine poate şti? îl provocă Reyn. Îţi spun că, din ce-am izbutit să traduc, e la mare distanţă de noi, în susul fluviului. Poate a scăpat de distrugere. Căpătă un aer meditativ. Din câte ştim, e cu putinţă ca Străbunii să fi supravieţuit acolo. Imaginaţi-vă câte ne-ar putea învăţa… Îşi lăsă vocea să se stingă încet, fără să observe că mama şi fratele lui schimbau priviri îngrijorate. Cred că merită mai mult studiu. Şi cred c-o să-i pun femelei dragon întrebările care mă frământă, ca să văd ce ştie.

– Nu, se opuse Bendir fără menajamente. Reyn, credeam că ne-am lămurit în privinţa asta. Nu mai intri în Sala Cocoşului cu Coroană. Buşteanul ăla are prea multă putere asupra ta.

– Nu e buştean. E o femelă dragon. Ar trebui eliberată.

Jani şi Bendir schimbară o privire pe care o văzu şi el. Bendir îi vorbi aproape cu furie.

– Ar fi trebuit să tai bucăţi blestemăţia aia cu mult timp în urmă, de când am bănuit prima oară că te poate înrâuri. Dar nu era momentul potrivit. E ultimul şi cel mai mare buştean de lemn vrăjitor. Corabia construită din el ar fi ultima corabie vie… dacă nu cumva ai dreptate în privinţa celuilalt oraş. Poate găsim lemn-vrăjitor şi acolo.

– N-o să-l găsiţi fără ajutorul meu, sublinie Reyn, calm. Şi n-o să v-ajut dacă omorâţi dragonul.

Bendir îşi încrucişă braţele la piept. Jani cunoştea foarte bine gestul. Încerca să-şi stăpânească mânia stârnită de fratele său mai mic. Reyn visătorul, Reyn cărturarul îl agasau atât de des pe practicul Bendir. Sperase întotdeauna că, pe măsura trecerii timpului, băieţii ei vor învăţa să se completeze unul pe altul. Acum se temea că vor fi mereu în dezacord.

– Nu există niciun dragon, spuse Bendir rostind rar cuvintele, cu o fermitate care nu lăsa loc de replică. Indiferent ce-o fi fost acolo, înăuntru, a murit cu multă vreme în urmă. Probabil că a înnebunit înainte de moarte. Nu i-au mai rămas decât amintirile. Nu e mai viu decât e cu adevărat însufleţită o corabie vie. Scândurile absorb amintiri şi le păstrează. Atât şi nimic mai mult. Dacă n-ar fi aşa, n-am putea să tăiem buştenii şi să-i lăsăm pe oamenii din Bingtown să pună în ei amintiri noi. Oricine stă de vorbă cu o corabie vie

vorbește de fapt cu el însuși, amestecat cu amintirile familiei întipărite în lemn. Atât și nimic mai mult. Când vorbești cu bușteanul ăla, îți auzi propriile gânduri, interpretate de amintirile din vremea demenței unei sărmane făpturi care a murit cu mult înainte să fi descoperit noi orașul ăsta. Vocea lui Bendir aproape că implora când adăugă: Reyn, nu lăsa nebunia unei creaturi care s-a născut moartă să vorbească prin tine. Leapădă-te de ea.

Pe fața lui Reyn undui o clipă nesiguranța. Apoi pe chipul asprit i se citi încăpățânarea.

– E destul de simplu să-mi dovedești că ai dreptate. Ajută-mă să scot bușteanul afară, la lumină și în aer liber. Dacă nu se-ntâmplă nimic, o să recunosc c-am fost un prost.

– Asta ar fi nebunie curată! exclamă Bendir, dezgustat. Bușteanul ăla e imens. Ar trebui să-ndepărtăm tot vârful dealului. Sau să săpăm în lateral, deasupra intrării, și să riscăm să se surpe tavanul întregii încăperi. Peretele e crăpat deasupra ușii. Chiar dacă aș ști cum s-o deschidem, s-ar putea nărui tot zidul. Reyn, nu cred că vorbești serios.

– E vie. Și spune că e de acord să vină în ajutorul Maltei și al familiei ei, adăugă Reyn pe un ton sfidător. Gândiți-vă la asta. Gândiți-vă la puterea unui astfel de aliat.

– Gândește-te la puterea unui astfel de dușman! ripostă Jani, furioasă. Reyn, am tot vorbit și am tot vorbit despre asta. Dacă în bușteanul ăla e o creatură vie, n-o putem scoate afară și, chiar dacă am putea, ar fi o prostie s-o facem. Și gata. Am terminat. M-ai înțeles? Nu mai vorbim despre asta. Ți-o interzic.

El deschise gura. Falca și buza de jos îi tremurau, de parcă ar fi fost un băiețel gata să-și urle nemulțumirea. Pe urmă închise gura cu un pocnet. Fără să scoată nicio vorbă, se ridică de la masă și se întoarse cu spatele la ea.

– N-am terminat încă! îi atrase atenția Jani Khuprus.

– Eu am terminat.

– Nu. N-ai terminat. Așază-te din nou la masă și spune-ne ce-ai aflat din pergamente. Ți-o cer.

Reyn se întoarse din nou spre ei. Avea privirea rece și înnegurată.

– Mi-o ceri? Atunci uite ce vă cer eu. Vreau o recompensă pentru munca

mea. Dacă nu-mi dați dragonul, atunci dați-mi o parte din prețioșii voștri bani, mamă. Pentru că, într-un fel sau altul, o să-mi ajut iubita. N-o să mă duc la Balul din Bingtown, s-o iau de mână și să dansez cu ea și apoi s-o las la fel de lipsită de speranțe și de bani ca înainte de sosirea mea. N-o să fac asta.

Era rândul lui Bendir să fie șocat.

– Când ai încetat să mai faci parte din familia asta? Trebuie să te mituim ca să-ți faci datoria față de familia ta? Trebuie să te plătim ca să ne dai înapoi o parte din ce-ai primit? Mai degrabă să fiu blestemat!

– Atunci fii blestemat! răspunse Reyn cu răceală.

– Reyn, vorbește limpede.

Jani se străduia să-și stăpânească vocea.

– Cu exactitate, ce ne ceri? Ce-ar trebui să-ți oferim ca să renunți la visul ăsta cu dragonul?

– Mamă, refuz să…

– Taci, Bendir. Înainte de a spune „nu“, ascultă-l, să vedem ce ne cere.

Jani se rugă să nu fi sugerat prea clar ce urmărește. Reyn trebuia să creadă că e călăuzit de propria voință.

– Ce ne ceri, fiule?

Reyn își linse buzele uscate. Acum, când putea în sfârșit vorbi sus și tare, părea să se furișeze, încolțit. Își drese glasul.

– În primul rând, iertați datoria familiei Vestrit pentru corabie. Oricum nu e decât o formalitate. Se știe, de fapt, că va fi darul meu de nuntă pentru Malta. Oferiți-l acum, când are cea mai mare nevoie de asta. N-o lăsați să creadă că stoarcem în continuare bani de la familia ei când e teribil de strâmtorată. N-o faceți să se teamă…

Aici Reyn răguși brusc.

– N-o faceți să se teamă că, în schimbul banilor, trebuie să se mărite cu mine, indiferent dacă și-o dorește sau nu. N-o vreau așa. Nu vreau să se teamă că vom invoca plata datoriei în sânge.

– Reyn, cu timpul ar ajunge să te iubească. Multe mirese venite în Tărâmul Ploilor Sălbatice fără nicio tragere de inimă au ajuns să-și iubească…

– N-o vreau așa, repetă Reyn încăpățânat.

– Atunci nu vom invoca acea parte a contractului, îl asigură mama lui.

– Bine, s-a făcut. O să aruncăm pur şi simplu contractul. Bun. Ce-ai aflat din pergamente? spuse Bendir brusc, cu vocea îngroşată de furie.

– Mai e ceva, continuă Reyn, neînduplecat.

– Oh, ce-ar mai putea fi? Vrei să fii Satrapul Tărâmului Ploilor Sălbatice? întrebă Bendir pe un ton sarcastic.

– Nu. Nu vreau să-mi conduc decât propria viaţă. Până când mă voi însura cu Malta şi ea se va muta aici, vreau să mă pot duce s-o văd oricând doresc. Vreau banii mei, pe care să-i pot cheltui fără să dau nimănui socoteală. Pe scurt, vreau să mă trataţi ca pe un bărbat. Tu aveai punga ta cu bani când erai mai tânăr decât sunt eu acum.

– Numai pentru că aveam şi nevastă! După ce-o să te-nsori, o să ai banii tăi. Acum nu-ţi sunt necesari. N-am fost niciodată zgârcit când a fost vorba de tine. Mama ţi-a făcut întotdeauna pe plac mai mult decât oricăruia dintre noi. Cu cât îţi dăm mai mult, cu atât ceri mai mult!

– Poţi primi şi asta! se amestecă Jani, neabătută.

Expresia feţei lui Bendir trecu de la incredulitate la furie. Îşi azvârli braţele în aer.

– Eu ce caut aici? întrebă. Se pare că n-am nimic de spus în nicio privinţă!

– Eşti aici ca martor când îmi dă fratele tău cuvântul lui. Reyn, uite ce ţi-am cerut noi ţie: renunţi la visul cu dragonul, nu te mai duci să vezi buşteanul. Nu mai pretinzi să ţi se ceară părerea în privinţa lui. Îţi faci datoria faţă de familie, punându-ţi priceperea în slujba noastră când ţi-o cerem. Nu mai intri în oraş decât cu aprobarea fratelui tău şi cu a mea şi numai pentru lucrări cu care suntem de acord. În schimb, anulăm contractul pentru corabia vie *Vivacia*, îţi dăm banii care i se cuvin unui bărbat independent şi-ţi poţi vizita iubita oricând doreşti. Eşti de acord?

Descrisese înţelegerea lor în limbaj solemn. Îşi privi fiul cântărind-o cum îl învăţase ea, luând în considerare fiecare frază şi memorând condiţiile. Reyn se uita când la ea, când la fratele lui. Începu să respire mai repede. Îşi frecă tâmplele, părând să se lupte cu sine însuşi. Condiţiile impuse ambelor părţi erau exagerate. Jani oferea mult ca să câştige mult. Reyn întârzia cam prea

mult cu răspunsul. Avea să refuze. Apoi:

– Da. Sunt de acord.

Rostise cuvintele în grabă, de parcă l-ar fi durut.

Ea își ținuse răsuflarea și acum lăsă aerul să iasă fără zgomot. Izbutise. Lăsase capcana să se închidă în jurul lui fără să-i trezească nicio bănuială. Respiră adânc ca să n-o îngrețoșeze gândul că-i făcuse asta propriului ei fiu. Era necesar, își spuse. Necesar și, prin urmare, onorabil. Reyn avea să se țină de cuvânt. Se ținuse întotdeauna. Ce era un negustor, dacă nu un om de cuvânt?

– În calitatea mea de negustorească care reprezintă familia, accept această înțelegere. Bendir, ești martor?

– Da, încuviință el cu acreală.

Nu se uită în ochii ei. Jani se întrebă dacă bănuiește ce a făcut și e scârbit sau doar îl irită condițiile.

– Atunci să considerăm că, pentru seara asta, e de-ajuns. Reyn, te rog, dedică-le pergamentelor încă o zi, apoi dă-ne cea mai bună traducere scrisă pe care-o poți face. Te rog, cercetează și toate simbolurile noi pe care le întâlnești și notează ce crezi că înseamnă. Dar nu în noaptea asta. Avem cu toții nevoie de somn.

– Oh, eu nu, ripostă Reyn cu un umor amar. Mă tem că, pentru mine, o să fie o noapte fără somn. Sau mă tem doar c-o s-adorm. Încep în noaptea asta, mamă. Poate dimineață o să am ceva pentru tine.

– Nu trage prea mult de tine, îl sfătui ea, dar Reyn își aduna deja pergamentele, ca să poată pleca.

Jani așteptă să iasă, apoi se grăbi să taie calea lui Bendir, care se îndrepta spre ușă.

– Așteaptă! îi porunci.

– Ce? întrebă el, posomorât.

– S-ajungă Reyn destul de departe ca să nu ne mai poată auzi, răspunse ea pe șleau.

Asta atrase atenția lui Bendir. O privi uluit.

Ea lăsă să se scurgă câteva minute lungi. Pe urmă răsuflă adânc.

– Buşteanul dragonului, Bendir. Trebuie să scăpăm de el, şi asta cât mai repede. Taie-l. Poate ai dreptate; poate a sosit timpul să aibă şi familia Khuprus o corabie a ei. Sau pune să fie făcut scânduri şi depozitează-le. Scapă de creatura din el. Altminteri mă tem că-l pierdem pe fratele tău. Buşteanul, nu Malta, stă la rădăcina problemelor noastre cu el. Îi ia mintea în stăpânire. Jani trase din nou aer în adâncul pieptului. Mi-e frică să nu fie înecat în amintiri. A ajuns deja pe marginea prăpastiei. Cred că trebuie să-l ţinem departe de oraş cât mai mult cu putinţă.

Privirea lui Bendir se umplu de îngrijorare. Asta linişti inima ei de mamă. Bendir nu se prefăcea. Ţinea sincer la fratele lui mai mic. Profunzimea sentimentului se văzu în următoarea lui întrebare:

– Acum? Vrei să tai buşteanul înainte de plecarea lui la Bingtown, la Balul Verii? Nu cred că e înţelept, mamă. Nu contează că a renunţat la dreptul de a-şi spune părerea despre asta. Balul trebuie să fie un moment fericit din viaţa lui, lipsit de chinul regretelor.

– Ai dreptate. Nu acum. Aşteaptă până ce ajunge în Bingtown. Presupun c-o să-şi petreacă acolo cel puţin o săptămână. Fă-o atunci. Când revine acasă, are să găsească ceva care s-a săvârşit, fără cale de întoarcere. Aşa e cel mai bine.

– O să dea vina pe mine, ştii.

Pe faţa lui Bendir trecu o umbră.

– Asta n-o să uşureze lucrurile între noi.

– Nu. O să dea vina pe mine, îi garantă mama lui. O să am grijă să fie aşa.

*

Noaptea se aşternuse asupra portului. *Paragon* o simţea. Vântul se schimbase. Acum îi aducea în nări mirosurile oraşului. Îşi ridică mâna şi-şi atinse nasul. Degetele i se aventurară cu prudenţă mai sus, explorându-şi rămăşiţele spintecate ale ochilor.

– Ai dureri? îl întrebă Amber cu o voce scăzută.

El îşi lăsă imediat mâinile să cadă de pe faţă.

– Noi cu cunoaştem durerea, aşa cum o simt oamenii, o asigură el apoi. Vorbeşte-mi despre oraş, îi ceru câteva clipe mai târziu. Ce vezi?

– Oh, bine.

O simţi schimbându-şi poziţia pe puntea proră. Stătuse întinsă pe spate, fie moţăind, fie privind stelele. Acum se rostogoli, întorcându-se pe burtă. Îi simţea trupul cald pe scândurile lui.

– Ne înconjoară o pădure de catarge. Bețe negre profilate pe cer. Pe câteva corăbii se văd luminiţe, dar sunt puţine. Însă luminile oraşului sunt multe. Se reflectă în apă şi…

– Aş vrea să le pot vedea, murmură el cu jale.

Apoi se plânse cu glas mai pătrunzător:

– Aş vrea să pot vedea ceva. Ceva! Totul e numai întuneric, Amber! Să fiu orb pe plajă era rău, dar, după o vreme, m-am obişnuit. Dar aici, din nou pe apă… Nu ştiu cine trece pe lângă mine pe doc sau ce corabie vine aici, alături. Pe docuri ar putea izbucni un incendiu, iar eu n-aş afla decât prea târziu. Toate astea sunt destul de rele, dar curând vom pleca. Cum vă puteţi aştepta să mă aventurez aşa orb pe întinderea oceanului? Vreau să fac totul bine. Chiar vreau. Dar mă tem că nu pot.

Când Amber vorbi, el îi simţi neajutorarea.

– Va trebui să ai încredere în noi. Vom fi ochii tăi, *Paragon*. Dacă va trebui să ne punem în pericol, îţi jur că voi fi aici, chiar lângă tine, spunându-ţi ce înfruntăm.

– Slabă alinare, răspunse el după un timp. Mă tem că e o slabă alinare.

– Ştiu. E tot ce pot să-ţi ofer.

El asculta. Valurile îi loveau uşor coca. Parâmele pârâiau. Pe doc răsunară paşii cuiva. Zgomotele serii din Bingtown îi ajungeau la urechi. Se întrebă cât de mult se schimbase oraşul de când nu îl mai văzuse. Îşi contemplă viitorul de eternă beznă.

– Amber, întrebă el încet, ţi-a fost greu să repari mâinile *Opheliei*? Erau vătămate rău?

– Arsura nu era adâncă decât în foarte puţine locuri. Problema a fost păstrarea proporţiilor dintre degete şi mână. În loc să îndepărtez pur şi simplu

partea arsă, a trebuit să-i refac ambele mâini. O bună parte a lemnului pe care l-am dat jos nu era ars deloc. Cred că partea cea mai grea a fost, pentru ea, să stea nemișcată, iar pentru mine, să mă concentrez asupra lucrării în timp ce mă temeam că-i fac ceva dureros.

– Așadar a fost dureros?

– Cine știe? Ea a zis că nu. Mi-a spus, cum mi-ai spus și tu, că voi, corăbiile vii, nu simțiți durerea așa ca noi, oamenii. Oricum, cred că a fost neplăcut. Mi-a spus că are senzația pierderii lemnului pe care l-am tăiat; ăsta a fost unul dintre motivele care m-au făcut să i-l înapoiez sub forma unei bijuterii. Când am terminat, mi-a spus și că își simte mâinile „nepotrivite“.

Amber șovăi.

– Am fost dezolată când am auzit-o; eu m-am străduit din răsputeri. Însă când am vizitat-o ultima oară, înainte de plecarea ei din port, mi-a mărturisit că s-a obișnuit cu mâinile și că acum se simte foarte bine. Își dorea foarte mult să-i refac părul, dar căpitanul Tenira n-a fost de acord. A spus că nu mai rămâneau în port atât de mult. Ca să fiu sinceră, pentru asta i-am fost recunoscătoare. Lemnul-vrăjitor e… tulburător. Chiar și lucrând cu mănuși, am impresia că-ncearcă să mă absoarbă.

Abia dacă își auzi ultimele cuvinte, acoperite de o neașteptată exclamație a lui *Paragon*:

– Mie ai putea să-mi tai barba!

– Ce?

Amber se săltă în picioare, alarmată, dintr-un singură mișcare fluidă, ca înălțarea unei păsări în văzduh.

– *Paragon*, ce-ai spus?

– Ai putea să-mi tai barba, s-o sculptezi și să mi-o redai, ca față nouă. Aș vedea iarăși.

– E o idee nebunească, răspunse Amber cu voce plată.

– Ideea nebunească a unei corăbii nebune. Ar putea să meargă, Amber. Uite ce mult lemn e aici.

Își ridică mâinile și le umplu cu barba lui pe amândouă.

– E de-ajuns ca să-mi faci ochi noi. Tu ai putea.

– Nu îndrăznesc, răspunse ea cu aceeaşi voce fără inflexiuni.

– De ce nu?

– Ce-ar zice Althea şi Brashen? Să repar mâinile *Opheliei* a fost una. Să refac întreaga ta faţă ar fi cu totul altceva.

El îşi încrucişă braţele pe piept.

– Ce importanţă are ce spun Althea şi Brashen? Le aparţin lor? Sunt sclav?

– Nu, numai că…

Paragon nu luă în seamă începutul ei de răspuns.

– Când m-ai „cumpărat“, nu mi-ai tot repetat cu insistenţă că nu e vorba decât despre o formalitate, de ochii altora? Ai spus că-mi aparţin mie însumi. Că aşa a fost întotdeauna şi aşa va fi mereu. Aşa că am impresia că asta ar trebui să fie hotărârea mea.

– Poate ar trebui. Dar nu înseamnă că eu sunt obligată să fiu de acord.

– De ce m-ai refuza? Vrei să fiu orb?

Îşi simţea furia tremurând în el, încercând să găsească o cale de ieşire. Şi-o înghiţi, ca pe fiere. Cu Amber, furia nu ajuta. Ea avea să plece, pur şi simplu.

– Bineînţeles că nu. Dar nu vreau nici să fii dezamăgit. *Paragon,* eu nu înţeleg lemnul-vrăjitor. Mâinile îmi spun că e ceva, iar inima îmi spune că e altceva. Să lucrez la *Ophelia*… mi-a fost greu. Ea a avut senzaţia că mâinile ei sunt nepotrivite. Eu am simţit ceva mai subtil. Ceva mai apropiat de sacrilegiu.

La ultimul cuvânt, vocea ei îşi pierdu vigoarea. *Paragon* aproape că-i simţi nedumerirea.

– Ai făcut-o pentru *Ophelia,* dar nu vrei s-o faci pentru mine?

– *Paragon,* e o foarte mare diferenţă. La *Ophelia,* am îndepărtat lemnul vătămat. Tu vorbeşti despre părţi din tine pe care să ţi le prind de faţă ca să-ţi fac alţi ochi. Cum îţi spuneam, nu înţeleg de ce natură e lemnul-vrăjitor. Părţile adăugate vor deveni la fel de vii cum eşti tu? Sau vor rămâne nişte bucăţi de lemn mort?

– Atunci fă şi pentru mine ceea ce ai făcut pentru ea! răbufni *Paragon,* după o tăcere încărcată de furie. Îndepărtează-mi partea distrusă a feţei. Fă-mi o faţă nouă.

Amber murmură nişte cuvinte într-o altă limbă. *Paragon* nu-şi dădu seama dacă se roagă sau înjură. Simţi doar că ideea lui o îngrozeşte.

– Ai idee ce-mi ceri? Ar trebui să-ţi refac toată faţa… Poate şi tot corpul, ca să fie proporţional. N-am făcut niciodată o lucrare de dimensiunea asta. Sunt cioplitoare în lemn, *Paragon*, nu sculptoriţă.

Oftă, dezgustată.

– Aş putea să te stric. Să-ţi distrug pentru totdeauna frumuseţea. Cum aş trăi apoi, ştiind c-am făcut aşa ceva?

Paragon îşi duse mâinile la faţă şi îşi înfipse degetele în ochii ciopârţiţi. Râse zgomotos, cutezător şi amar.

– Amber, prefer să fiu urât, nu orb. Acum sunt şi una, şi alta. Cum ai putea înrăutăţi lucrurile?

– E exact ceea nu vreau să descopăr, răspunse ea, fără să stea pe gânduri.

Şi adăugă, parcă împotriva voinţei ei:

– Dar o să mă gândesc. Lasă-mi timp să mă gândesc la asta, *Paragon*. Dă-ţi şi ţie timp să te gândeşti temeinic.

– Timpul e tot ce am, sublinie el. Timp berechet.

27

ÎNTEMEIEREA REGATULUI

Vivacia naviga îngreunată. Avea calele pline cu ceea ce colectase Kennit. Era, se gândi ea, moleşită, ceea ce simte un om după o masă bogată, săţioasă. Se simţea îndestulată şi mulţumită de sine însăşi, deşi încărcătura se datora în foarte mică măsură propriilor ei eforturi. Kennit îşi adunase comoara mulţumită isteţimii sale. Nu. Mulţumită înţelepciunii, se corectă ea. Orice pirat lipsit de însemnătate îşi putea câştiga traiul bizuindu-se pe propria isteţime. Kennit era mai presus de asta. Avea un destin şi avea o viziune. Se simţea mândră că e corabia lui.

În ultima vreme, călătoria ei nu se deosebea prea mult de zilele în care făcea negoţ cu Ephron Vestrit. Se opriseră mai întâi în Divvytown, unde debarcaseră sclavii. Urmase o întâlnire, pregătită în taină, între Kennit şi căpitanul unei corăbii în drum spre miazănoapte, prin care fusese trimisă o cerere de răscumpărare către proprietarii *Ţâfnosului* şi către familia căpitanului Avery. Kennit începuse apoi un tur sistematic al corăbiilor sale încredinţate altora şi al porturilor care le adăposteau. *Marietta* îl însoţea. La fiecare popas, el şi Sorcor coborau pe ţărm. Etta şi Wintrow mergeau uneori pe uscat împreună cu ei. *Vivaciei* îi plăcea când Wintrow îl însoţea pe Kennit. La întoarcere îi povestea totul şi era aproape ca şi cum ar fi fost acolo ea însăşi. Era cu totul altfel decât pe vremea când o îngrozea despărţirea de Wintrow, chiar dacă dura numai câteva ore. Bănuia că acum, când timpul scurs de la însufleţirea ei se mărise, simţul sinelui îi devenise mai puternic. Sau poate că nevoia de a cunoaşte toate amănuntele vieţii lui Kennit ajunsese

mai presus decât nevoia de a fi alături de Wintrow. Îl implorase pe Kennit să poarte toate negocierile la bordul ei, ca să poată fi mult mai conştientă de ele, dar fusese refuzată.

– Eşti a mea, îi răspunsese el cu gelozie în glas. Păstrez doar pentru mine tot misterul şi toată frumuseţea ta, doamna mea de pe mare. Îmi place când îi văd pe alţii privindu-te cu veneraţie şi uimire. Să păstrăm neştirbită aura ta tainică. Mai bine să te pizmuiască şi să te admire de la distanţă decât să urce la bordul tău şi să-ncerce zadarnic să mi te ia, cucerindu-te cu farmece sau vărsând sânge. *Vivacia*, eşti castelul meu şi cetatea mea. Nu-i îngădui niciunui străin să calce pe punţile tale.

Vivacia nu ţinea minte doar cuvintele lui, ci şi toate inflexiunile vocii. Se îmbibaseră în ea ca mierea în pâine. Zâmbi în sinea sa, recunoscând simptomele. O curtase şi o cucerise. Ea nici măcar nu mai încerca să-i cearnă cuvintele, căutând inexactităţi, sau să-i cerceteze adâncurile inimii. Nu mai conta. Kennit nu-i căuta şi nu-i număra cusururile; de ce le-ar fi trecut ea pe răboj pe ale lui?

Acum era ancorată într-un port jalnic. Nu putea pricepe de ce ar fi ales cineva să se stabilească acolo. În celălalt capăt, mâlul înghiţea încetul cu încetul rămăşiţele scheletice ale unei corăbii. Încercă să-şi amintească numele locului. Askew[2], ăsta era! Ei bine, se potrivea cu înfăţişarea oraşului. Doc surpat, colibe şuie în calea vântului, totul părea cumva plecat de la locul său. Se vedeau semne recente de prosperitate. Trotuarele erau noi, din bârne de lemn galben. Bunele intenţii şi vopseaua acopereau o parte dintre casele şubrede. Cineva plantase mai multe şiruri de copaci ca adăpost de vânt. Dincolo de ele se vedea un şir de pomi fructiferi tineri. Un păstor nevârstnic ţinea o turmă de capre departe de coaja lor delicată. Amarată de doc, în mijlocul unei îngrămădiri de vase mai mici, era o corabie mare, care-şi arăta cu mândrei numele: *Providenţa*. Pe catarg îi flutura cutezător steagul Corbului. Chiar şi de la distanţa aceea, părţile din alamă îi străluceau în soare. Întreaga aşezare, conchise *Vivacia*, părea un loc pe punctul de a-şi câştiga un renume.

Un grup de oameni care ieşi din cea mai mare clădire pentru a se îndrepta către doc îi atrase atenţia. Kennit trebuia să se afle printre ei. Îl zări curând – era în frunte, încadrat de o parte dintre admiratorii lui şi urmat de alţii, înşiruiţi în ordinea importanţei poziţiilor lor sociale. Sorcor mergea alături de el, iar Etta, înaltă şi zveltă, îl urma ca o umbră, umăr la umăr cu Wintrow. O vreme, toată adunarea se îngrămădi pe doc. Pe urmă, cu multe reverenţe şi plecăciuni, localnicii îşi luară rămas-bun de la căpitanul lor. În vreme ce el şi grupul lui coborâră scara şi se aşezară în barca *Vivaciei*, care era amarată acolo, cei rămaşi pe doc continuară să-şi strige urările de bine. Aşa fusese în toate aşezările în care se opriseră. Toată lumea îl iubea pe căpitanul ei.

Vivacia îşi privi barca traversând către ea întinderea strălucitoare a apei calme din port. Kennit se îmbrăcase elegant pentru vizită. Penele negre ale pălăriei lui se înclinau uşor sub suflul brizei. El o văzu privindu-l şi o salută ridicând o mână. Soarele străfulgeră în butonii de argint ai manşetei. Era întruchiparea piratului prosper. Mai mult decât atât, stătea la prora bărcii maiestuos ca un rege.

– Deja îl tratează ca şi cum ar fi un rege, îi destăinuise Wintrow ultima oară când îi povestise despre o astfel de vizită. Îi oferă partea lui din prada lor fără nici măcar un murmur de nemulţumire. Dar e vorba despre mai mult decât recunoaşterea dreptului lui Kennit de a revendica o parte din câştigurile lor piraterești. Se înfăţişează în faţa lui cu plângerile lor şi cu neînţelegerile dintre ei. El face dreptate în toate privinţele, de la hoţii de găini până la nevestele necredincioase. A desenat planuri pentru fortificarea oraşelor şi el hotărăşte ce trebuie construit şi ce trebuie dărâmat.

– E un un bărbat chibzuit. Nu mă miră că alţii aşteaptă hotărârile lui.

Wintrow pufnise.

– Chibzuit? Numai când e vorba să-şi mărească popularitatea. Am stat în spatele lui când oamenii i-au înfăţişat neînţelegerile dintre ei. Îi ascultă, se încruntă, pune întrebări. Dar, de fiecare dată, ia o hotărâre pe placul celor mai mulţi, chiar dacă e nedreaptă. Kennit nu judecă, *Vivacia*. Doar întăreşte părerile mulţimii, îi dă senzaţia că sunt îndreptăţite. După ce termină de împărţit dreptatea, se plimbă prin oraş, uitându-se la una şi la alta. „Vă

trebuie o fântână, ca s-aveţi apă mai bună“, le spune. Sau: „Dărâmaţi clădirea aia până nu ia foc, aprinzând tot oraşul. Reparaţi-vă docul. Casa văduvei ăleia are nevoie de un acoperiş nou. Aveţi grijă să-l capete.“ În plus, împarte banii necesari pentru tot ce sugerează de parcă ar fi vorba despre generozitate, nu despre a da înapoi ceea ce a primit de la ei. Îi vrăjeşte. Toţi îl adoră.

– De ce nu l-ar adora? Se pare că face lucruri măreţe pentru ei.

– Face, recunoscuse Wintrow în silă. Face. Le dă banii ca să-i ajute pe săracii şi pe bătrânii din aşezările lor. Îi convinge să-şi ridice ochii şi să vadă ce ar putea înfăptui. În ultimul oraş le-a poruncit să construiască o clădire unde să se-adune copiii ca să-nveţe. Au acolo un bărbat care ştie foarte bine să citească şi să socotească. Kennit le-a lăsat destui bani ca să-l plătească din belşug dacă-i învaţă pe copii.

– Nu pricep de ce găseşti că toate astea sunt de condamnat.

– Nu e vorba despre ceea ce face. Tot ce face e minunat, e chiar nobil. Însă motivul pentru care o face îmi trezeşte îndoieli. *Vivacia*, Kennit vrea să fie rege. Aşa că are grijă s-o ducă toată lumea bine. Cu banii primiţi din prada lor le cumpără ceea ce ar fi trebuit să-şi cumpere singuri. Nu fiindcă aşa se cuvine, ci fiindcă aşa creşte în ochii lor, făcându-i totodată mândri de ei înşişi. Şi, pentru ei, sentimentul ăsta o să fie mereu legat de sosirea lui.

Vivacia clătinase din cap.

– Nu văd nimic rău în asta. De fapt, văd foarte mult bine. Wintrow, de ce eşti atât de plin de bănuieli în privinţa lui? Te-ai gândit vreodată că poate vrea să fie regele Insulelor Piraţilor tocmai ca să poată face aşa ceva?

– Oare? întrebase Wintrow.

Faţă de el, *Vivacia* se simţea datoare să recunoască adevărul.

– Nu ştiu, răspunsese cu toată sinceritatea. Sper că da. Dar, oricare i-ar fi ţelul, rezultatele sunt aceleaşi.

– Până acum, da, recunoscuse el. Dar nu ştiu care vor fi urmările pe termen lung, adăugase, posomorându-se.

Vivacia se gândea la spusele lui în vreme ce privea barca apropiindu-se. Băiatul era prea bănuitor. O părticică a sufletului său nu voia să-l accepte pe Kennit ca forţă a binelui. Atâta tot. Barca ajunse lângă scara de frânghie

aruncată peste copastie. *Vivacia* detesta întotdeauna partea asta. În ultima vreme, Kennit insista cu încăpățânare să urce la bord fără ajutorul nimănui. Părea să dureze o veşnicie. La fiecare pas, *Vivacia* se temea c-o s-alunece şi o să cadă, zdrobindu-şi oasele de barca de sub el. Sau, şi mai rău, că o ajungă în apă, fie ca să dispară în valuri, fie ca să fie înşfăcat de şerpi. În anul ăla, şerpii erau o adevărată năpastă. Nu ţinea minte să mai fi fost vreodată atât de mulţi şi atât de cutezători. Era înfiorător.

În scurt timp, auzi pe punte piciorul lui de lemn. Răsuflă uşurată, aşteptându-l cu nerăbdare. Când se întorcea la bord, venea mai întâi s-o vadă. Wintrow îl urma uneori. Şi Etta avusese obiceiul ăsta, dar în ultima vreme nu mai venea pe puntea proră. *Vivacia* era de părere că luase o hotărâre înţeleaptă.

De data asta, când se răsuci ca să-l salute, văzu că e singur. Zâmbetul ei se lărgi şi deveni mai cald. Cele mai frumoase momente erau când puteau vorbi între patru ochi, nestânjeniţi de întrebările lui Wintrow şi de privirile lui sceptice. Kennit răspunse zâmbetului ei cu un altul, plin de sine.

– Ei bine, doamna mea, eşti pregătită să-ţi sporeşti încărcătura? Am aranjat să fie aduse mărfuri noi în după-amiaza asta.

– Ce fel de mărfuri? întrebă ea, ştiind foarte bine că el e în culmea încântării când îşi enumeră comorile.

– Ei bine…

Kennit făcu o pauză, savurându-şi plăcerea.

– Nişte rachiu foarte bun, în butoaie mici; pachete mari de ceai; lingouri de argint; covoare de lână, cu modele şi culori cu adevărat uimitoare; cărţi una şi una, toate legate foarte bine – poezie, istorie, istorie naturală ilustrată şi câteva jurnale de călătorie excelente. Pe astea cred c-o să le păstrez pentru mine, deşi o să-i las, firește, pe Wintrow şi pe Etta să le citească. Mâncare, saci cu grâu, butoaie cu ulei şi cu rom. Şi o grămadă de monede, de diverse valori. Rufo s-a descurcat foarte bine cu *Providenţa*. Am văzut cu încântare cum Askew a prosperat.

Atenţia *Vivaciei* fusese atrasă de spusele lui despre cărţi.

– Asta înseamnă, presupun, că Wintrow o să continue să-şi petreacă tot

timpul liber cu Etta între patru ochi, spuse posomorâtă.

Kennit zâmbi. Se aplecă peste copastie şi îi atinse părul, lăsând o şuviţă grea să-i alunece printre degete în timp ce vorbea.

– Întocmai. O să continue să abată atenţia Ettei, iar ea o să-l ţină ocupat. Aşa că noi doi o s-avem în continuare timp în care să vorbim nestânjeniţi despre ambiţiile şi interesele noastre.

La atingerea lui, un fior îi străbătu umerii *Vivaciei*. Avu parte de câteva clipe de nedumerire delicioasă.

– Atunci le-ai dat intenţionat de lucru astfel încât noi doi să putem petrece mai mult timp împreună?

– Din ce alt motiv?

Luă o altă buclă bogată din părul ei sculptat şi o cântări în mână. Ea îl privi peste umăr. Ochii lui de un albastru-pal erau doar uşor întredeschişi. Era, se gândi ea, un bărbat extraordinar de chipeş, de o frumuseţe din care nu lipsea cruzimea.

– Nu te superi, nu-i aşa? Etta, sărmana, e tare ignorantă. Ca să fii curvă nu e nevoie să ştii mare lucru. Wintrow e un învăţător cu mai multă răbdare decât aş putea avea eu vreodată. O să-i ofere uneltele de care are nevoie ca să devină mai pricepută, ca să nu ajungă din nou curvă după ce va părăsi corabia.

– Etta o să plece? întrebă *Vivacia* cu răsuflarea tăiată.

– Desigur. Am luat-o la bordul *Mariettei* ca s-o protejez. De fapt, avem foarte puţine în comun. A dat dovadă de bunătate şi a fost de folos cât m-am refăcut de pe urma rănii. Deşi mi-e greu să uit că ea mi-a provocat rana.

Kennit o privi pe *Vivacia* zâmbind subţire.

– Wintrow o s-o educe şi, când o s-ajungă pe uscat, o să fie în stare de mai mult decât să stea pe spate.

Piratul îşi încreţi fruntea, meditativ.

– Mă gândesc că e datoria mea să las oamenii mai buni decât îi găsesc, nu crezi?

– Când pleacă Etta?

Vivacia se strădui să nu lase nerăbdarea să i se simtă în glas.

– Ei, următorul port în care ne oprim e Divvytown. Acolo locuia ea.

Kennit zâmbi pentru sine.

– Dar nimeni nu poate ști vreodată ce întorsătură vor lua lucrurile. Bineînțeles că n-o s-o silesc să plece.

– Bineînțeles, murmură *Vivacia* drept răspuns.

Răsucită în mâna piratului, șuvița ei de păr negru, greu, îi mătura cu vârful umărul gol, gâdilându-l.

Kennit ținea îndesat sub braț un pachet, ceva înfășurat în pânză grosolană, de sac.

– Părul tău a atât de frumos, spuse încet. M-am gândit la tine când am văzut asta.

Desfăcu pachetul la un capăt și-și scoase pumnul plin cu ceva roșu. Cu o zvâcnire a mâinii, lăsă să se desfășoare, val după val – un material roșu, bogat, incredibil de ușor și de fin. I-l oferi ei.

– M-am gândit că ai putea să ți-l pui în păr.

Ea se simți tulburată.

– N-am mai primit niciodată un asemenea dar, se minună. Ești sigur că vrei să mi-l oferi mie? Marea și vântul s-ar putea să-l strice…

Însă vorbea răsucind materialul în mâini. Îl ridică, strâns ca o bandă, pentru a și-l lipi de frunte. Kennit prinse cele două capete și le legă.

– Atunci pur și simplu ar trebui să-ți aduc mai multe daruri.

O privi cu capul lăsat deoparte și zâmbi cu admirație.

– Ești atât de frumoasă! spuse cu glas scăzut. Regina piraților mei.

*

Cu mare atenție, Wintrow desfăcu catarama copertelor din lemn sculptat ale cărții. O deschise cu delicatețe, apoi suspină cu venerație.

– Oh, e de necrezut. Uită-te la detaliul ăsta!

Aduse cartea deschisă la fereastră, unde lumina cădea pe pagina cu desene create de mâna unui artist.

– E superb.

Etta se apropie încet, se opri alături de el și se uită în jos, la pagina pe care i-o arăta.

– Ce e? îl întrebă.

– E un manual de botanică… o carte despre plante, cu desene și explicații despre întrebuințările lor. N-am mai văzut niciodată una atât de amănunțită.

Întoarse cu grijă pagina, scoțând la vedere ceva încă și mai frumos.

– Nici măcar în biblioteca mănăstirii n-aveam ceva atât de minunat. E o carte de o valoare incredibilă.

Atinse pagina ușor cu degetul, urmărind conturile unei frunze.

– Vezi? Asta e mentă. Uită-te la încrețiturile și la perii mărunți de pe fiecare frunză. Numai un artist are un asemenea ochi.

Se aflau în cabina mică pe care o împărțise înainte cu tatăl său. Toate urmele acelui timp dispăruseră de mult, prin frecare și spălare. Acum, înăuntru nu mai erau decât patul lui, făcut cu grijă, o mică masă de lucru pliantă și un cufăr plin cu manuscrise, pergamente și cărți. Începuse lecțiile cu Etta în cabina căpitanului, dar Kennit ajunsese curând la concluzia că fac prea multă dezordine cărțile lor, cu hârtii și condeie. Îi surghiunise în cabina lui Wintrow. Băiatul nu se supărase. Până atunci nu mai avusese niciodată cu desăvârșire la dispoziția lui atâtea lucrări scrise pe care să le citească nestânjenit. Cu siguranță, nici măcar nu mai văzuse vreodată o carte a cărei calitate să rivalizeze cu a celei pe care o ținea acum în mâini.

– Ce scrie? îl întrebă Etta fără tragere de inimă.

– Poți citi, o încurajă el. Încearcă.

– Literele astea seamănă mai mult a gângănii, se plânse ea, dar luă cartea așezată de Wintrow cu tandrețe în mâinile ei.

O privi, încruntându-se.

– Nu lăsa asta să te descurajeze. Scrierea e foarte decorativă și unele litere sunt caligrafiate cu foarte multe înfloriturі. Nu lua asta în seamă, uită-te doar la forma lor de bază. Încearcă.

Degetul ei începu să se miște încet pe pagină, adunând literele în cuvinte. Buzele i se mișcau în timp ce le deslușea. Wintrow strânse din fălci ca să-și impună să n-o ajute. După o vreme, Etta răsuflă adânc și începu:

– Dintre toate plantele renumite, aceasta este regina. Ceaiul din frunze proaspete e cel mai bun pentru loviturile la cap care nu sparg craniul…

Se opri brusc şi închise cartea cu grijă. Când se uită la ea nedumerit, Wintrow văzu că-şi închisese şi ochii. De sub genele ei începură apoi să se prelingă lacrimi.

– Poţi citi, confirmă el.

Stătea neclintit, neîndrăznind să spună mai mult. Până acolo străbătuseră un drum plin de hârtoape. Etta fusese o elevă dificilă. Era suficient de inteligentă. Dar străduniile lui de a o învăţa scoseseră dinăuntru-i o ură adâncă. O vreme, fusese sigur că el e cel pe care îl urăşte. Era posacă, respingea ajutorul lui, apoi îl învinuia că se fereşte s-o ajute ca s-o facă să pară proastă. Când se înfuria, nu se sfia s-azvârle cât colo câte o carte de mare valoare sau să rupă bucăţele hârtii scumpe. De mai multe ori îl îmbrâncise pe Wintrow când se aplecase s-o corecteze. O dată, băiatul ridicase vocea când se văzuse nevoit să-i explice pentru a cincea oară cum se scrie de-a-ndoaselea o literă, iar ea îl lovise. Nu cu palma, ci îi trăsese un pumn în faţă de la mică distanţă, făcându-l să se retragă clătinându-se. Pe urmă ieşise furioasă din încăpere. Şi nu-şi ceruse niciodată scuze pentru cele întâmplate.

Abia după mai multe zile îşi dăduse Wintrow seama că ura Ettei nu se îndreaptă împotriva lui. Îşi ura propria ignoranţă colosală. Îi era ruşine că nu ştie. Se simţea umilită când trebuia să ceară ajutorul lui. Dacă insista, îndemnând-o să încerce singură, credea că-şi bate joc de prostia ei. Fiind înclinată să se răzbune pe el pentru greşelile ei, nu era doar o elevă dificilă, ci şi una descurajantă. S-o laude era tot atât de periculos ca atunci când o lăsa să se frământe. Wintrow încercase o dată să scape. Se dusese la Kennit şi-l implorase să-l scutească de îndatorirea asta. Se aşteptase să i se poruncească să se-ntoarcă la lucru. Însă Kennit se mulţumise să-l privească pieziş şi să-l întrebe dacă e într-adevăr convins că e voia lui Sa să n-o ajute pe Etta. El amuţise, uluit de întrebare, iar expresia feţei lui Kennit se schimbase brusc.

– E din cauză că e curvă, nu-i aşa? îl întrebase cu bruschețe. N-o crezi destul de bună ca să se bucure de astfel de lecţii. Ţi-e scârbă de ea, nu?

Puse întrebarea cu o privire atât de blândă şi cu atâta înţelegere şi totuşi cu atâta tristeţe, încât Wintrow avusese senzaţia că îi fuge puntea de sub picioare. Oare o disprețuia pe Etta? Nutrea în taină convingerea că el, unul, îi e superior – o convingere pe care ar fi condamnat-o dacă ar fi descoperit-o la altcineva?

– Nu… nu! se bâlbâise înainte de a exclama: Nu o disprețuiesc pe Etta! E o femeie uimitoare. Mă tem doar că…

– Cred că ştiu de ce te temi, zâmbise Kennit cu indulgenţă. Te simţi stânjenit fiindcă o găseşti atrăgătoare. N-ai de ce să fii supărat pentru asta, Wintrow. Oricărui tânăr sănătos i-ar fi greu să-i reziste unei femei voluptuoase, cum e ea. Nu vrea să fie atât de ispititoare. Sărmana. Am învăţat-o asta încă de când nu era decât o copilă. Pentru ea, seducerea bărbaţilor e ceva tot atât de firesc ca înotul pentru peşti. Te previn, ai mare grijă cum o respingi. S-ar putea s-o răneşti mult mai mult decât ai vrea.

– Nu e vorba de asta! Niciodată n-aş…, se bâlbâise Wintrow, apoi nu se mai simţise în stare să-şi aleagă cuvintele.

Nu s-ar fi simţit atât de umilit dacă ar fi fost cu desăvârşire nevinovat. Etta îl fascina într-adevăr. Nu-şi mai petrecuse niciodată timpul alături de o femeie matură, mai ales fiind singur cu ea. Îi invada toate simţurile. Parfumul Ettei rămânea în cabina lui după plecarea ei. Nu-i auzea doar vocea răguşită, ci şi foşnetul fustelor bogate. Etta îşi întorcea capul şi lumina începea brusc să-i danseze în luciul părului. Wintrow era conştient de prezenţa ei şi uneori îi tulbura somnul. Era pregătit să admită că e firesc. Dar nu era pregătit şi pentru zâmbetul indulgent de pe buzele lui Kennit.

– E-n ordine, flăcăule. Mi-ar fi greu să-ţi găsesc vreo vină dacă ai face-o. Însă o să scazi în ochii mei dacă o să laşi asta să stea între tine şi ceea ce ştim amândoi că e drept. Etta nu poate deveni cu nimic mai bună fără să cunoască literele, Wintrow. O ştim amândoi. Aşa că dă-ţi toată silinţa cu ea şi nu te descuraja. N-o să vă las pe niciunul dintre voi să renunţaţi când izbânda e atât de aproape.

Pentru Wintrow, zilele în care continuase s-o înveţe fuseseră un chin fără asemănare. Cuvintele căpitanului nu-l ajutaseră să nu mai ia în seamă

farmecul Ettei, ci, dimpotrivă, să-l simtă clipă de clipă. Atingerea „întâmplătoare“ a mâinii ei de a lui când se uitau împreună pe o carte părea uneori intenţionată. De ce se folosea de astfel de parfumuri, dacă nu ca să-l ispitească? Îl privea drept în ochi ca să-l seducă? La un moment dat, conştientizarea prezenţei ei devenise atracţie inconfundabilă. De unde înainte se temea de timpul petrecut împreună cu Etta, ajunsese să trăiască pentru asta. Era sigur că ea nu simte acelaşi lucru. Sau aproape sigur. Oricum n-avea importanţă; Etta îi aparţinea definitiv lui Kennit. Toate baladele romantice tragice pe care le auzise vreodată şi toate poveştile despre îndrăgostiţi bătuţi de soartă, care i se păruseră cândva atât de nesărat de sentimentale, căpătaseră în inima lui chipul adevărului.

Acum, privind-o pe Etta savurându-şi izbânda, dintr-odată ştiu că piratul avusese dreptate. Meritase să-ndure toate chinurile ispitei. Etta putea să citească. Nu ştiuse niciodată că stă în puterea lui să ofere cuiva atâta bucurie. Se simţi pe o culme a încântării, mai presus de orice plăcere carnală. Îi dăruise Ettei ceva care, într-un fel, îl completa pe el însuşi.

Ea stătea în picioare, strângând la piept cartea aceea superbă, de parcă ar fi fost copilul ei. Avea ochii închişi şi faţa întoarsă către micul hublou al cabinei. Lumina îi aurea pielea arsă de soare şi îi scânteia în lacrimile de pe obraji şi pe părul lucios. Îl ducea pe Wintrow cu gândul la o floare a soarelui întoarsă către astru. O mai văzuse veselă, râzând cu Kennit sau glumind cu ceilalţi piraţi. Acum o vedea transfigurată de bucurie. Cele două stări nu se puteau compara.

Pieptul ei se înălţă şi coborî într-un oftat prelung. Deschise ochii şi îi zâmbi.

– Wintrow, spuse încet.

Clătină din cap pe îndelete şi zâmbetul i se lăţi.

– Kennit e atât de înţelept, nu-i aşa? La început, am avut impresia că nu e nimic de capul tău. Pe urmă am fost geloasă, fiindcă el ţine la tine atât de mult. Ştii, te-am urât. Iar acum, ceea ce simt pentru tine…

Şovăi.

– Credeam că numai Kennit îmi poate face inima să tresalte astfel, recunoscu cu o voce calmă.

Cuvintele ei simple îl uluiră. Își atrase cu asprime atenția că nu-i spusese că-l iubește, ci doar că el îi face inima să tresalte. Și lui îi făcuseră propriii profesori inima să tresalte. Cuvintele Ettei nu însemnau cu nimic mai mult decât atât. Și, chiar dacă ea se gândise la mai mult, el ar fi fost un neghiob dacă și-ar fi îngăduit să-i răspundă în vreun fel. Un neghiob.

– Te rog, continuă ea cu voce scăzută, întinzându-și o mână către el. Ajută-mă să aleg o carte. Poate pe cea nouă, despre care spuneai că e cu poezii. Lasă-mă să exersez de față cu tine. Vreau să-i citesc diseară lui Kennit.

Clătină din cap cu tandrețe.

– Aproape nu-mi vine să cred că pot s-o fac. El e atât de… Știu că tu ești cel care m-a învățat. Totuși mulțumită lui a fost cu putință. Îți dai seama cum mă simt? Ce vede Kennit la mine, Wintrow? Cum pot eu fi demnă de un astfel de bărbat? Când m-a cunoscut, eram o curvă mică și sfrijită în casa lui Bettel. Eu n-am văzut niciodată în mine mai mult de-atât. El cum a văzut?

Își lăsă capul într-o parte, iar ochii ei negri sfredeliră sufletul lui Wintrow, căutându-și răspunsul. El nu putu să i-l refuze.

– Strălucești, îi spuse cu voce scăzută. Străluceai când te-am văzut prima oară. Chiar și când știam că mă urăști. Ai ceva anume, Etta. E în tine ceva care nu poate fi înăbușit nici de munca grea, nici de nedreptățile îndurate. Sufletul tău lucește ca argintul sub patina întrebuințării îndelungate. Te iubește pe bună dreptate. Orice bărbat te-ar iubi.

La auzul vorbelor lui, Etta făcu ochii mari. Își feri privirea și obrajii ei arși de vânt roșiră, așa cum Wintrow n-ar fi crezut că e cu putință.

– Sunt a lui Kennit, îi reaminti, rostind cuvintele cu mândrie.

– Știu, răspunse Wintrow.

Și adăugă foarte încet, aproape numai pentru el:

– Îl invidiez.

*

Kennit avusese o zi lungă, plină de satisfacții. Askew fusese ultimul port înainte de întoarcerea în Divvytown. El și Sorcor luaseră la rând porturile

care adăposteau corăbiile date pe mâna foştilor sclavi ce aleseseră calea pirateriei. Nu se descurcaseră toţi la fel de bine, dar peste tot fusese primit cu aclamaţii. Până şi mereu sincerul Sorcor ajunsese să creadă în planul lui. Mersul ţanţoş al piratului grosolan era grăitor. Faţa cărnoasă îi radia de mândrie în timp ce, stând în picioare, alături de Kennit, asculta înşiruirea câştigurilor lor.

Atât *Marietta*, cât şi *Vivacia* navigau îngreunate de pradă. Încărcarea ultimei comori fusese o provocare plăcută. Dacă tot ce i se povestise lui Kennit era demn de crezare, tânărul Rufo, căpitanul *Providenţei*, fusese agresiv, capturase aproape toate corăbiile urmărite. Adunase bani din belşug şi eliberase o mulţime de sclavi, mărind populaţia. Cu ajutorul femeii care conducea satul, tânărul pirat ţinuse socoteala prăzilor sale. Cu o mândrie de majordom, îi arătaseră lui Kennit răbojurile pe care însemnaseră totul. Îi spuseseră, până la ultimul bănuţ, cât cheltuiseră pentru lemn, pomi fructiferi sau capre. Angajaseră artizani care să se mute în Askew. Pentru Kennit, Rufo păstrase cele mai exotice şi mai rare mărfuri. I le ceda ştiind că aveau să-i facă plăcere. Kennit simţise asta şi îşi arătase din plin încântarea. Şi astfel le păstrase vie dorinţa de a-l delecta şi în alte rânduri. Le promisese încă o corabie, următoarea pe care avea s-o captureze. Ei bine, de ce nu? O meritau. Poate avea să-l aducă acolo pe *Ţâfnosul*, dacă proprietarii nu se grăbeau să-l răscumpere.

Dar până şi plăcerea poate fi istovitoare. Marfa pe care o luaseră nu putea fi tratată aidoma lăzilor cu peşte sărat. Avusese mare grijă de depozitare, supraveghind totul. Poruncise să fie adusă în cabina lui partea cea mai importantă, obiectele cele mai mici şi mai valoroase. În clipa când deschidea uşa, aproape că-l înspăimânta încântătoarea îndatorire de a le aranja, astfel încât locul să nu fie înghesuit. Poate că avea să doarmă mai întâi şi să facă totul în dimineaţa următoare, după ce aveau să plece spre Divvytown.

Odată deschisă uşa, se trezi scăldat într-o lumină aurie şi simţi miros de tămâie plutind în aer. Nu încă o dată! Nesaţul femeii n-avea hotar? Se aştepta s-o vadă în pat, într-o poziţie artistic aleasă. Dar ea stătea pe unul dintre cele două scaune pe care le alăturase. Lumina lămpii cădea asupra ei şi a cărţii

deschise din poală. Era în cămaşă de noapte, dar avea o înfăţişare mai degrabă castă decât seducătoare. Aproape că avea aerul unei fiice dintr-o familie respectabilă.

Rotindu-şi supărat privirea, observă că locul comorilor sale fusese deja schimbat. Mai întâi se simţi brusc ultragiat. Cum îndrăznea Etta să-i atingă lucrurile? Pe urmă îl năpădi, mai firav, un val de resemnare şi de uşurare totodată. Ei bine, măcar era totul dat deoparte. Nimic nu stătea între el şi patul către care se îndreptă şchiopătând, pentru a se aşeza pe margine. Cupa de piele din jurul ciotului îl rodea groaznic. Trebuia căptuşiră din nou.

– Vreau să-ţi arăt ceva pe care-l pot face, spuse ea cu glas scăzut.

El oftă uşor. Femeia aia nu se gândea la nimic altceva în afară de plăcerea ei?

– Etta, am avut o zi foarte lungă. Ajută-mă să-mi scot cizma.

Supusă, ea lăsă cartea deoparte şi se apropie. Îi trase cizma şi îi masă cu delicateţe laba piciorului. El închise ochii.

– Adu-mi o cămaşă de noapte.

Ea i-o aduse imediat. Cu aceeaşi iuţeală cu care îşi scotea el hainele, Etta i le scutura, le împăturea şi i le punea în cufăr. După ce îşi desprinse de ciot piciorul de lemn şi căuşul lui, Kennit îi arătă rosătura.

– Nu poţi căptuşi chestia asta ca să nu mă mai supere?

Ea învârti căuşul în mâini, studiindu-i căptuşeala.

– Dacă n-ai fi un bărbat atât de activ, ar fi mai simplu. De data asta o să-ncerc cu mătase. În ciuda moliciunii sale, e un material rezistent.

– Bun. Îmi trebuie mâine-dimineaţă.

Se săltă într-un picior, dădu păturile deoparte şi se aşeză în aşternuturi. Erau curate şi răcoroase şi se întinse pe spate. Perna mirosea a levănţică. Închise ochii.

Dulce şi clară, vocea ei pătrunse în mintea lui care se golea:

„– De o mie de ori sufletele noastre-au iubit./ Ne-am aventurat în vieţi noi pe cărări uitate în timp./ Pentru cât de bine te ştiu, pentru cât de profund te iubesc, câţiva ani n-au fost de ajuns./ Trecerea sufletului tău şi-a săpat în mine urma, cum sapă-n vale apa ce-ndelung s-a scurs./ În alte trupuri am

cunoscut întregirea, așa cum nicicând…“

Kennit o întrerupse plictisit:

– Nu m-am dat niciodată în vânt după școala syreniană de poezie. Exprimarea e prea directă. Versurile n-ar trebui să fie șchioape. Dacă vrei să memorezi poezii, caută ceva de Eupille sau de Vergihe.

Se adânci mai mult sub pături. Mormăi gros, mulțumit, gata să se lase în voia somnului.

– N-am memorat. Am citit. Pot să citesc, Kennit. Pot să citesc.

Ea se aștepta să fie surprins. El era prea obosit.

– E bine. Mă bucur că Wintrow a izbutit să te-nvețe. Acum să vedem dacă te poate-nvăța și ce merită să citești.

Ea puse cartea deoparte și suflă în lampă. Cabina se cufundă în beznă. Kennit auzi zgomotul ușor al pașilor ei târșâiți când veni spre pat, pentru a se strecura apoi lângă el. Trebuia să-i găsească un alt loc unde să doarmă. Poate și-ar fi putut atârna un hamac în colțul cabinei lui.

– Wintrow spune că nu mai am nevoie de ajutorul lui. Spune că, acum, când știu literele, ar trebui pur și simplu să mă uit pe fiecare manuscris și pe fiecare pergament pe care-l găsesc. Că numai exersând o s-ajung să citesc mai repede și să scriu mai frumos. Că o pot face de una singură.

Kennit deschise cu greu ochii. Asta nu i-ar fi fost de niciun folos. Se sili să se-ntoarcă spre ea.

– Dar nu cred că-ți dorești așa ceva. Sunt sigur că ți-ai petrecut cu plăcere timpul împreună cu el. Știu că lui îi place să te-nvețe. A fost foarte sincer cu mine, mi-a spus cât de bine se simte în compania ta.

Izbuti să chicotească scurt, cu căldură.

– Știi, băiatul e îndrăgostit de tine.

Ea îl surprinse. Nu încercă să se prefacă.

– Știu. E un băiat dulce și se poartă frumos. Acum înțeleg de ce ții tu atât de mult la el. Mi-a oferit un dar pe care-l voi păstra tot restul vieții.

– Ei, sper că i-ai mulțumit așa cum se cuvine.

Kennit nu-și dorea decât să doarmă. Dar discuția era prea tentantă, nu-i putea rezista. Se părea că planul lui poate da roade. Etta spusese că e un băiat

dulce. Şi văzuse cum o urmărea Wintrow pe ea cu privirea pe punte. Oare îşi urmaseră deja imboldul? Oare Etta purta deja un moştenitor al corabiei lui vii? Îşi lăsă mâna să alunece pe braţul ei ca într-o mângâiere, apoi îi puse palma deschisă pe pântec. Mica ţeastă încă îi mai ieşea din buric. E nevoie de timp, îşi spuse, alungându-şi dezamăgirea. Aşa ceva nu se face cât ai clipi. Dacă îi ţinea destul de mult unul lângă altul, aveau să se împreuneze. În copilăria lui, aşa se întâmplase întotdeauna cu porumbeii, caprele şi porcii familiei.

– Adevărul e că nu ştiu cum să-i mulţumesc, mărturisi Etta şovăind.

Pentru Kennit, răspunsul era evident, dar se feri să i-l dea fără ocolişuri.

– Cred că băiatul se simte singur. Arată-i că ai ajuns să ţii la el, că savurezi timpul petrecut alături de el. O să-i facă plăcere. Gândeşte-te la ceva ştiut de tine, care i-ar putea fi de folos, şi învaţă-l. Mie mi se pare că ar fi corect.

Aşa. Oare sugestia era prea vagă ca s-o priceapă?

– Ştiu atât de puţine lucruri, se bâlbâi ea peste câteva clipe. Ce-ar putea să-nveţe Wintrow de la cineva ca mine?

Kennit oftă şi făcu încă o încercare. Cu delicateţe, îşi reaminti. Cu delicateţe.

– Oh, sunt sigur că ştii mai multe decât el despre lume. Băiatul şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii într-o mănăstire. Poate că ştie multe din domeniul literelor şi dintr-al artelor, dar e dureros de neştiutor în privinţa unor deprinderi mai lumeşti. Tu te afli în situaţia opusă. Arată-i ce te-a învăţat pe tine viaţa. Învaţă-l să fie bărbat. N-ar putea găsi niciun profesor mai bun.

O mângâie, plimbându-şi mâna pe întregul ei trup.

Ea păstră tăcerea. Aproape c-o auzea respirând.

– Mi-ar plăcea să-i dau… Kennit, te superi foarte tare dacă-i dau ceva de-al tău? Ceva din încărcătura corabiei tale?

Nu la asta se gândise el, dar Etta o pornise pe calea cea bună. Cine ştia cu ce s-ar fi putut încheia oferirea darurilor, odată începută?

– Nu sta pe gânduri, o încurajă. După cum ştii, eu ţin foarte mult la băiat. Nu mă deranjează să-mpart cu el ceea ce-mi aparţine.

*

Wintrow se trezi când se deschise uşa. Cineva intră fără zgomot în cabina lui şi închise uşa tot aşa. Preţ de o clipă, încremeni de spaimă. Dormea mai bine de când dispăruse Sa'Adar, dar se temuse întotdeauna că vreunul dintre foşti sclavi l-ar fi putut considera vinovat de moartea conducătorului lor. Îşi ţinu răsuflarea. Încercă să-şi schimbe pe neauzite poziţia în pat. Poate avea şanse să scape dacă prima lovitură nu-l nimerea. Cel care intrase traversă cabina către mica lui masă de lucru şi puse ceva pe ea.

– Ştiu că eşti treaz, spuse încet Etta. Te-am auzit oprindu-ţi răsuflarea. Ridică-te şi aprinde o lumină.

– Nu e dimineaţă, protestă el, nedumerit. Ce cauţi aici?

– Am observat, ripostă ea în glumă. Am venit să te-nvăţ ceva. E mai bine să-nveţi unele lucruri fără martori. Noaptea pare cel mai potrivit moment pentru lecţiile pe care vreau să ţi le dau.

El căută pe bâjbâite o lumânare, apoi ieşi pe coridor s-o aprindă de la mica lampă care ardea acolo. Reveni în cabină, închise uşa şi puse lumânarea în sfeşnic. Când se întoarse spre Etta, se strădui din greu să nu icnească de uimire. Ea purta pantaloni mulaţi şi o jiletcă strâmtă. Nu mai văzuse niciodată forme femeieşti atât de ţipător conturate. Ea nu-i luă în seamă privirea. În schimb, se învârti încet în jurul lui. Ochii ei îl măsurară din creştet până în tălpi, evaluându-l. În timp ce-l cântărea cu francheţe, Wintrow îşi simţi obrajii arzând. Ea pufni uşor, nemulţumită.

– Ei, e clar că ai muncit din greu, dar nu îndeajuns. Totuşi eşti mlădios şi iute-n mişcări. Am remarcat. Şi, în jocul ăsta, sunt calităţi care au mai multe de spus decât muşchii şi masivitatea.

El o privi clipind nedumerit.

– Tot nu pricep despre ce e vorba.

– Kennit mi-a dat ideea. I-am spus că mă simt datoare, fiindcă m-ai învăţat să citesc. A spus c-ar trebui să-ţi ofer ceva în schimb, să te învăţ ceva la care mă pricep. Ceva care ţine de cunoştinţele mele lumeşti, cum le-a zis el. Am venit s-o fac. Scoate-ţi cămaşa.

Wintrow se supuse cu mișcări lente. Refuză să se gândească la ceea ce face sau să se întrebe ce are ea de gând.

Etta zâmbi cu tristețe.

– Ești dulce și catifelat ca o fetiță. Încă n-ai niciun fir de păr pe piept. Mi-ar fi plăcut să ai ceva mai mulți mușchi, dar vor apărea cu timpul.

Se întoarse lângă masa lui de lucru și descuie cutia plată pe care o adusese.

– E mai bine să-nveți unele lucruri fără martori, repetă ea, în timp ce o deschidea. Abilitățile unui bărbat se numără printre ele. Dacă ți-aș da lecții în văzul tuturor, echipajul ar râde de tine. Așa o să poți pretinde că e ceva pe care l-ai știut dintotdeauna.

Când se întoarse din nou spre el, ținea câte un pumnal în fiecare mână.

– Uite, astea sunt pentru tine. Kennit a spus că pot să ți le dau. Ar trebui să-ncepi să porți unul prins de centură când coborâm în porturi. După o vreme, să-l porți tot timpul și să dormi cu el sub pernă. Dar mai întâi trebuie să-nveți să-l folosești.

Îi aruncă unul, pe neașteptate. Era o aruncare după toate regulile, arma veni spre el cu mânerul înainte. O prinse cu stângăcie și nicidecum ferm. Lama îi pișcă degetul mare. Ea râse de țipătul lui.

– Primele picături de sânge sunt din lovitura mea!

În ochi îi apăru un licăr amenințător.

– Ține-l bine în mână și pregătește-te. Te învăț să lupți.

– Nu vreau să-nvăț să lupt, protestă el cu stupoare.

Se trase înapoi.

– Nu vreau să te rănesc.

Ea zâmbi larg, veselă.

– Sunt foarte sigură că n-o să se-ntâmple. Oricum, nu-ți face griji pentru asta.

Se aplecase, luând poziție de luptă, cu pumnalul pregătit de atac. Se legănă cu grație, trecându-și arma dintr-o mână în alta aproape mai repede decât o putea urmări Wintrow cu privirea. Se avântă spre el pe neașteptate, amenințătoare ca o tigroaică, cu pumnalul deschizându-i drumul.

– Împiedică-mă să te rănesc, nu urmări nimic altceva. Asta e întotdeauna

prima lecţie.

2 În limba engleză, *askew* înseamnă „strâmb“, „pieziş“. (n. tr.)

28

PLECAREA LUI *PARAGON*

– Aş vrea să fi avut timp pentru mai multe ieşiri de probă în larg.

Amber îi aruncă Altheei o privire plictisită.

– Nu e timp. Nu sunt bani. După fiecare probă, doi-trei năieri părăsesc corabia. Dacă mai ieşim de câteva ori de probă în larg, rămânem fără echipaj.

Tăcu şi se uită pieziş la Althea.

– E a cincea sau a şasea oară când discutăm despre asta?

– A douăzeci şi şaptea, după numărătoarea mea, interveni Brashen, strecurându-se între ele.

Cele două femei se traseră de o parte şi de alta ca să-i facă loc lângă balustrada de la pupă. El li se alătură, îndreptându-şi privirea către largul mării, dincolo de gura portului Bingtown. Râse scurt.

– Obişnuieşte-te, Amber. Năierii poartă mereu aceleaşi discuţii. Principalele subiecte: mâncarea proastă, căpitanul tâmpit şi secundul părtinitor.

– Ai uitat vremea împuţită şi corabia nesupusă, completă Althea.

Amber ridică din umeri.

– Trebuie să mă obişnuiesc cu multe. Au trecut o grămadă de ani de când n-am mai făcut o călătorie lungă pe mare. În tinereţe am fost un năier mizerabil. Sper că, locuind aici, în port, la bordul corabiei, mi-am învăţat pântecul cu o punte care se clatină.

Althea şi Brashen zâmbiră amândoi cu gura până la urechi.

– Nu s-a învăţat, crede-mă, o preveni Brashen. O să mă străduiesc să nu-ţi cer prea mult în primele câteva zile. Dar, dacă o să am nevoie de tine, şi chiar

o să am, va trebui să te târăşti şi să faci tot ce-ţi stă în puteri între două drumuri către copastie.

– Cu adevărat încurajator! îi mulţumi Amber.

Între ei se lăsă tăcerea. În ciuda glumelor, fiecare cugeta la ceea ce îi aştepta în ziua aceea, având propriile îndoieli. Fără ştirea echipajului plătit, sub punte stăteau ascunşi şapte sclavi care se hotărâseră să se folosească de prilej ca să-nceapă o nouă viaţă. Althea se străduia să nu se gândească la ei. Riscul nu era numai al lor. Dacă îi descoperea cineva înainte de a ieşi din port, cine putea şti care ar fi fost urmările? Althea nu ştia nici cum o să reacţioneze echipajul plătit la apariţia năierilor în plus. Spera că oamenii se vor simţi uşuraţi descoperind că numărul celor care pun osul la muncă e mai mare. Probabil că unii aveau să se încaiere pentru poziţiile dominante în echipaj şi pentru locurile de dormit, dar asta se întâmpla pe orice corabie. Răsuflă adânc şi-şi spuse că totul avea să fie bine. Dar continua să-i fie milă de oamenii îngrămădiţi sub punte. Pentru ei, aşteptarea era probabil un chin.

Aveau să iasă în larg imediat ce se lumina de ziuă. Althea aproape că ar fi preferat să părăsească imediat portul. Dar plecarea fără zarvă, pe întuneric, ar fi fost de rău augur. Era mai bine să aştepte şi să îndure cuvintele de rămas-bun şi urările de bine ale celor veniţi să-i conducă. Era mai bine şi să plece pe lumină, înaintând iute cu briza dimineţii în pânze.

– El ce face? întrebă Brashen.

Avea privirea pierdută în depărtare.

– E neliniştit. Şi entuziasmat. Nerăbdător, dar şi speriat de moarte. Lipsa vederii lui…

– Ştiu, o întrerupse Brashen, cu bruscheţe. Dar o suportă de ani de-a rândul. Orb şi răsturnat, a fost în stare să se-ntoarcă în Bingtown. N-avem timp pentru experimente riscante de sculptare a lemnului-vrăjitor. Va trebui să se-ncreadă în noi. S-a străduit atât de mult să se schimbe în bine, încât nu vreau să risc modificându-i în vreun fel starea. Dacă încerci şi nu izbuteşti, ei bine…

Brashen clătină din cap.

– Cred că e de preferat să navigheze aşa cum e acum. Cred că suportă mai

degrabă o lipsă a vederii pe care a acceptat-o deja decât o mare dezamăgire.

– Ba nu, n-a acceptat-o niciodată, începu Amber cu convingere.

– Patruzeci şi două, o întrerupse Althea.

Ea oftă, dar reuşi să zâmbească.

– Am mai purtat discuţia asta de cel puţin patruzeci şi două de ori.

Amber încuviinţă dând din cap. Apoi schimbă vorba:

– Lavoy.

Brashen mormăi, apoi râse.

– L-am lăsat să-şi petreacă ultima noapte în oraş. O să fie pe punte la timp. Garantez. O să fie mahmur şi o să se răzbune pe năieri. E o tradiţie, ei se aşteaptă la aşa ceva. Îi va pune să muncească din greu şi ei îi vor purta pică. E o altă tradiţie. Lavoy e cel mai bun secund pe care-l puteam găsi.

Althea îşi muşcă limba cu hotărâre. Nu mai ştia de câte ori se contraziseseră pe tema asta. În plus, dacă redeschidea vorba, Brashen avea probabil s-o facă să admită că Lavoy nu e chiar atât de nepotrivit cum se aşteptase ea. Avea în el o urmă de onestitate. Nu te puteai bizui pe asta, dar, când ieşea la suprafaţă, se lăsa condus de ea. Avea să fie un tiran. Althea ştia asta. La fel şi Brashen. Atât timp cât nu întrecea măsura, un tiran era omul potrivit pentru un echipaj ca al lor.

Ieşirile de probă în larg dezvăluiseră toate punctele slabe ale echipajului. Althea ştia acum cine nu vrea să urce pe greement şi cine nu e în stare. Unii erau leneşi, alţii proşti şi alţii vicleni, hotărâţi să se ferească de muncă ori de câte ori se poate. Era convinsă că tatăl ei s-ar fi descotorosit de toţi. Când i se plânsese lui Brashen, el îi spusese că-l poate înlocui pe oricare cu un năier mai bun. Nu trebuia decât să găsească oameni pe placul ei şi să-i ia în echipaj plătindu-i atât cât îşi putea permite.

Asta pusese capăt discuţiei.

– Aş vrea să fim deja în larg, spuse încet Brashen.

– Şi eu, se declară Althea de acord.

Totuşi asta o speria deopotrivă. Probele nu le dezvăluiseră doar slăbiciunile echipajului. Acum ştia că *Paragon* e mult mai vulnerabil decât îl crezuse. Era într-adevăr o corabie rezistentă, foarte bine construită. Odată ce Brashen

pusese balastul aşa cum crezuse el de cuviinţă, *Paragon* începuse să navigheze foarte bine, dar nu ca o corabie vie. Althea putea să se împace cu asta atâta vreme cât nu li se punea împotrivă oamenilor care îl manevrau. Pentru ea, cel mai greu de îndurat erau chinuirile lui, care săreau în ochi. Ori de câte ori Brashen cerea o schimbare a cursului, galionul tresărea. Mâinile i se dezlipeau de pe braţele încrucişate, tremurând în faţa lui. Şi le aducea la loc aproape imediat, apăsându-şi-le pe piept. Îşi ţinea fălcile strâns încleştate, dar clocotul spaimei i se simţea în întreaga corabie. În jurul ei, Althea vedea cum tot echipajul o simte. Oamenii se uitau unul la altul, îşi ridicau privirile spre vele şi scrutau întinderea apei, încercând să descopere ce îi neliniştește. Erau prea noi pe corabie ca să-şi dea seama că frica ei e molipsitoare. Şi de asta era mai uşor să fie cuprinşi de panică. Aveau să se înveţe, se asigură ea. Cu timpul, aveau să se înveţe.

*

Trăsura Negustorului Restart fusese reparată. Fusese curăţată tapiseria. Portierele se deschideau şi se închideau aşa cum trebuie, arcurile nu gemură alarmant când Malta se urcă şi, când se puseră caii în mişcare, zdruncinătura nu-i făcu dinţii să clănţăne. În timp ce îşi croia drum prin vânzoleala străzilor din Bingtown, prin fereastră pătrundea briza. Cu toate astea, nu se putea convinge că nu miroase a porc mort. Îşi tamponă faţa cu batista ei parfumată.

– Te simţi bine, draga mea? o întrebă mama ei pentru a zecea oară.

– Foarte bine. Am avut un somn agitat azi-noapte.

Se întoarse să se uite pe geam şi aşteptă replica mamei sale.

– Ei, e firesc să fii emoţionată. Corabia noastră pleacă azi, iar până la bal n-au mai rămas decât opt zile.

– Cât se poate de firesc! o susţinu Davad Restart din toată inima.

Îşi roti privirea, zâmbindu-le tuturor cu ardoare.

– O să vezi, draga mea. Asta o să ne schimbe tuturor norocul în bine.

– Sunt singură că-l va schimba, încuviinţă Ronica, dar Maltei cuvintele îi sunară de parcă bunica ei s-ar fi rugat să fie într-adevăr aşa.

– Și iată-ne ajunși! strigă Davad, entuziasmat, de parcă nimeni altcineva n-ar fi băgat de seamă.

Trăsura se opri lin.

– Nu, staţi liniştite, staţi liniştite, le spuse el, când Keffria întinse mâna spre portieră. O deschide vizitiul.

Sclavul veni într-adevăr, deschise portiera şi le ajută să coboare. Mai întâi Ronica şi apoi Keffria îi mulţumiră, iar el păru stânjenit. Se uită la Davad ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l ocărască, dar negustorul era prea ocupat să-şi îndrepte haina. Malta se încruntă o clipă. Davad fie că prosperase în ultima vreme, fie că, pur şi simplu, se hotărâse să fie mai generos cu banii. Trăsura reparată, vizitiul bine şcolit, hainele noi… se pregătea pentru ceva. Îşi propuse să-l urmărească de acum încolo cu mai multă atenţie. Oricât de prostește s-ar fi purtat în societate, avea un nas foarte fin când era vorba să adulmece câştiguri. Poate că putea cumva întoarce în avantajul familiei ei ceea ce făcea el.

Davad îi oferi Ronicăi braţul. Ea îl acceptă. Se îmbrăcaseră toate în cele mai bune haine de vară. Bunica ei insistase.

– Azi nu ne putem îngădui să părem nişte sărăntoace, spusese cumva cu înverşunare.

Aşa că recuperaseră materiale din rochiile vechi, le spălaseră, le întorseseră pe dos, le călcaseră şi făcuseră rochii noi pentru toate trei. Rache începea să devină o croitoreasă de prima mână. Malta trebuia să admită că are ochiul format, că remarcă toate noutăţile la modă de pe străzile Bingtownului. În ziua aceea erau aproape elegante, dacă nu luai în seamă umbrelele de soare din anul trecut. Până şi Selden era îmbrăcat aşa cum se cuvenea, cu pantaloni albaştri şi cămaşă albă. Se trăgea din nou de guler. Malta se încruntă la el, severă, şi clătină din cap.

– Un mic negustor cuviincios nu se joacă niciodată cu gulerul său, îi spuse.

Băiatul îşi lăsă mâna în jos, dar se strâmbă la ea.

– Dacă sunt un mic negustor cuviincios mă sufoc, ripostă el tăios.

– Deprinde-te cu asta, îl sfătui ea şi îl luă de mână.

Ziua era călduroasă, briza, înviorătoare, iar portul, la fel de animat ca

întotdeauna. Mama ei mergea în spatele bunicii, iar ea şi Selden o urmau îndeaproape. Nu putea catadicsi să le dea atenţie năierilor care întorceau capul ca s-o urmărească din priviri, dar se simţea măgulită. Câţiva schimbară între ei comentarii admirative, deşi indecente. Ea continuă să meargă cu capul sus, fără să-şi schimbe ritmul paşilor. Îşi dori brusc şi intens să fi fost o fată de pe Cele Trei Corăbii. Le-ar fi făcut cu ochiul şi le-ar fi răspuns, flirtând, şi nimeni nu s-ar fi gândit că nu face o partidă bună dacă ar fi fost atrasă de un năier tânăr şi viguros. Dacă urma să ducă un trai la fel de sărăcăcios asemenea unei fete de pescar, de ce nu putea fi tot atât de liberă în purtări ca una dintre ele?

Bunica ei îşi încetini paşii când ajunseră la Digul din Miazănoapte. Pe drumul lor de-a lungul docurilor, salută toate corăbiile vii, spunându-le pe nume. Absolut toate îi răspunseră la salut şi adăugară urări de bine pentru călătoria lui *Paragon*. Cuvintele unora erau rostite doar din politeţe, dar Malta avu impresia că altele sunt spuse cu o căldură sinceră. Ronica Vestrit îi mulţumi fiecărei corăbii înainte de a-şi continua drumul.

Când ajunseră în sfârşit la *Paragon*, pe Malta o surprinse năvala propriilor sentimente. Iat-o, era acolo – corabia oarbă, corabia nebună pe care familia ei o curăţase şi o repusese pe apă cu atât de multe eforturi. Se legăna uşor lângă doc. Alama îi strălucea, lemnul îi lucea. Părea nouă. Îşi ţinea capul sus şi braţele încrucişate pe pieptul musculos. Sub ochii crăpaţi, îşi ţinea fălcile încleştate şi bărbia împinsă înainte. Nu semăna cu epava putredă pe care-o văzuse pe plaja de sub stânci. Mâna mică a lui Selden o strânse pe a ei, mai tare.

Bunica ei se opri şi se uită la galion. Îşi ridică vocea.

– Bună ziua, *Paragon*. E o zi minunată pentru plecarea în călătorie.

– Bună ziua, doamnă Vestrit.

Un surâs despică barba galionului.

– Sunt orb, nu surd. Nu e nevoie să ţipi.

– *Paragon*! îl dojeni Brashen.

Apăruse pe neaşteptate pe puntea proră. Althea venea în grabă către ele pe doc.

– E în ordine, căpitane Trell. Corabia are dreptate.

Ronica Vestrit nu voia să se simtă ofensată.

– Dar trebuie să repet că ziua e minunată pentru plecarea în călătorie.

Urmă un schimb de amabilități între Brashen, corabie și bunica Maltei. Ea nu-i dădu prea multă atenție. Se bucura că *Paragon* nici nu se vaietă, nici nu aiurează. Se temuse c-o să fie într-una dintre crizele lui de nebunie, când zbiera și arunca în toate părțile cu diverse obiecte. Îl găsise așa o dată, când se aventurase pe plajă, să vadă cum merg reparațiile. O speriase atât de tare, încât făcuse imediat stânga-împrejur și se întorsese acasă.

Își îndreptă atenția mai ales către mătușa ei Althea și Brashen. Încă se mai gândea că e ceva între ei, dar acum nu observă nimic care să-i întărească bănuielile. În ziua aceea, Brashen era, în toată puterea cuvântului, căpitanul Trell. Era îmbrăcat curat și îngrijit, cu cămașa albă și pantalonii de un albastru-închis călcați cu minuțiozitate. De aceeași culoare cu pantalonii, haina îi dădea un aer demn. Erau hainele bunicului ei, ajustate pe măsura lui Brashen. Malta se întrebă dacă el știe asta, dacă nu se simte ciudat purtând vechiturile rămase de la fostul său căpitan. Althea era îmbrăcată neobișnuit de ceremonios. Își pusese o bluză albă și o fustă despicată, de aceeași culoare cu vesta. Purta chiar și pantofi. Malta bănuia că, deși e al doilea secund, mătușa ei o să-și pună haine bărbătești imediat ce o să fie cu putință. Althea avea cu siguranță ceva bizar.

Amber, prietena ei, părea să fi gândit că, dacă lumea tot o să se holbeze la ea, măcar să aibă într-adevăr de ce. Era îmbrăcată ca un năier de rând, dar cu toți nasturii pantalonilor și ai cămășii din lemn sculptat. Hainele nu o avantajau, îi scoteau în evidență silueta uscățivă, cu piept plat și șolduri înguste. Purta și o vestă strâmtă, încheiată cu șireturi și împodobită cu fluturi stranii, brodați. Singura parte pe care Malta o găsea întru totul atrăgătoare era coloritul ei. Pielea și părul ei aveau culoarea lemnului gălbui și ochii erau de o nuanță aproape identică. Își strânsese părul lung într-o coadă împletită, ridicată și prinsă cu agrafe. „Străină“ era singurul cuvânt care i se potrivea. Nici măcar cerceii ei nu se potriveau unul cu celălalt.

– Bun venit la bord, spuse Brashen.

Ceilalţi începuseră să urce pe pasarelă. El coborâse ca să-i întâmpine şi acum o invita pe Malta pe corabie oferindu-i braţul. Nu cu mult timp în urmă, s-ar fi simţit năucită şi flatată. Brashen era destul de chipeş şi avea un aer de neobrăzare provocator. Dar acea parte a ei părea să fi dispărut, veştejită de temeri şi de vise.

După ce ajunseră la bord, Althea îi călăuzi, arătându-le ce se făcuse pe corabie. Pentru Malta, nimic din ce vedea nu însemna mare lucru, dar îşi păstra o expresie politicoasă, mimând interesul. Ocupaţi cu ultimele pregătiri dinaintea plecării, năierii li se fereau din drum, dar se uitau după ea îndelung. Aveau priviri prea îndrăzneţe şi purtări prea grosolane ca să se simtă flatată. Se întrebă cum o să se descurce mătuşa Althea în mijlocul lor, în multele săptămâni pe mare care o aşteptau. Poate că ei îi plăcea, se gândi cu groază. Îşi urmă bunica şi mama într-un tur lent al punţii de sus, simţindu-se departe de tot ce vedea.

Brashen stătea în capătul de sus al pasarelei, unde începeau să se adune cei dornici să le ureze drum bun. Era mulţumitor să vezi că negustorii din Bingtown îi susţin măcar aşa. Veniseră mai ales membrii familiilor cu corăbii vii. Poate erau singurii în stare să înţeleagă prin ce clipe grele trece familia ei. Îmbrăcămintea unora spunea că plănuiseră să ajungă acolo. Alţi erau căpitani ai corăbiilor vii din port sau oameni din echipajele lor. Malta decise că, pentru o aventură ca a lor, numărul celor de faţă e considerabil. Câţiva se opreau chiar şi numai să-i adreseze câteva cuvinte lui Davad. Negustorul preferase, cu chibzuinţă, să stea lângă Brashen, unde toată lumea care urca la bord trebuia să-l salute şi pe el. Malta presupunea că, fiind mijlocitorul vânzării lui *Paragon*, în ochii Negustorilor Vechi îşi refăcuse întru câtva reputaţia. Dar saluturile erau scurte şi reci. Iar el radia, părând să nu-şi dea seama. Malta avea grijă să stea destul de departe ca să nu-l poată auzi şi să nu-i întâlnească privirea. Omul ăla era o scârnăvie.

– Vii, Malta? o întrebă mătuşa ei, zâmbindu-i.

Îi făcu semn că părăseau puntea proră ca să viziteze restul corabiei. Malta n-avea niciun chef să vadă calele sau cabinele urât mirositoare.

– Cred c-o să rămân aici, se aventură să răspundă. Ziua e prea frumoasă ca

să cobor sub punte.

– Ei bine, eu merg, dădu de veste Selden, curajos, smulgându-şi mâna dintr-a ei.

O clipă, Althea păru încurcată. Se uită la năierii din apropiere. Era clar, nu credea că e bine să-şi lase nepoata singură cu ei. Pe urmă privirea i se limpezi brusc şi dădu din cap.

– Poţi rămâne aici, firește.

Malta se uită peste umăr. Amber era în spatele ei, sprijinită de copastie, lângă galion. Ea şi Althea se înţeleseră cumva printr-un semn. Mătuşa ei ştia acum că ea o să fie în siguranţă. Interesant.

Şi era interesant şi să rămână alături de un personaj atât de misterios şi de scandalos ca străina făuritoare de mărgele.

– Ai grijă cum te porţi, Malta, îşi atenționă Keffria fiica, îngrijorată, dar, împreună cu bunica, o urmă pe Althea.

Imediat ce părăsiră puntea, Malta îşi îndreptă atenţia către Amber. Îşi puse pe buze un zâmbet curtenitor şi îi întinse mâna.

– Să ai parte numai de bine în această călătorie, doamnă Amber.

Femeia păru să se amuze, distantă.

– Mulţumesc, domniţă Vestrit.

Îşi înclină foarte uşor capul, dar gestul era la fel de curtenitor ca o plecăciune. Îi atinse scurt mâna cu vârfurile degetelor ei înmănuşate. Malta simţi un mic fior urcându-i în susul braţului. Femeia aia era atât de stranie. Îşi îndreptă privirea către mare. Malta se întrebă dacă încerca să pună capăt discuţiei. Şi refuză s-o abandoneze.

– Cred că vremea frumoasă e un început de bun augur.

– Da. Este, într-adevăr.

Tonul lui Amber era politicos.

– Iar corabia pare în stare foarte bună.

– Mă aventurez să fiu de acord şi cu asta.

– Echipajul pare bine ales şi pregătit de plecare.

– Căpitanul Trell şi-a instruit toţi oamenii atât cât i-a îngăduit-o timpul.

– Totul promite într-adevăr să meargă bine.

Malta se sătură brusc de jocul ăsta.

– Crezi că aveţi vreo şansă de izbândă? întrebă de-a dreptul.

Trebuia să ştie. Toată povestea era doar o acţiune fantezistă, menită să arate că familiei ei îi pasă de soarta *Vivaciei* şi de cea a echipajului sau era cu adevărat posibil să-i fie salvat tatăl?

– Există întotdeauna o şansă să se întâmple orice, răspunse Amber.

Glasul îi devenise brusc serios. Se întoarse din nou spre Malta. Intensitatea compătimirii ei o mistuia.

– Iar când cineva trece la fapte pentru a face să se întâmple ceva anume, şansele uneori cresc. Mulţi oameni au trecut la fapte ca să-ţi salveze corabia familiei, tatăl şi fratele, Malta.

Când Amber îi rosti numele, ea nu avu de ales, se simţi nevoită să o privească în ochii. Erau stranii, iar asta nu ţinea doar de culoare. Dar, cumva, n-avea importanţă. Simţea cuvintele străinei venind către ea.

– Singurul nostru ţel e să-i salvăm. Nu-ţi pot făgădui că o să izbutim, dar ne vom strădui din toate puterile.

– Nu ştiu dacă vorbele tale mă fac să mă simt mai bine sau mai rău.

– Vreau să spun că tu ai făcut tot ce puteai face. Mulţumeşte-te cu asta. Ai o inimă tânără, sălbatică; în clipa asta, e ca o pasăre în colivie, se izbeşte de gratii. Dacă te zbaţi mai mult, o să te răneşti mai tare. Aşteaptă. Ai răbdare. O să vină un timp când vei putea să zbori. Iar când va veni, va trebui să fii puternică, nu însângerată şi slăbită.

Amber făcu brusc ochii mai mari.

– Fereşte-te de oricine pretinde că aripile tale îi aparţin. Fereşte-te de oricine te face să te îndoieşti de propriile puteri. Nemulţumirea ta îşi are rădăcinile în destinul tău, Malta. O viaţă măruntă n-o să te mulţumească niciodată.

Malta îşi încrucişă braţele pe piept şi se trase cu un pas înapoi. Clătină din cap.

– Ai vorbit ca o prezicătoare, spuse, iar râsul desprins de pe buzele ei se frânse în aerul verii. Cum ai făcut să-mi bată inima!

Încercă să râdă din nou, desconsiderând ce auzise, ca pe o simplă gafă a

unei străine.

– Mi se întâmplă uneori, recunoscu Amber.

La rândul ei, şi ea îşi feri privirea de cea a Maltei. Părea stânjenită.

– Uneori mi se întâmplă. Însă o prezicătoare nu făureşte viitorul. Fiecare şi-l face singur.

– Cum anume?

Malta avu senzaţia că ajunsese cumva să domine conversaţia. Când Amber se întoarse şi îi întâlni ochii, senzaţia se spulberă.

– Îţi dobândeşti viitorul, Malta Vestrit.

Făuritoarea de mărgele o privi pieziş.

– Ce-ţi datorează ţie ziua de mâine?

– Ce-mi datorează mie ziua de mâine? repetă Malta, nedumerită.

– Ziua de mâine îţi e datoare cu suma zilelor tale de ieri. Cu nimic mai mult.

Amber se uită din nou către mare.

– Şi cu nimic mai puţin. Uneori, oamenii şi-ar dori ca ziua de mâine să nu-şi plătească datoria în întregime.

Malta simţi brusc că trebuie să schimbe vorba. Se apropie de copastie şi se sprijini de ea ca să se uite la *Paragon*.

– Corabia noastră e tare chipeşă astăzi! îl complimentă ea cu nesăbuinţă. Eşti absolut strălucitor, *Paragon*! Cât de entuziasmat trebuie să fii!

La fel de brusc cum atacă un şarpe, galionul îşi răsuci capul, înălţându-şi faţa către ea. Asta era partea lui înfiorătoare. Spaţiul mutilat dintre frunte şi nas o îngheţă cu privirea sa sfărâmată. Restul feţei avea o culoare atât de naturală, însă locul ciopârţit era lemn argintiu, spintecat. Limba Maltei se lipi de cerul gurii. Îşi încleştă mâinile de balustradă ca să nu se prăbuşească. Gura lui *Paragon* se deschise într-un zâmbet larg şi alb. Era strâmbătura unui nebun.

– Prea târziu pentru ea, şopti.

Malta nu-şi dădu seama dacă vorbeşte cu ea sau despre ea.

– Prea târziu pentru ea. Deasupra ei atârnă aripi largi. Se ghemuieşte ca un şoarece în umbra bufniţei ce se pogoară. Mica ei inimă bate să-i spargă

pieptul. Vezi cum tremură. Dar e prea târziu. Prea târziu. Ea o vede pe ea. Cunoaşte-mă şi pe mine!

Îşi azvârli capul pe spate. Izbucni într-un râs tunător.

– Am fost rege!

Paragon triumfa, uluitor.

– Am stăpânit trei regate. Dar voi aţi făcut asta din mine. O coajă, o jucărie, un sclav!

Din înaltul cerului încă albastru, o izbi un trăsnet. Se prăbuşi într-o vâltoare neagră, care vuia. Se rostogoli, mută, prin nesfârşitul spaţiu întunecat. Pe urmă, de niciunde, apăru o străfulgerare aurie. Era o formă prea mare ca s-o poată vedea în întregime. Într-o clipă, ajunse atât de aproape, încât n-o mai văzu deloc. Gheare imense o prinseră, înfăşurându-i-se în jurul pieptului şi al mijlocului. O strânseră, lăsând-o fără aer. Încercă să tragă cu degetele de ele, dar erau apărate de solzi parcă metalici. Nu izbutea să le desfacă, slăbind strânsoarea ca să poată respira. Nu voia nici să-şi găsească moartea căzând, dacă i-ar fi dat drumul.

Alege-ţi o moarte, şopti dragonul. *Asta-i tot ce ţi-a mai rămas, frumusețe mică. Alegerea morţii tale.*

Nu! E a mea, a mea! Dă-i drumul!

Prada îi aparţine celui care o înşfacă primul!

Tu ai murit. Eu încă mai am o şansă la viață. N-o să-ngădui să-mi fie smulsă!

Argintiul irizat se izbi brusc de auriu. Munţii se ciocniră şi se luptară ca s-o ia în posesie. Ghearele se strânseră, tăind-o în două.

O omor înainte de a te lăsa s-o iei!

Malta nu mai avea suflare, nu putea să ţipe. Din ea nu mai rămăsese aproape nimic. Cei doi erau imenşi; ea n-avea loc să existe în lumea lor. Urma să se stingă ca o scânteie muribundă.

Cineva vorbi în locul ei.

Malta e reală. Malta există. Malta e aici.

Straturile care o alcătuiau i se adăugară rând pe rând, aşa cum se înfăşoară aţa pe un ghem. Cineva o ţinea, ferind-o de vârtejul forţelor care încercau s-o

sfâșie. Era ca și cum s-ar fi aflat în căușul unor mâini calde. Se încolăci mai strâns în ea însăși, rezistând. În cele din urmă, izbuti să vorbească.

– Eu sunt Malta.

*

– Bineînțeles că tu ești.

Keffria rosti cuvintele pe un ton liniștitor, străduindu-se să-și păstreze calmul în ciuda panicii. Fiica ei era palidă ca moartea. Prin ochii mijiți nu se vedea decât alb. Când auziseră zgomot pe punte și se grăbiseră să urce înapoi, nu se gândise nici măcar o clipă că putea fi vorba despre Malta. Fata căzuse, zăcea pe jumătate în brațele făuritoarei de mărgele, cu capul susținut de o mână a ei. Corabia se legăna. O mișca galionul, cu capul în palme, parcă plângând.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, se smiorcăia întruna.

– Taci, o auzi Keffria pe Amber spunându-i, iritată. N-ai făcut nimic. Taci odată.

Pe urmă, când dădură buzna prin cercul de năieri care se holbau, Keffria o văzu pe Amber ridicându-și privirea și vorbindu-i Altheei.

– Ajută-mă s-o iau de pe corabie. Imediat.

Ceva din glasul străinei interzicea orice împotrivire. Althea se aplecă și o săltă de pe punte pe nepoata ei, dar, o clipă mai târziu, Brashen apăru și o luă în brațele lui. Keffria întrezări mâinile deformate ale lui Amber înainte ca femeia să-și pună în grabă mănușile. Își ridică ochii și îi întâlni pe ai Keffriei. Privirea făuritoarei de mărgele o îngheță până în măduva oaselor.

– Ce s-a-ntâmplat cu fiica mea? întrebă Keffria.

– Nu știu. Ar trebui să te duci la ea.

Prima afirmație era cu siguranță o minciună, iar a doua, un adevăr gol-goluț. Keffria se grăbi pe urmele fiicei sale, iar Amber se întoarse din nou spre galion și îi vorbi cu voce joasă, apăsată. Corabia tăcu brusc și legănarea se domoli. Pe urmă Selden începu să plângă. Plângea din orice. Pentru un băiat, nu era bine să fie atât de sensibil – și cum se putea ea gândi la așa ceva

în astfel de clipe?

– Taci, Selden, se răsti la el. Vino cu mine!

Fiul ei o urmă plângând. Când ajunse pe doc, văzu că Brashen îşi întinsese haina şi o culcase pe Malta pe ea. Ronica îl luă în primire pe Selden, mângâindu-l şi liniştindu-l. Keffria se lăsă în jos, lângă fiica ei. Era groaznic, de foarte rău augur pentru lansarea corabiei şi atât de indecent să fie Malta întinsă acolo, leşinată, în faţa tuturor trecătorilor. Pe urmă fata gemu şi începu să murmure:

– Eu sunt Malta, eu sunt Malta.

– Da. Tu eşti Malta, o asigură Keffria. Eşti aici şi eşti în siguranţă, Malta.

Ca şi cum ar fi rostit o vrajă, fiica ei deschise brusc ochii. Se uită în jur năucită, apoi icni.

– Oh, ajută-mă să mă ridic! îşi rugă mama.

– Mai rămâi câteva clipe întinsă, o sfătui Brashen, dar ea se prinsese deja de braţul mamei sale şi se trăgea în sus.

Îşi masă ceafa, apoi se frecă la ochi.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

– Ai leşinat, îi răspunse Amber, care apăruse brusc la marginea grupului.

Se împingea ca să se-apropie de Malta şi îi întâlni privirea.

– Atâta tot. Bănuiesc că te-a ameţit jocul luminii pe apă. Ştii, se poate întâmpla, dacă te uiţi prea mult timp ţintă la mare.

– Am leşinat, încuviinţă Malta.

Se bătu nervoasă cu palma pe gât şi râse scurt, cu un aer uşuratic.

– Ce prostie din partea mea!

Cuvintele şi gesturile ei erau atât de false, încât Keffria nu credea că-i poate da cineva crezare. Însă Davad se grăbi să se-apropie, completând:

– Emoţiile zilei, fără îndoială. Şi ştim cu toţii că Malta simte din plin lipsa tatălui ei. Fără îndoială că lansarea corabiei care pleacă să-l salveze a copleşit-o pe biata copilă.

Malta îl fulgeră cu privirea.

– Fără îndoială, zise cu o voce subţire, veninoasă.

Până şi Davad, în ciuda obrazului său gros, păru să simtă împunsătura. Se

trase uşor înapoi şi îi aruncă o privire stranie.

– Am leşinat, repetă Malta. Vai de mine! Sper că n-am întârziat plecarea.

– Nu cu mult. Dar ai dreptate, trebuie să plecăm.

Brashen se întoarse cu spatele, dar, înainte de a apuca să dea vreo poruncă, Negustorul Ashe se apropie de el.

– Lasă-ţi oamenii să-şi cruţe puterile. Am venit să te remorchez cu bărcile de pe *Hoinarul Mării*.

– Lasă loc şi pentru una de pe *Seducătoarea*, strigă Negustorul Larfa.

În câteva clipe, o jumătate de duzină de proprietari de corăbii vii îşi oferiră serviciile. Keffria se ridică în picioare, întrebându-se dacă e o demonstraţie târzie de bunăvoinţă sau o dovadă că sunt din cale-afară de nerăbdători să-l vadă pe *Paragon* plecat din port. Se zvonise că alte câteva corăbii vii îl găsesc tulburător, dar nimeni nu fusese atât de grosolan, încât să-i conteste dreptul de a se afla acolo.

– Mulţumirile mele, domnilor, spuse Brashen, cu o voce atât de seacă, încât Keffria nu se îndoi că şi el îşi pune aceeaşi întrebare.

Nu se mai urcară la bord, ci îşi luară rămas-bun chiar acolo. Mama ei se dovedi mai sentimentală decât se aşteptase Keffria. O sfătui în repetate rânduri pe Althea să fie prudentă şi să facă tot ce poate ca să se-ntoarcă acasă cu bine. Althea se încruntă când Brashen făgădui c-o să se străduiască din toate puterile să vegheze asupra ei. Când îşi luă la rândul ei rămas-bun, îmbrăţişându-şi sora, Keffria nu-şi dori decât ca, între ele, lucrurile să fi stat altfel. Inima îi era atât de plină de sentimente care se băteau cap în cap, încât îşi găsi cu greu cuvintele potrivite.

Se simţi încă şi mai răvăşită după aceea, când o văzu pe Amber ţinând o mână a Maltei în mâinile ei înmănuşate.

– Ai mare grijă de tine, spunea străina, cu o privire mult prea vie.

– O să am, făgădui Malta.

Vorbeau de parcă fiica ei ar fi fost cea care pleca într-o călătorie în necunoscut. Keffria o urmări pe Amber cu privirea când se răsuci pe călcâie şi se întoarse pe corabie. Câteva clipe mai târziu, făuritoarea de mărgele apăru pe puntea proră, lângă galion. Se aplecă şi-i spuse ceva. Silueta

sculptată își lăsă mâinile să-i cadă de pe față. Își înălță capul, răsuflă umflându-și pieptul pe care își încrucișă apoi brațele, foarte strâns. Fălcile i se încleștară într-o expresie de o deplină hotărâre.

Parâmele erau dezlegate, se rosteau ultimele cuvinte de rămas-bun. Echipajele bărcilor de remorcare se aplecară asupra vâslelor și începură să-l îndepărteze pe *Paragon* de doc, scoțându-l în largul apelor portului. Althea și Brashen i se alăturară lui Amber pe puntea proră. Se aplecară pe rând ca să-i vorbească lui *Paragon*, dar, dacă el le răspunse în vreun fel, Keffria nu observă. Își luă privirea de la ei și o văzu pe Malta urmărind încordată corabia. Nu izbuti să-și dea seama dacă expresia de pe chipul fiicei sale trădează groaza sau dragostea. Și, își spuse, încruntându-se, că nici dacă se uită la galion sau la Amber.

Malta icni și Keffria își reîndreptă imediat privirea spre corabie. Bărcile își recuperau parâmele aruncate către ele. Brashen își flutura mâinile în semn de mulțumire și pe catarge începeau să înflorească pânzele. Cu toate că echipajul se agita, alergând în toate părțile, imaginea era cu adevărat plină de grație. Sub ochii Keffriei, galionul își desfăcu larg brațele, ca și cum ar fi îmbrățișat orizontul. Scoase un strigăt și o pală de vânt aduse cuvintele până la ele.

– Zbor din nou!

Era o sfidare încărcată de triumf la adresa lumii întregi. Vântul umflă pânzele și *Paragon* începu să se miște prin propriile puteri. Chiotul de pe punțile lui se auzi slab din depărtare. Keffria simți în ochi usturimea lacrimilor.

– Să vă dea Sa vânt bun, șopti Malta.

Keffria auzi vocea fiicei ei frângându-se.

– Să vă dea Sa vânt bun și să vă aducă înapoi acasă cu bine, spuse ea însăși cu glas puternic.

Vântul păru să-i ia rugăciunea cu sine.

29

TOATE DRUMURILE DUC LA BINGTOWN

Flota care îi însoţea se mărise. Serilla se gândea că ar fi fost interesant să ştie cum fusese aranjată întâlnirea cu celelalte corăbii. De când fusese plănuit totul? Ştia cineva din Jamaillia ce demonstraţie de forţă o să fie sosirea Satrapului în Bingtown? Acum era aproape sigură că Satrapul o să fie sacrificat ca să existe o justificare a atacului chalcedenilor asupra Bingtownului. Ţinea descoperirea asta pentru sine ca pe o pepită de aur. Cea mai sigură cale de a câştiga încrederea Negustorilor Vechi era să-i avertizeze. Dacă îi mai rămăsese vreo urmă de loialitate, aceasta era pentru minunatul loc pe care-l studiase ani de-a rândul. Îşi ridică ochii şi privi în noapte. La orizont se zărea o strălucire foarte slabă: luminile din Piaţa de Noapte se profilau pe cerul plin de stele. Dimineaţă aveau să sosească în Bingtown.

Un năier se opri alături de ea.

– Te cheamă Satrapul. Vrea să vină şi el afară.

Scurta bizar cuvintele cu accentul său străin.

– Nu poate. Sănătatea lui e prea delicată. Dar mă duc la el imediat.

Nu i-ar fi luat în seamă chemarea, dar se temea să nu afle căpitanul chalcedean. În ciuda nou descoperitei ei puteri, încă nu cuteza să-l înfrunte. De când i-o înapoiase Satrapului, îl întâlnise de două ori. Îi era ruşine, fiindcă nu fusese în stare să-l privească. Prima oară se izbise de el imediat ce trecuse de un colţ al coridorului şi fusese cât pe ce să se scape ea de spaimă. El râsese zgomotos, în timp ce ea se îndepărtase în goană. Era de neînţeles că poate să se teamă astfel de o altă fiinţă omenească. Uneori, când era singură, încerca

să-şi trezească furia sau ura împotriva lui. Zadarnic. Căpitanul o azvârlise într-un abis al groazei. În privinţa lui, nu putea simţi nimic altceva. Gândul la el îi grăbi paşii pe drumul de întoarcere către cabina Satrapului.

Nu-i dădu nicio atenţie chalcedeanului care păzea la uşă. Intră într-o cabină curată şi ordonată. Aerul curat al oceanului pătrundea prin fereastra deschisă. Dădu din cap, mulţumită. Servitorii îi lăsaseră cina pe masă şi aprinseseră candelabrul. Avea un platou cu felii de carne, o budincă aburindă din fructe şi câteva bucăţi de pâine nedospită. O sticlă de vin roşu şi un singur pahar o aşteptau. Mâncare simplă, se gândi satisfăcută, pregătită la porunca ei. Nu voia să rişte nicidecum. Ceea ce îi îmbolnăvise pe ceilalţi însoţitori al Satrapului nu se atinsese de căpitanul chalcedean şi de echipajul lui. Se îndoia că fusese otravă, fiindcă nu vedea cum i-ar fi fost cuiva de folos. Bănuia că se întâmplase din pricina uneia dintre delicatesele sofisticate luate de Satrap pe corabie. Poate că se stricaseră ouăle murate şi nucile sau plăcintele cu grăsime de porc.

Pe o tavă mai mică era cina Satrapului. Un bol cu pâine înmuiată în apă fierbinte, cu piure aburind, din cepe şi napi. Ca să se delecteze, avea să-l lase să bea nişte vin îndoit cu apă. De două zile nu-i mai pusese vomitive în mâncare. Nu voia să fie prea slăbit când ajungeau la Bingtown. Zâmbi, mulţumită de ea însăşi, şi se aşeză să mănânce. Înainte de moarte, el trebuia să se întremeze pentru scurtă vreme. În timp ce-şi punea o felie de carne în farfurie, îl auzi foindu-se în pat.

– Serilla? şopti el. Serilla, eşti aici?

Îi trăsese perdelele în jurul patului. Se gândi să nu-i răspundă. Acum era atât de slăbit, încât trebuia să facă un mare efort ca să se salte în capul oaselor şi să tragă singur perdelele. Se hotărî să fie bună.

– Sunt aici, Magnadon. Îţi pregătesc mâncarea.

– Oh! E bine.

El amuţi.

Serilla mâncă pe îndelete. Îl învăţase să aibă răbdare. Servitorii n-aveau voie să intre în cabină decât o dată pe zi, când făceau curăţenie sub supravegherea ei. Nu-i îngăduia să primească oaspeţi. Îi spusese că sănătatea

lui e mult prea delicată. Nu fusese nevoie să se străduiască prea mult ca să aducă frica lui de moarte la un nivel care îl prostea. Însoțitorii lui muriseră în număr mare din pricina acelei boli. Luase un tribut care o îngrozise până și pe Serilla. Ea, una, se credea la adăpost de orice o fi fost. Dar îi băgase Satrapului în cap ideea că boala continuă să facă ravagii pe corabie.

Nu fusese greu. Devenea cu atât mai ușor de manevrat, cu cât îi micșora mai mult porția de mâncare și îi dădea mai mult sirop de mac. Când îl luase în grijă, toți ceilalți erau prea slăbiți ca să-l viziteze și cu atât mai puțin ca să se amestece în ceea ce făcea ea. După ce-și reveniseră, izbutise să-i întoarcă din drum în fața ușii lui. Satrapul poruncise să nu fie deranjat. Serilla avusese la dispoziția ei întreaga cabină spațioasă, în afara patului ocupat de Cosgo. Se bucurase din plin de confort.

După ce termină de mâncat și savură un pahar de vin, duse tava cu mâncarea Satrapului lângă patul lui. Dădu perdelele la o parte și îl privi cu mare atenție. Poate că mersese prea departe, se gândi. Pielea lui era lividă, fața descărnată, aproape scheletică. Mâinile osoase i se odihneau pe cuvertură, zvâcnind din când în când. Asta nu era o noutate; drogurile cu care se delecta i-o făcuseră cu ani în urmă. Slăbiciunea era cea care le făcea să pară niște păianjeni muribunzi, conchise Serilla.

Se așeză cu delicatețe pe marginea patului și puse tava pe o măsuță joasă. Zâmbi, îndepărtând cu blândețe părul de pe fruntea lui Cosgo.

– Arăți cu mult mai bine, îi spuse și îl încurajă bătându-l ușor pe dosul mâinii. Punem niște mâncare în tine?

– Te rog, răspunse el.

Îi zâmbi cu dragoste. Era convins că e singura care i-a rămas alături, singura pe care se poate bizui. Când deschise gura să primească lingura, răsuflarea lui urât mirositoare o făcu pe Serilla să se strâmbe. Cu o zi înainte se plânsese că i se clatină dinții. Ei bine, probabil că avea să-și revină destul de repede. Sau nu. Trebuia să trăiască doar destul de mult ca s-ajungă ea pe țărm, în Bingtown, și să intre în grațiile negustorilor. Nu voia să fie destul de puternic ca să poată contrazice povestea ei. Avea de gând să pună orice afirmație nepotrivită a Satrapului pe seama minții lui rătăcite.

Din gura lui alunecă o bucăţică de mâncare. Serilla îi cuprinse umerii cu braţul şi îl ajută să se salte în capul oaselor.

– Nu-i aşa că e bună? gânguri ea, ducându-i la gură lingura cu pâine muiată. Iar mâine o să fim în Bingtown. Nu e minunat?

*

Ronica Vestrit nu-şi aducea aminte când sunase ultima oară clopotul mare, cerându-le negustorilor să se-adune fără întârziere. Deasupra Sălii Negustorilor, zorii abia începeau să-i dea cerului o tentă cenuşie. Ronica şi familia ei coborâseră dealul pe care li se afla casa mergând pe jos în grabă, apoi întâlniseră trăsura Negustorului Shuyev şi ajunseseră împreună la întrunire. Oamenii se foiau în faţa Sălii, strigând unii la ceilalţi. Cine trăsese clopotul? Ce se întâmplase? De ce fuseseră chemaţi? O parte dintre negustorii sosiţi erau în halate de casă, cu mantiile de vară aruncate în grabă pe umeri. Alţii, cu ochii înroşiţi de nesomn, purtau încă haine de seară. Veniseră cu toţii imediat ce auziseră avertizarea sumbră a clopotului. Mulţi aveau arme în mâini sau săbii la şold. Copiii se agăţau de părinţi; băieţandrii încercau cu disperare să pară curajoşi, dar mulţi obraji purtau urmele unor lacrimi de spaimă. Mulţimea pestriţă de oameni îngrijoraţi părea nelalocul ei printre ghivecele cu flori deschise, arcadele pline de ghirlande şi treptele împodobite cu panglici ale Sălii. Decoraţiunile festive, în pregătire pentru Balul Verii, păreau aproape o bătaie de joc.

– E Ciuma Sângelui, spuse cineva de pe marginea mulţimii. Ciuma Sângelui a lovit din nou Bingtownul. Numai asta poate fi.

Ronica auzi zvonul preluat de alte voci răspândindu-se în toată adunarea, trecând din gură-n gură. De pe trepte, Negustorul Larfa strigă, cerându-le să-l asculte. Era proprietarul corabiei vii *Seducătoarea*, un bărbat de obicei atât de echilibrat, încât era plictisitor. În dimineaţa aceea obrajii îi ardeau, împurpuraţi de incitare. Avea părul zbârlit, adunat în smocuri.

– Eu am tras clopotul! strigă. Ascultaţi-mă, cu toţii. Nu e timp să intrăm în Sală şi să discutăm cum ar trebui. Le-am dat deja de veste tuturor corăbiilor

vii din port și toate au ieșit să-i înfrunte. Cotropitori! Galere chalcedene de război. Băiatul meu le-a văzut la prima geană de lumină și a venit să mă trezească. L-am trimis pe Digul din Miazănoapte, să cheme toate corăbiile vii. Nu știu exact câte galere vin, dar sunt mai mult de zece. Nu e de glumă.

– Ești sigur?

– Câte?

– Câte corăbii vii au ieșit din port? Îi pot opri?

Întrebările veneau din toate părțile. Larfa își flutură pumnii către mulțime, copleșit.

– Nu știu. Nu știu nimic mai mult decât v-am spus. O flotă de corăbii de război chalcedene se îndreaptă spre portul nostru. Dacă aveți o corabie, chemați echipajul și tăiați-le calea. Trebuie să le-ncetinim. Toți ceilalți veniți în port cu arme și găleți. Chalcedenii se folosesc de foc. Dacă izbutesc să debarce, vor încerca să ardă orașul.

– Și copiii noștri? strigă o femeie dinspre marginea îndepărtată a mulțimii.

– Dacă sunt destul de mari ca să care o găleată, luați-i cu voi. Lăsați-i pe cei mai mici aici, cu bătrânii și cu schilozii. Își vor purta de grijă unii altora.

Micul Selden stătea lângă ea, în mulțime. Ronica își coborî privirea spre el. Pe obrajii băiatului se rostogoleau lacrimi. Avea ochi imenși.

– Du-te în Sală, Selden, îi spuse Keffria cu o veselie prefăcută în glas. Ne-ntoarcem repede să te luăm.

– Nu mă duc! refuză el cu un glas subțire. Sunt destul de mare să car o găleată.

Își înăbuși un suspin înspăimântat și își încrucișă sfidător brațele pe piept.

– Malta o să stea cu tine, propuse Keffria, disperată. Poate da o mână de ajutor la îngrijirea bebelușilor și a bătrânilor.

– Prefer să car o găleată, declară Malta cu acreală, luându-l pe Selden de mână.

Preț de o clipă semănă și vorbi aproape ca Althea.

– N-o să stăm ascunși aici, întrebându-ne ce se petrece. Haide, Selden! Să mergem.

Pe treapta de sus a Sălii, Negustorul Larfa continua să dea ordine.

– Tu, Porfro, dă-le de veste familiilor de pe Cele Trei Corăbii. Cineva să ducă vestea şi la Consiliul Negustorilor Noi.

– De parcă lor le-ar păsa! Să-i lăsăm să aibă grija lor! strigă cineva cu furie.

– Din vina lor avem chalcedeni în port! adăugă altcineva.

– Acum nu e timp pentru aşa ceva! Trebuie să apărăm oraşul! argumentă Larfa. Bingtownul contează, nu când am ajuns noi aici!

– Bingtown! strigă cineva.

Alţii preluară strigătul.

– Bingtown! Pentru Bingtown!

Căruţele şi trăsurile ieşeau deja huruind din curte, îndreptându-se către oraşul propriu-zis. Ronica auzi pe cineva trimiţând mesageri să ducă vestea la fermele din afara oraşului şi la aşezările din jur. Nu era timp nici să meargă acasă să-şi schimbe hainele, nici să se gândească la micul dejun pierdut şi la pantofii prea delicaţi. Văzu o femeie, care, la fel ca şi fiica ei matură, îşi rupse fusta amplă a rochiei. Aruncară amândouă materialul greu şi, rămase în pantaloni lungi, de bumbac, îi urmară pe bărbaţii din familia lor.

Ronica o prinse pe Keffria de mână, sigură că Malta şi Selden le urmează.

– Loc pentru noi? strigă către o căruţă în trecere.

Vizitiul opri fără să scoată nicio vorbă. Se urcară fără să le pese de îngrămădeală. După ele, în căruţă săriră trei tineri. Unul purta la şold o sabie ciupită. Râânjeau toţi ca nişte nebuni. Le străluceau ochii şi se mişcau cu iuţeală şi forţă, aidoma taurilor gata să se provoace unul pe altul. Îi zâmbiră larg Maltei, care le aruncă o singură privire înainte de a-şi întoarce ochii în altă parte. Căruţa porni cu o hurducătură şi Ronica se prinse bine de margine. Îşi începură drumul prin Bingtown.

La un moment dat, Ronica zări portul printr-un gol dintre copaci. Toate corăbiile vii blocau intrarea. Oamenii se îngrămădeau pe punţi, foindu-se încoace şi încolo şi arătând ceva cu braţele întinse. Dincolo de ele, zări catargul înalt al unei alte corăbii. Galerele chalcedene, cu numeroasele lor vâsle, o înconjurau aidoma unor gândaci scârboşi şi iuţi.

– Arborează steagul Jamailliei! strigă unul dintre tinerii din căruţă tocmai când pierdeau portul din vedere.

– Nu contează, mârâi altul. Porcii de câine sunt lași, vor s-ajungă cât mai aproape înainte de a ataca. Atât de multe corăbii n-au din ce alt motiv să se-ndrepte către portul nostru.

Ronica era de acord cu el. Văzu un mic zâmbet îngrețoșat pe chipul Maltei. Se aplecă spre fata palidă.

– Te simți bine? o întrebă încet.

Se temea că nepoata ei e gata să leșine.

Malta râse – un sunet subțire, aproape isteric.

– E atât de stupid. Toată săptămâna mi-am cusut rochia cu gândul la Reyn, la flori, la lumini și la dans. Azi-noapte n-am putut să dorm fiindcă pantofii mei nu-mi plac deloc. Iar acum simt că s-ar putea să n-am parte de nimic din toate astea niciodată.

Își înălță capul și privi cu ochi mari șirul de căruțe, trăsuri, călăreți și oameni care străbăteau orașul pe jos. Continuă cu un fatalism calm:

– Tot ce eram sigură c-o să mi se întâmple cândva în viață mi-a fost întotdeauna smuls când nu mai aveam mult până să-l ating. Poate o să se-ntâmple iarăși.

Privirea i se pierdu în depărtare.

– Poate că până mâine o să fim morți cu toții, poate că orașul nostru n-o să mai fie decât o ruină fumegândă. Poate că prezentarea mea la bal n-o să aibă loc niciodată.

– Nu spune așa ceva! exclamă Keffria îngrozită.

Ronica păstră o vreme tăcerea. Pe urmă acoperi cu palma ei mâna cu care se ținea Malta de marginea căruței.

– Asta e ziua de azi. Și asta e viața ta.

Nu erau cuvinte liniștitoare și nici nu știa de unde vin.

– E și viața mea, adăugă, uitându-se drept înainte, la drumul care șerpuia prin Bingtown.

*

Reyn stătea pe puntea pupă a navei *Kendry*, uitându-se cum se lărgea urma

învolburată a corabiei vii pe fluviul lat. Zorii argintau apa lăptoasă și preschimbau nesfârșita picurare măruntă a apei de pe frunzișul copacilor de pe maluri într-o perdea de nestemate căzătoare. Iuțeala curentului și velele mari ale corabiei îl purtau în josul fluviului cu o repeziciune incredibilă. Răsuflă adânc, încercând să scape de apăsarea de pe suflet. Nu voia să se dea dusă. Își lăsă capul în mâini. Își strecură degetele pe sub văl și își frecă ochii parcă nisipoși. Somnul adânc părea un basm din copilărie. Se întrebă dacă o să mai doarmă vreodată bine.

– Arăți cum mă simt eu, spuse încet o voce.

Reyn tresări și se întoarse. În lumina puțină a dimineții, nu-l văzuse pe celălalt bărbat. Grag Tenira rulă un foarte mic pergament, apoi și-l strecură în mânecă.

– Dar n-ar trebui, adăugă, cu fruntea încrețindu-i-se. N-o vei însoți tu pe Malta Vestrit la Balul Verii? Ce motive ai să suspini din pricina asta?

– Foarte puține, îl asigură Reyn.

Își puse pe față un zâmbet.

– Sunt la fel de îngrijorat ca ea pentru tatăl ei și pentru corabia lor dispărută, atâta tot. Dar asta mă apasă. Speram ca prezentarea ei la bal o să fie o ocazie întru totul festivă. Mă tem că asta o s-o pună în umbră.

– Dacă îți aduce alinare, îți pot spune că am primit prin *Kendry* vestea că expediția de salvare a plecat deja din Bingtown.

– Ah! Am auzit numele tău legat de cel al Altheei Vestrit. Vestea a venit chiar de la ea?

Reyn arătă cu capul său ascuns de văl către misiva care se zărea totuși ieșind din mâneca lui Grag.

Acesta oftă scurt.

– Mi-a trimis un bilet de rămas-bun înainte de plecare. Își pune mari speranțe în expediția asta, dar n-are nicio speranță pentru noi doi. E o scrisoare foarte prietenească.

– Ah! Uneori prietenia e mai dură decât răceala.

– Întocmai.

Grag își frecă fruntea.

– Cei din familia Vestrit sunt încăpățânați. Femeile sunt mult prea independente ca să fie spre binele lor. Așa s-a spus întotdeauna despre Ronica Vestrit. Am descoperit pe pielea mea că asta e adevărat și în privința Altheei.

Îi zâmbi lui Reyn cu amărăciune.

– Să sperăm că tu ai mai mult noroc cu cea mai tânără generație.

– Dă puține semne în sensul ăsta, recunoscu Reyn cu tristețe. Dar cred că, dacă o s-o cuceresc, se va dovedi că a meritat strădaniile.

Grag clătină din cap și își feri privirea.

– Am avut și eu impresia asta despre Althea. Încă o mai am. Dar, cumva, cred că n-o să mi se ivească prilejul să aflu dacă am dreptate.

– Dar te întorci în Bingtown?

– Mă tem că n-o să rămân acolo. Odată ce ajungem în oraș, locul meu e sub punte, până ce ieșim în largul mării.

– Și apoi? întrebă Reyn.

Grag zâmbi, dar clătină din cap în tăcere.

– Ai dreptate. Cu cât știu mai puțini, cu atât mai bine, încuviință Reyn.

Își reîndreptă privirea spre fluviu.

– Am vrut să-ți spun personal cât de recunoscătoare vă este familia Tenira pentru că ne sprijiniți. Una e să te declari de partea noastră și alta să-ți pui la bătaie averea familiei.

Reyn ridică din umeri.

– Sunt vremuri în care Tărâmul Ploilor Sălbatice și Bingtownul trebuie să stea umăr la umăr, dacă vrem să rămânem cine și ceea ce suntem.

Grag se uită la spuma albă din urma corabiei.

– Crezi că ne vom uni în număr destul de mare ca s-avem sorți de izbândă? Suntem de generații o parte a Jamailliei. Trăim având ca model orașul Jamaillia. Nu e vorba doar de limbă și de descendență. E vorba de toate obiceiurile noastre, de mâncare, de îmbrăcăminte, până și de visurile despre viitor. Când ne rupem de toate astea și spunem „Noi suntem Bingtownul“, ce spunem de fapt? Cine vom fi?

Reyn nu lăsă să se vadă că-și pierde răbdarea. Ce importanță avea? Încercă să formuleze un răspuns politicos.

– Cred că vom accepta, pur şi simplu, realitatea ultimelor trei sau patru generaţii. Noi suntem poporul de pe Ţărmurile Blestemate. Suntem urmaşii unor oameni destul de curajoşi ca să vină aici. Au făcut sacrificii, iar noi le-am moştenit poverile. Pe mine asta nu mă nemulţumeşte. Dar nu împart ceea ce mi se cuvine prin naştere cu oameni care nu dau dovadă de aceeaşi dăruire. Nu-mi cedez locul unora care nu recunosc cât ne-a costat.

Aruncă o privire spre Grag, aşteptându-se să-l vadă încuviinţând fără şovăire. Însă părea doar încurcat. Întrebă cu voce înceată, parcă ruşinându-se de ceea ce-i trecea prin minte:

– Nu te-ai gândit niciodată să te lepezi de toate şi să fugi?

Pentru o vreme, Reyn nu putu decât să se holbeze la el prin văl. Apoi spuse cu ironie:

– E clar că ai uitat cu cine vorbeşti.

Grag ridică dintr-un umăr.

– Am auzit că tu ai putea s-o faci. Dacă ai vrea. Cât despre mine… uneori, când stau mai mult departe de corabie, mă trezesc punându-mi întrebări. Ce mă ţine aici? De ce rămân în Bingtown, de ce trebuie să fiu exact cum i se cere unui fiu de negustor să fie? Unii au refuzat să se supună. De pildă, Brashen Trell.

– Nu cred că-l cunosc.

– Nu. Nu-l cunoşti. Şi nici n-o să-l cunoşti vreodată. Familia l-a dezmoştenit din pricina purtărilor lui nesăbuite. Când am aflat, mă aşteptam ca, în foarte mare măsură, din pricina asta să i se tragă moartea. Dar n-a murit. Vine şi pleacă oricând vrea, trăieşte unde îi place, navighează încotro îl poartă vântul. E liber.

– E fericit?

– E cu Althea.

Grag clătină din cap.

– Cumva, familia l-a ales pe el căpitan pentru *Paragon*. Şi i-au încredinţat-o pe Althea.

– Din câte am înţeles despre Althea, n-are nevoie s-o apere un bărbat.

– Ea ar fi de acord cu tine.

Grag oftă.

– Eu nu sunt. Cred că Trell a amăgit-o în trecut şi s-ar putea s-o facă iarăşi… Asta mă mistuie. Dar m-am grăbit eu s-o caut şi s-o aduc înapoi? M-am repezit să spun: „Plec eu, o să devin eu căpitanul corabiei nebune ca să fim astfel împreună?“ Nu. Eu n-am făcut, dar a făcut-o Trell. Şi asta e o altă deosebire dintre noi doi.

Reyn îşi scărpină ceafa. Oare acolo îi creştea ceva?

– Grag, cred că faci o greşeală din ceea ce e, de fapt, o virtute. Ştii care ţi-e datoria şi ţi-o faci. Nu e vina ta că Althea nu apreciază aşa ceva.

– Tocmai ăsta e necazul.

Grag trase de mica misivă din mâneca lui, apoi o împinse la loc.

– Apreciază. Mă laudă pentru asta şi-mi doreşte numai bine. Spune că mă admiră. E un înlocuitor jalnic al dragostei.

Reyn nu izbuti să găsească nicio replică.

Grag oftă.

– Ei, n-are rost să mă gândesc acum cu insistenţă la nimic din toate astea. Dacă se ajunge la un război cu Satrapul, o să înceapă curând. Althea fie o să se-ntoarcă la mine, fie nu. Se pare că, în privinţa vieţii mele, nu pot face mare lucru; sunt ca o frunză captivă în şuvoiul apei.

Clătină din cap, apoi zâmbi stânjenit de melancolia propriilor cuvinte.

– Mă duc la proră să stau o vreme de vorbă cu *Kendry*. Vii?

– Nu.

Reyn îşi dădu seama cât de tăios sunase răspunsul lui şi încercă să-l îndulcească.

– Am problemele mele, la care-ar fi bine să mă gândesc.

Prin ceaţa cenuşie a vălului îl urmări cu privirea pe Grag îndreptându-se spre galion. Îşi îndesă mâinile în buzunare. Chiar şi cu mănuşi, nu putea risca să se sprijine de copastie. Întreaga corabie urla la el, iar cel care-i vorbea nu era „Kendry“.

Mai călătorise şi în alte dăţi cu corăbii vii, dar aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. Femela dragon îi făcuse ceva. Nu ştia sigur ce anume sau cum, dar asta îl înspăimânta. Încălcase înţelegerea încheiată cu mama şi

cu fratele lui mai mare ca s-o viziteze pe ea pentru o ultimă oară. Nu fusese corect din partea lui, dar nu era corect nici s-o abandoneze fără să-ncerce s-o facă să priceapă că el făcuse tot ce-i stătea în puteri. O implorase să-l lase să plece; văzuse cât de mult se străduise s-o ajute. Însă ea jurase c-o să-i devoreze sufletul. Îl blestemase:

Atât timp cât sunt eu prizonieră aici, așa să fii și tu, Reyn Khuprus.

I se strecurase în minte, șerpuind prin ea ca o vână neagră prin marmură, contopindu-se cu el până când Reyn începuse să nu mai știe unde se sfârșește ea și unde începe el. Asta îl înspăimântase mai tare decât orice altceva mai făcuse ea vreodată.

Ești al meu! declarase ea.

Parcă pentru a-i sublinia cuvintele, întreaga podea a încăperii se zdruncinase. Nu fusese decât un cutremur, ceva foarte obișnuit pe Țărmurile Blestemate. Nici măcar un cutremur puternic, dar era primul care îl surprindea în Sala Cocoșului cu Coroană. În lumina torței, văzuse pereții acoperiți cu fresce ondulându-se ca niște draperii. Fugise, temându-se pentru viața lui, râsul ei răsunându-i în minte. Nu putea să scape de râsul ăla. În vreme ce alergase, auzise zgomotul de neconfundat al coridoarelor care se surpau. Zăngănitul mozaicului care se spărgea fusese înăbușit de prăvălirea pământului umed. Chiar și după ce ajunsese afară și se aplecase cu palmele proptite pe genunchi, încercând să-și recapete răsuflarea, nu-și putuse opri tremurul. Avea să fie mult de lucru a doua zi, ca și în următoarele. Dacă era grav, anumite părți din orașul îngropat urmau să fie abandonate. Totul trebuia cercetat cu minuțiozitate înainte de a începe alte săpături. Era exact munca pe care o detesta.

Fugi, îi clipocise în gând veselă vocea femelei dragon. *Poate veți izbuti să proptiți zidurile acestui oraș mort, Reyn Khuprus. Dar zidurile minții tale nu-i vor mai putea opri pe semenii mei.*

Amenințarea i se păruse vorbă-n vânt. Ce rău mai mare decât îi făcuse deja i-ar mai fi putut face ea? Dar, de atunci, visele lui se umpluseră de dragoni. Urlau unii la alții și se băteau, se întindeau pe acoperișuri ca să se bucure de soare, se împreunau pe turnurile semețe dintr-un oraș exotic. El era martor la

toate astea.

Nu era un coşmar. Era doar un vis de o strălucire şi de o complexitate ieşite din comun. Erau pline şi de fiinţe pe care doar câteva amănunte subtile le deosebeau de oameni. Erau înalte, cu ochii de culoarea lavandei sau a aramei şi cu pielea de o nuanţă uşor diferită de a tuturor oamenilor pe care-i întâlnise el vreodată în adevărata lui viaţă.

Adevărata lui viaţă. Asta era problema. Visele erau mult mai convingătoare decât ceea ce trăia când era treaz. Vedea oraşe de-ale Străbunilor şi ajungea batjocoritor de aproape de a înţelege istoria lor. Se pomenea icnind, surprins la vederea lăţimii străzilor şi a coridoarelor lor, a treptelor late, dar scunde, a înălţimii uşilor şi a ferestrelor generoase. Înălţaseră construcţii imense pentru a fi pe măsura dragonilor cu care îşi împărţeau oraşul. Tânjea să intre în clădiri, să zăbovească în preajma oamenilor când se plimbau prin pieţe sau se aventurau pe fluviu în bărcile lor vopsite în culori ţipătoare. Nu putea.

În vis, era cu dragonii, se număra printre ei. Îşi priveau vecinii cu două picioare cu o dragoste tolerantă. Nu-i considerau egalii lor. Aveau vieţi prea scurte, griji prea mărunte. În vis, Reyn era de aceeaşi părere. Pătrundea în cultura dragonilor şi gândurile lor începeau să le domine pe ale lui, nu doar când dormea, ci şi când era treaz. Sentimentele lor erau de o sută de ori mai puternice decât orice trăise el vreodată. Pasiunile omeneşti, oricât de aprinse, păreau doar un pocnet din degete pe lângă dragostea trainică a unui dragon pentru perechea lui. Se preţuiau unul pe altul nu doar de-a lungul anilor, ci şi de-a lungul vieţilor.

Vedea lumea cu ochi noi. Câmpurile cultivate deveneau o pătură din petice, întinsă peste pământ. Apele, munţii şi pustiurile nu mai erau bariere. Lăsându-se condus de un capriciu, un dragon putea ajunge în locuri atât de îndepărtate, încât unui om nu-i ajungea o viaţă ca să străbată o asemenea distanţă. Lumea, aşa cum îi apărea acum, era deodată mult mai mare şi mult mai mică decât o crezuse vreodată.

Blestemul acelor vise se făcuse simţit treptat. Se trezea obosit, ca şi cum n-ar fi dormit deloc. Îşi petrecea zilele vieţii sale omeneşti într-o pâclă de nemulţumire şi nelinişte. Îşi privea cu dispreţ propria existenţă. Îl urmărea cu

stăruinţă un dublu blestem al oboselii. Tânjea să doarmă, dar somnul nu-i aducea odihna. Şi totuşi dorea somnul nu ca să se odihnească, ci ca să lase în urmă jalnica viaţă omenească, afundându-se din nou în lumea dragonilor. Numai gândul la Malta îi mai răscolea inima. Dar nici în fanteziile în care-i apărea ea nu putea scăpa de blestem, căci în ochii minţii lui părul Maltei avea strălucirea solzilor unui dragon negru.

Dincolo de toate gândurile şi visele sale, în cuvinte aproape prea încet rostite ca să le poată auzi, dar fără a amuţi vreodată, era durerea femelei dragon captive în Sala Cocoşului cu Coroană.

Nimeni, nimeni, nimeni. Toţi au plecat şi au murit, toţi cei mari şi strălucitori. Şi e vina ta, Reyn Khuprus. Tu ai pus capăt vieţilor lor din laşitate şi din lene. A stat în puterea ta să le recreezi lumea, iar tu ai fugit.

Fusese cel mai dureros dintre chinurile lui. Ea era convinsă că el avusese puterea s-o elibereze şi să readucă dragonii în lume.

Apoi urcase la bordul lui *Kendry,* iar chinul lui se schimbase, devenise de o cruzime şi mai mare. *Kendry* era o corabie vie; scheletul său era din lemn-vrăjitor. Cu generaţii în urmă, înaintaşii lui Reyn înfipseseră pene într-un buştean imens de lemn-vrăjitor, aflat în Sala Cocoşului cu Coroană. Despicaseră acel trunchi enorm, tăiaseră din el o scândură după alta. O bucată uriaşă fusese lăsată întreagă pentru sculptarea galionului.

Creatura moale, doar pe jumătate formată din interior fusese azvârlită cu nepăsare pe podeaua rece de piatră. De câte ori se gândea la asta, Reyn se simţea răscolit pe dinăuntru. Nu putea să nu se întrebe: fiinţa aia se zvârcolise? Scosese ţipete înăbuşite, de durere şi de disperare? Sau, aşa cum insistau fratele şi mama lui, fusese moartă de multă vreme, doar o grămadă inertă de carne fără viaţă?

Dacă familia Khuprus n-avea de ce să se ruşineze, de ce totul se făcuse în mare taină? Nici măcar celelalte familii de negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice nu cunoşteau întregul secret al lemnului-vrăjitor. Deşi oraşul îngropat era proprietatea comună a tuturor, familiile îşi stabiliseră, cu multă vreme în urmă, teritorii în interiorul lui. Sala Cocoşului cu Coroană şi buştenii bizari îi fuseseră de mult cedaţi familiei Khuprus. Era o ironie faptul

că, la vremea aceea, se crezuse că trunchiurile uriașe au o valoare neînsemnată. Le descoperiseră proprietățile fără asemănare cu totul întâmplător; sau cel puțin așa i se spusese lui Reyn întotdeauna. Nu izbutise să afle cum se desfășuraseră lucrurile. Dacă vreunul dintre membrii în viață ai familiei știa povestea, lui i-o ascunseseră întotdeauna.

Kendry nu ascundea nimic. Galionul avea înfățișarea unui bărbat tânăr, zâmbitor și prietenos. Nimeni nu știa mai multe decât el despre Fluviul Ploilor Sălbatice. În alte dăți, Reyn purtase cu el multe discuții plăcute. Însă, de când căzuse asupra lui blestemul dragonului, galionul nu mai putea să-l sufere. La vederea lui, figura galionului nu devenea ostilă, ci temătoare. Îl privea pe Reyn cu atenție, pierzându-și cheful de vorbă. Echipajul observase purtarea lui stranie. Deși nimeni nu avea îndrăzneala să vorbească despre asta, Reyn simțea apăsarea atenției cu care îl urmăreau. Se ferea să meargă pe puntea proră.

Deși pe *Kendry* îl cuprindea spaima la vederea lui, sentimentele lui Reyn erau mai puternice și mai profunde. Fiindcă știa că, în adâncul fibrelor lemnului, dincolo de fața prietenoasă a unui tânăr chipeș, pândea spiritul unui dragon furios. De câte ori dormea, chiar și când doar ațipea, stând pe un scaun, spiritul îngropat îl trezea. Creatura jelea cu sălbăticie moartea a tot ce fusese ea însăși vreodată. Blestema soarta care îi smulsese aripile, înlocuindu-le cu pânze care se zbat în vânt. În loc de gheare care să-nșface prada, avea labe mici și moi, cu excrescențe ca niște tuberculi ofiliți. El, cândva măreț stăpânitor peste trei regate, ajunsese captiv pe suprafața apei, împins de vânt, cu oameni îngrămădindu-se pe el ca paraziții pe un iepure muribund. Era de nesuportat.

Spiritul știa asta, deși galionul zâmbitor habar n-avea. Acum o știa și Reyn. Cunoștea spiritul care pândea în oasele lui *Kendry*, însetat de răzbunare. Se temea că, fiind la bordul corabiei vii, dă forță acelor amintiri îngropate. Dacă ele ar fi ajuns la suprafață, ce-ar fi făcut *Kendry*? Asupra cui s-ar fi abătut răzbunarea lui cu mai multă putere? Pe Reyn îl cuprindea groaza la gândul că dragonul ar fi putut descoperi că el e urmașul celor care-l azvârliseră din leagăn înainte de a se naște.

*

Serilla stătea pe puntea corabiei. Lângă ea, doi năieri chalcedeni voinici îl ţineau pe Satrap. Era întins pe o lectică improvizată din vâsle şi vele. Vântul îi pusese în obraji o uşoară roşeaţă. Ea îi adresă un zâmbet drăgăstos.

– Lasă-mă să vorbesc în numele tău, Magnadon. Trebuie să-ţi păstrezi puterile. În plus, nu sunt decât nişte corăbieri. Păstrează-ţi cuvintele pentru Consiliul Negustorilor.

În ignoranţa lui, Satrapul dădu din cap cu recunoştinţă.

– Spune-le, o instrui, spune-le că vreau să plec de pe corabia asta şi s-ajung pe ţărm cât mai curând cu putinţă. Am nevoie de o cameră călduroasă, de un pat bun, de mâncare proaspătă şi…

– Ssst! Nu te obosi. Lasă-mă să te slujesc.

Se aplecă spre el ca să-l învelească mai bine în pături.

– N-o să lipsesc mult. Îţi făgăduiesc.

Măcar atâta lucru era adevărat. Voia să facă totul în grabă. Spera să poată convinge echipajul corabiei din Bingtown să-i ia în oraş doar pe ea şi pe Satrap. N-avea sens să-i aibă acolo pe toţi ceilalţi însoţitori ai lui. Poveştile lor n-ar fi izbutit decât să-i năucească pe negustori. Voia să fie spusă povestea ei mai întâi, şi cât mai convingător. Îşi îndreptă spatele şi-şi strânse mai tare mantia în jurul trupului. Îşi alesese hainele cu mare grijă şi îşi rezervase timp în care să-şi aranjeze părul. Voia să pară autoritară, dar sobră. Pe lângă bijuteriile discrete pe care le purta, vârfurile pantofilor îi erau îngreunate de mai multe perechi dintre cei mai valoroşi cercei ai Satrapului, prinşi de degetele ei. Indiferent ce-avea să se aleagă de ea, nu voia să-şi înceapă noua viaţă în sărăcie.

Nu-i dădea atenţie căpitanului chalcedean care stătea încruntat în apropiere. Se apropie de copastie. Se uită dincolo de apa care despărţea cele două corăbii, încercând să întâlnească ochii grupului de bărbaţi de pe corabia din Bingtown. Galionul acesteia o privea cu înverşunare. Când îşi ridică braţele, încrucişându-şi-le sfidător pe piept, Serilla icni uşor. O corabie vie. O

adevărată corabie vie. În toți anii petrecuți în Jamaillia, nu mai văzuse niciodată vreuna. Alături de ea, echipajul de chalcedeni fu străbătut de un murmur și mâinile mai multora făcură semnul despre care credeau că-i apără de magie. Teama lor superstițioasă îi dădu Serillei putere. Ea n-avea astfel de spaime. Își îndreptă umerii ca să pară cât mai înaltă, trase aer în piept și vorbi cât de tare putea.

– Sunt Serilla, Însoțitoare a Inimii Magnadonului Satrap Cosgo. Bingtownul și istoria sa reprezintă domeniul în care m-am specializat. De aceea m-a ales să-l însoțesc aici. Acum, slăbit de boală și istovit peste măsură, m-a împuternicit să vin la voi, aducându-vă salutul lui. Trimiteți o barcă pentru mine?

– Bineînțeles! strigă un bărbat corpolent, îmbrăcat cu o jiletcă largă, galbenă, însă un bărbos clătină din cap.

– Taci, Restart. Aici ești doar tolerat. Tu! Însoțitoareo! Spui că vrei să vii la noi. Singură?

– Singură. Ca să vă aduc la cunoștință voința Satrapului.

Își ridică brațele, desfăcându-și larg mantia.

– Sunt femeie și nu sunt înarmată. Mă lăsați să vin la voi, vreți să mă ascultați? Totul nu e decât o imensă neînțelegere.

Îi privi sfătuindu-se. Era sigură că o vor lua la ei. Nu i se putea întâmpla nimic mai rău decât să fie luată ostatică. Chiar și așa, ar fi scăpat de pe corabia aia infernală. Rămase dreaptă și nemișcată, vântul răvășindu-i tot mai mult părul. Așteptă.

Bărbosul se reîntoarse lângă copastie. Era, evident, căpitanul corabiei vii. Arătă către căpitanul chalcedean.

– Trimite-o în barca voastră! Cu numai doi oameni la vâsle.

Chalcedeanul se uită mai întâi la ea, apoi la Satrap. Serilla se înfioră ușor, triumfătoare. Omul care o siluise înțelesese în sfârșit că-și luase pentru ea o parte din putere? Se preveni singură, impunându-și să fie prudentă, și își lăsă ochii în jos. Pentru prima oară, izbuti să-l urască în aceeași măsură în care se temea de el. *Într-o bună zi*, își spuse, *s-ar putea să am destulă putere ca să te ucid.*

Odată ce căzuseră de acord, totul se întâmplă cu iuțeală. O puseră în barcă mai degrabă ca pe un obiect decât ca pe un om. Iar barca era înspăimântător de mică și de sprintenă. Pe drumul către corabia din Bingtown, valurile o săltară și o coborâră, împroșcând în barcă o grămadă de apă. Când ajunseră la cealaltă corabie, un năier tânăr coborî s-o întâmpine. Se văzu nevoită să stea în picioare în barcă, iar asta i se păru lucrul cel mai înfricoșător. Când un val săltă micul vas destul de sus, năierul se aplecă și o ridică, cuprinzând-o cu brațul, așa cum înșfacă pisica un șoarece de sub un dulap. Bărbatul nu scoase nicio vorbă, nici nu-i lăsă timp în care să se simtă mai în siguranță înainte de a se năpusti pe scară în grabă, cu ea cu tot.

Odată ajunși pe punte, o lăsă jos, pe picioarele ei. Preț de câteva clipe, urechile îi vuiră și inima îi bătu nebunește, așa că de-abia auzi când bărbosul se prezentă și îi prezentă pe ceilalți cu glas răstit. Când se lăsă tăcerea și își dădu seama că toată lumea se uită la ea, răsuflă adânc. Era deodată descurajator să stea acolo, în mijlocul unui grup de bărbați străini, pe puntea unei corăbii vii. Jamaillia i se păru brusc la o mare depărtare; aproape că nici nu mai exista. Își dori s-o readucă în realitate cu vorbele ei.

– Sunt Serilla, Însoțitoare a Inimii Magnadonului Satrap Cosgo. A străbătut un drum lung ca să v-asculte plângerile și să găsească o rezolvare.

Privi fețele bărbaților. O ascultau toți cu mare atenție.

– Pe drum, s-a îmbolnăvit grav, ca și o mare parte a însoțitorilor săi. Când a văzut că se simte tot mai rău, s-a străduit să se asigure că această călătorie își atinge scopul, indiferent ce s-ar întâmpla cu el.

Își duse mâna mult în interiorul mantiei, către buzunarul pe care și-l cususe cu doar o noapte înainte. Scoase un pergament rulat și i-l întinse bărbosului.

– Prin acest hrisov mă numește Reprezentanta Sa Rezidentă alături de negustorii din Bingtown. Sunt împuternicită să vorbesc în numele lui.

Mai mulți bărbați o priviră neîncrezători. Serilla hotărî că e mai bine să riște totul decât să nu fie luată în serios. Făcu ochii mari și se uită rugătoare la bărbos. Își coborî glasul, ca și cum s-ar fi temut c-o pot auzi chalcedenii.

– Vă rog. Cred că viața Satrapului e în pericol, așa cum crede și el. Gândiți-vă. Mi-ar fi cedat atâta putere dacă ar fi fost sigur că poate ajunge viu pe

ţărm? Dacă e cu putinţă, trebuie să-l luăm de pe vasul chalcedean şi să-l aducem la loc sigur, în Bingtown.

Aruncă o privire temătoare peste umăr către corabia chalcedenilor.

– Nu spune nimic mai mult, o avertiză căpitanul. Sunt lucruri care trebuie dezvăluite doar în faţa Consiliului Negustorilor din Bingtown. O să trimitem imediat o barcă după Satrap. Crezi că-l vor lăsa să plece?

Ea ridică din umeri, neajutorată.

– Nu pot decât să vă rog să-ncercaţi.

Căpitanul se încruntă.

– Te previn, doamnă. În oraş sunt mulţi care ar putea lua asta drept o viclenie plănuită ca să ne intri în graţii. În ultima vreme, Satrapia ne inspiră sentimente tot mai ostile, aşa că nu trebuie să…

– Te rog, Negustorule Caern! O îndurerezi pe musafira noastră. Doamnă Însoţitoare, te rog, îngăduie-mi. Aş fi onorat să pun la dispoziţia Satrapului vila Restart. Deşi noi, negustorii, avem pe moment păreri uşor diferite, vei descoperi cu siguranţă că ospitalitatea Bingtownului se ridică la înălţimea reputaţiei sale. Deocamdată, să plecăm de pe puntea asta măturată de vânt, să mergem în salonul căpitanului. Vino! N-ai de ce să te temi. Negustorul Caern o să trimită o barcă după Satrap. Între timp o să poţi bea o cană de ceai fierbinte şi o să ne istoriseşti aventurile voastre.

În presupunerea bărbatului voinic că ea e o femeie neajutorată şi încrezătoare era ceva aproape liniştitor. Îşi puse mâna pe braţul lui şi îl lăsă s-o conducă.

30

PROBA FINALĂ

– Dacă-şi mai lasă încă o dată sacul cu bagaje de sub pat ieşit în afară, o omor.

Althea se răsuci pe jumătate, apoi izbuti să se salte pe coate. Patul era atât de îngust, încât nu se putea nici măcar rostogoli complet de pe o parte pe alta. Se uită în jos, la Amber. Făuritoarea de mărgele, devenită dulgher al corabiei, stătea cu mâinile în şolduri şi cu dinţii încleştaţi, săgetând cu privirea sacul lui Jek. Gâfâia de parcă tocmai s-ar fi căţărat în goană pe greement.

– Linişteşte-te, o sfătui Althea. Respiră. Spune-ţi că nu contează chiar atât de mult, că e doar din pricina cabinei prea mici.

Rânji.

– Pe urmă trage-i sacului un picior cu toată puterea. O să te simţi mult mai bine.

Preţ de o clipă, Amber se holbă la ea. Ochii ei aveau netezimea şi duritatea ambrei de la care îi venea numele. Pe urmă se întoarse fără să scoată vreun cuvânt şi împinse sacul lui Jek sub pat cu o lovitură de picior. Cu un oftat, se încovrigă în patul ei. Era chiar sub al Altheei, care o auzi încercând să se instaleze cât mai bine.

– Nu pot să sufăr patul ăsta, bombăni cu sălbăticie peste câteva clipe. Am văzut sicrie mai mari decât el. N-am loc nici măcar să mă ridic în capul oaselor.

– Dacă o să fie vreme rea, o să te bucuri că locul e atât de strâmt. Poţi să te propteşti bine şi să izbuteşti totuşi să dormi, spuse Althea.

– Iată că am ce aştepta cu nerăbdare, bombăni Amber.

Althea îşi lăsă capul s-atârne peste marginea patului şi se uită în jos, curioasă.

– Vorbeşti serios, nu-i aşa? Deteşti locul ăsta chiar atât de mult?

Amber nu o privea. Se uita la peretele aflat chiar în faţa propriului nas.

– Toată viaţa mea, am avut întotdeauna un loc unde să mă duc ca să fiu singură. Când nu poţi avea parte de singurătate e ca şi cum ţi-ar lipsi sarea.

– Brashen ţi-a spus că poţi sta în cabina lui când nu e el acolo.

– A fost cabina mea, răspunse Amber fără ranchiună. Acum e a lui, plină cu lucrurile lui. E o deosebire ca de la cer la pământ. Nu mă pot instala acolo. Mă simt ca o intrusă. Nici măcar nu pot încuia uşa între mine şi lume.

Althea îşi trase capul înapoi. Îşi scormoni mintea.

– Nu e mare lucru, dar ţi-ai putea face perdele pentru pat, din pânză de vele. Ai avea pentru tine un spaţiu minuscul, iar eu şi Jek nu l-am încălca. Sau ai putea învăţa să te urci pe greement. Sus, în vârful catargului, e o cu totul altă lume.

– Unde te afli în văzul tuturor, ripostă Amber cu sarcasm.

Dar în glas i se simţea o notă de interes.

– Acolo, sus, cerul şi oceanul sunt atât de imense, încât mica lume de sub tine nu mai contează. De fapt, odată ce ai ajuns în vârful catargului, aproape nimeni de pe punte nu te mai poate vedea. Uită-te într-acolo data viitoare când ieşi pe punte.

– Poate c-o s-o fac.

Vorbea din nou cu voce scăzută, aproape sugrumată.

Althea se gândi că e mai bine s-o lase în pace. Mai văzuse aşa ceva la năieri aflaţi prima oară pe o corabie. Amber fie avea să se înveţe cu viaţa la bord, fie avea să eşueze. Cumva, nu şi-o putea imagina pe Amber făcută zob. Avea un avantaj faţă de majoritatea novicilor, pentru că nu venise pe mare dornică de o viaţă palpitantă. Pentru aventurieri era cel mai rău: se trezeau în a cincea zi ca să-şi dea seama că mâncarea e aproape mereu aceeaşi, că oamenii cu care sunt siliţi să stea laolaltă şi nelipsita murdărie din cabinele comune ale echipajului definesc noua viaţă glorioasă, de dragul căreia s-au îmbarcat.

Erau cei care nu numai că eşuau, dar îi mai trăgeau şi pe alţii după ei.

Althea închise ochii şi încercă să adoarmă. Trebuia să se-ntoarcă pe punte cât de curând şi îşi avea de înfruntat propriile probleme. Vremea fusese frumoasă şi *Paragon* naviga la fel de bine ca orice corabie obişnuită. Nu fusese vesel, dar nici nu intrase într-una dintre stările lui sumbre. Pentru toate aceste binecuvântări, Althea îi mulţumi lui Sa. Cealaltă faţă a monedei erau problemele ei cu echipajul. De fapt, avea exact soiurile de probleme pe care i le prezisese Brashen – fir-ar afurisit! Cumva, îi era cu neputinţă să se ducă la el să-i ceară sfaturi. Înainte, pe plajă, ea fusese atât de îngâmfată! Fusese sigură că poate să se descurce, că-i poate stăpâni pe oamenii aflaţi sub comanda ei. Iar acum echipajul părea tentat să demonstreze contrariul.

Nu tot echipajul, la drept vorbind, îşi reaminti ea. Cei mai mulţi, se gândi, i-ar fi dat ascultare, dacă n-ar fi fost Haff. El îi punea piedici cu orice prilej. Mai rău decât atât, îi înrâurea pe ceilalţi cu uşurinţă. Îi urmau exemplul fără să stea pe gânduri. Era frumos, curat şi cuceritor. Avea mereu pe buze o vorbă bună sau o glumă pentru ceilalţi. Se repezea să ajute pe oricine dădea de vreun necaz. Era tovarăşul ideal, pe placul întregului echipaj. Era un conducător înnăscut, conchise Althea obosită, şi tocmai de-asta nu se putea înţelege cu ea. Iar ea era femeie, ceea ce reprezenta cealaltă parte a problemei. Haff nu părea nemulţumit când primea ordine de la Brashen sau de la Lavoy. Era al doilea motiv care o împiedica să i se plângă unuia dintre ei. Trebuia să se descurce singură.

Dacă nesupunerea lui ar fi fost făţişă, ar fi putut să-l pună la punct. Dar o sfida cu subtilitate, o făcea să pară nepricepută în ochii echipajului. Althea se imaginã spunându-i asta lui Brashen şi se strâmbă. Haff era inteligent. Dacă lucra fiind pereche cu el, de pildă trăgând de o parâmă, nu-şi folosea toată puterea, silind-o în schimb pe ea să se forţeze până la limită. Singura dată când îi spusese să pună şi el osul la treabă, mustrarea ei păruse să-l şocheze. Şi ceilalţi se uitaseră la ei surprinşi. Când era pereche cu oricine altcineva, Haff făcea întotdeauna mai mult decât partea lui. Astfel le crea celorlalţi impresia că ea e nevolnică.

Nu avea forţa bărbaţilor cu care muncea cot la cot. Nu putea schimba asta.

Însă, afurisit să fie Haff, ea făcea atât cât trebuia să facă şi el o umilea dându-le celorlalţi de înţeles că nu poate păstra ritmul. Când îl punea să rezolve ceva de unul singur, îşi îndeplinea însărcinarea repede şi bine. Avea aerul unui saltimbanc ingenios, care preschimbă cea mai simplă muncă pe greement într-o faptă vitejească. Dispreţuia ordinele ei şi părea atras de riscuri; îi aducea Altheei aminte, stânjenitor, de un tânăr pe nume Devon, care avea aceleaşi însuşiri şi pe care ea îl admirase. Nu era de mirare că tatăl ei se descotorosise de năierul ăla.

Un alt truc preferat de Haff era s-o trateze mai degrabă ca pe o femeie decât ca pe secundul aflat la comandă. Făcea, cu viclenie, un adevărat spectacol din retragerea lui într-o parte ca s-o lase să treacă prima sau îi dădea o frânghie ori o unealtă, aşa cum i-ar fi oferit cu cană cu ceai. La asta, ceilalţi râdeau pe înfundate şi, în ziua aceea, Lop fusese destul de prost ca să-ncerce să-l imite. Cu evidentă stângăcie, îşi înclinase supus capul în faţa ei. Fiindcă tocmai se aflau în poziţia potrivită pentru asta, Althea îi trăsese cu toată puterea un picior în fund, trimiţându-l înaintea ei în josul scării de tambuchi. Toată lumea izbucnise în râs, susţinând-o, până când un mucalit căruia nu-i văzuse faţa stricase totul, strigând:

– N-ai nicio şansă, Lop. Haff îi place mai mult.

Cu coada ochiului, Althea îl văzuse pe Haff zâmbind cu gura până la urechi şi trecându-şi limba peste buze. Se prefăcuse că nu vede, pur şi simplu fiindcă n-avea cum să facă faţă. Şi crezuse că a scăpat onorabil până când îl văzuse pe Clef. Pe faţa lui se citea clar dezamăgirea. Se întorsese cu spatele la ea, ruşinat de ruşinea ei.

Mai mult decât orice altceva, asta o convinsese să ia măsuri la următoarea mişcare a lui Haff. Problema era că încă nu ştia ce să facă. Poziţia celui de-al doilea secund era greu de păstrat. Făcea parte din echipaj, fiind, totodată, mai presus de el. Nici comandant, nici năier de rând, trebuia să-şi ţină de una singură echilibrul pe linia asta subţire.

– Cum ţi-ar plăcea să-l înveţi minte pe Haff? o întrebă Amber cu glas scăzut, din patul de jos.

– Mă înspăimânţi când faci asta, se plânse Althea.

– Ți-am mai explicat. E un truc simplu, întrebuințat în toate târgurile la care ai fost vreodată. Te-ai foit acolo sus, de parcă ți-ar fi fost patul plin de furnici. Am ales, pur și simplu, cea mai probabilă cauză a neliniștii tale.

– Da, sigur, ripostă Althea, neîncrezătoare. Ca să răspund la întrebarea ta, mi-ar plăcea să-i trag un picior în boașe.

– Exact cea mai greșită cale, spuse Amber cu superioritate. Toți bărbații care vor fi de față vor strânge din ochi, imaginându-și că sunt în locul lui. O să considere că te-ai folosit de-o șmecherie de curvă, că ești o femeie care lovește un bărbat în punctul lui cel mai vulnerabil. Nu-ți poți îngădui să fii văzută așa. Trebuie să apari ca un secund care-i dă o lecție unui năier neobrăzat.

– Ce mă sfătuiești? întrebă Althea cu prudență.

Era tulburător s-o audă pe Amber ajungând atât de repede în miezul lucrurilor.

– Dovedește că ești mai bună decât el, că meriți să fii al doilea secund. Știi, asta e adevărata problemă. Crede că, dacă te-ai da deoparte și te-ai mulțumi să fii pasageră pe corabie, el ți-ar lua locul.

– Și chiar l-ar lua, recunoscu Althea. E un corăbier priceput și un conducător înnăscut. Ar fi bun ca al doilea secund. Ar putea fi chiar și primul.

– Ei, așadar mai ai o posibilitate. Retrage-te și lasă-l să fie secund.

– Nu. E locul meu, mârâi Althea.

– Atunci apără-l, o sfătui Amber. Dar, fiindcă ești deja mai sus decât el, trebuie să lupți cinstit. Trebuie să-l faci de râs. Așteaptă momentul potrivit și nu-l lăsa să scape. Nu te folosi de niciun truc. Restul echipajului nu trebuie să rămână cu dubii. Dovedește că ești un năier mai bun decât el, că meriți ceea ce ai.

Althea o auzi pe Amber foindu-se în pat.

Ea rămase nemișcată, căutând răspunsul la o întrebare neliniștitoare. Era mai bună decât Haff? Merita să fie secund, să-i dea lui ordine? De ce să nu-i ia el locul? Închise ochii. Trebuia s-adoarmă cu asta în gând.

Bombănind o înjurătură, Amber lovi cu talpa în tăblia de la picioarele patului, apoi își întoarse perna pe cealaltă parte. Se liniști, ca să se foiască din

nou peste o clipă.

– Eu n-am harul tău. Ce-ar fi să-mi spui ce te supără? întrebă Althea.

– N-ai înțelege, se plânse Amber. Nimeni nu poate.

– Pune-mă la încercare, o provocă Althea.

Amber trase prelung aer în adâncul pieptului și îl scoase cu un oftat.

– Mă-ntreb de ce nu ești tu un băiat sclav, cu nouă degete. Mă-ntreb cum poate *Paragon* fi, în același timp, un băiețel speriat și un bărbat plin de cruzime. Mă-ntreb dacă trebuie să fiu aici, pe corabia asta, sau dacă ar fi trebuit să rămân în Bingtown, să veghez asupra Maltei.

– A Maltei? se miră Althea, nevenindu-i să creadă ce auzise. Ce legătură are Malta cu tot restul?

– Asta, răspunse Amber obosită, e exact ceea ce mi-ar plăcea să știu.

*

– Ceva nu e bine, căp'tane! Cu Divvytown, vreau să zic.

Gankis stătea în cadrul ușii cabinei lui Kennit. Bătrânul pirat părea mult mai mâhnit decât îl mai văzuse Kennit vreodată. Își scosese pălăria și o răsucea în mâini. Kennit avu brusc o presimțire care-i răscoli măruntaiele. Nu lăsă nimic să i se citească pe față.

Înălță întrebător dintr-o sprânceană.

– Gankis, în Divvytown multe nu sunt bune. Ce anume te-a adus la ușa mea?

– Brig m-a trimis, căp'tane, să-ți spun că mirosul e urât. Mirosul Divvytownului adică. Sigur, e întotdeauna urât mirosul ăsta care vine din oraș, dar acum e urât din cale-afară. Miroase a cenușă udă…

Iată. Ca un deget de gheață împungându-l în șale. În clipa când bătrânul năier rosti cuvintele, Kennit deveni conștient de miros. Se simțea foarte vag în cabina închisă, dar îl simțea. Era vechiul miros al dezastrului, pe care nu-l mai simțise de multă vreme. E ciudat cum poate un miros să-ți reînvie amintirile cu mai multă vigoare decât orice altă senzație. Țipete în noapte și sânge curgând, ambele alunecoase și lipicioase. Flăcări înălțate spre cer.

Nimic nu semăna cu mirosul caselor arse amestecat cu cel al morții.

– Mulțumesc, Gankis. Spune-i lui Brig că urc imediat pe punte.

Ușa se închise în spatele năierului. Era foarte tulburat. Pentru echipajul lui, Divvytown era cel mai aproape de ceea ce înseamnă acasă. Știau cu toții ce vestește mirosul ăla, dar bătrânul nu fusese în stare s-o spună. Divvytownul fusese atacat, probabil de negustorii de sclavi. Nu era ceva neobișnuit pentru o așezare a piraților. Cu ani în urmă, sub cârmuirea vechiului Satrap, existaseră flote întregi care cutreierau apele exact pentru așa ceva. Găsiseră și răseseră de pe suprafața pământului mai multe refugii ale piraților. Divvytown supraviețuise în acea vreme, nedescoperit. În ultimii ani de nepăsare ai domniei fostului Satrap și în cei ai nepriceperii care-l caracteriza pe Cosgo, nimeni nu mai tulburase liniștea așezărilor piratерești. Se învățaseră cu neglijența și cu prosperitatea. El încercase să-i prevină, dar nimeni din Divvytown nu-i dăduse ascultare.

– Cercul se închide.

Kennit se uită în jos, la talismanul de la încheietura mâinii lui. Afurisitul devenise mai degrabă o belea decât purtător de noroc. Vorbea numai când avea chef, și atunci nu-i ieșeau din gură decât amenințări, avertizări și prevestiri sumbre. Își dorea să nu-l fi creat niciodată, dar nu se mai putea descotorosi de el. Conținea prea mult din sine însuși ca să riște să-l lase în alte mâini. Distrugând o sculptură vie care îți purta chipul, îți invocai probabil propria distrugere. Prin urmare, continua să tolereze mica amuletă din lemn-vrăjitor. Poate, într-o zi, avea să-i fie de folos. Poate.

– Am spus că se-nchide cercul. N-ai priceput? Sau ai surzit?

– Nu te-am luat în seamă, răspunse Kennit cu voce prietenoasă.

Se uită prin hubloul cabinei sale. Portul din Divvytown începea să se vadă. Din apă ieșeau mai multe catarge. Dincolo de ele, orașul arsese. Jungla din spatele orașului purta urmele pârjolului. Docurile din port supraviețuiseră ca niște platforme izolate dinspre țărm cu bârne înnegrite de foc. Kennit simți împunsătura regretului. Se întorsese acolo cu cea mai bogată pradă adunată vreodată, sperând că Sincure Faldin o să-l scape de ea, aducându-i un câștig frumos. Fără îndoială că avea gâtul tăiat, iar fetele și nevasta lui ajunseseră în

mâinile negustorilor de sclavi. Nimic nu putea fi mai puțin convenabil.

– Cercul, continuă necruțător talismanul, pare alcătuit din mai multe elemente. Un căpitan de pirați. O corabie vie capturată. Un oraș ars. Un băiat captiv din familia corabiei. Astea au fost elementele primului cerc. Iar acum ce avem aici? Un căpitan de pirați. O corabie vie capturată. Un băiat captiv din familia corabiei. Și un oraș ars.

– Analogia ta are găuri, amuleto. Elementele nu sunt în ordine.

Kennit se duse la oglindă și se sprijini în cârjă pentru o ultimă aranjare a vârfurilor răsucite ale mustății.

– Eu găsesc că e o coincidență riguroasă. Ce alte elemente am mai putea adăuga? Ah, ce zici de tatăl ținut în lanțuri?

Kennit își răsuci încheietura, întorcând talismanul cu fața către el.

– Sau o femeie cu limba tăiată? Aș putea face să apară și așa ceva.

Chipul minuscul îl privi cu ochi mijiți.

– Roata se învârtește, idiotule! Se învârtește. Odată ce ai pornit piatra morii, crezi c-o mai poți opri, că poți scăpa de soarta care te-așteaptă? Ți-a fost pregătită cu ani în urmă, când te-ai hotărât să mergi pe urmele lui Igrot. O să ai parte de-o moarte ca a lui.

Kennit izbi fața talismanului de masă.

– N-o să mai rostești numele ăsta niciodată! Ai priceput?

Privi din nou talismanul. Îi zâmbea cu seninătate. Pe dosul mâinii, sângele lui Kennit se răspândea pe sub piele. Trase de manșetă, ascunzând și amuleta, și vânătaia sub o revărsare de dantelă. Ieși din cabină.

Pe punte, aerul puțea mai tare. Țărmul mlăștinos din Divvytown își avusese întotdeauna duhoarea proprie. Acum, lui i se alăturase mirosul caselor arse și al morții. Echipajul căzuse într-o muțenie neobișnuită. *Vivacia* înainta ca o corabie-fantomă, împinsă de un vânt slab pe apa lenevoasă. Nimeni nu țipa, nimeni nu șoptea și nimeni nici măcar nu gemea. Cumplita liniște a acceptării îngreuna corabia. Nici măcar galionul nu scotea vreun sunet. În urma lor, *Marietta* plutea sub același giulgiu al tăcerii.

Privirea lui Kennit se îndreptă spre Wintrow, care stătea în picioare pe puntea proră. Aproape că simți stupoarea pe care-o împărtășeau băiatul și

corabia. Etta era lângă Wintrow, cu mâinile încleştate de copastie şi atât de aplecată în afară, încât părea să fie ea însăşi galionul. Faţa îi încremenise într-o stranie strâmbătură a omului care nu-şi poate crede ochilor.

Distrugerea era inegală. Pereţii unui depozit rămăseseră în picioare, ca nişte mâini făcute căuş în jurul dezastrului dinăuntru. Din elegantul lupanar al lui Bettel doar un singur perete scăpase întreg. Ici şi colo, cocioabe izolate refuzaseră să se aprindă îndeajuns ca să fie mistuite de flăcări. Pământul umed al aşezării era cel care le salvase.

– N-are rost să amarăm aici, îi spuse Kennit lui Brig.

Tânărul secund de pe *Vivacia* se apropiase de el în tăcere.

– Întoarce corabia şi să mergem în alt port.

– Aşteaptă, căp'tane! Uite! E cineva. Acolo!

Gankis îşi ridică glasul cu îndrăzneală. Bătrânul uscăţiv se urcase pe greement ca să vadă mai bine cât de distrus e oraşul.

– Nu văd nimic, spuse Kennit, dar, o clipă mai târziu, văzu.

Ieşeau rând pe rând din junglă câte unul sau câte doi. Uşa unei colibe se deschisese. În prag stătea un bărbat ţinând sfidător o sabie. Avea capul înfăşurat într-un bandaj murdar, maroniu.

Legară corabia de scheletul de piloni al docului principal. Kennit se instală la prora bărcii care îi ducea spre ţărm. În barca *Mariettei*, Sorcor ţinea pasul cu el. Atât Etta, cât şi băiatul insistaseră să-l însoţească. El spusese, fără tragere de inimă, că tot echipajul poate coborî pentru scurt timp pe uscat, cu condiţia să rămână câţiva tot timpul pe corabie. Toată lumea părea dornică să ajungă pe ţărm să vadă nenorocirea cu propriii ochi. Kennit ar fi fost mulţumit să plece pur şi simplu. Oraşul ars îl tulbura. Îşi spuse că nu se putea şti ce vor face supravieţuitorii disperaţi.

Locuitorii rămaşi în viaţă se adunaseră şi se grupaseră în faţa fiecărei bărci care ajungea la ţărm. Stăteau ca nişte stafii tăcute, zdrenţăroase, aşteptând să debarce piraţii. Tăcerea lor i se părea ameninţătoare lui Kennit şi tot ameninţări simţea în toate perechile de ochi care îl urmăreau. Barca se izbi brusc de ţărmul noroios. El rămase nemişcat, cu mâinile încleştate de cârjă, în timp ce echipajul sări din barcă şi o trase mai sus. Toată povestea nu-i plăcea

câtuși de puțin. Nămolul strălucitor de pe plajă era negru, acoperit cu un strat subțire și unsuros de alge verzui. Cârja și piciorul de lemn aveau să i se afunde în el imediat după coborârea pe plajă. Avea să pară foarte stângaci. Mai rău, avea să fie vulnerabil dacă gloata năvălea asupra lui. Rămase așezat, scrutând mulțimea cu privirea în așteptarea unui semn care să spună în ce toane e.

Pe urmă din barca *Mariettei* auzi strigătul lui Sorcor:

– Alyssum! Trăiești!

Piratul voinic sări cât ai clipi din barcă. Împroșcând apa și noroiul prin care trecea, se îndreptă spre mulțimea în așteptare. Oamenii îi făcură loc să treacă printre ei în goană. Prinse în brațe o fată speriată și o strânse la pieptul lui lat. Kennit avu nevoie de câteva clipe ca s-o recunoască. Făptura aia udă și murdară păruse mult mai atrăgătoare când Sincure Faldin le prezentase pe ea și pe sora ei Lily ca posibile mirese pentru el și Sorcor. Își aducea aminte că Sorcor a părut scos din minți de fete, dar nu-și imaginase niciodată că a continuat s-o curteze pe una dintre ele. Acum o strângea pe Alyssum Faldin cum ține ursul un vițel. Ea se agăța de pirat, cu brațele palide înfășurate în jurul gâtului lui gros. Uimitor. Pe obraji i se prelingeau lacrimi, dar Kennit era dispus să presupună că plânge de bucurie. Altminteri ar fi și țipat. Așadar fata era încântată de revedere. Kennit decise că poate coborî din barcă fără să se pună în pericol.

– Dă-mi brațul, îi ceru lui Wintrow.

Băiatul părea palid. Era bine să aibă ceva de făcut.

– A dispărut tot orașul, spuse el prostește, în timp ce cobora din barcă și îi întindea piratului brațul său.

– Unii ar spune că e o îmbunătățire, zise Kennit.

Se ridică în picioare în barcă, privind dezgustat apa murdară. Apoi păși peste marginea bărcii, cu ciotul înainte. Așa cum se temuse, se afundă în noroiul moale. Numai mulțumită umărului băiatului nu se afundă până la genunchi, dar chiar și așa aproape că-și pierdu echilibrul. Pe urmă Etta îi era alături, prinzându-l de celălalt braț și ajutându-l să nu se mai dezechilibreze când coborî. Prin noroi, merseră cu greu în susul țărmului, până ce se văzură

pe teren mai solid. Kennit zări o stâncă ieșită din mâl și o alese ca loc de popas. Cu piciorul de lemn bine proptit pe ea, se uită în jur.

Orașul era complet devastat. Plantele crescute pe pământul pârjolit îi spuneau că atacul avusese loc probabil cu câteva săptămâni înainte, dar nu se zărea niciun semn că ar fi făcut cineva vreo încercare de reconstruire. Aveau dreptate. Era inutil. Odată ce descoperiseră așezarea, negustorii de sclavi aveau să se tot întoarcă până ce puneau mâna pe toți locuitorii. Divvytown, unul dintre cele mai vechi orașe ale piraților, murise. Clătină din cap.

– Nu mai știu de câte ori le-am spus că au nevoie de câteva turnuri de veghe și de o balistă. Chiar și numai un singur turn, cu un singur om de strajă, ar fi fost de-ajuns ca să fie preveniți, ar fi avut timp să fugă. Dar nimeni n-a vrut să m-asculte. Singura lor grijă era cine-o să-l plătească.

Era satisfăcut fiindcă avusese dreptate, fiindcă nimeni n-ar fi putut spune că nu-i avertizase. De obicei, toate sfaturile lui erau luate în râs sau era învinuit că vrea să câștige putere. Însă mai mulți supraviețuitori se întoarseră spre el cu priviri acuzatoare. Un bărbat cu fața împurpurată de o furie bruscă arătă cu degetul spre el.

– Tu! strigă. Tu ești vinovat! Tu i-ai adus pe chalcedeni asupra noastră!

– Eu?

Kennit se înfurie.

– Eu v-am spus, eu am fost cel care v-a prevenit că asta vă așteaptă. Dacă m-ați fi ascultat, acum ar fi fost aici mai mulți supraviețuitori. Cine știe? Poate ați fi izbutit chiar să-i înfrângeți pe atacatori și să le luați corăbiile!

Pufni, disprețuitor.

– Sunt ultimul care poate fi învinuit pentru ceea ce s-a petrecut. Dacă vreți să dați vina pe cineva, dați-o pe încăpățânarea capetelor voastre seci!

Nu alesese tonul potrivit. Știu asta aproape imediat. Dar era prea târziu.

Gloata se năpusti asupra lui ca o avalanșă de gheață în josul unui aisberg. Avu senzația că e în calea unui val distrugător de neoprit.

Etta, afurisita de ea, slăbi strânsoarea în care-i ținea brațul. Avea să fugă? Nu. Mâna i se duse la cuțitul ei. Nu putea face mare lucru împotriva atâtor oameni, dar Kennit îi aprecie intenția. Își destinse umerii rotindu-și-i cu

iuțeală și își luă mâna pe de Wintrow. Băiatului îi făcu semn să se dea deoparte. Și Kennit avea cuțit. Gloata nu-l putea doborî fără să plătească scump. Își puse pe față un mic zâmbet și o așteptă, cu piciorul de lemn bine proptit pe stâncă.

Șocul îl lăsă fără cuvinte când și băiatul scoase un cuțit – unul cu adevărat valoros – și trecu în fața lui. Lângă el, Etta icni, apoi pufni scurt, amuzată. Când se uită la ea, zări un zâmbet de o mândrie sălbatică înflorindu-i pe chip. Era, probabil, cea mai înfricoșătoare privelişte văzută vreodată de Kennit. Știa foarte bine că Ettei îi face plăcere să ciopârțească oameni. Măcar de data asta era de partea lui. Auzi apă împroșcată și clipocit de cizme prin noroi când echipajul i se grupă în spate. Venise pe țărm numai cu patru oameni. O parte a minții sale își dădu seama că *Vivacia* strigă ceva; vedea ce se petrece, dar nu putea face nimic pentru el. Până să fie coborâtă la apă o altă barcă, cu oameni care să-i vină în ajutor, avea să se termine totul. Se propti mai bine pe picioare și aşteptă.

Gloata năvăli spre el, apoi se scurse, înconjurându-l. Piraţii din spatele lui se întoarseră către atacatori. Încordarea vibra în aer. Din mulţimea acum față în față cu micul grup de oameni hotărâți și înarmați, nimeni nu voia să lovească primul. Kennit își aduse aminte că bărbatul roșu la față care îl învinuise era proprietarul unei taverne; Boj, așa se numea. Avea o bâtă pe care și-o lovea grăitor de pulpă, dar stătea destul de departe ca să nu-l poată atinge cuțitul băiatului. Ceilalți nu se mișcau, așteptând să atace el. Kennit bănuia că Boj începuse brusc să nu-și mai guste rolul de conducător al mulţimii. Când se uită în lateral, îl văzu pe Sorcor în flancul gloatei, cu năierii lui de pe *Marietta*. Fata dispăruse. Kennit n-avu timp să se întrebe unde. Cei doi căpitani de piraţi schimbară o privire; Sorcor avea nevoie de un semn de la el. N-avea să facă nimic dacă lupta putea fi evitată. În caz contrar, avea să-și croiască drum către Kennit cât mai repede cu putință.

Boj se uită cu prudență peste umăr la oamenii care-l urmau, apoi le zâmbi cu o satisfacţie rece celor care-l înconjuraseră pe pirat. Sigur că avea spatele asigurat, îl înfruntă pe Kennit. Se uită peste capul lui Wintrow și îi întâlni ochii.

– E vina ta, nemernicule! Tu ai stârnit totul, atacând corăbiile cu sclavi. Trebuia s-o faci pe grozavul, nu-ți ajungea să-ți câștigi traiul. Tu și toată vorbăria cu care voiai să ne convingi să te facem rege. O corabie atacată aici, una dincolo, băiatului ăluia cu coroană din Jamaillia nu-i păsa de atâta lucru. Nu înainte de a apărea tu. Satrapul ne-a lăsat în pace până când ai agitat tu apele. Ți-ai băgat mâna în buzunarul lui. Și-acum uite ce ne-ai făcut. Nu ne-a mai rămas nimic. Trebuie să căutăm alt loc, să reconstruim totul. Avem puține șanse să mai găsim vreodată o ascunzătoare la fel de bună ca Divvytown! Aici eram în siguranță, iar tu ai distrus asta. Ăia care ne-au atacat te căutau pe tine!

Se lovi brusc și grăitor cu bâta peste palma celeilalte mâini.

– După cum văd eu lucrurile, ne eşti dator. Luăm tot ce ai pe corabia aia ca să ne putem găsi o ascunzătoare nouă. Alege cum o facem. Dacă nu vrei să-ți împarți prada cu noi de bunăvoie, ei bine…

Despică aerul cu bâta cu un șuierat. Kennit nu-și îngădui nici măcar să tresară.

Dintre copaci ieșeau tot mai mulți oameni. Era clar că supraviețuitorii erau mai numeroși decât crezuse la început, dar atacul lor era prostesc. Chiar dacă îl omorau pe el acolo, pe plajă, și îi nimiceau echipajul de pe țărm, nu se puteau aștepta să captureze cele două corăbii, care aveau să plece pur și simplu. Era o tâmpenie; gloatele sunt de obicei tâmpite. Și ucigașe. Își lăsă zâmbetul să se lărgească în vreme ce își pregătea cuvintele.

– Ascunzătoare. E singurul lucru la care sunteți în stare să vă gândiți?

Sunetul vocii lui Wintrow îl șocă pe Kennit. Era clară ca a unui bard, încărcată cu dispreț și destul de ridicată, își dădu Kennit seama, ca să ajungă nu doar la oamenii din fața lui, ci și la cei care ieșeau din junglă. Wintrow încă își mai ținea cuțitul în mâna lăsată în jos, gata să lovească; unde învățase așa ceva? Dar băiatul avea evident alte intenții, nu-și dorea o luptă cu mulțimea.

– Taci, băiete! Nimeni nu mai are timp pentru discuții.

Boj își cântărea amenințător bâta în mână. Se uită din nou la Kennit peste capul lui Wintrow.

– Ei, rege Kennit? De bunăvoie sau…

– Bineînțeles c-aveți timp pentru discuții!

Vocea lui Wintrow se înălță din nou, limpede, acoperind-o pe cea a lui Boj.

– Pentru discuții e nevoie de minte, nu de mușchi. Aici nimeni n-a avut niciodată timp pentru discuții, nici măcar când discuțiile v-ar fi putut salva. Kennit a-ncercat să vă deschidă ochii. Nu vă puteți ascunde de ceea ce se petrece în afara micului vostru oraș. Mai curând sau mai târziu, restul lumii vă dă de urmă. Kennit s-a străduit să vă prevină. V-a spus să vă fortificați orașul, dar nu l-ați ascultat. A adus sclavi și i-a lăsat liberi printre voi, dar nu v-ați uitat la ei văzându-vă pe voi înșivă! Nu, vouă v-a plăcut mai mult să v-ascundeți aici, în nămol, ca un crab mâncător de gunoaie, și să credeți că restul lumii n-o să afle niciodată că existați! Nu merge așa. Dacă l-ați asculta acum, ați afla cum să deveniți din nou oameni. Am văzut schițele din cabina lui. Orașul poate fi fortificat. Divvytownul poate ieși la vedere. Puteți să dragați mlaștina asta împuțită pe care-o numiți port și să le cereți negustorilor să vă treacă pe hărți. Suntem un popor, nu o șleahtă de tâlhari și de proscriși din Jamaillia, atât trebuie să spuneți, stând cu fruntea sus. Alegeți-vă un conducător și luați-vă soarta în mâini. Dar nu. Voi nu vreți decât să mai împrăștiați niște creieri, să mai omorâți niște oameni și apoi să v-ascundeți sub o altă piatră până vă găsesc iar patrulele Satrapului!

Băiatului i se tăie răsuflarea. Kennit spera că ceilalți nu îl văd cum tremură. Vorbi cu voce scăzută, ca și cum n-ar fi vrut să-l audă decât Wintrow, dar știa că spusele lui vor ajunge și la urechile altora.

– Renunță, fiule. Nu m-au ascultat pe mine și nu te vor asculta nici pe tine. Nu știu decât să se încaiere și să se-ascundă. Mi-am dat toată silința, am încercat să-i învăț să fie oameni liberi.

Ridică dintr-un umăr.

– Vor face ce-i taie capul.

Își ridică ochii și privi mulțimea. O parte dintre fețele tatuate pe care le văzu îi erau vag cunoscute. Sclavi pe care-i adusese acolo, făcându-i oameni liberi, înțelese apoi, când privirea lui îi făcu să-și lase rând pe rând ochii în jos. Unul, mai curajos decât alții, se desprinse brusc de mulțime.

– Eu sunt de partea lui Kennit, spuse simplu și străbătu mica distanță care-l despărțea de piraţii lui Sorcor pentru a li se alătura.

Alți șase îl urmară fără cuvinte. Mulţimea începu să se foiască, neliniștită, împuținându-se. Unii dintre cei de curând ieșiți din junglă stăteau deoparte, era limpede că nu se puteau hotărî dacă să treacă deoparte sau să rămână pe loc. Nimic nu mai părea la fel de clar cum fusese cu câteva clipe înainte.

Vocea ridicată a unei femei se auzi pe neașteptate.

– Carum! Jerod! Să vă fie rușine! Știți că spune adevărul! Știți foarte bine!

Era Alyssum. Stătea în picioare în barca *Mariettei*. Probabil că Sorcor o pusese acolo. Îi arăta cu degetul acuzatoare pe tinerii cărora le rostea numele.

– Vahor. Kolp. Ne tachinați pe Lily și pe mine spunând că tata a oferit mâna ei unui nebun și pe a mea secundului lui. Și ce v-a răspuns mama? Că sunt oameni care văd cum ar putea fi viitorul! Oameni care încearcă să ne ajute să nu mai fim doar un sat ascuns pe coclauri. Și ea e acum moartă! Moartă! N-a ucis-o Kennit. A ucis-o prostia voastră! N-ați vrut să-l ascultați. Aveam nevoie de un rege care să ne apere, dar i-ați nesocotit oferta!

Transpirația îi lipise lui Kennit cămașa de spate. Între timp, atât de pe *Vivacia*, cât și de pe *Marietta* fuseseră probabil coborâte la apă mai multe bărci. Dacă mai putea împiedica atacul preț de alte câteva minute, în spatele lui aveau să se adune destul de mulți oameni pentru a-i oferi mai mulți sorți de izbândă. Probabil că el avea totuși să moară. Băiatul din fața lui și femeia de alături puteau pesemne încetini un atacator sau doi. Pe urmă el avea să moară, odată ce i s-ar fi îngrămădit în jur și ar fi fost nevoit să coboare de pe stânca pe care-și proptise piciorul de lemn. Avea să moară.

În partea din spate a mulţimii, unii se răsfiraseră. Se îndepărtaseră cu un pas de ceilalți și pozițiile lor nu mai erau amenințătoare, păreau mai degrabă dispuși să asculte ce se vorbea. Boj nu se număra printre ei. Ca și vreo alți cinci din imediata lui apropiere, stătea cu umerii înălțați și cu coatele în afară, strângându-și cu putere arma. Împotrivirea altor supraviețuitori nu izbutise decât să-l înfurie mai tare. Tânărul de lângă el era probabil fiul lui. Începu să respire mai repede și mai greu, în timp ce buzele i se mișcau de parcă n-ar fi putut găsi cuvinte destul de tăioase.

– Te înşeli! zbieră pe neaşteptate. E vina lui! A lui! El i-a atras asupra noastră!

Glasul i se înălţă până la un ţipăt strident, apoi făcu un salt înainte, învârtindu-şi bâta. Mulţimea din spatele lui se puse brusc în mişcare, apropiindu-se ca un val.

Bâta lui Boj mătură locul unde fusese ţeasta lui Wintrow. Băiatul se aplecase, dar nu destul de mult. Lovitura îi făcu capul să zvâcnească într-o parte. Kennit se aşteptă să-l vadă căzând. Îşi propti bine cârja şi îşi pregăti cuţitul, gata să se apere. Un tânăr robust îi dădea de lucru cuţitului Ettei. Ea n-avea cum să-l ajute.

Când Kennit îşi înălţă arma, Wintrow ţâşni brusc din nou între el şi Boj. Ca un lăstar culcat de vânt, dar nu rupt, îşi reluă vechea poziţie. Şocul se văzu clar pe faţa lui Boj, dar prostul îşi ridicase deja bâta pentru o lovitură cu care voia să-l ucidă pe Kennit. Pieptul îi era descoperit, fără îndoială că proprietarul tavernei era învăţat să aibă o tejghea între el şi victimele lui. Cuţitul lui Wintrow îl izbi, trecu prin vestă şi prin cămaşă şi-i pătrunse în pântecul tare. Băiatul îl lovise ţipând, un ţipăt de groază şi de ură. Boj urlă rănit, dar departe de a fi mort.

Lupta se porni în jurul lui Kennit, din toate părţile. Îl auzea pe Sorcor înjurând cât îl ţinea gura ca să-şi încurajeze oamenii să-şi croiască drum prin gloată către centrul încăierării. Auzi femei ţipând şi ştiu că unii fugeau, ferindu-se să lupte. Totul se întâmpla în acelaşi timp şi el simţea că stă pe o insulă de linişte. Etta era jos, în nămol, cu potrivnicul ei, ţipând, înjunghiind şi luptându-se corp la corp. Kennit era vag conştient că alţii se bat în jurul lui. Auzea strigăte dinspre apă, probabil ale oamenilor din bărci, înciudaţi că n-ajung mai repede pe uscat. În spatele lui, doi bărbaţi erau încleştaţi în luptă, în nămol. Unul lovi cu piciorul şi nimeri în cârja lui, iar Kennit se clătină şi făcu o jumătate de pas înapoi, în noroi. Bâta lui Boj coborî spre umărul lui Wintrow în timp ce băiatul îşi scoase cuţitul, înfigându-l din nou în el. Kennit auzi pocnetul surd al loviturii de bâtă şi ţipătul de durere al lui Wintrow, apoi se clătină şi se izbi de ei. Se agăţă de Boj şi îşi folosi cuţitul. Cârja îi dispăruse; piciorul de lemn i se afundă în nămol, azvârlindu-l într-o parte.

Lovitura ucigătoare a bâtei lui Boj îl ratã. Kennit căzu peste Wintrow, iar Boj se prăvăli apoi ca un copac peste ei doi. Greutatea lui îl izbi pe Kennit de nămolul lucios.

Poziția cu totul nedemnă în care se afla îi dădu lui Kennit mai multă putere decât ura. Cu un urlet, îl azvârli pe bărbatul mai greu de deasupra lui. O tăietură de cuțit de-a latul gâtului lui Boj îl asigură apoi că scăpase de el. Se ridică pe genunchiul sănătos și o văzu pe Etta trântită pe spate în nămol. Avea amândouă mâinile încleștate de încheietura mâinii unui bărbat voinic, care încerca să-și înfigă cuțitul în ea, în timp ce o strângea de gât cu cealaltă mână. Kennit îl înjunghie chiar în dreapta părții de jos a șirei spinării. Șocat de durere, bărbatul urlă și se zvârcoli. Etta se folosi de prilej ca să-ntoarcă lama cuțitului dinspre ea către burta lui. Lovi și își continuă mișcarea rostogolindu-se de sub el și ridicându-se în picioare în timp ce striga:

– Kennit! Kennit!

Era murdară toată. Se repezi prin nămol către el și rămase lângă el, în picioare, cu cuțitul în mână, protejându-l. Era prea umilitor. Kennit se strădui să se ridice.

Încăierarea încetă la fel de brusc cum începuse. Pirații lui erau în picioare. Din gloată, toți cei într-adevăr dornici de luptă erau la pământ. Ceilalți se retrăseseră destul de departe ca să se afle în siguranță. Cumva Sorcor izbutise să treacă prin mulțime, ca de obicei. Când Kennit își pierdu echilibrul și recăzu în nămol, el lichidă cu nepăsare un rănit din Divvytown, străbătu distanța care îi mai despărțea și întinse o mână lată, de pe care picurau deopotrivă nămol și sânge. Înainte să aibă Kennit timp să obiecteze, îl prinse de pieptul hainei și îl ridică în picioare. Etta îi găsi cârja și i-o întinse. Era mizerabilă, acoperită cu un strat gros de nămol, dar Kennit o luă și încercă să pară nepăsător când și-o îndesă sub braț.

La picioarele lui, Wintrow izbutise să se salte în genunchi. Își sprijinea brațul stâng pe cel drept, dar nu dăduse drumul cuțitului. Etta observă asta și râse cu mândrie. Fără să ia în seamă geamătul, îl apucă de partea din spate a cămășii și îl ridică. Spre surprinderea lui Kennit, îl cuprinse pe băiat într-o îmbrățișare furtunoasă.

– Nu te-ai descurcat prea rău pentru prima ta luptă. Data viitoare apleacă-te mai mult.

– Cred că am braţul rupt, gâfâi el ca răspuns.

– Lasă-mă să văd.

Îl prinse de braţul stâng şi îşi plimbă mâinile în susul lui, apăsându-l. Wintrow scăpă un ţipăt necontrolat şi încercă să scape din strânsoarea ei, dar Etta îl ţinea bine.

– Nu e rupt. Dacă ar fi fost, ai fi leşinat când am făcut asta. Cred totuşi că osul ar putea fi uşor fisurat. O să se refacă.

– Ajută-mă s-ajung pe un teren mai stabil, îi ceru Kennit, dar Sorcor îl luă de braţ şi îl susţinu pe tot drumul.

Etta şi Wintrow îl urmară mergând alături. O clipă, asta îl irită. Pe urmă îşi aminti că a fost intenţia lui să-i arunce pe unul în braţele celuilalt. Trecură pe lângă câţiva morţi şi pe lângă un bărbat care stătea jos, cu capul aplecat spre pântecul său despicat. Ceilalţi supravieţuitori din Divvytown se retrăseseră destul de departe ca să se simtă în siguranţă. Unul dintre oamenii lui avea o tăietură adâncă în pulpă, dar, în cea mai mare parte, piraţii erau nevătămaţi. Asta nu-l surprinse pe Kennit. Îi avantajaseră burţile pline şi armele bune, erau luptători experimentaţi care înfruntaseră orăşeni scandalagii. Numai sorţii fuseseră împotriva lui, dar moartea câtorva oameni întorsese roata.

Odată ce putu să stea în picioare fără ajutor, Kennit îşi şterse apăsat palmele de partea din faţă a pantalonilor săi definitiv distruşi. Se uită de la piraţii care îl înconjuraseră, protectori, la ruinele oraşului. N-avea unde să facă o baie, n-avea unde să bea în linişte, n-avea unde să-şi vândă prada. Din Divvytown nu mai rămăsese nimic. N-avea rost să rămână.

– Să plecăm de-aici, îi spuse lui Sorcor. În Golful Taurului ştiu pe cineva cu legături în Candletown. Când am fost ultima oară acolo, s-a lăudat că ne poate vinde prada la preţuri mai bune. Poate facem o încercare cu el.

– Da, căp’tane, încuviinţă Sorcor.

Pe urmă îşi lăsă capul în jos, de parcă ar fi studiat nisipul dintre cizmele lui mari.

– Căp’tane, o iau cu noi pe Alyssum.

– Dacă trebuie, răspunse Kennit cu o oarecare iritare.

Când bărbatul voinic își săltă capul, în ochii lui erau licăre de furie.

– Și trebuie, firește, se grăbi Kennit să se corecteze, clătinând din cap cu tristețe. Ce-a mai rămas aici pentru biata fată? Sorcor, tu ești acum singurul ei protector. Văd asta ca pe-o datorie a ta. Trebuie.

Sorcor dădu din cap cu gravitate.

– Exact așa văd și eu lucrurile, căp'tane.

Kennit se uită cu dezgust la nămolul răscolit de pași prin care era nevoit să treacă în drum către barcă. Trebuia s-o facă astfel încât să nu lase impresia că-i e mai greu decât altora. Își strânse mai tare cârja plină de noroi alunecos.

– Atunci să mergem. Aici n-a mai rămas nimic pentru noi.

Aruncă o privire bănuitoare către oamenii care se holbau la ei, încă adunați în grupuri. Niciunul nu părea dornic să-i atace, dar niciodată nu puteai fi sigur. În timp ce se uita la ei, unul ieși cu îndrăzneală în fața celorlalți.

– Ne lași aici, așa?

Arăta ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

– Cum altcumva să vă las? întrebă Kennit.

Wintrow îl surprinse iarăși.

– I-ați dovedit foarte clar că nu e bine-venit aici. De ce și-ar irosi timpul cu voi?

Disprețul din vocea băiatului era întru totul autentic.

– N-am fost noi ăia care l-au atacat! strigă omul ofensat. Au fost niște scandalagii, acum morți cu toții. De ce să fim noi pedepsiți pentru faptele lor?

– N-ați fost nici ăia care l-au apărat, ripostă Wintrow. Asta arată că n-ați învățat nimic. Nimic! Încă mai credeți că răul care se abate asupra altora n-are nicio legătură cu voi. N-au decât să-l ia sclav pe altul, n-au decât s-atace alt oraș, n-au decât să măcelărească pe altcineva pe plajă, sub ochii voștri. Pentru voi nu contează până când nu vi se retează vouă beregata și n-avem timp s-așteptăm până atunci. În alte orașe, oamenii sunt bucuroși să-l asculte, se bucură că au de câștigat lăsându-se conduși de el. Divvytown e mort. N-a fost niciodată pe vreo hartă și nici n-o să fie vreodată pe vreuna. Pentru că locuitorii lui sunt deja morți.

În vocea băiatului era o putere. Oamenii pe care îi ocăra se apropiară, atraşi ca peştele prins în undiţă. Unii se încruntau, alţii păreau să se ruşineze. Unii încă mai aveau privirea uluită a omului al cărui trup a supravieţuit unui dezastru colosal, pe când minţile l-au părăsit. Se apropiau de băiat. Încă şi mai bizar, piraţii se traseră deoparte, lăsându-l pe Wintrow în văzul celor care îl ascultau. Când băiatul tăcu, tăcerea care urmă păru un ecou al acuzaţiilor lui.

– Alte oraşe? întrebă într-un târziu cineva din mulţime.

– Alte oraşe, întări Wintrow. Oraşe ca Askew. Au luat corabia pe care le-a dat-o Kennit şi se folosesc de ea. Cu bogăţiile dobândite, au îmbunătăţit viaţa tuturor. Nu se mai ascund, ies din adăpost şi spun sus şi tare, în faţa întregii lumi, că se află acolo şi sunt liberi. Fac negoţ pe faţă şi opresc toate corăbiile cu sclavi care le ies în cale. Spre deosebire de voi, au luat sfaturile lui Kennit în serios. Îşi fortifică portul şi trăiesc liberi.

– Asta n-o să meargă la noi, obiectă o femeie. Nu putem rămâne aici! Atacatorii ştiu unde e oraşul. Se vor întoarce. Trebuie să ne luaţi cu voi. Trebuie! Singura noastră speranţă e fuga. Ce altceva am putea face?

– Ce altceva?

Wintrow se uită gânditor în jur. Se ridică pe vârfuri. Cuprinse cu privirea portul murdar, de parcă l-ar fi comparat în gând cu ceva.

– Acolo!

Arătă către o faleză scundă.

– Ăla e locul de unde puteţi începe. Reconstruiţi, dar începeţi înălţând acolo un turn. Nu trebuie să fie foarte înalt ca să puteţi vedea toată laguna. Dacă un om stă de veche acolo… ba nu, chiar şi un copil care ar fi stat de veghe v-ar fi putut preveni la timp ca să puteţi fugi sau să puteţi lupta. Aţi fi supravieţuit ultimului atac.

– Ne propui să reconstruim Divvytownul? întrebă un bărbat cu neîncredere în glas.

Mâna lui trasă în aer un arc arătând către ruinele clădirilor.

– Cu ce?

– Oh, înţeleg. Credeţi c-o să vă fie mai uşor s-o luaţi de la început

altundeva? întrebă sec Wintrow.

Bărbatul nu răspunse, iar el continuă.

– Reconstruiţi oraşul din ceea ce aveţi. O parte din lemnul de construcţie se poate refolosi. Tăiaţi copaci acum şi puneţi lemnul la uscat, ca s-aveţi din ce face scânduri şi grinzi mai târziu. Scoateţi la suprafaţă corăbiile scufundate în port. Chiar dacă nu vor mai naviga vreodată, le puteţi întrebuinţa lemnul pentru altceva.

Wintrow clătină din cap, de parcă prostia lor ar fi întrecut orice închipuire.

– Chiar trebuie să vi se dea totul pe tavă? Fortificaţi-vă poziţia aici. N-a fost asta casa voastră? Reconstruiţi, dar acum făceţi-o aşa cum se cuvine, gândindu-vă de ce e nevoie ca să vă apăraţi, ca să faceţi negoţ, ca s-aveţi apă curată. Docurile n-ar fi trebuit construite aici. Ar trebui să pornească de acolo! Aţi folosit terenul cel mai bun pentru depozite. Păstraţi-l pentru casele voastre şi pentru prăvălii şi construiţi depozite pe piloni acolo, unde o corabie poate ajunge până în faţa uşii. Totul e în planurile lui Kennit; el a văzut limpede ce trebuie făcut. Nu-mi vine să cred că nu v-aţi dat niciodată seama singuri.

Puţine lucruri se lipesc de sufletul omului mai bine decât gândul la un nou început. Kennit îi văzu uitându-se în jur cu alţi ochi şi apoi schimbând priviri. Aproape cu tot atâta iuţeală văzu o expresie vicleană furişându-se pe mai multe chipuri. Exista un prilej favorabil, o şansă de a dobândi ceva mai bun decât ceea ce pierduseră. Nou-veniţii şi săracii se aflau deodată pe picior de egalitate cu oricine altcineva. Kennit putea face prinsoare că proprietarii corăbiilor fuseseră luaţi de-acolo în lanţuri. Alţii s-ar fi putut dovedi destul de inteligenţi ca să revendice ceea ce rămăsese.

Wintrow îşi ridică vocea ca un proroc.

– Kennit e un om bun, i-a păsat de soarta voastră întotdeauna, chiar şi când i-aţi refuzat ajutorul cu dispreţ. N-aţi fost niciodată departe de inima lui. La început, eu i-am pus la îndoială motivele. M-am temut de el. Dar iată ce vă pot spune azi: m-am uitat în inima lui şi acum cred în ceea ce crede el. Sa i-a hărăzit un destin aparte. Kennit va fi regele Insulelor Piraţilor. Vreţi să fiţi unul dintre oraşele lui sau vreţi să dispăreţi?

Lui Kennit îi vuiră urechile. În prima clipă, nu putu să creadă ce auzea. Apoi inima lui înțelese. Wintrow era profetul lui. Sa i-l trimisese ca preot al lui însuși pentru a deschide ochii celorlalți, arătându-le care îi e destinul. Asta simțise când dăduse pentru prima oară cu ochii de băiat. Îi unise legătura dintre rege și proroc. Nu era, așa cum insinuase talismanul, o nevoie inconștientă de a repeta trecutul. Wintrow era profetul lui. Norocul lui întrupat.

Pe măsură ce miracolul își urma cursul, se petrecură lucruri și mai stranii. Un bărbat ieși în față.

– Eu o să rămân aici, spuse. O să reconstruiesc. Când am fugit de la stăpânul meu din Jamaillia și am venit încoace, m-am gândit c-o să fiu om liber. Dar acum văd că n-am fost. Băiatul are dreptate. O să fiu liber când n-o să mai fug și n-o să mă mai ascund.

Unul dintre sclavii eliberați i se alătură.

– Sunt aici. N-am unde altundeva să mă duc, n-am nimic care să-mi aparțină. O iau de la început aici.

Un altul veni lângă el fără cuvinte. Încetul cu încetul, toată lumea se trase mai aproape.

Kennit puse o mână plină de nămol pe umărul lui Wintrow. Băiatul întoarse capul și se uită în sus, la el, având în ochi o admirație care aproape că-l orbi. Preț de o clipă, piratul simți cu adevărat ceva, un sentiment dureros de puternic, prea intens ca să-și poată da seama dacă e suferință sau dragoste. Gâtul i se strânse. Începu să vorbească încet și mulțimea se apropie și mai mult ca să-l audă. Se simțea ca un om sfânt. Ba nu. Ca un rege înțelept și iubit. Zâmbi către poporul său.

– Trebuie s-o faceți împreună. Nu puteți fi doar fiecare pentru sine. Începeți cu turnul, da, dar construiți lângă el un adăpost pe care să-l împărțiți până când vă veți reface casele. Săpați fântâni pentru apă, n-o mai luați din mlaștină.

Se uită în jur, la fețele oamenilor care îl ascultau. Veniseră la el ca niște copii murdari, ai nimănui; erau în sfârșit gata să-l asculte. Le putea îmbunătăți viața. Aveau să-l lase să-i învețe cum să trăiască. Triumfător, își

simţi inima crescând. Se întoarse spre Etta, care îi stătea alături.

– Du-te înapoi pe *Vivacia*, în cabina mea, îi ceru. Adu-mi planurile de pe masa de lucru; scrie pe ele ce sunt. Știi despre ce vorbesc?

– Le pot găsi. Știu să citesc, sublinie ea cu blândețe.

Îi atinse scurt brațul, zâmbindu-i cu căldură, apoi chemă doi oameni care să vâslească pentru ea.

Kennit strigă în urma ei.

– Spune-i echipajului să amareze bine corabia. O să rămânem o vreme aici, să ajutăm la reconstrucţia Divvytownului. *Marietta* are la bord saci cu grâu. Pune să fie aduşi pe ţărm. Oamenii ăştia sunt flămânzi.

Prin mulţime trecu un murmur. O femeie tânără ieşi în faţă.

– Domnule, nu trebuie să stai aici, afară. Casa mea e încă în picioare şi am o masă. Pot aduce şi apă pentru spălat.

Se trase într-o parte cu umilinţă.

– E o locuinţă sărmană, dar aş fi onorată.

Kennit îi zâmbi, apoi îşi roti privirea, uitându-se pe rând la supuşii săi loiali.

– E o invitaţie mai mult decât bine-venită.

31

ACALMIA

– Malta, te-ai dat cu prea multă pudră. Eşti palidă ca o stafie, o mustră Keffria.

– Nu m-am atins de pudră, răspunse fata, nepăsătoare.

Era doar în cămaşă şi stătea în faţa oglinzii, fixându-şi imaginea cu privirea. Avea umerii căzuţi şi părul periat doar pe jumătate. Semăna mai mult cu o servitoare istovită, la sfârşitul unei zile de trudă, decât cu o fiică de negustor pregătindu-se pentru prezentarea sa la Balul Verii.

Keffriei i se strânse inima. Venise în camera Maltei aşteptându-se s-o găsească dichisită şi scânteind de entuziasm. În schimb, fata părea năucită. Vara fusese prea grea pentru ea. Keffria îşi dori s-o fi putut cumva feri de corvezi şi de lipsuri. Mai presus de orice altceva, îşi dorea ca balul să fi fost aşa cum şi-l imaginaseră amândouă. Malta nu era singura care îl aşteptase cu nerăbdare de-a lungul anilor. Şi Keffria visase la momentul magnific în care singura ei fiică avea să-şi facă apariţia în Sala Negustorilor la braţul tatălui ei, oprindu-se la intrare pentru ca sosirea ei să fie anunţată tuturor celor adunaţi acolo. Visase o rochie extravagantă pentru fata ei, cu bijuterii fine pentru celebrarea acelei clipe. În schimb, avea să-i lege Maltei şireturile unei rochii făcute în întregime din altele mai vechi. Singurele ei bijuterii aveau să fie daruri de la Reyn, nu acea bogăţie primită de o femeie de la tatăl ei. Nu era convenabil şi încălca tradiţiile, dar ce altceva ar fi putut face? Totul o apăsa pe suflet.

Peste umărul Maltei, îşi văzu în oglindă faţa încruntată. Se ruşină şi-şi

netezi fața.

– Știu că n-ai dormit bine azi-noapte, dar am crezut c-o să te odihnești în după-amiaza asta. Nu te-ai culcat?

– Ba da. Dar n-am putut să dorm.

Malta se aplecă mai mult spre oglindă, ciupindu-și obrajii cu speranța c-o să le dea un strop de culoare. O clipă mai târziu, păru captivată de propria ei reflexie.

– Mamă, întrebă cu voce scăzută, te-ai uitat vreodată la tine întrebându-te dacă înăuntru nu e altcineva?

– Ce?

Keffria luă peria de păr. Sub masca netezirii părului Maltei, îi atinse pielea. Nu avea fierbințeală. Dacă era ceva ciudat, atunci părea prea rece. Ridică părul greu al fetei.

– Ar trebui să te speli pe gât, îi aminti când începu să i-l prindă în agrafe. Sau asta e o vânătaie?

Se aplecă și se uită la pata de un albastru palid. O frecă și Malta se feri.

– Te doare?

– Nu tocmai. Când o atingi, am impresia că zumzăie. Ce e?

Malta își întoarse capul, încercând să vadă locul în oglindă. Dar nu izbuti.

– E doar o pată gri-albăstruie, de mărimea unui vârf de deget. Pare o vânătaie. Te-ai lovit de ceva când ai leșinat pe corabie?

Malta se încruntă, cu gândul în altă parte.

– Poate. Atrage atenția? S-o acopăr cu pudră?

Keffria își înmuiase deja degetele în talc. După o scurtă tamponare, pata dispăru.

– Așa. N-o s-o vadă nimeni, spuse ea pe un ton liniștitor.

Dar Malta reîncepuse deja să se holbeze la fața ei din oglindă.

– Uneori nu mai știu cine sunt.

Vorbea încet, cu o voce mai degrabă temătoare decât visătoare.

– Nu mai sunt fetița prostuță din vara trecută, atât de grăbită să se vadă femeie.

Își mușcă buza de jos și clătină din cap, cu ochii tot în oglindă.

– Am încercat să fiu responsabilă şi să reţin tot ce te-ai străduit să mă-nveţi. O parte din mine ştie că sunt lucruri importante. Dar, cu toată sinceritatea, detest socotelile şi toată jongleria cu datoriile noastre. Nici asta nu sunt eu. Uneori mă gândesc la Reyn sau la câte un alt tânăr, îmi bate inima mai repede şi-mi spun că ar fi de-ajuns să-l am ca să mă simt fericită. Însă după câteva minute am senzaţia că nu e adevărat, că e ca atunci când pretind că sunt mama păpuşilor mele. Sau, mai rău, am senzaţia că-l vreau pe bărbatul ăla fiindcă e ceea ce mi-aş dori eu să fiu… dacă asta are vreun sens. Când încerc să-mi dau seama cine sunt, de fapt, simt numai oboseală şi un soi de tristeţe care nu-mi aduce lacrimi în ochi. Iar când încerc să dorm şi visez, visele mi se par străine şi măsluite. Şi par să mă urmărească după ce mă trezesc şi descopăr că am în minte gândurile altcuiva. Aproape. Ţi se întâmplă vreodată ceva asemănător?

Keffria era încurcată. Malta nu mai vorbise niciodată aşa. Îşi puse cu prefăcătorie pe faţă un zâmbet luminos.

– Draga mea, eşti pur şi simplu agitată, asta te face să ai gânduri bizare. Odată ce vom ajunge la bal, o să-ţi regăseşti buna dispoziţie. O să fie un bal minunat, cum n-a mai existat altul în Bingtown.

Clătină din cap.

– Toate problemele noastre mi se par mărunte când mă gândesc la ce se-ntâmplă acum în oraş. Iată-ne blocaţi în propriul nostru port de galere chalcedene care pretind că sunt patrulele Satrapului. Satrapul însuşi, împreună cu cea mai mare parte a suitei sale, stă în vila lui Davad Restart. Satrapul o să vină diseară la bal, cu câteva dintre Însoţitoarele sale. Toate astea vor rămâne în istoria Bingtownului. Până şi cei porniţi cu înverşunare împotriva Jamailliei se vor strădui să petreacă în compania lui câteva minute. Unii spun că suntem pe picior de război, dar eu prefer să cred că Satrapul vrea să-ndrepte răul care ni s-a făcut. Din ce alt motiv ar fi venit într-un loc atât de îndepărtat?

– Şi de ce altceva ar fi adus atâtea galere chalcedene excelente şi atâţia mercenari? întrebă Malta cu un zâmbet strâmb.

– Am auzit că a făcut-o ca să fie apărat de piraţi pe timpul călătoriei,

răspunse Keffria.

Malta părea prea deziluzionată pentru vârsta ei. Ele îi făcuseră asta? Disciplina și lecțiile lor și toate corvezile o nimiciseră pe fata egoistă și capricioasă, înlocuind-o cu acea femeie tânără plictisită și cinică? La gândul ăsta, i se strânse inima.

– Au lăsat cealaltă corabie să intre? Cea cu nobili? Am auzit că Negustorii Noi sunt foarte supărați fiindcă a fost întoarsă din drum. Mulți pretind că au rude la bord.

– Nu, n-au primit corabia, dar le-au îngăduit nobililor să vină pe uscat în bărci. Mulți erau bolnavi sau răniți în numeroasele lupte cu piraţii purtate pe drum. Au fost primiți din milă. În plus, după cum spuneai, au aici rude printre Negustorii Noi. Nu sunt mercenari chalcedeni. Ce rău ne pot face?

Malta clătină din cap.

– Presupun că nu mai mult decât ne-au făcut deja rudele lor. După marea panică stârnită când s-au apropiat de port atât de multe corăbii, mă așteptam să fim mai prudenți. Ne-am petrecut aproape o zi întreagă umplând găleți și butoaie cu apă. Nu mai vorbesc de orele în care am așteptat, fără s-avem idee ce se-ntâmplă în larg, pe corăbii, în timpul confruntării.

Keffria clătină din cap, iritată.

– Pentru că acolo nu s-a-ntâmplat nimic. Corăbiile noastre stau înșiruite în gura portului, iar galerele chalcedene stau în formație la ieșirea în larg. Mă bucur că ambele părți au fost rezonabile și nu a fost vărsare de sânge.

– Mamă, de-atunci negoțul a încetat. Negoțul e sufletul Bingtownului. Când strangulezi pe cineva nu se varsă sânge, dar tot omor este.

– Chalcedenii l-au lăsat pe *Kendry* să intre în port, sublinie Keffria. Cu tânărul tău pretendent la bord.

– Și au refăcut blocada după trecerea lui. Dacă aș fi fost căpitanul lui *Kendry*, nu l-aș fi adus în port. Presupun că l-au lăsat să treacă numai ca să aibă încă o corabie vie încercuită aici. Știi că se tem de corăbiile noastre vii de când *Ophelia* s-a ridicat împotriva uneia dintre galerele lor.

În ochii Maltei apăru un licăr trist.

Keffria mai făcu o încercare.

– Davad Restart ne-a promis că va avea grijă să le fii prezentată Satrapului și Însoțitoarelor sale. Știi, e o mare onoare. Multe matroane distinse din Bingtown te vor pizmui. Dar cred că, odată ce-o să-l vezi pe Reyn, n-o să mai ai ochi pentru Satrap. Familia Khuprus s-a făcut întotdeauna remarcată prin eleganța hainelor sale. Tânărul tău Reyn va fi cu siguranță superb. Te vor invidia toate fetele de la bal. La Balul Prezentării, cele mai multe dansează cu tații lor, cu unchii și cu verii sau stau modeste lângă mame și mătuși. Eu asta am făcut.

– M-aș lipsi și de Reyn, și de Satrap dacă aș putea dansa măcar o singură dată cu tata, spuse Malta pentru sine. Aș vrea să fi putut să fac ceva ca să-l aduc acasă. Altceva în afară de așteptarea asta nesfârșită.

Rămase o vreme absolut nemișcată, uitându-se în oglindă. Pe urmă își îndreptă brusc spatele și se privi cu asprime.

– Arăt groaznic. N-am mai dormit bine de săptămâni; când izbutesc să adorm, visele nu mă lasă deloc să mă odihnesc. Nu pot merge la bal arătând în halul ăsta – e un prilej mult prea important. Mamă, pot împrumuta de la tine niște sulimanuri? Și ceva care să le dea ochilor mai multă strălucire?

– Bineînțeles.

Keffria se simțea atât de ușurată, încât i se învârtea capul. Pe acea Malta o cunoștea.

– Ți le aduc imediat, cât îți mai aranjezi tu părul. Trebuie să fim gata amândouă. Davad n-o să ne poată trimite trăsura lui, firește; o să fie mult prea ocupat să-i aducă la bal pe oaspeții săi atât de importanți. Dar eu și bunica ta am izbutit să ne stoarcem de destui bani ca să închiriem o trăsură. Va sosi cât de curând și am face bine să fim gata.

– Am de gând să fiu gata, răspunse Malta cu hotărâre, dar cuvintele nu lăsară impresia că vorbește despre sulimanuri și haine.

*

Planurile Serillei erau date peste cap. Nu numai pentru că fiii mezini de pe a doua corabie izbutiseră să-i convingă pe orășeni să le îngăduie să debarce, ci

pentru că odată cu ei sosise şi tot restul suitei Satrapului de pe corabia principală. În ceea ce o privea pe ea, singurul lucru bun era că fuseseră aduse şi toate lucrurile ei. În zilele scurse de atunci, îşi pierduse treptat controlul asupra Satrapului şi, pe deasupra, el îşi recăpătase şi puterile cu o iuţeală uimitoare. Un vindecător spusese că Satrapul e pe cale să se însănătoşească şi îi atribuise ei meritul. Cosgo continua să creadă că ea i-a salvat viaţa, dar, odată ce-şi recăpătase drogurile şi o regăsise pe Kekki, dependenţa lui de Serilla începuse să dispară. Gazda lor părea înclinată să-l hrănească din belşug cu toate bunătăţile imaginabile şi să-l răsfeţe cu distracţii peste distracţii.

Redobândita vitalitate a Satrapului stricase planurile Serillei. Trebuise să se zbată din răsputeri ca să se plaseze pe o altă poziţie. Pergamentul semnat de Cosgo era ascuns în mâneca înnodată a uneia dintre rochiile ei. De când îl arătase pe corabie, ea, una, nu mai adusese vreodată vorba despre el. Când un negustor o întrebase de hrisov, zâmbise şi îl asigurase că, odată ce Satrapul şi-a recăpătat sănătatea, nu mai e necesar. Cosgo însuşi părea să fi uitat că există. Fusese stabilită data unei întruniri speciale a Consiliului Negustorilor. Serilla spera că, până atunci, o să poată înclina din nou balanţa puterii în favoarea ei. Deocamdată trebuia să aştepte.

Se uită pe fereastra camerei în care o găzduise Negustorul Restart. Se afla fără îndoială în provincie, se gândi. Grădinile de jos aveau ceva din încăpăţânarea unei jungle. Camera însăşi, deşi mare, era demodată şi avea un iz stătut, de nefolosinţă. Aşternutul mirosea a cedru şi a ierburi presărate de obicei printre ţesăturile puse la păstrare, iar bunica ei ar fi recunoscut stilul draperiilor. Patul era incomod de înalt; bănuia că fusese făcut astfel pentru ca, în timpul somnului, să fii apărat de şoareci şi de şobolani. Oala de noapte stătea sub pat, nu separat, într-un alcov. Servitoarele îi aduceau apă caldă pentru spălat doar de două ori pe zi şi în camera ei nu erau flori proaspete. Însoţitoarelor nu le fusese oferită decât o singură cameristă, iar Kekki îi dădea mereu câte ceva de făcut bietei fete. Serilla trebuia să se descurce de una singură. Deocamdată, asta îi convenea. Nu dorea nicidecum să-i îngăduie unei străine să vadă tot ce ascundea în camera ei.

Dar, când îşi alesese Bingtownul ca domeniu de specializare, nu o fascinase rafinamentul. Acel oraş de pionieri reuşise să supravieţuiască. Toate celelalte încercări de colonizare a Ţărmurilor Blestemate eşuaseră. Tot ce citise sau auzise vreodată despre Bingtown nu-i oferise nicidecum o explicaţie mulţumitoare a acestui fapt. De ce supravieţuise, de ce prosperase? Prin ce se deosebea acea colonizare de strădaniile cu sfârşit tragic ale altora? Era vorba de oameni, de locul ales sau, pur şi simplu, de noroc? Avea aici de lămurit un mister.

Bingtown era principala aşezare de pe Ţărmurile Blestemate. Se afla în centrul multor sate şi ferme, dar nu se întinsese de-a lungul anilor, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Populaţia nu crescuse. Chiar şi după sosirea coloniştilor de pe Cele Trei Corăbii, numărul locuitorilor nu se mărise decât vremelnic. Familiile erau mici, rareori cu mai mult de patru copii supravieţuitori. Valul de numeroşi Negustori Noi ameninţa să ia locul Negustorilor Vechi, chiar fără a pune la socoteală sclavii pe care-i aduceau cu ei. Înmulţirea locuitorilor nu era bine-venită. Bingtown se opunea extinderii în ţinutul din jur. Ca motive, se spunea că împrejurimile sunt prea mlăştinoase şi că, dacă lucrezi pământul acolo unde pare să existe o păşune, până în primăvara următoare locul devine o nouă mlaştină. Motive întemeiate. Dar Serilla bănuia că mai e vorba şi despre altceva.

Se gândea, de pildă, la aşa-numiţii negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Mai exact, cine erau ei?

Nu erau amintiţi, cel puţin nu sub acel nume, în nicio cartă semnată de vreun satrap. Erau un grup de negustori din Bingtown care se despărţiseră de ceilalţi? Un popor băştinaş care îşi crease prin căsătorie legături cu locuitorii Bingtownului? De ce nu se vorbea niciodată despre ei pe faţă? Nimeni nu pomenea niciodată nimic despre un oraş de pe Fluviul Ploilor Sălbatice. Trebuia să existe unul. Despre cele mai fascinante mărfuri aduse din Bingtown se spunea întotdeauna că sunt din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Atât şi nimic mai mult. Serilla era convinsă că între cele două secrete există o legătură. În toţi anii ei de studiu amănunţit, nu ajunsese niciodată la rădăcina acelui mister.

Acum se afla acolo, chiar în Bingtown. Sau, cel puțin, la marginea lui. Printre copaci nu putea decât să întrezărească luminile orașului. Cât de mult tânjea să meargă să-l cerceteze! De când sosiseră, gazda lor îi sfătuise cu insistență să rămână în vila sa și să se odihnească. Era o strategie pe care o bănuia mai avantajoasă pentru Davad Restart decât pentru ei. Atât timp cât Satrapul și Însoțitoarele lui locuiau acolo, la ușile negustorului sosea un șir neîntrerupt de oaspeți. Judecând după cât de rar locuită părea camera ei, bănuia că Restart nu se mai bucurase de o asemenea popularitate de foarte mulți ani. Însă ea, una, era mai mult decât dornică să-i întâmpine zâmbind pe Negustorii Vechi și Noi care veneau în vizită. Orice legătură pe care și-o putea crea, orice femeie pe care o putea ului povestindu-i cu nonșalanță despre viața în Palatul din Jamaillia reprezentau câte un nou loc de proptit piciorul în noua ei casă. Pentru că încă mai intenționa să rămână. Poate că scăpase printre degete prilejul de a pune mâna pe putere, dar încă mai spera să facă din Bingtown căminul ei.

În timp ce se sprijinea de balustrada micului ei balcon, întreaga casă tremură ușor. Din nou. Serilla își îndreptă spatele, se retrase de lângă balustradă și intră în cameră. De la sosirea lor, pământul se cutremurase în fiecare zi, dar localnicilor nu părea să le pese. Prima dată când se întâmplase, ea se ridicase de pe scaun cu o exclamație de surpriză. Negustorul Restart se mulțumise să înalțe din umerii lui rotunzi.

– E doar un mic cutremur, Însoțitoare Serilla. N-ai de ce să-ți faci griji.

Satrapul se îmbătase deja prea tare cu vinul lui Restart ca să simtă ceva. Așa cum se întâmpla întotdeauna, tremurul încetă. Nimic nu căzuse, niciun perete nu se fisurase. Serilla oftă ușor. Era o parte a Țărmurilor Blestemate; neliniștea pământului de sub picioarele ei. Dacă avea de gând să-și facă acolo o viață, trebuia să se obișnuiască. Își îndreptă umerii cu hotărâre și își lăsă gândurile să se întoarcă la problemele ei de moment.

În seara aceea, visul ei urma să devină realitate. Avea să vadă Bingtown. Închise fereastra înaltă și se duse către dulap să-și aleagă hainele. Avea să fie oaspete la un soi de adunare de vară a negustorilor. Înțelesese că, pentru ei, e un eveniment deosebit. Nu luau parte decât negustorii din Bingtown; străinii

erau primiţi doar dacă se înrudeau cu ei prin căsătorie. Aveau să fie prezentate tinere femei ajunse la vârsta măritişului şi auzise zvonuri despre un schimb prietenesc de ofrande între negustorii din Bingtown şi cei din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Asta, îşi spuse ea, era un semn distinctiv intern fascinant, despre care nu se vorbea deloc în Jamaillia. De ce făceau schimb de ofrande? Oare un grup îl subjugase pe celălalt? Întrebări, întrebări…

Serilla îşi privi încruntată bijuteriile. Nu putea să poarte ceea ce şterpelise din casetele Satrapului. Kekki sau unul dintre ceilalţi le-ar fi recunoscut cu siguranţă şi ar fi comentat. Cu un mic oftat, le puse la loc în ascunzătoarea lor dintr-un pantof. Avea să meargă fără podoabe.

Cu o zi în urmă, una dintre musafirele lui Davad Restart se gândise să iasă în evidenţă spunând că Reyn Khuprus, un negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, îi face deja curte unei tinere fete care urma să fie prezentată la bal. Ceilalţi Negustori Vechi prezenţi îi ceruseră cu asprime să tacă. Însă femeia, o oarecare Refi Faddon, fusese destul de curajoasă încât să-i sfideze, subliniind că la bal tânărul Khuprus avea să le fie cu siguranţă prezentat Satrapului şi Însoţitoarelor sale. Ce rost avea să nu se spună cine e?

Atunci intervenise însuşi Davad Restart. Gazda, care până atunci fusese aproape sufocant de îndatoritoare, se folosise pe neaşteptate de poziţia sa influentă.

– Dar nu puteţi vorbi despre tânărul Khuprus fără să vorbiţi despre familia Vestrit şi despre tânăra curtată. În lipsa tatălui ei, consider că apărarea reputaţiei fetei este datoria mea. Dar voi avea grijă să faceţi cunoştinţă după prezentarea ei. E fascinantă. Bun, mai doriţi prăjituri?

Asta pusese capăt discuţiei. O parte dintre negustorii din Bingtown îl priviseră aprobator, dar alţi câţiva îşi rostogoliseră ochii, bănuitori. Interesant. Serilla simţise încordarea unui joc al puterii. Acel Davad Restart părea un soi de punte de legătură între Negustorii Vechi şi cei Noi. Împrejurările păreau să-i fi adus într-o poziţie ideală, pentru că ambele tabere ale societăţii divizate păreau să se simtă destul de confortabil în vizită la Davad. Negustorii Noi îi aduceau Satrapului daruri extravagante şi îl invitau în casele lor; cei Vechi îşi aduceau doar propria demnitate şi puterea pe care o sugera. Serilla nu credea

că Satrapul le făcuse o impresie deosebit de bună Negustorilor Vechi. Avea să fie interesant să urmărească evoluția lucrurilor. Se întâmplau multe; totul era mult mai plin de viață decât la curtea sobră și somnolentă din Jamaillia. În Bingtown, dacă o femeie avea destul curaj, putea ocupa o poziție avantajoasă. Scoase o rochie din dulap, apoi și-o lipi de trup. Era ceea ce trebuie, conchise. Simplă, dar foarte frumos lucrată; se potrivea cu siguranță pentru o seară printre provinciali.

Ca să-și schimbe rochia, trebuia să-și dezgolească trupul. Se întoarse hotărâtă cu spatele la oglinda din cameră și începu să se îmbrace. Cu o dimineață înainte, pe când făcea același lucru, o privire întâmplătoare în oglindă îi arătase că vânătăile de pe spatele ei și de pe coapse păliseră până la nuanțe de verde, maro și galben. Acea scurtă privire trădătoare o aruncase brusc înapoi, în brațele groazei și ale neajutorării. Rămăsese prinsă acolo, holbându-se la ea însăși. O cuprinsese brusc un tremur puternic, înrudit îndeaproape cu convulsiile. Se așezase deodată pe marginea patului și răsuflase prelung și adânc ca să-și înghită suspinele. Lacrimile ar fi fost o ușurare. Chiar și după ce izbutise să se îmbrace, nu se simțise în stare să iasă pe ușă și să coboare la micul dejun. Ar fi știut. Ar fi știut cu toții. Cum ar fi putut cineva să se uite la ea și să nu știe cât de cumplit fusese rănită?

Avusese nevoie de tot timpul rămas până la amiază ca să-și înăbușe sentimentele, să le poată ține din nou în frâu. Panica dispăruse, iar ea se putuse alătura petrecerii, invocând ca scuză a absenței o durere de cap care o chinuise toată dimineața. Oare, se tot întrebase de atunci, ceea ce o ajuta să pretindă că e normală era putere sau nebunie? Își reînnoi hotărârea de a-și crea un loc unde niciun bărbat să nu aibă putere asupra ei. Își săltă bărbia și își parfumă gâtul. În seara asta, își spuse. Prilejul s-ar putea ivi în seara asta. Dacă apărea, ea avea să fie pregătită.

*

– Cum suporți vălul? îl întrebă Grag Tenira pe Reyn. Am crezut c-o să mor sufocat în trăsură pe drumul încoace.

Reyn ridică din umeri.

– Te înveți cu el. Am unele mai subțiri decât cel pe care ți l-am împrumutat, dar m-am temut că, fără un văl gros, ai putea fi recunoscut.

Stăteau împreună într-o cameră de oaspeți din vila Tenira. Înăuntru fusese adusă în grabă o masă încărcată cu pâine, fructe, farfurii, pahare și o sticlă cu vin. De pe coridor se auzeau pașii grei ai servitorilor care aduceau la etaj cuferele și lăzile lui Reyn. Hainele de negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice pe care le purtase Grag erau împrăștiate pe pat. El își răvăși părul ud de sudoare ca să se răcorească, apoi se apropie de masă.

– Vin? îl îmbie pe Reyn.

– Ar fi mai mult decât bine-venit, vere, răspunse Reyn în glumă.

Grag scoase un sunet care păru pe jumătate râs scurt și pe jumătate geamăt.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc îndeajuns. N-aveam de gând să cobor pe țărm în Bingtown. Totuși iată-mă aici, nu doar pe țărm, ci înapoi, în casa familiei mele, pentru un timp oricât de scurt. Dacă n-ai fi vrut să m-ajuți cu vicleșugul ăsta, mă tem că acum aș fi stat ascuns în cala lui *Kendry*.

Reyn primi paharul cu vin, și-l strecură cu îndemânare sub văl și bău. Oftă, satisfăcut.

– Ei, echilibră el lucrurile, dacă nu mi-ai fi oferit ospitalitatea casei tale, aș fi stat acum în fața hanului, lângă bagajele mele. Orașul mișună de Negustori Noi și de slugoi de-ai Satrapului. Camerele mele din han le-au fost de multă vreme închiriate altora.

Se întrerupse, stânjenit.

– Cu blocada din port și cu hanurile pline, nu știu pentru cât timp va trebui să te rog să-mi oferi găzduire.

– Suntem mai mult decât încântați să vă primim aici pe amândoi.

Naria Tenira rosti cuvintele în timp ce intra cu o supieră din care se înălțau aburi. Închise ușa în urma ei cu o lovitură de picior și puse supiera pe masă încruntându-se la Grag.

– E o ușurare să-l avem pe Grag acasă și să știm că e în siguranță. Mănâncă acum ceva cald, Reyn, își invită ea oaspetele înainte de a se întoarce spre fiul său. Pune-ți din nou vălul ăla, Grag, îi ceru. Și mănușile, și gluga. Dacă în

locul meu ar fi intrat o servitoare? Ți-am spus, n-am încredere în nimeni. Cât stai aici, trebuie să pretinzi că eşti un Khuprus din Tărâmul Ploilor Sălbatice, aflat la noi în ospeţie. Altminteri îţi pui viaţa în pericol. De când te-am scos pe furiș din oraș, recompensa pentru prinderea ta a crescut întruna. Jumătate din atacurile asupra prăvăliilor Negustorilor Noi și a împuterniciților Satrapului petrecute în lipsa ta ţi-au fost puse în cârcă.

Se întoarse cu spatele la fiul ei și continuă să vorbească umplând cu supă farfuria lui Reyn.

– Pentru o parte a tinerilor din oraș, eşti aproape un erou. Mă tem că totul o să scape de sub control și împuternicitul Satrapului o să te scoată pe tine vinovat de toate. Fiii negustorilor se provoacă unii pe alţii să „tenira“ un depozit și toată lumea ştie ce înseamnă asta. Clătină din cap, punând mâncarea în faţa lui Reyn. Nu contează cu câtă discreţie ne purtăm eu și surorile tale când ieșim în oraș, oamenii oricum întorc capul după noi și comentează în șoaptă. Nu eşti în siguranţă aici, fiule. Aș vrea să fi fost tatăl tău acasă. Eu spun sus și tare că nu mai știu ce-aș putea face ca să te apăr.

Cu un gest poruncitor, arătă către vălul aruncat.

– Sunt ceva cam prea mare ca să mă mai ascund după fustele tale, mamă, protestă Grag, luând vălul cu dezgust. O să mi-l pun după ce mâncăm.

– Eu sunt ceva cam prea bătrână ca să mai pot spera c-o să am un alt fiu dacă eşti ucis, sublinie ea cu voce scăzută.

Luă mănușile și i le întinse.

– Puneți-le acum și învaţă-te cu ele, îl imploră. Deghizarea asta e singura te speranţă. Numai Sa ştie când va putea ieşi din port *Kendry* sau vreo altă corabie. Trebuie să continui să joci rolul unui negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice și să-l joci convingător.

Se uită rugătoare la Reyn.

– O să-l ajuți?

– Bineînțeles.

– Le-am atras servitorilor atenţia că sunteţi amândoi nişte tineri foarte rezervaţi. Nu trebuie să intre în camerele voastre fără să bată la uşă. Le-am spus că, pentru a vă arăta cât vă prețuim, surorile tale vor face curăţenie zilnic

în camerele voastre.

Naria se întoarse spre fiul ei cu o privire aspră.

– Să nu abuzezi de asta, Grag, oricât de amuzant ți s-ar părea.

El zâmbea deja cu gura până la urechi.

Ea nu-l luă în seamă și se întoarse spre Reyn.

– Trebuie să-ți cer iertare, fiindcă îți cer să-ți împarți hainele cu fiul meu. Pare cel mai potrivit să continuăm așa mascarada.

Reyn se luă singur în râs:

– Te asigur că m-am agitat atât de mult cu gândul la bal, încât mi-am adus destule haine ca să-mbrac elegant vreo șase bărbați tineri.

– Iar eu unul de-abia aștept să iau parte la bal ca un misterios și elegant fiu de negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, se amestecă Grag.

Ridică vălul și se uită la mama sa de după el.

Ea păru disperată.

– Fii serios, Grag. Stai acasă, unde ești în siguranță. Reyn trebuie să meargă, firește, ca și surorile tale. Dar…

– Ar părea de-a dreptul bizar să vin aici tocmai din Tărâmul Ploilor Sălbatice și să nu merg la bal, sublinie Grag.

– Mai ales după ce am dat de veste că e vărul meu, încuviință Reyn.

– N-am putea spune că s-a-mbolnăvit? insistă Naria.

– Atunci, cu siguranță, toată lumea s-ar aștepta să rămână cineva aici, cu mine. Nu, mamă, cred că o să mi se dea cel mai puțin atenție dacă voi continua să-mi joc rolul, așa cum e firesc. În plus, mă crezi în stare să pierd prilejul de a-l vedea pe Satrap cu ochii mei?

– Grag, te rog, fără dezlănțuiri de-ale tale în seara asta. O să mergi, dacă ești atât de hotărât. Dar, te implor, nu te lăsa ispitit să faci ceva care să te-aducă în centrul atenției.

Îl privi cu seriozitate.

– Nu uita, necazurile pe care le atragi se pot abate și asupra altora. De pildă, asupra surorilor tale.

– Mamă, o să mă port ca un negustor foarte stilat din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Făgăduiesc. Dar, dacă nu vrem să-ntârziem, trebuie să ne grăbim

toți cu pregătirile.

– Surorile tale sunt gata de mult, recunoscu Naria, obosită. Mă așteaptă pe mine, dar o femeie bătrână n-are nevoie de mult timp ca să se-mbrace. Nu sunt la fel de preocupată ca ele de podoabe și de pudră.

Grag se lăsă pe spătarul scaunului pufnind neîncrezător.

– Reyn, asta-nseamnă c-avem timp destul ca să mâncăm, să ne îmbăiem și să ne îmbrăcăm. Nicio femeie din familia mea nu se poate pregăti pentru nimic în mai puțin de o jumătate de cart.

– Rămâne de văzut, răspunse Reyn cu voioșie. S-ar putea să descoperi că ai nevoie de mai mult timp decât crezi ca să te-mbraci ca un bărbat din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Noi ne folosim rareori de serviciile unui valet. Nu ne stă în obicei. Și trebuie să exersezi măcar puțin sorbitul dintr-un pahar de vin prin văl. Puneți-l. Te învăț acum; nu vreau mă facă „vărul“ meu de râs diseară la bal.

*

În trăsura închiriată era un miros stătut, de vin. Mama ei ținuse să inspecteze banchetele înainte de a o lăsa să se așeze. Iar bunica ținuse să-l inspecteze pe vizitiu înainte de a-l lăsa să conducă trăsura. Amândouă puseseră răbdarea Maltei la grea încercare. Apropiata ei prezentare la bal izbutise în sfârșit să-i trezească entuziasmul. În ciuda trăsurii închiriate și a rochiei lucrate în casă, inima îi bătea mai repede decât tropoteau potcoavele cailor.

Sala Negustorilor avusese parte de o adevărată preschimbare. Zeci de felinare minuscule fuseseră atârnate în grădini și în jurul clădirii. În amurgul târziu al zilei de vară, păreau reflexii ale stelelor de pe cerul senin. Arcadele înălțate deasupra zidurilor erau încărcate cu verdeață. Ghivece cu flori care-și revărsau parfumul la căderea nopții, aduse din Tărâmul Ploilor Sălbatice, își adăugau strălucirea stranie a petalelor la coloritul aleilor. Malta văzu toate astea prin geam. Era atât de greu să reziste imboldului de a scoate capul în afară, ca un copil. Trăsura lor închiriată intră în șirul celorlalte. Când

ajungeau în dreptul treptelor de la intrarea principală, se opreau, și lacheii deschideau portierele și ajutau femeile să coboare. Malta se întoarse spre mama ei.

– Arăt bine? o întrebă neliniștită.

Bunica ei îi răspunse înaintea Keffriei.

– Ești cea mai fermecătoare făptură care a împodobit balul ăsta de la prezentarea mamei tale încoace.

Sinceritatea cu care rostite cuvintele nu era cea mai șocantă parte. În acea clipă, Malta avu aceeași convingere, iar asta o ului peste măsură. Își săltă capul ceva mai sus și așteptă să vină rândul trăsurii lor.

Când lacheul deschise în sfârșit portiera, mai întâi coborî Ronica, urmată de Keffria. Se așezară de o parte și de alta, de parcă ar fi prezentat-o deja pe Malta, în vreme ce lacheul o ajută să coboare și ea. Se opri între ele, apoi micul Selden apăru cât se putea de bine dichisit și îi oferi brațul bunicii sale. Ea îl luă zâmbind.

Noaptea deveni brusc mistică și magică deopotrivă. Pe marginile treptelor erau lumânări în cupe de sticlă de toate culorile. Alte familii intrau în sală, purtându-și cele mai frumoase haine și aducându-și ofrandele simbolice pentru negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice. În calitatea ei de negustorească din familia Vestrit, Keffria ținea în mâini ofranda lor. Era o tavă simplă, din lemn sculptat, adusă de bunicul Maltei cu mulți ani în urmă din Insulele Mirodeniilor. Pe ea erau șase borcane mici, cu dulcețuri făcute în casă. Malta știa că darurile sunt, în cea mai mare măsură, simbolice – gesturi de readucere aminte a legăturilor dintre negustori și a rudeniei lor. Totuși își amintea un bal la care darul fusese un cupon de mătase în culorile curcubeului atât de greu, încât tatăl ei fusese nevoit să-l ajute pe bunic să-l care. Nu avea importanță, își spuse cu hotărâre.

De parcă i-ar fi simțit nesiguranța, bunica ei șopti:

– În noaptea asta, darurile vor fi primite de vechea noastră prietenă, Caolwn Festrew. A adorat întotdeauna dulcețurile noastre de cireșe dulci. O să știe că ne-am gândit la ea când ne-am pregătit darul. Totul va fi bine.

Totul va fi bine. Malta își ridică privirea către treptele de sus. Pe față îi

apăru un zâmbet sincer. Totul va fi bine. Aşa cum îi arătase Rache şi cum exersase pe treptele de acasă, îşi prinse uşor fustele în mâini şi le săltă exact atât cât trebuia ca să atingă dalele doar din când în când, în treacăt. Rămase cu bărbia sus şi cu ochii către locul unde îşi dorea s-ajungă, ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată că s-ar putea împiedica de propriile ei fuste. În noaptea aceea urcă treptele înaintea mamei şi a bunicii ei şi pătrunse în interiorul strălucitor al Sălii Negustorilor. Sala imensă era aproape de nerecunoscut. Era o vâlvătaie de lumină şi de culoare. Maltei i se păru orbitoare. Se numărau printre primii sosiţi. Muzicienii cântau o melodie lină, dar încă nu dansa nimeni. În capătul opus intrării se întindeau mese lungi, acoperite cu feţe de masă albe ca zăpada şi pline de veselă strălucitoare pentru cina comună, simbolul culminant al înrudirii. Malta văzu că podiumurile rezervate pentru reprezentanţii Tărâmului Ploilor Sălbatice şi pentru Consiliul Bingtownului fuseseră mărite. Fără îndoială că Satrapul şi probabil Însoţitoarele sale aveau să stea la masa de sus. Preţ de o clipă, se întrebă dacă doreau să-l expună vederii sau să-l onoreze.

Aruncă o privire peste umăr către familia ei. Ronica şi Keffria erau deja prinse în ritualul reîntâlnirii şi salutării prietenilor. Avea pentru ea însăşi câteva minute în care putea privi în jur. De fapt, îşi zâmbi sieşi, spunându-şi că trăieşte ultimele clipe ale vieţii ei de copil liber să se amestece printre oameni, fără oprelişti impuse de societate. După prezentare avea să fie încătuşată de toate regulile nescrise ale Bingtownului. Îşi propuse să facă un ultim tur nesupravegheat al Sălii Negustorilor.

Pe urmă îi atrase atenţia o siluetă stranie, cândva familiară. Delo Trell venea către ea într-un val de parfum şi de foşnet de fuste. Nestemate albastre îi scânteiau la gât, la încheieturile mâinilor şi pe lănţişoarele fine de argint, care îi ţineau părul ridicat. Avea ochii şi buzele sulemenite cu pricepere. Mergea scrupulos de dreaptă, iar expresia politicoasă a feţei îi era la fel de neclintită ca zâmbetul pictat al unei păpuşi. Malta clipi, intimidată de acea femeie matură. Delo o privea cu răceală. În ciuda tuturor acestora, înţelese brusc Malta, era tot Delo Trell. O prinse de amândouă mâinile, i le strânse cu căldură şi se auzi spunând:

– Iată-ne! Ai crezut vreodată cu adevărat că vom fi aici?

Expresia de interes politicos de pe fața lui Delo rămase neschimbată. O clipă, Maltei îi stătu inima. Dacă Delo o umilea acum… pe urmă zâmbetul prietenei ei deveni doar o idee mai larg. O trase pe Malta mai aproape și îi șopti:

– Toată ziua am fost atât de emoționată, încât mi-a fost frică să mănânc, de teamă c-o să am pe urmă diaree. Acum, când am ajuns aici, mi-e atât de foame, încât burta îmi mormăie ca un urs. Malta, ce mă fac dacă scoate zgomotul ăsta tocmai când dansez sau vorbesc cu cineva?

– Te uiți acuzator la altcineva, o sfătui Malta în glumă.

Delo începu să chicotească, dar își aminti de noua ei demnitate. Se grăbi să-și salte evantaiul ca să-și acopere fața.

– Hai să ne plimbăm puțin, își imploră prietena. Și povestește-mi tot ce-ai auzit despre ce se petrece în Bingtown! De câte ori intru eu în cameră, tata și Cerwin încetează discuția despre asta. Spun că nu vor să mă sperie cu lucruri pe care nu le pot înțelege. Mama îmi spune doar cum să-mi țin coatele sau ce să fac dacă-mi cade ceva când stau la masă. Asta mă înnebunește. Suntem într-adevăr în prag de război? Kitten Shuyev spune c-a auzit zvonindu-se că, în noaptea asta, cât suntem la bal cu toții, chalcedenii ar putea s-ajungă pe țărm să ardă tot orașul și să ne omoare până la unul!

Făcu o pauză spectaculoasă, apoi se aplecă spre Malta și șopti, din spatele evantaiului:

– Îți poți imagina ce-a spus că vor face cu noi!

Malta o bătu liniștitor pe dosul mâinii.

– Nu pot să cred că ar încerca așa ceva atâta vreme cât Satrapul, cu care se presupune că sunt aliați, e aici, în mijlocul nostru. Negustorii n-ar avea de făcut nimic altceva decât să-l ia ostatic. Satrapul a fost în primul grup care a debarcat, neînsoțit de o gardă chalcedeană, așa că putem crede că a venit aici ca mijlocitor și ca să negocieze. În plus, nu suntem *cu toții* la bal în noaptea asta. Corăbiile vii continuă să stea de veghe în port și am auzit că multe familii de pe Cele Trei Corăbii patrulează în bărcile lor. Cred că suntem în siguranță, putem să ne destindem și să ne distrăm.

Delo clătină din cap, uitându-se uimită la ea.

– Cum izbuteşti? Înţelegi totul atât de bine. Uneori vorbeşti aproape la fel ca un bărbat.

În prima clipă, comentariul o surprinse pe Malta, apoi conchise că fusese un compliment. Simţi nevoia să ridice din umeri, apoi îşi aminti că trebuie să se poarte ca o doamnă. Înălţă în schimb dintr-o sprânceană.

– Ei, după cum știi, femeile din familia mea au fost în ultima vreme nevoite să-și poarte singure de grijă. Mama și bunica mea cred că pentru mine e mai periculos dacă nu știu lucrurile astea.

Îşi coborî vocea.

– Ai auzit că pe *Kendry* l-au lăsat chalcedenii să treacă prin blocadă? A ajuns târziu, aşa că n-am nicio veste, dar îndrăznesc să sper că Reyn a fost la bord.

În loc să se bucure pentru ea, Delo păru tulburată.

– Pe Cerwin n-o să-l bucure vestea asta. Spera să danseze cu tine o dată sau de două ori în noaptea asta… sau poate de mai multe ori dacă logodnicul tău n-ar fi fost aici.

Malta nu putu să se abţină.

– În noaptea asta am totuşi dreptul să dansez cu cine vreau, nu? Încă nu i-am făgăduit nimic lui Reyn.

O parte din vechea ei nestatornicie ieşi la suprafaţă. O să păstrez cu siguranţă un dans pentru Cerwin. Și, poate, și pentru alții, adăugă cu un aer misterios.

Fiindcă tocmai îşi dăduse singură permisiunea, ochii i se plimbară prin mulţime, zăbovind asupra bărbaţilor tineri. Ca şi cum s-ar fi uitat la o tavă cu delicatese, o invită pe Delo să aleagă:

– Cine crezi că-ţi va fi partener la primul dans?

– Vrei să zici la al patrulea. Am un tată, un frate şi un unchi care vor dori să danseze cu mine după ce-o să fiu prezentată.

Ochii ei căprui se măriră brusc.

– Azi-noapte am avut cel mai îngrozitor vis. Am visat că, în momentul când am fost prezentată și mi-am făcut reverența, mi s-a descusut rochia și fusta

mi-a căzut! M-am trezit țipând. Îți poți imagina un vis mai urât decât ăsta?

Pe șira spinării Maltei alunecă un mic fior de gheață. Preț de o clipă, strălucirea sălii păli și muzica păru să se piardă în depărtare. Își încleștă dinții și își dori să se spulbere întunericul.

– De fapt, pot. Dar, uite, servitorii au terminat de aranjat masa cu gustări. Hai să luăm ceva care să potolească ursul din burta ta.

*

Davad Restart își șterse palmele transpirate de genunchii pantalonilor. Cine ar fi crezut vreodată? Iată-l mergând la Balul Verii așa cum mersese în mulți alți ani, dar de data asta nu singur – oh, nu! Nu și anul ăsta! În trăsură, în fața lui, stătea chiar Satrapul Jamailliei, având-o alături pe fermecătoarea Însoțitoare Kekki, într-o rochie uimitoare din pene și dantelă. Lângă el stătea mai puțin sclipitoarea, dar totuși importanta Însoțitoare Serilla, în rochia ei crem modestă. Davad îi însoțea la bal, avea să stea la masă cu ei, avea să-i prezinte în seara aceea întregului Bingtown. Da.

Avea să le-arate tuturor cine e el.

Cât de mult își dorea să fi supraviețuit iubita lui soție să-i vadă triumful.

Gândul la Dorill îi umbri pentru scurt timp izbânda. Ea și băieții îi fuseseră luați cu ani în urmă, când negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice aduseseră în josul fluviului Ciuma Sângelui. Atât de mulți muriseră atunci, atât de mulți. Molima îl cruțase pe el, fusese cea mai mare cruzime, îl lăsase să trăiască singur, vorbind cu niște amintiri, imaginându-și mereu ce-ar fi spus ei, ce părere ar fi avut despre ceea ce făcea el în fiecare zi. Trase aer în piept și încercă să regăsească satisfacția oferită de clipa prezentă. Dorill ar fi fost încântată și mândră. Era convins.

Iar ceilalți negustori din Bingtown aveau să admită că n-au mai cunoscut pe nimeni mai abil decât el, pe nimeni care să prevadă mai clar viitorul. Satrapul avea să cineze alături de el și toți aveau să-și aducă aminte ce înseamnă pentru Bingtown Jamaillia și o societate civilizată. În săptămânile următoare avea să stea alături de Satrap în timp ce el și Însoțitoarele lui aveau să astupe

fisura dintre Negustorii Vechi şi cei Noi. Nu putea nici măcar să-nceapă să înţeleagă câte câştiguri de pe urma negoţului avea să-i aducă asta! Ca să nu mai spună c-avea să-şi recâştige în final poziţia printre negustorii din Bingtown. Aveau să-l primească din nou în mijlocul lor cu braţele deschise, recunoscând că, de-a lungul anilor, convingerile lui fuseseră mai pătrunzătoare decât ale lor.

Îşi zâmbi sieşi, cu gândul la cheia de boltă a planurilor lui pentru acea seară. Oricât de frumoase ar fi fost Kekki şi Serilla, erau lipsite de orice strălucire când le comparai cu Malta Vestrit. Erau minunate ca Însoţitoare, ca sfătuitoare şi ca erudite. Dar în seara aceea Davad avea intenţia să i-o prezinte Satrapului pe viitoarea lui soţie. Era atât de sigur că tânărul o să se îndrăgostească de Malta la prima vedere, încât aproape că-şi imagina nunta lor. Aveau să fie două ceremonii, una în Bingtown şi o a doua, mai măreaţă, în Jamaillia. El avea să ia cu siguranţă parte la amândouă. Asta avea să salveze averea familiei Vestrit şi, în ochii Ronicăi, el, unul, avea să-şi răscumpere toate greşelile. Între Bingtown şi Jamaillia avea să ia naştere o legătură eternă. Davad Restart avea să rămână pentru totdeauna în amintire pentru că readusese pacea între cele două oraşe. Peste câţiva ani, copiii Satrapului aveau să-i spună unchiul Davad.

Chicoti în sinea lui cu căldură, lăsându-se purtat pe valul unui viitor glorios. Apoi îşi dădu seama că Însoţitoarea Serilla îl priveşte cu îndoială. I se făcu brusc milă de ea. Fără îndoială că, odată însurat cu o femeie născută şi crescută în Bingtown, serviciile ei n-aveau să mai fie necesare Satrapului. Se aplecă spre ea şi o bătu prietenește pe genunchi.

– Nu te neliniști din pricina rochiei tale, îi şopti. Sunt sigur că întregul Bingtown îţi va aduce omagii pentru poziţia pe care te afli, indiferent cum ai fi îmbrăcată.

Preţ de o clipă, biata făptură nu făcu nimic altceva în afară de a se holba la el. Pe urmă zâmbi.

– Oh, Negustorule Restart, cât de amabil eşti încercând să-mi oferi alinare!

– Nicidecum, nicidecum. Vreau doar să te simţi în largul tău, o asigură el, apoi se lăsă pe spătarul banchetei trăsurii.

Avea să fie o seară importantă din viața sa. Era sigur.

32

FURTUNA

– Malta! Delo! N-ar trebui să hoinăriţi. E aproape timpul să fiţi prezentate.

Keffria păru deopotrivă scoasă din fire şi amuzată când adăugă:

– Delo, am văzut-o pe mama ta acum câteva clipe, te căuta pe lângă fântână. Malta, tu vii cu mine!

Se refugiaseră amândouă în spatele uneia dintre coloanele de la intrare, trăgând cu ochiul la ultimii sosiţi. Kitten, căzuseră ele de acord, avea cea mai frumoasă rochie; era mare păcat că nu avea silueta potrivită cu decolteul pe care şi-l alesese. Tritta Redof avea o tocă prea mare pentru ea, dar evantaiul era superb. Krion Trentor se îngrăşase de când începuse să o curteze pe Riell Krell şi nu mai avea aceeaşi figură melancolică de poet. Cum de-l crezuseră vreodată chipeş? Roed Caern era la fel de neguros şi de periculos ca întotdeauna. Delo fusese cât pe ce să leşine la vederea lui, dar, destul de bizar, Malta se surprinsese gândindu-se că nu e la fel de lat în umeri precum e Reyn. Cu văluri şi glugi, reprezentanţii negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice sosiră alăturându-li-se confraţilor lor din Bingtown. Malta se uită zadarnic după Reyn.

– Cum o să-l recunoşti când ajunge aici? Înfăşuraţi aşa, toţi arată la fel, se plânsese Delo.

În stilul fetei care fusese cu un an în urmă, Malta îi răspunse oftând:

– Oh, o să-l recunosc, nu te teme. Inima mea tresaltă întotdeauna la vederea lui.

Preţ de o clipă, Delo se holbase la ea cu ochii cât cepele, apoi izbucniră

amândouă în hohote de râs înăbuşit. În timp ce vorbeau pe şoptite şi spionau, toată stânjeneala care le îndepărtase una de alta în timpul primăverii dispăruse. Delo o asigurase pe Malta că materialul rochiei ei e mult mai bogat decât orice se mai găsea de cumpărat în prezent şi că rochia are o croială foarte potrivită cu talia ei subţire, iar Malta jurase că gleznele lui Delo nu sunt nicidecum groase şi că, chiar dacă ar fi fost, oricum nimeni nu le putea vedea în seara aia. Nu se mai simţise de multă vreme atât de copilăroasă şi de veselă. În timp ce-şi urma supusă mama, se miră că-şi dorise vreodată să lase astfel de lucruri în urmă pentru a deveni femeie.

Un paravan din zăbrele îmbrăcate într-o împletitură de flori alcătuia un alcov pentru tinerele care urmau să fie prezentate. Taţii care aveau să le prezinte şi apoi să le însoţească în sală pentru primul dans se foiau agitaţi alături de el, în timp ce mamele îngrijorate le mai aranjau în ultima clipă părul şi tivul rochiei. Trăseseră ordinea la sorţi şi mâna destinului părea să fi hotărât ca ea să intre ultima. Fetele erau conduse în sală una după alta. Maltei i se părea că n-are destul aer.

– Reyn încă nu a sosit, îi şopti Keffria, punându-i la locul lor câteva şuviţe de păr rebel. *Kendry* a ajuns târziu în port şi cred că de-asta întârzie. Vrei să-i spun lui Davad să ţină locul tatălui tău la primul dans?

Malta o privi îngrozită, dar, spre marea ei uimire, Keffria îi adresă un zâmbet răutăcios.

– M-am gândit să-ţi reamintesc că există lucruri mai rele decât să stai singură în timpul primului dans din seara prezentării tale.

– O s-aştept să se termine şi o să mă gândesc la tata, o asigură Malta.

În ochii mamei ei apăru brusc licărul lacrimilor, apoi o trase de gulerul rochiei, spunând:

– Acum fii calmă, ţine-ţi capul sus şi mare atenţie la fuste… Oh, e rândul tău!

Ultimele cuvinte sunară aproape ca un suspin. Malta clipi ca să scape de lacrimile adunate brusc şi în ochii ei. Pe jumătate orbită de ele, ieşi din spatele paravanului şi-şi ocupă locul în cercul luminos conturat de torţe în vârful scărilor.

– Malta Vestrit, fiica lui Kyle Haven şi a Keffriei Vestrit, le este acum prezentată negustorilor din Bingtown şi celor din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Preţ de o clipă, se înfurie fiindcă fusese rostit numele ei de negustorească. Aveau impresia că tatăl său nu e destul de bun pentru ei? Pe urmă acceptă asta, căci ţinea de tradiţiile Bingtownului. Avea să-l facă mândru de ea. Nu era acolo ca să-i ofere braţul şi să coboare treptele alături de ea, dar ea avea să intre în sală fiind demna lui fiică. Cu capul sus, dar cu ochii în jos, salută adunarea făcând fără grabă o reverenţă. Când o încheie, îşi ridică privirea. O clipă, oamenii i se părură mult prea numeroşi, iar treptele mult prea multe şi prea abrupte. Se gândi că ar fi putut să leşine, rostogolindu-se în josul lor. Apoi răsuflă adânc şi începu să coboare încet.

Sub ea, pe ringul de dans, celelalte fete şi taţii lor stăteau în semicerc, aşteptând-o. Era un timp al ei, era momentul ei glorios. Ar fi vrut să dureze la nesfârşit şi totuşi, când ajunse jos, se simţi recunoscătoare. Când se alătură şirului de tinere femei însoţite de taţii lor, îşi roti privirea prin încăpere. Locuitorii Bingtownului şi ai Tărâmului Ploilor Sălbatice îşi purtau cele mai frumoase haine. Mulţi nu fuseseră prea prosperi în ultimii ani şi se cunoştea. Dar erau cu toţii mândri de ei înşişi şi zâmbeau către noul grup de fete ajunse la vârsta măritişului. Nu-l văzu pe Reyn. Muzica avea să-nceapă curând şi tinerele aveau să fie conduse în vârtejul dansului. Iar ea avea să rămână singură. Se potrivea atât de bine cu restul vieţii ei, cugetă cu amărăciune. Pe urmă se întâmplă imposibilul.

Lucrurile se înrăutăţiră.

Pe podiumul din partea opusă a sălii, îndesat în scaunul dintre un tânăr palid şi conducătorul Consiliului Negustorilor, stătea Davad Restart. De fapt, ea îşi dorea cu ardoare să fi fost aşezat. Se ridicase pe jumătate ca să se sprijine de masă, fluturându-şi frenetic degetele, cu ochii la ea. Într-o agonie a umilinţei, îşi ridică la rândul ei mâna şi-i răspunse cu o fluturare a propriilor degete. El nu se opri. În schimb, acum sigur că ea îl văzuse, o îndemnă cu gesturi disperate să traverseze rangul de dans, deocamdată pustiu, pentru a veni lângă podium. Malta se simţi pe moarte. Tânjea să leşine, dar nu leşină. Dirijorul muzicanţilor, care aştepta de pe podium semnalul pentru începerea muzicii,

părea uluit. În cele din urmă, Malta înțelese că nu are de ales. Momentul de coșmar n-avea să se încheie până ce nu lăsa în urmă adăpostul oferit de grupul de femei tinere și de tați ca să traverseze imensa întindere a ringului pustiu de una singură, pentru a i se înfățișa lui Davad ca să-l asculte felicitând-o.

Fie.

Trase aer în adâncul pieptului, aruncă o singură privire spre fața albită de șoc a bunicii sale și începu să traverseze încet spațiul rezervat dansului. Nu avea de gând să se grăbească; ar fi fost încă și mai scandalos. Își ținea capul sus și își săltă fustele, făcându-le să plutească pe podeaua lustruită. Se strădui să zâmbească, de parcă ar fi fost vorba despre ceva la care se așteptase, despre o parte cu desăvârșire firească a prezentării ei. Își fixă privirea pe Davad și își aduse aminte de porcul mort îndesat în fereastra trăsurii lui. Izbuti să-și păstreze zâmbetul în ciuda vuietului din urechi. Pe urmă se văzu în fața podiumului. În clipa aceea își dădu brusc seama că tânărul palid de lângă Davad trebuie să fie Satrapul Jamailliei.

Tocmai fusese umilită în fața Satrapului și a două dintre Însoțitoarele sale. Femeile de la curte se uitau în jos, la ea, cu o superioritate binevoitoare. Acum avea să leșine. În schimb, un soi de instinct preluă controlul. Se aplecă în fața podiumului, într-o reverență adâncă. Printre bătăile propriei inimi care îi răsunau în urechi, auzi glasul entuziast al lui Davad:

– Ea e tânăra despre care vorbeam. Malta Vestrit, din Ghilda Negustorilor din Bingtown. Nu e cea mai minunată floare abia deschisă pe care ai văzut-o vreodată?

Malta nu putea să se ridice. Dacă o făcea, ar fi trebuit să le privească fețele. Rămase ghemuită, în rochia ei făcută din bucăți, în pantofii ei reparați și…

– Nu ai exagerat nicidecum, Negustorule Restart. Dar de ce e această dulce floare neînsoțită?

Accent jamaillian, ton molatic. Satrapul în persoană îi vorbise ei.

Conducătorului Consiliului din Bingtown i se făcu milă de ea și le dădu muzicanților semnalul de începere. Notele nesigure de început al melodiei se revărsară brusc în sală. În spatele ei, tații mândri își conduseră fetele pe ringul

de dans. Gândul la asta o umplu brusc de furie în loc de durere. Se ridică şi-şi înălţă ochii către privirea indulgentă a satrapului. Răspunse la întrebarea lui cu voce clară.

– Sunt singură, Magnadon Satrap, pentru că tatăl meu a fost capturat de piraţi. Piraţi pe care corăbiile tale chalcedene de patrulare nu fac nimic ca să-i oprească.

Toţi ceilalţi de pe podium icniră. Satrapul avu tupeul să-i zâmbească.

– Văd că spiritul micuţei scânteiază pe măsura frumuseţii sale, remarcă el.

În timp ce o revărsare de sânge fierbinte colora obrajii Maltei, adăugă:

– Şi am întâlnit în sfârşit pe cineva dintr-o familie de negustori din Bingtown care admite că galerele chalcedene nu sunt nimic altceva decât corăbiile mele de patrulare.

Una dintre însoţitoare chicoti gutural ca răspuns la replica lui ingenioasă, dar nimeni din Consiliul Bingtownului nu păru să se amuze.

Furia Maltei îşi spuse cuvântul fără voia ei:

– O să admit asta, domnule, când o să recunoşti că nu sunt în stare de nimic. Mi-au lăsat familia văduvită şi de corabie, şi de tată.

Satrapul Jamailliei se ridică în picioare. Avea să poruncească să fie târâtă afară şi ucisă pe loc, conchise Malta. În spatele ei, în sală, cânta muzica şi perechile dansau. Aşteptă să-l audă chemând gărzile.

– Ei, spuse el în schimb, dacă mă învinuieşti pe mine pentru absenţa tatălui tău nu pot repara asta decât într-un singur fel.

Ea nu putu să-şi creadă urechilor. Chiar putea fi atât de simplu? Ceri şi primeşti?

– O să le porunceşti corăbiilor tale să-l salveze? şopti cu răsuflarea tăiată.

Râsul lui răsună printre notele melodiei.

– Bineînţeles. Ştii, ăsta e rostul lor. Dar nu chiar în clipa asta. Acum voi face tot ce pot ca să îndrept această stare tragică de lucruri luând locul tatălui tău alături de tine, pe ringul de dans.

Se ridică de la locul lui de pe podium. Una dintre Însoţitoare părea şocată; cealaltă, îngrozită. Malta îşi îndreptă privirea spre Davad Restart, dar de la el nu primi niciun ajutor. Radia, privind-o cu dragoste şi mândrie. Când îi

întâlni ochii, se grăbi să dea scurt din cap, a încurajare. Fețele membrilor Consiliului Bingtownului fuseseră cu prudență golite de expresie. Ce trebuia să facă ea?

Satrapul își părăsise locul și cobora treptele către ringul de dans. Era mai înalt decât ea și foarte suplu, cu pielea atât de aristocratic de albă, încât părea aproape palid. Hainele lui nu semănau cu nimic din tot ce mai văzuse purtat de un bărbat: erau catifelate și în falduri, în culori pastelate. Pantalonii de un albastru-deschis aveau manșete strânse pe glezne, deasupra pantofilor moi, cu toc scund. Faldurile bogate ale cămășii de culoarea șofranului îi înconjurau gâtul și umerii ca o eșarfă. Când se apropie de ea, îi simți mirosul, de fapt un amestec de mirosuri străine, un parfum straniu, un soi de iz de fum plutind în răsuflarea lui. Pe urmă cel mai puternic om din lume se înclină în fața ei și își întinse mâna, în așteptarea mâinii ei.

Era încremenită.

– E în ordine, Malta, poți dansa cu el, îi dădu de veste Davad Restart cu blândețe.

Chicoti, cu ochii la cei aflați alături de el, pe podium.

– E o mică făptură atât de sfioasă, mereu bine ocrotită. Nu îndrăznește s-atingă mâna lui.

Cuvintele negustorului îi dădură putere să se miște. Simți răceală și, în același timp, furnicături când își puse mâna într-a Satrapului. I-o simți foarte catifelată când se închise în jurul mâinii ei. El își puse cealaltă mână pe partea din spate a șoldului ei și o trase mai aproape, șocând-o.

– Așa dansăm în Jamaillia pe ritmul ăsta, îi spuse.

Îi simți răsuflarea caldă pe fața ei îndreptată în sus. Între ei rămăsese atât de puțin loc, încât se temu că Satrapul îi poate simți bătăile inimii. Se lăsă condusă de el în dans.

Preț de cinci pași, se mișcă stângace, dezechilibrată, nicidecum în ritm. Pe urmă muzica o prinse pe neașteptate și i se păru la fel de ușor ca atunci când o ținea de mâini pe Rache și se mișca prin salon în ritmul numărătorii ei. Ceilalți dansatori, sala strălucitor luminată, chiar și muzica păliră în jurul lor. Nu mai existau decât bărbatul și mișcarea, în vreme ce trupurile lor păstrau

ritmul împreună. Trebuia să se uite în sus ca să-l vadă. El se uită în jos, la ea, zâmbind.

– Eşti atât de micuţă, ca un copil. Sau ca o păpuşă mică, superbă. Parfumul părului tău rivalizează cu al florilor.

Ei nu-i trecea prin gând nicio replică la astfel de complimente, nu ştia nici măcar cum să-i mulţumească. Toată cochetăria i se ştersese din minte. Încercă să vorbească, dar nu izbuti decât să pună o întrebare:

– O să trimiţi într-adevăr corăbii să-mi salveze tatăl?

El înălţă o sprânceană, întrebător.

– Bineînţeles. De ce nu le-aş trimite?

Ea îşi lăsă ochii în jos, apoi îi închise. Muzica şi trupul lui care îl conducea pe al ei erau tot ce-i trebuia.

– Pare prea simplu.

Clătină din cap, o mişcare abia schiţată.

– După tot ce-am îndurat…

El râse uşor, ca o femeie.

– Spune-mi, pasăre mică. Ai locuit toată viaţa ta în Bingtown?

– Desigur.

– Ei, da, atunci. Spune-mi, ce poţi ştii tu despre mersul lucrurilor în lume?

O trase brusc mai aproape de el, iar sânii ei aproape că se şterseră de pieptul lui. Malta icni şi se trase brusc înapoi, împleticindu-se şi pierzând ritmul. El îl regăsi cu uşurinţă şi continuă s-o conducă.

– Eşti sfioasă, pasăre mică? o întrebă cu voioşie, dar mâna lui o strânse pe a ei aproape cu cruzime.

Muzica încetă. El îi eliberă mâna. Când se uită în jur, Malta auzi murmurul bârfelor răspândite în şoaptă. Toţi ochi se uitau la ei, deşi nimeni nu se holba de-a dreptul. Satrapul se înclină în faţa ei, adânc şi cu eleganţă.

– Poate vorbim mai târziu despre salvarea tatălui tău, îi şopti, în timp ce ea îi răspundea cu o reverenţă. Poate îmi poţi explica mai bine cât de importantă e pentru tine.

Ea nu izbuti să se ridice. Fusese o ameninţare? Pentru că se ferise de atingerea lui, n-avea să mai trimită corăbii să-i salveze tatăl? Voia să strige în

urma lui, rugându-l să aştepte, să aştepte. Dar îi întorsese deja spatele. O matroană din Bingtown, cu fiica ei alături, îi atrăsese atenţia. În spatele Maltei, muzica reîncepu. Reuşi în sfârşit să se ridice din reverenţă. Avea impresia că din ea fusese scos tot aerul. Trebuia să plece de pe ringul de dans.

Se strecură orbeşte printre dansatori. Îl întrezări pe Cerwin Trell; părea să se îndrepte către ea, dar nu l-ar fi putut suporta tocmai atunci. Se grăbi, căutându-şi din priviri în mulţime mama, bunica sau măcar micul frate. Voia doar câteva clipe într-un adăpost sigur, până ce izbutea să se adune. Oare tocmai distrusese şansa tatălui ei de a fi salvat cu mare repeziciune? Se făcuse de râs în faţa întregului Bingtown?

O atingere pe braţ îi smulse un icnet. Se feri şi se întoarse să vadă cine e. Purta văl, glugă şi mănuşi, ca orice alt locuitor al Tărâmului Ploilor Sălbatice, dar ştiu că e Reyn. Era singurul care putea să poarte cu atâta eleganţă acele haine care ascundeau totul. Vălul era din dantelă neagră, dar ochi-de-pisică poleiţi cu aur şi argint spuneau unde se află ochii lui. Gluga care îi ascundea părul şi ceafa era prinsă cu o eşarfă de mătase cu falduri complicate. Cămaşa albă, catifelată şi pantalonii negri îi conturau silueta în aceeaşi măsură în care vălul şi gluga îi ascundeau trăsăturile. Lăţimea umerilor şi a pieptului erau scoase în evidenţă de talia subţire şi de şoldurile înguste. Cizmele lui uşoare, pentru dans, erau acoperite cu un filigran din aur şi argint, ca să se asorteze cu vălul. Îi întindea un pahar cu vin.

– Eşti palidă ca zăpada, îi spuse încet. Ai nevoie de o gură de vin?

– O vreau pe mama, răspunse ea prosteşte.

Şi pentru a înrăutăţi lucrurile repetă cu mai multă disperare în glas:

– O vreau pe mama.

Reyn se crispă.

– Ce ţi-a spus? Ţi-a făcut vreun rău?

– Nu. Nu. Doar… o vreau pe mama. Acum.

– Desigur.

Ca şi cum ar fi făcut cel mai firesc lucru din lume, Reyn bătu pe umăr un negustor în trecere şi îi întinse paharul cu vin. Apoi se întoarse spre Malta.

– Pe aici.

Nu-i oferi braţul şi nici nu încercă s-o atingă altcumva. Simţea că, în acea clipă, ea n-ar fi putut suporta. În schimb, îi arătă graţios direcţia cu o mână înmănuşată, apoi merse cu un pas înaintea ei, făcându-i loc prin mulţime. Toată lumea se uita după ei, curioasă.

Keffria se apropie grăbită, ca şi cum tocmai ar fi văzut-o.

– Oh, Malta, strigă cu voce joasă, şi ea se pregăti pentru învinuirile de neocolit.

Însă mama ei continuă:

– Am fost atât de îngrijorată, dar te-ai descurcat de minune. Ce-o fi fost în capul lui Davad? Am încercat s-ajung la tine după dans şi a cutezat să mă prindă de braţ şi să mă sfătuiască să-ţi spun să vii la el, pentru că-ţi poate aranja un alt dans cu Satrapul.

Malta tremura din tot corpul.

– Mamă, a spus c-o să trimită corăbii să-l salveze pe tata. Dar pe urmă…

Şovăi, dorindu-şi dintr-odată să fi păstrat tăcerea. De ce să-i spună mamei sale? Hotărârea trebuia să-i aparţină ei însăşi.

Cât de importantă era pentru ea salvarea tatălui ei? Ştia exact ce insinuase Satrapul. Aluzia era inconfundabilă. Ea trebuia să aleagă. Dacă ea trebuia să plătească, de ce i-ar fi aparţinut hotărârea altcuiva?

– Şi l-ai crezut? izbucni Reyn, nevenindu-i să creadă. Malta, s-a jucat cu tine. Cum a putut face o asemenea ofertă, de parcă ar fi fost un mic compliment? Omul ăsta e lipsit de orice scrupule, nicio urmă de simţ moral… Abia dacă eşti mai mult decât o fetiţă, iar el te chinuieşte astfel… Ar trebui să-l ucid.

– Nu sunt o fetiţă, sublinie Malta cu răceală.

Fetiţele nu erau niciodată nevoite să ia astfel de hotărâri.

– Dacă mă crezi un copil, unde e simţul tău moral când îmi faci curte?

Abia dacă putea să-şi dea seama ce vorbeşte. Trebuia să fie undeva singură ca să se gândească la ceea ce îi oferise Satrapul şi la ceea ce sugerase el că ar fi fost preţul. Limba i-o luă înaintea minţii.

– Sau aşa încerci să demonstrezi, când se întâmplă prima oară să trezesc interesul unui alt bărbat, că eşti singurul care are vreun drept asupra mea?

Mama ei își opri scurt răsuflarea. Ochii îi zvâcniră de la Malta la Reyn.

– Scuzați-mă, murmură ea și se retrase din cearta lor de îndrăgostiți.

Malta abia dacă observă că plecase. Cu câteva minute înainte, tânjise să se afle lângă ea. Acum știa că mama ei n-are cum s-o ajute.

Reyn se retrase la propriu cu o jumătate de pas. Tăcerea vibra între ei ca o coardă de arc. El schiță brusc o plecăciune.

– Îți cer iertare, Malta Vestrit.

Ea îl auzi înghițind în sec.

– Ești o femeie, nu un copil. Dar ești o femeie abia intrată în societate, cu prea puțină experiență în privința josniciei bărbaților. N-am vrut decât să te ocrotesc.

Își întoarse fața voalată către perechile purtate de pașii unui dans în care se schimbau partenerii. Apoi adăugă, coborându-și glasul:

– Știu că salvarea tatălui tău e pe primul loc în gândurile tale. Asta te face acum vulnerabilă. A fost o cruzime din partea lui să-ți ofere ajutorul.

– Bizar. Eu am crezut că din partea ta a fost o cruzime să mă refuzi când ți-am cerut ajutorul. Acum înțeleg că ai vrut să fii bun.

Așa se ceartă tata cu mama, se gândi Malta, *întorcându-i propriile cuvinte împotriva ei*. Ceva din ea voia să oprească asta, dar nu știa cum. Trebuia să se gândească, avea nevoie de timp de gândire și, în schimb, se întâmpla mereu câte ceva, fără încetare. Singurul Bal de Prezentare de care avea să aibă parte vreodată i se învârtejea în jur, ar fi putut avea prilejul să-l convingă pe Satrap să-i salveze tatăl și, în loc s-o invidieze toate fetele în vreme ce dansa cu logodnicul ei elegant, ea stătea acolo, certându-se prostește cu el. Nu era drept!

– N-am vrut să fiu bun. Am vrut să fiu sincer, ripostă el încet.

Muzica încetase. Dansatorii părăseau ringul sau își alegeau alți parteneri. Cuvintele lui Reyn căzură în tăcere, fără a fi rostite cu glas sonor, dar destul de puternice pentru ca mai multe capete să se întoarcă spre ei. Malta simțea că atenția care li se acordă îl stânjenește pe Reyn tot atât de mult cât o stânjenește pe ea. Încercă să-și pună pe față un mic zâmbet, ca și cum replica lui ar fi fost un soi de glumă, dar obrajii îi ardeau și erau țepeni. În clipa

aceea, cineva își drese glasul în spatele ei. Malta întoarse capul.

Cerwin făcu o plecăciune adâncă.

– Îmi acorzi dansul următor?

Vocea lui era ușor provocatoare, aproape ca și cum i s-ar fi adresat lui Reyn, nu ei. Și Reyn îi răspunse.

– Eu și Malta Vestrit tocmai eram prinși într-o discuție, sublinie cu un glas primejdios de amabil.

– Înțeleg, răspunse Cerwin cu o voce la fel de bine controlată. Am crezut că i-ar putea face mai multă plăcere să fie prinsă într-un dans cu mine.

Primele acorduri ale unei melodii se revărsară în sală. Lumea se uita lung la ei. Fără s-o întrebe, Reyn îi luă mâna într-a lui.

– Tocmai ne pregăteam să dansăm, îl informă pe Cerwin.

O prinse cu cealaltă mână de talie și, cu ușurința cu care ar fi săltat un copil, o avântă în vârtejul dansului.

Era o melodie vioaie și Malta descoperi că putea fie să danseze, fie să se împleticească stângace, purtată de mâna lui care o strângea pe a ei. Alese să danseze. Își săltă repede fusta cu două degete, ca să i se vadă picioarele sprintene, apoi înfrumuseță intenționat dansul zburdalnic. Reyn îi acceptă provocarea fără să iasă nicio clipă din ritm și ea se simți brusc nevoită să se concentreze din toate puterile ca să facă față provocărilor lui. Preț de câteva clipe, știu cât de mult se străduiește, apoi începură să se miște ca unul, parcă de la sine. Perechile care îi urmăreau cu privirea se traseră brusc deoparte ca să le lase mai mult loc. În timp ce Reyn o învârtea, Malta își întrezări bunica. Bătrâna îi zâmbea cu ardoare. Descoperi că zâmbește ea însăși, cu sinceră încântare. Fustele i se roteau când se învârtea, purtată de pași complicați. Simțea pe mijlocul ei mâna lui Reyn, sigură și puternică. Deveni conștientă de mirosul lui, fără să poată spune dacă e parfum sau aroma naturală de mosc a pielii. Nu-i displăcea. Era aproape conștientă și de privirile admirative ale celor de pe marginile ringului, însă Reyn se afla în centrul gândurilor ei. Fără să fi vrut cu adevărat, își împleti mai strâns degetele cu ale lui și, ca răspuns, și strânsoarea lui căpătă mai multă putere. Inima ei tresăltă pe neașteptate.

– Malta.

Reyn nu spuse nimic mai mult decât numele ei. Nu era o scuză pentru nimic, doar o afirmare a tot ce simțea pentru ea. Ca răspuns, o inundă un val de sentimente. Înțelese brusc că tot ce s-a petrecut între ea și Satrap n-are nimic de-a face cu ceea ce există între ea și Reyn. Greșise vorbind despre așa ceva în prezența lui. N-avea absolut nicio legătură cu el și cu relația lor. Ar fi trebuit să știe că astfel nu poate decât să-l supere. De atunci înainte, când erau împreună, niciunul dintre ei nu trebuia să se gândească la nimic altceva în afară de ei doi. Le-o spunea dansul, în limbajul său. În acel răstimp, se mișcau perfect împreună și se înțelegeau unul pe altul. Asta ar fi trebuit să savureze.

– Reyn, cedă ea și își ridică privirea spre el, zâmbindu-i.

Cearta era alungată de pașii dansului, călcată în picioare, uitată. Melodia se termină prea repede și el o răsuci cu grație pe ultima măsură, apoi o opri prinzând-o scurt în brațe. Ei i se opri și răsuflarea.

– Când ne rotim așa împreună, șopti ea cu sfială, simt aproape că ne e sortit să ne mișcăm întotdeauna ca unul.

Reyn o ținu în brațe câteva clipe mai mult decât era decent. Inima ei prinse să bată nebunește. Nu-i putea vedea ochii, dar știa că se uită în jos, la ea. Îi vorbi cu dulceață:

– Draga mea, nu trebuie să faci nimic mai mult decât să ai încredere în mine, să mă lași să-ți conduc pașii, spuse cu înțelegere.

Superioritatea din cuvintele lui sparse himera creată de Reyn în jurul lor. Malta se desprinse din îmbrățișare și îi răspunse cu o reverență protocolară.

– Îți mulțumesc pentru plăcerea dansului, domnule, zise cu răceală. Acum, te rog să mă scuzi.

Se ridică luându-și rămas-bun cu o înclinare a capului. Îi întoarse spatele și se îndepărtă ca și cum ar fi știut unde se duce. Cu coada ochiului, îl zări dând să vină după ea, dar un alt bărbat din Tărâmul Ploilor Sălbatice se apropie de el în grabă și îl prinse de braț. Ceea ce voia păru mai important decât să o urmeze pe ea. Se opri și se întoarse spre celălalt bărbat. Bine. Malta nu se opri. Agitația din inima ei n-o lăsa să stea locului. De ce trebuise să strice el totul astfel?

Nu vedea pe nimeni cunoscut. Nici pe mama sau pe bunica ei, nici pe vreuna dintre prietenele ei, nici măcar pe Davad Restart. Îl zări pe Satrap, înconjurat de mai multe matroane din Bingtown. Nu putea pătrunde în grupul lor. Se îndreptă către o masă plină cu vinuri şi pahare. Ar fi fost mai potrivit să-i aducă un bărbat tânăr ceva răcoritor. I se păru deodată atât de stânjenitor să fie singură. Îşi imagină că toţi ochii din încăpere o urmăresc cum hoinăreşte neînsoţită.

Aproape ajunsese, când Cerwin îi tăie calea. Se opri ca să nu se ciocnească de el.

– Acum am putea dansa? întrebă el cu delicateţe.

Ea şovăi. Asta l-ar fi înfuriat pe Reyn sau i-ar fi putut stârni gelozia. Dar n-o mai tentau astfel de jocuri. Totul era deja destul de complicat. Ca şi cum ar fi simţit ce o frământă, Cerwin arătă cu gravitate către ringul de dans.

– Lui nu i-a trebuit atât de mult timp ca să-şi găsească o nouă parteneră.

Neîncrezătoare, Malta se întoarse să vadă ce îi arată. Inima i se opri în piept. Reyn se mişca graţios, într-un dans languros, cu una dintre Însoţitoarele Satrapului în braţe. Nici măcar nu era cea frumoasă. Femeia fără bijuterii, în rochie crem, era cea pe care o ţinea strâns şi o asculta cu atenţie.

– Nu, îi şopti Cerwin. Nu te holba. Ţine capul sus şi uită-te la mine. Zâmbeşte. Şi să mergem.

Cu un mic zâmbet îngheţat, Malta îşi puse mâna într-a lui. El o prinse de mijloc şi intrară pe ringul de dans graţioşi ca doi câini care se învârtesc unul în jurul altuia. Paşii lui Cerwin păreau prea mici după ce se potrivise atât de bine cu Reyn. Avea impresia că se zgâlţâie în braţele lui. El, îl culmea fericirii, ignora stângăcia. În schimb, îi zâmbea.

– În sfârşit, te am în braţele mele, spuse el încet. Am crezut că visurile nu mi se vor îndeplini niciodată. Dar eşti aici, prezentată ca femeie! Iar prostul ăla din Tărâmul Ploilor Sălbatice te dă deoparte pentru o femeie pe care nu poate spera s-o posede vreodată. Ah, Malta mea! Strălucirea părului tău mă orbeşte. Parfumul lui mă îmbată. N-aş fi putut niciodată spera să dobândesc o comoară mai preţioasă decât mâna ta mică într-a mea.

Complimentele plouau asupra ei. Îşi potrivi dinţii într-un zâmbet şi le

îndură. Încercă să nu se uite la Reyn dansând cu o altă femeie. Cu vălul lui, era greu să-ți dai seama, dar ea părea să-i fi capturat întreaga atenție. Nici măcar o singură dată nu-și întoarse capul către Malta.

Îl pierduse. Atât de simplu, atât de repede. Un singur cuvânt muşcător în plus, iar el plecase. De fapt, Malta se simțea de parcă inima i-ar fi fost smulsă din piept, lăsându-i în loc doar un gol. Prostie. Nici măcar nu-și dăduse vreodată seama dacă îl iubește sau nu. Prin urmare, nici vorbă de așa ceva. Nu. Era fiindcă el pretinsese că o iubește și ea fusese destul de proastă să-l creadă. Era limpede că o mințise. Ceea ce simțea nu era decât mândrie rănită, nu se îndoia de asta. Era furioasă, fiindcă își bătuse joc de ea. De ce ar fi trebuit să se sinchisească? Acum dansa în brațele unui alt bărbat, unul foarte chipeș care, fără nicio îndoială, o iubea nebunește. Nu avea nevoie de Reyn. Nici măcar nu-i văzuse vreodată fața. Cum ar fi putut să-l iubească?

O cuprinse brusc amețeala când îl văzu pe Reyn aplecându-se ca să-i vorbească Însoțitoarei fără să-l audă nimeni altcineva. Femeia îi răspunse cu seriozitate, îndelung. Malta aproape că se împiedică, iar Cerwin o strânse mai tare. Îndruga niște aiureli despre minunatul roz al buzelor ei. Pentru numele lui Sa, ce răspuns aștepta la o asemenea tâmpenie? Ar fi trebuit să-i facă și ea un compliment legat de dinții lui sau de croiala cămășii? Și chiar se auzi spunând:

– Ești foarte chipeș în seara asta, Cerwin. Familia ta trebuie să fie foarte mândră de tine.

El zâmbi, de parcă laudele ei l-ar fi înălțat până la stele.

– Desprinse de pe buzele tale, astfel de cuvinte înseamnă enorm de mult pentru mine, o asigură.

Muzica se opri. Cerwin îi dădu drumul din braţe cu părere de rău și ea se îndepărtă ușor. Ochii ei trădători îl căutară pe Reyn. Tocmai se apleca adânc deasupra mâinii Însoțitoarei, pentru a arăta apoi către ușile care dădeau în grădina Sălii și către aleile luminate de felinare. Malta încercă să găsească în sufletul ei ceva dur sau o hotărâre de care să se agațe, dar nu găsi decât mâhnire.

– Pot să-ți aduc un pahar cu vin? o întrebă Cerwin.

– Te rog. Mi-ar plăcea să stau puțin jos.

– Desigur.

Îi oferi brațul, gata s-o conducă.

*

Când Grag îl prinse de braț, Reyn se întoarse brusc spre el, gata să-l pocnească.

– Nu acum! Dă-mi drumul! protestă.

Malta se îndepărta de el. Iar băiatul Trell, cu pielea lui ca laptele, străbătea grăbit mulțimea ca să-i iasă în întâmpinare. N-avea timp pentru discuții prietenești pe ringul de dans.

Dar Grag îi strânse brațul mai tare și îi vorbi cu voce scăzută, insistentă.

– Una dintre Însoțitoarele Satrapului tocmai a dansat cu mine.

– Minunat. Sper c-a fost cea frumoasă. Acum, dă-mi drumul.

Își întinse gâtul, încercând să vadă unde ajunsese Malta.

– Nu. Ar trebui s-o inviți la dansul următor. Vreau s-auzi cu urechile tale ce mi-a spus mie. Pe urmă vino să ne întâlnim în grădină, lângă stejarul de baltă de pe aleea dinspre răsărit. Trebuie să hotărâm cui îi mai spunem și ce avem de făcut.

Glasul lui Grag vibra de încordare. Reyn nu voia așa ceva atunci. Încercă să ia totul în glumă.

– Mai întâi trebuie să vorbesc cu Malta. Pe urmă discutăm despre arderea depozitelor.

Grag nu-i dădu drumul.

– Nu glumesc, Reyn. Asta nu poate aștepta. Mă tem că e deja prea târziu. Există o conspirație împotriva Satrapului.

– Alătură-te conspiratorilor, îl sfătui Reyn, iritat.

Cum s-ar fi putut gândi atunci la politică? Malta suferea. Durerea ei era atât de puternică, încât aproape c-o simțea el însuși. O rănise, iar ea hoinărea acum prin mulțime ca un pisoi rătăcit. Trebuia să stea de vorbă cu ea. Era atât de vulnerabilă!

– Chalcedenii şi o parte dintre nobilii lui plănuiesc să-l ucidă. Vor da vina pe Bingtown. Vom fi raşi de pe faţa pământului, cu binecuvântarea întregii Jamaillii. Te rog, Reyn. Trebuie s-o faci acum. Du-te şi invit-o la dans. Eu trebuie să le caut pe mama şi pe surorile mele şi să le cer să trimită câţiva alţi negustori să discute cu noi afară. Du-te s-o inviţi. E cea în rochie modestă, crem, de lângă podiumul înalt. Te rog.

Malta dispăruse. Reyn îl săgetă pe Grag cu o privire care păru să se simtă până şi prin văl. Fiul de Negustor îi eliberă braţul. El ridică din umeri, apoi scutură furios din cap. Grag se îndepărtă grăbit.

Încet, cu inima din ce în ce mai strânsă, Reyn se îndreptă către Însoţitoarea Satrapului. Femeia îl urmărea cu privirea. Când îl văzu aproape, îi adresă o replică spirituală femeii cu care vorbea, dădu din cap şi plecă. Reyn îi tăie calea şi o salută înclinându-se uşor.

– Îmi acorzi acest dans, doamnă Însoţitoare?

– Desigur. Cu mare plăcere, răspunse ea pe un ton ceremonios.

Îşi ridică mâna şi Reyn o luă în mâna lui înmănuşată. Se auziră primele acorduri ale melodiei. Era lentă, un dans tradiţional al îndrăgostiţilor. Le oferea cuplurilor, fie ele vârstnice sau tinere, o scuză ca să se strângă în braţe în vreme ce se mişcau lent, în ritmul unei muzici de vis. În clipa aceea ar fi putut s-o strângă în braţe pe Malta, să-i aline suferinţa provocată de el însuşi. În schimb, se trezise dansând cu acea femeie din Jamaillia, aproape de înălţimea lui. Era o parteneră minunată pentru el, graţioasă şi uşoară. Cumva, asta nu făcea altceva decât să înrăutăţească lucrurile. Aşteptă să vorbească ea.

– Ţi-a transmis vărul tău avertizarea mea?

Francheţea ei îl şocă. Se strădui să-şi păstreze calmul.

– Nu chiar. Mi-a spus că i-ai povestit ceva interesant, ceva pe care vrea să-l aud cu urechile mele.

Îşi pusese în glas o îngrijorare uşor ironică, atât şi nimic mai mult.

Ea pufni, nerăbdătoare.

– Mă tem că n-avem timp pentru astfel de tatonări. În seara asta, când veneam încoace, m-am gândit că, pentru ei, acum e momentul potrivit să treacă de la planuri la fapte. Sunteţi aici cu toţii, laolaltă, negustori din

Bingtown și din Tărâmul Ploilor Sălbatice, cu Satrapul în mijlocul vostru. Știm cu toții cât de puternice vă sunt sentimentele împotriva Negustorilor Noi și a politicii Satrapului în Bingtown. Ce moment e mai potrivit pentru începerea unei revolte? În toată zăpăceala, Satrapul e ucis, ca și Însoțitoarele lui. Pe urmă chalcedenii pot năvăli furioși să vă pedepsească pe toți.

– O mică poveste urâtă. Dar cine are de câștigat? De ce?

Vocea lui spunea că i se pare foarte puțin probabil să se întâmple așa ceva.

– Câștigă toți cei care s-au aliat ca să facă planul. Nobilii jamaillieni s-au săturat de un băiat care nu-și refuză nimic și pentru care cârmuirea țării nu înseamnă decât golirea vistieriei în folosul lui personal. Chalcedul face din Bingtown una dintre provinciile sale și îl poate jefui după plac. Pretind de mult că acest teritoriu de pe Țărmurile Blestemate le aparține de drept.

– Jamaillia ar face o prostie cedându-i Chalcedului Bingtownul. Ce altă provincie îi mai aduce Satrapiei atâta bogăție?

– Poate preferă să-l cedeze ca parte a unui târg decât să fie cucerit de chalcedeni în război. Chalcedul e tot mai puternic și tot mai războinic. Luptele interne și invadatorii din Miazănoapte au paralizat Cele Șase Ducate ani de-a rândul. Erau un regat care ținea Chalcedul ocupat. Acum, după Încheierea Războiului Corăbiilor Roșii, Cele Șase Ducate nu fac altceva decât să reconstruiască. Chalcedenii au devenit un popor puternic, bogat, cu sclavi și ambiții. Vor să se extindă spre miazănoapte, sunt mereu încăierări la graniță. Dar se uită și către miazăzi. Către Bingtown și negoțul lui bogat. Și către pământurile de pe malurile Fluviului Ploilor Sălbatice

– Pământuri? pufni Reyn cu dispreț. Sunt atât de puține…

Tăcu brusc, când își aminti cu cine vorbește.

– Sunt proști, încheie el scurt.

– Pe corabie, pe drumul încoace…

Câteva clipe, femeii păru să-i fie greu să vorbească, de parcă n-ar mai fi putut să respire.

– Am fost ținută o vreme captivă în cabina căpitanului.

Reyn așteptă, apoi se aplecă spre ea ca să-i audă cuvintele șoptite.

– În cabina lui erau hărți. Portul Bingtown. Gura de vărsare a Fluviul

Ploilor Sălbatice. De ce le-ar fi ţinut acolo, dacă n-avea de gând să le folosească?

– Fluviul Ploilor Sălbatice îi apără pe localnici, afirmă Reyn cu mult curaj. N-avem de ce ne teme. Tainele lui sunt cunoscute numai de oamenii noştri.

– Dar, în seara asta, aici se află mulţi dintre voi. Reprezentanţi ai multor familii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, aşa mi s-a spus. Dacă sunt capturaţi în timpul jefuirii Bingtownului, eşti sigur că niciunul dintre ei nu vă trădează secretele?

Logica ei era necruţătoare. Brusc, mici nepotriviri căpătară sens. Din ce alt motiv fusese lăsat *Kendry* să treacă prin blocadă şi să intre în port?

– Probabil au aliaţi printre Negustorii Noi de aici, spuse el cu jumătate de glas, gândindu-se la noii sosiţi care tocmai ajunseseră pe uscat. Oameni ale căror legături cu negoţul de sclavi din Chalced sunt puternice sau chiar mai puternice decât cele cu Jamaillia. Oameni care au trăit printre noi şi ne cunosc obiceiurile destul de bine ca să ştie că aici sunt adunaţi, în seara asta, negustori atât din Bingtown, cât şi din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

– În locul vostru, m-aş gândi că e posibil să existe astfel de oameni şi printre Negustorii Vechi, sublinie ea cu voce scăzută.

O bănuială se prelinse rece, străbătându-l pe Reyn în întregime. Davad Restart. Firește.

– Dacă ai ştiut de complotul ăsta, de ce-ai venit în Bingtown? o întrebă.

– Bineînțeles că, dacă aş fi ştiut, n-aş fi venit, ripostă ea. Abia în seara asta am izbutit să pun totul cap la cap destul de bine ca să văd întregul tablou. Îţi spun asta nu doar fiindcă nu vreau să mor, ci şi fiindcă nu vreau să văd Bingtownul căzând. Toată viaţa mea, a fost în centrul studiilor mele. Mi-am dorit dintotdeauna să vin aici; Bingtownul e oraşul visurilor mele. Aşa că am tras sfori şi am implorat ca să-l conving pe Satrap să-mi îngăduie să vin. Iar acum, când sunt aici, nu vreau să fiu martoră la chinurile morţii acestui oraş, aşa cum nu-mi doresc nici să mor aici înainte de a-i fi înțeles pe deplin toate minunile.

– Ce ne sfătuieşti să facem?

– Treceţi la fapte înaintea lor. Luaţi-l ostatic pe Satrap, împreună cu noi,

Însoţitoarele lui, dar ţineţi-ne pe toţi în viaţă. Viu, e monedă de schimb. Mort, e scânteia care dezlănţuie războiul. Nu e cu putinţă să fie amestecaţi în complotul ăsta toţi nobilii din Jamaillia. Trimiteţi cumva un mesaj ca să le deschideţi ochii celor loiali Satrapiei. Spuneţi-le ce se petrece aici. Vă vor ajuta dacă le veţi făgădui că li-l înapoiaţi pe Satrap viu şi nevătămat. Va fi război cu Chalcedul, dar, până la urmă, cu Chalcedul e întotdeauna război. Folosiţi-vă de timpul pe care vi l-am oferit, prevenindu-vă, şi luaţi cât mai multe măsuri de apărare a oraşului. Adunaţi provizii; ascundeţi-vă copiii şi familiile. Trimiteţi-le vorbă celor din susul Fluviului Ploilor Sălbatice.

Lui Reyn nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Dar ai spus că e cel mai probabil să acţioneze în noaptea asta. Nu e timp pentru nimic din tot ce-ai spus!

– Tu iroseşti timp dansând acum cu mine, sublinie ea cu acreală. Ar trebui să dai deja de vestea. Bănuiesc că-n noaptea asta vor fi tulburări pe străzi. Incendii, încăierări, orice poate stârni o revoltă. Se va întinde până în port şi pe corăbii. Cineva, cu bună-ştiinţă sau din întâmplare, o să le ofere chalcedenilor o scuză pentru atac. Poate vor fi pur şi simplu anunţaţi c-a fost ucis Satrapul.

Femeia se uită în ochii lui de dincolo de văl.

– În zori, Bingtownul o să fie în flăcări.

Melodia se termină. Exact când el şi partenera lui îşi încetineau ritmul şi se opreau, ceea ce păru profetic. Reyn rămase o vreme tăcut, cu mâna Însoţitoarei într-a lui. Pe urmă se îndepărtă de ea cu o plecăciune.

– Ceilalţi se adună afară, în grădină. Ar trebui să mergem la ei, sugeră.

Şi arătă spre uşă.

Ca şi cum cineva l-ar fi tras cu adevărat de o coardă sensibilă, se întoarse şi aruncă o privire spre partea opusă a sălii. Malta. Se îndepărta cu mâna pe braţul lui Cerwin Trell. Reyn nu putea să plece pur şi simplu de la bal aşa, fără niciun cuvânt. Se uită din nou la Însoţitoarea Serilla.

– Chiar dincolo de uşă este o alee care merge spre răsărit. Nu e departe, iar felinarele vor sta aprinse toată noaptea. Ar fi o problemă să te duci singură? Vin şi eu cât pot de repede.

Privirea ei în dădu de înțeles că e de o grosolănie de neiertat. Dar spuse altceva:

– Sunt sigură c-o să mă descurc. Crezi c-o să întârzii mult?

– Sper că nu, o asigură el.

Nu aşteptă să vadă ce impresie îi face un răspuns atât de vag. Se înclină din nou şi o lăsă lângă uşă. Începuse o nouă melodie, dar el traversă grăbit ringul, strecurându-se prin golurile înguste dintre dansatori. O găsi pe Malta singură, aşezată pe un scaun. Lumina neaşteptatei speranțe aprinsă în ochii ei nu putu să stingă spaima aflată de mai înainte acolo.

– Reyn…, începu ea, dar el o întrerupse înainte de a apuca să se scuze.

– Trebuie să plec undeva. E foarte important. S-ar putea să nu mă mai întorc în seara asta. Trebuie să mă înțelegi.

– Nu te întorci… unde? Unde te duci? Ce e atât de important?

– Nu-ți pot spune. Ai acum încredere în mine.

Reyn şovăi.

– Aş vrea să te duci acasă cât mai curând cu putință. Faci asta de dragul meu?

– Să mă duc acasă? Pur şi simplu să plec de la Balul Prezentării mele şi să mă duc acasă, în vreme ce tu pleci să faci „ceva mai important“? Reyn, e cu neputință. Încă nu ne-am aşezat la masă, darurile înrudirii n-au fost oferite… Reyn, noi doi n-am dansat decât o singură dată împreună! Cum poți să-mi faci aşa ceva? Toată viața mea am aşteptat balul ăsta cu nerăbdare şi tu spui c-ar trebui să mă grăbesc să plec acasă, pentru că ai găsit ceva mai important de făcut?

– Malta, te rog, înțelege! Nu am de ales. Soarta nu ne respectă dorințele. Acum… trebuie să plec. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să plec.

Tânjea să-i spună adevărul. Nu-i lipsea încrederea în ea. Îl îngrijora prietenia familiei ei cu Davad Restart. Dacă el era trădător, era important să creadă că n-a fost descoperit complotul. Atâta vreme cât nu ştia, Malta nu se putea trăda din întâmplare.

Ea ridică spre el ochii, în care juca un licăr sumbru.

– Cred că ştiu exact ce e mai important pentru tine decât mine. Îți doresc să

te bucuri de asta.

Îşi feri privirea de a lui.

– Bună seara, Reyn Khuprus.

Îl izgonea ca pe un servitor nesupus. Reyn se îndoia c-o să plece acasă, aşa cum o sfătuise. Stătea nemişcat, într-o agonie a nehotărârii.

– Scuzele mele.

Fusese înghiontit intenţionat. Se întoarse. Cerwin Trell se încrunta la el. Ținea în mâini două pahare de vin. Preț de o clipă, stăpânirea de sine i se clătină. Apoi ceva care semăna a disperare îi strânse inima. Nu era timp. Putea rămâne să continue cearta, dar n-ar fi rezolvat nimic. Dacă rămânea, până dimineaţă ar fi putut fi morţi cu toţii.

Îi veni greu să se-ntoarcă şi să plece, mai ales fiindcă ştia că până dimineaţă puteau fi morţi cu toţii, indiferent ce-ar fi făcut el. Nu se uită deloc în urmă. Dacă Malta ar fi părut copleşită de durere, s-ar fi întors la ea. Dacă s-ar fi hlizit la Trell, ar fi fost nevoit să-l ucidă. Nu era timp. Niciodată nu avea timp să-şi trăiască propria viaţă. Părăsi Sala Negustorilor, afundându-se în întunericul zdrenţuit de torţe de afară.

*

Malta mai dansă de trei ori cu Cerwin. El era încântat, părea să nu observe că ea îşi târăşte picioarele. După ce se simţise atât de firesc graţioasă în braţele lui Reyn, dansul cu Cerwin părea un efort fizic stângaci. Îi venea greu şi să-şi potrivească paşii cu ai lui şi să-i facă în ritmul muzicii. Complimentele pline de adoraţie pe care le revărsa asupra ei îi cădeau peste nervi răpăind ca grindina. Abia mai suporta să-i privească faţa serioasă, copilărească. Tot ce era însufleţire şi frumuseţe părăsise balul. Întreaga adunare părea să se fi împuţinat după plecarea lui Reyn. Avea brusc impresia că dansează mai puţine perechi, că din sală se aud mai puţine râsete, mai puţine voci.

Mâhnirea îi izvora din adâncul sufletului, potopind-o iarăşi. Îşi putea aminti că fusese scurt timp fericită ceva mai devreme, dar amintirea părea lipsită de

profunzime, falsă. Când se opri muzica, se simți ușurată văzându-și mama la marginea ringului de dans, de unde o chema la ea cu semne discrete.

– Mă cheamă mama. Mă tem că trebuie să plec.

Cerwin se retrase cu un pas, dar rămase cu ambele ei mâini într-ale lui.

– Atunci te las să pleci, dar numai fiindcă sunt nevoit, și, te implor, să fie doar pentru scurt timp.

Se înclină în fața ei, protocolar.

– Cerwin Trell, spuse ea în loc de salut, apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Când ajunse lângă ea, Keffria avea un aer grav. Îngrijorarea din privire nu-i dispăru, dar izbuti să-și pună pe față un zâmbet când o întrebă:

– Te-ai distrat bine, Malta?

Cum să răspundă la o asemenea întrebare?

– N-a fost așa cum mă așteptam, spuse cu toată sinceritatea.

– Cred că Balul Prezentării nu e pentru nimeni exact așa cum se așteaptă.

Keffria luă mâna Maltei într-a ei.

– Nu-mi place deloc că trebuie să-ți cer așa ceva, dar cred că trebuie să plecăm cât de curând.

– Să plecăm? întrebă Malta, nedumerită. De ce? Urmează masa, înfățișarea darurilor…

– Sst, o opri Keffria. Malta, uită-te în jur și spune-mi ce vezi.

Ea își roti privirea în grabă, apoi cercetă sala cu mai multă atenție.

– Unde-au dispărut toți negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice? întrebă apoi cu glas scăzut.

– Nu știu. Au dispărut și o parte dintre negustorii din Bingtown fără explicații și fără să-și ia rămas-bun. Bunica ta și cu mine ne temem că se pune ceva la cale. Am ieșit din Sală să iau puțin aer și am simțit miros de fum. În oraș, situația e mai încordată de când cu blocada din port. Ne temem de răbufniri violente sau de vreun soi de revoltă.

Keffria își plimbă încet privirea prin sală. Avea pe față un zâmbet calm, de parcă ar fi vorbit cu Malta despre bal.

– Avem senzația c-o să fim mai în siguranță acasă.

– Dar…, începu Malta, apoi amuți.

Era zadarnic. Toată bucuria și toată strălucirea sărbătorii dispăruseră oricum. Rămânând, n-ar fi izbutit decât să-și prelungească agonia visului.

– Fac cum credeți că e mai bine, se declară brusc de acord. Cred că ar trebui să-i spun la revedere lui Delo.

– Am impresia că mama ei a luat-o deja acasă. L-am zărit cu câteva clipe în urmă pe Negustorul Trell vorbind cu fiul său, iar acum nu-l mai văd pe Cerwin nicăieri. Vor înțelege.

– Ei bine, eu nu înțeleg, ripostă Malta posomorâtă.

Mama ei clătină din cap.

– Îmi pare rău pentru tine. E greu când ajungi la vârsta măritișului în astfel de vremuri tulburi. Simt că ai fost înșelată, că n-ai primit nimic din tot ce visai. Dar nu pot face nimic ca să schimb asta.

– Senzația mi-e cunoscută, spuse Malta mai mult pentru sine decât pentru mama sa. Uneori mă simt complet neajutorată. Ca și cum n-aș putea face nimic ca să schimb tot ce e rău. Alteori mă tem că sunt pur și simplu prea lașă ca să-ncerc.

Keffria zâmbi cu sinceritate.

– „Laşitate“ e ultimul cuvânt de care m-aș folosi ca să te descriu, replică ea cu dragoste.

– Cum ajungem acasă? Trăsura închiriată se-ntoarce abia peste câteva ore.

– Bunica ta vorbește cu Davad Restart. Îl întreabă dacă nu ne-ar putea duce trăsura lui. N-o să dureze mult. O s-o aibă înapoi înainte de ora când trebuie să se încheie balul.

Ronica se apropie de ele în mare grabă.

– Lui Davad nu-i place că plecăm, însă a fost de acord să ne împrumute trăsura.

Se încruntă pe neașteptate.

– Dar a pus o condiție. Vrea să vină Malta să-și ia rămas-bun de la Satrap înainte de plecare. I-am spus că nu se cade, că e ca și cum am cere să-i acorde atenție, dar a tot insistat. Simt că nu e timp de stat la discuții. O să fim mai în siguranță cu cât ajungem mai curând acasă. Ei, unde s-a dus Selden?

– Acum câteva clipe era cu băieții Daw. O să-l găsesc.

Keffria păru brusc obosită și hărțuită.

– Malta, e bine așa? Te însoțește bunica, așa că n-ai de ce să te temi.

Malta se întrebă brusc ce deduseseră ele din prima ei întâlnire cu Satrapul.

– Nu mă tem, ripostă. Ne întâlnim afară?

– Cred că e o idee bună. Mă duc să-l caut pe Selden.

– Cred că am putea da un ceai peste zece zile, spuse bunica ei, în timp ce traversau împreună Sala. Anul ăsta n-au fost prezentate multe femei. Să le invităm pe toate?

– Un ceai? repetă Malta, uluită. La noi acasă?

– În grădină, mă gândesc. O să-i putem da o înfățișare decentă. Acum, când se coc fructele de pădure, am putea face tarte mici, cu care să servim oaspeții. Pe vremea mea, ceaiurile astea aveau adesea o temă.

Bunica zâmbi cu nostalgie.

– Mama a dat un ceai pentru mine, și totul a fost fie de culoarea lavandei, fie violet. Am mâncat violete mici, confiate, prăjiturele colorate în violet cu suc de afine și ceai aromat cu levănțică. Mi-aduc aminte c-a avut un gust oribil, dar ideea era atât de fermecătoare, încât nu m-a deranjat.

Chicoti zgomotos.

Bunica încerca s-o facă să se simtă mai bine.

– Levănțica noastră înflorește foarte frumos anul ăsta, sublinie Malta cu un mic efort. Dacă suntem intenționat de modă veche, atunci n-o să se mire nimeni că folosim fețe de masă și șervețele de dantelă vechi. Poate și porțelanuri vechi.

Încercă să zâmbească.

– Oh, Malta, totul te-a nedreptățit atât de mult…, începu bunica ei.

Apoi continuă:

– Bărbia sus. Un zâmbet vesel. Vine Davad.

Negustorul venea năpustindu-se spre ele ca un gânsac mare într-o curte cu orătănii.

– Ei, cred sincer că e tragic, pur și simplu tragic, s-o iei pe fata asta dulce acasă într-o asemenea grabă. Durerea ei de cap e chiar atât de rea?

– Groaznică, se grăbi Malta să răspundă.

Ăsta fusese aşadar vicleşugul bunicii sale.

– Ştii, nu sunt învăţată să stau trează până la ore atât de târzii, adăugă cu dulceaţă. I-am spus bunicii că nu-mi mai doresc decât să-ţi urez noapte bună şi să-ţi mulţumesc fiindcă ai fost atât de bun şi ne-ai oferit trăsura ta. Pe urmă plecăm.

– Oh, biată bombonică! Vrei, cu siguranţă, măcar să-i spui la revedere Satrapului. La urma urmei, i-am spus deja că pleci şi am venit să te escortez până la el.

Asta îi pecetluia soarta. Nicio cale elegantă de scăpare.

– Presupun că pot face atâta lucru, spuse cu voce slabă.

Îşi puse mâna pe braţul lui Davad şi el se grăbi s-o conducă spre podiumul înalt, Ronica ţinându-se după ei cu paşi repezi.

– Iat-o, Magnadon Satrap, anunţă Davad triumfător, înainte de a apuca Malta să-şi tragă răsuflarea.

Nu păru să observe că întrerupe conversaţia Negustorului Daw cu Satrapul.

Acesta din urmă se întoarse spre Malta cu o privire languroasă.

– Văd, spuse el cu voce tărăgănată.

Privirea i se plimbă pe trupul ei cu nonşalanţă.

– Mare păcat că trebuie să pleci atât de repede. Am vorbit atât de puţin despre ceva atât de important!

Malta nu se simţea în stare să se gândească la nicio replică potrivită. Când Satrapul binevoise să o remarce, făcuse o reverenţă adâncă şi rămăsese aşa. Acum Davad o prinse de braţ şi, fără pic de graţie, o săltă în picioare. Mişcarea îi dădu un aer stângaci; îşi simţi sângele năvălind în obraji.

– Nu-i spui noapte bună? o îmboldi Davad ca pe un copil sfios.

– Îţi doresc o seară minunată, Magnadon Satrap. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai făcut onoarea unui dans.

Apoi, înainte de a-şi putea interzice să spere, adăugă:

– Şi mă rog să poţi trimite cât de curând corăbii pentru salvarea tatălui meu, aşa cum te-ai oferit.

– Mă tem că nu voi putea, dulce copilă. Negustorul Daw spune că în port

sunt nişte tulburări în noaptea asta. Cu siguranţă că vasele mele de patrulare vor fi nevoite să rămână în Bingtown până se liniştesc lucrurile.

Înainte ca Malta să poată hotărî dacă ar trebui să dea un răspuns, el se întoarse spre Davad.

– Negustorule Davad, vrei să-ţi chemi trăsura? Negustorul Daw are senzaţia că, pentru mine, ar fi mai sigur să plec de la bal mai devreme. Bineînţeles că regret fiindcă nu pot fi martor la originala voastră sărbătoare până la încheierea ei, dar văd că nu sunt singurul care preferă prudenţa în locul distracţiei.

Arătă către sala de bal rotindu-şi fără vlagă braţul. Malta se uită în jur fără să vrea. Mulţimea se rărise simţitor, iar mulţi dintre cei rămaşi se adunaseră în grupuri mici şi discutau neliniştiţi. Doar câteva perechi încă mai dansau, părând să ignore totul, în afară de propria lor fericire.

Pe chipul lui Davad se citi stânjeneala.

– Îmi cer iertare, Magnadon Satrap. Tocmai le-am promis Negustoresei Vestrit şi familiei sale că se pot folosi de trăsura mea ca s-ajungă cu bine acasă. Dar se va întoarce cât se poate de repede, făgăduiesc.

Satrapul se ridică întinzându-se ca o pisică.

– N-o să fie nevoie, Negustorule Restart. Cu siguranţă n-aveai intenţia să le trimiţi pe aceste femei singure, nu-i aşa? Le voi însoţi până acasă, ca să m-asigur că ajung cu bine. Şi poate că, în seara asta, eu şi tânăra Malta vom avea prilejul să ne continuăm conversaţia întreruptă.

Se uită la Malta surâzând alene.

Bunica ei înaintă în foşnet de fuste. Făcu o reverenţă adâncă, aproape impunându-i Satrapului să-i dea atenţie. Peste câteva clipe, el o privi dând din cap cu iritare:

– Doamnă, spuse el cu voce plată.

Ea se ridică.

– Magnadon Satrap, sunt bunica Maltei, Ronica Vestrit. Am fi, firește, onorate să te avem ca oaspete, dar mă tem că locuinţa noastră e foarte umilă. Nu te putem primi aşa cum se cuvine; cel puţin, nu aşa cum eşti fără îndoială obişnuit să fii întâmpinat. Firește, am…

– Draga mea doamnă, călătoriile sunt menite să ne ofere experienţe cu care nu suntem deprinşi. Sunt sigur că o să găsesc locuinţa voastră foarte confortabilă. Davad, vei avea grijă să-mi fie trimişi servitorii personali acolo în noaptea asta, nu-i aşa? Şi cuferele, şi celelalte bagaje.

După cum vorbea, nu era o rugăminte. Davad se înclină cu supunere.

– Bineînţeles, lordul meu Magnadon. Şi…

– Trăsura ta e deja afară, cu siguranţă. Să ne luăm rămas-bun. Negustorule Daw, adu şalul Însoţitoarei Kekki şi mantia mea.

Davad Restart făcu o ultimă încercare curajoasă.

– Magnadon Satrap, mă tem că vom sta foarte înghesuiţi în trăsură…

– Nu şi dacă mergi tu pe capră, cu vizitiul. Însoţitoarea Serilla pare să fi dispărut. Treaba ei. Dacă nu stă alături de mine, aşa cum s-ar cuveni, e singura vinovată de urmările faptei sale. Să mergem.

Cu asta, se ridică în picioare, coborî de pe podium şi se îndreptă spre uşa principală. Davad se grăbi să alege după el, ca o frunză captivă în siajul unei corăbii. Malta schimbă o privire cu bunica ei, apoi îi urmară.

– Ce trebuie să facem? şopti Malta, îngrijorată.

– Vom fi curtenitoare, îi garantă Ronica. Şi nimic mai mult, adăugă cu o voce primejdios de scăzută.

Dincolo de uşă, noaptea era blândă şi plăcută, în afara unui inconfundabil miros de fum adus de vânt. Din preajma Sălii Negustorilor nu se vedea oraşul propriu-zis. Nu puteai şti ce şi unde arde, dar mirosul îi trimise Maltei fiori pe şira spinării. Mantiile şi şalurile fură aduse în grabă, iar trăsura îşi făcu apariţia. Neglijându-şi însoţitoarea, Satrapul luă braţul Maltei şi o ajută să se urce prima în trăsură. El o urmă şi se instală alături de ea pe bancheta lată. Îi aruncă o privire lui Davad.

– Va trebui să stai pe capră cu vizitiul, Negustorule Restart. Altminteri o să fie aici o înghesuială de nesuportat. A, da, Kekki, tu vei sta aici, de cealaltă parte a mea.

Asta lăsa cealaltă banchetă pentru bunica, mama ei şi pentru Selden. Malta avea senzaţia că e înţepenită în colţ, fiindcă distanţa dintre ea şi Satrap era incomod de mică, coapsa lui aproape că se atingea de a ei. Se strădui să nu

pară speriată, dar își puse mâinile cu modestie în poală și își îndreptă privirea către fereastră. Se simțea deodată istovită. Mai presus de orice, își dorea să fie singură. Trăsura se legănă când Davad se urcă stângaci ca să se-așeze lângă vizitiu. Pentru asta avu nevoie de ceva timp, apoi vizitiul le vorbi cailor. Trăsura se puse lin în mișcare, lăsând în urmă luminile și muzica. Când întunericul se închise în jurul lor și zgomotele balului se stinseră, vizitiul lăsă caii să meargă la pas. În trăsură nu vorbea nimeni. Noaptea părea s-o umple. Prea încărcată, scârțâia prietenos, în vreme ce roțile huruiau pe drumul pietruit. Malta nu simțea pace lăuntrică, ci amorțeală. Veselia și însuflețirea rămăseseră deja cu mult în urmă. Se temea să nu aţipească.

Însoțitoarea Kekki sparse tăcerea.

– Pentru mine, această sărbătoare a verii a fost foarte interesantă. Sunt atât de încântată că am putut lua parte!

Cuvintele ei plicticoase încă mai vibrau în aer când Ronica exclamă:

– Pe răsuflarea lui Sa! Uitați-vă ce e în port!

Între copacii de pe marginea drumului era un gol. Pe capră, Davad și vizitiul înjurau, nevenindu-le să creadă. Malta rămase cu ochii holbați. Portul părea în întregime cuprins de foc, pentru că flăcările se reflectau în apă, amplificându-și prezența. Nu ardea doar un depozit, nici două; tot țărmul părea să ardă, ca și mai multe corăbii. Malta se uita fix, îngrozită, abia auzind exclamațiile și presupunerile celorlalți. Știa că numai focul poate ucide o corabie vie. Oare știau și chalcedenii asta? Oare vasele care se luptau cu flăcările în apropierea intrării în port erau corăbii vii sau corăbii și galere cu care veniseră Satrapul și suita lui? Zăriseră incendiul doar pentru scurt timp și de la o distanță prea mare ca să poată spune despre ce e vorba.

– Poate-ar trebui să mergem acolo să vedem cu ochii noștri, propuse Satrapul plin de curaj.

Își ridică glasul.

– Vizitiule! Du-ne în port!

– Ai înnebunit?! exclamă Ronica, fără să țină cont cu cine vorbește. Acolo nu e acum locul potrivit nici pentru Selden, nici pentru Malta. Duceți-ne mai întâi acasă, apoi faceți ce vreți!

Înainte de a apuca Satrapul să răspundă, trăsura se clătină brusc când vizitiul începu să biciuiască deodată caii. Întunericul li se închise din nou în jur şi Ronica exclamă din nou:

– Ce e în capul lui Davad, de ce merge atât de repede pe întuneric? Davad? Davad, ce facem?

Întrebarea ei nu primi niciun răspuns direct, doar un schimb de strigăte înăbuşite venind din afară. Pe urmă Maltei i se păru că aude o altă voce. Se prinse de pervazul ferestrei şi se aplecă peste el. Avu impresia că întrezăreşte ceva în spatele lor, în întuneric.

– Cred că din urmă vin nişte călăreţi, repede. Poate Davad încearcă să se ferească din calea lor.

– Trebuie să fie beţi ca să galopeze noaptea pe drumul ăsta! exclamă Keffria cu dispreţ.

Selden se urcă în picioare pe banchetă, încercând s-ajungă la fereastră şi să se uite afară.

– Stai jos, copile! Calci pe rochia mea! strigă mama lui, nervoasă.

Băiatul se trezi azvârlit brusc pe podea când vizitiul pocni din bici şi caii se repeziră înainte, trăgând de hamuri. Trăsura se legăna acum cu putere, aruncându-i unii într-alţii, când într-o parte, când în alta. Dacă n-ar fi stat atât de îngrămădiţi, ar fi alunecat încoace şi încolo.

– Nu te sprijini de portieră! îi porunci mama ei înnebunită, în timp ce Ronica striga:

– Davad! Spune-i să-ncetinească odată!… Davad!

Agăţată cu disperare de pervazul ferestrei ca să nu fie aruncată de pe locul ei, Malta întrezări afară o mişcare bruscă. Un călăreţ galopa alături de ei.

– Predaţi-vă! strigă. Opriţi şi predaţi-vă şi n-o să păţească nimeni nimic!

– Tâlhari de drumul mare! exclamă Kekki, îngrozită.

– În Bingtown? ripostă Ronica. Niciodată!

Totuşi de cealaltă parte a trăsurii era un alt călăreţ. Malta îl zări, apoi îl auzi pe vizitiu strigând ceva. O roată se izbi cu putere de un obstacol, iar ea se trezi aruncată în peretele lateral al trăsurii care se lăsă pe-o parte. O clipă, păru să-şi revină. Totul o să fie bine, îşi spuse Malta, apoi, cu o zvâcnire

bruscă, cealaltă parte a trăsurii se lăsă pur şi simplu deodată în jos. Azvârlită, Malta se izbi cu putere de Satrap, care căzu lat peste Kekki. De necrezut, Malta se trezi alunecând pieziş, apoi acoperişul trăsurii ajunse, cumva, aproape sub ea. Alături se deschise o portieră. Auzi un ţipăt, un ţipăt înfiorător, şi văzu brusc o răbufnire imensă de lumină albă.

*

– Davad e mort.

Ronica Vestrit rosti cuvintele cu o voce atât de calmă, încât nu-i veni să creadă că e a ei. Dăduse peste trupul lui în întuneric, în timp ce urca pe bâjbâite către drum pe râpa abruptă şi plină de hârtoape. Îl recunoscuse după broderia bogată a hainei. Se bucură că e prea întuneric ca să-l vadă. Greutatea lui neclintită şi caldă şi sângele lipicios erau deja copleşitoare. Îi pipăi gâtul fără să-i găsească pulsul – acolo nu era decât sânge. Nu auzea nici cea mai slabă răsuflare. Judecând după sângele care îi îmbiba partea din spate a hainei, credea că-i fusese strivit capul, dar nu se mai putea convinge să-l atingă. Se îndepărtă de el târându-se.

– Keffria! Malta! Selden!

Îi striga cu disperare, dar fără putere. Nimic n-avea sens. Privind în sus, vedea trăsura între ea şi lumina pâlpâitoare a torţelor. De-acolo se auzeau voci, în întuneric se mişcau oameni. Poate copiii săi erau acolo.

Panta era abruptă, cu vegetaţie bogată. Ronica nu-şi amintea cum ieşise din trăsură. Şi nu înţelegea cum de ajunsese atât de departe de ea. Fusese azvârlită?

Pe urmă îi ajunse la urechi glasul Keffriei.

– Mamă, mamă!

Se văicărea exact ca în copilărie, când o chinuiau coşmarurile.

– Vin! strigă Ronica.

Ghimpii tufelor se agăţară de ea şi căzu iarăşi. Toată partea stângă a corpului o ustura de parcă ar fi rămas fără piele. Dar cu asta se putea descurca, asta putea fi neluată în seamă, iertată şi uitată, dacă îşi găsea copiii.

Căzu din nou.

Păru să aibă nevoie de foarte mult timp ca să se ridice. Oare leşinase? Acum nu mai vedea nimic, nici trăsura, nici lumina pâlpâitoare. Mai înainte zărise într-adevăr oameni în mişcare sau doar îşi imaginase? Ascultă încordată. Acolo. Un sunet, o răsuflare stridentă sau un plânset. Se îndreptă în direcţia aceea în patru labe.

În beznă, o găsi pe Keffria pe bâjbâite. Suspinele ei erau stridente. Ţipă când o atinse Ronica, apoi se agăţă de ea fără cuvinte. Îl avea pe micul Selden în poală. Era strâns încovrigat. Încordarea muşchilor lui îi spuse Ronicăi că trăieşte.

– E rănit?

Erau primele cuvinte adresate fiicei sale.

– Nu ştiu. Nu vrea să vorbească. Nu găsesc niciun strop de sânge.

– Selden, vino aici. Vino la bunica.

Băiatul nu i se împotrivi, dar nici nu încercă să vină la ea. Ronica îl pipăi peste tot. Nu era sânge, nici nu ţipă când îl atinse. Stătea pur şi simplu ghemuit, tremurând. I-l dădu înapoi Keffriei. Printr-un miracol, nici ele două nu erau grav rănite. Keffria avea câteva degete rupte, dar nu putea spune că a mai păţit şi altceva şi nici Ronica nu putea să vadă. Copacii erau prea deşi. Nici lumina lunii, nici a stelelor nu pătrundeau până la ele.

– Malta? întrebă Ronica în cele din urmă.

Nu voia să vorbească despre Davad de faţă cu Selden.

– Încă n-am găsit-o. La început, i-am auzit pe ceilalţi. Pe urmă am strigat. Am crezut că te-aud pe tine, dar n-ai venit. Malta nu mi-a răspuns deloc.

– Vino! Să ne-ntoarcem pe drum. Poate e acolo.

Pe întuneric, mai degrabă simţi decât văzu că fiica ei dăduse din cap.

– Ajută-mă cu Selden, îi spuse.

Ronica îşi înăspri glasul.

– Selden. Nici mama ta, nici eu nu te putem duce în braţe. Eşti un băiat prea mare pentru aşa ceva. Ţii minte cum ne-ai ajutat cu găleţile în ziua când au venit corăbiile? Atunci ai fost curajos. Trebuie să fii şi acum. Haide! Ia-mă de mână! Ridică-te!

La început, băiatul nu se clinti. Îl prinse totuşi de-o mână şi-l trase de ea.

– Haide, Selden! Sus! Ia-o pe mama ta de mâna teafără. Eşti puternic. Ne poţi ajuta pe amândouă să urcăm dealul ăsta.

Băiatul se ridică foarte încet. Îl luară fiecare de câte o mână şi, ţinându-l între ele două, îl traseră în susul pantei. Keffria îşi ţinea mâna rănită lipită de piept. Niciuna nu vorbea prea mult, doar îl încurajau pe băiat şi o strigau pe Malta. Nu primeau răspuns. Glasurile lor făcuseră păsările de noapte să amuţească. Singurele sunete li se datorau numai lor.

Trăsura căzuse pe o parte. Acolo, mai aproape de drum, copacii erau mai rari şi lumina stelelor se strecura printre ei. Îi arăta Ronicăi sfârşitul lumii ei în tonuri de negru şi alb. Un cal mort era încă încâlcit în hamuri. Între trăsură şi drumul aflat mai sus de ea, copacii tineri erau îndoiţi şi frânţi.

Căutară în jurul trăsurii. Niciuna dintre ele nu vorbea despre ceea ce făceau, de fapt. Căutau cadavrul Maltei, bâjbâind prin întuneric.

– Ar fi putut rămâne blocată în trăsură, spuse Keffria după o vreme.

Trăsura zăcea pe panta abruptă, cu acoperişul îndreptat spre vale. De sub ea ieşeau picioarele încălţate în cizme ale vizitiului. Şi Ronica şi Keffria le observară, dar niciuna nu atrase atenţia celeilalte. Selden văzuse destule în noaptea aia. Nu era nevoie să i se mai arate şi aşa ceva. Nu trebuia să se întrebe şi el, la fel ca ele, dacă nu cumva şi trupul Maltei e acolo, dedesubt. Ronica presupuse că trăsura se rostogolise de cel puţin două ori înainte de a se opri. Şi nu părea stabilă.

– Ai grijă, îşi preveni fiica cu voce joasă. Ar mai putea s-alunece la vale.

– O să fiu prudentă, făgădui Keffria inutil.

Pe urmă se căţără încet pe şasiul trăsurii. Icni la un moment dat, când mâna rănită îi alunecă. Se întinse pe partea laterală a vehiculului şi se uită pe fereastră.

– Nu văd nimic, strigă către Ronica şi Selden. Trebuie să cobor înăuntru.

Ronica o auzi luptându-se cu portiera. Izbuti s-o deschidă. Stătu o clipă pe marginea intrării înainte de a se lăsa în jos, în trăsură. Ronica îi auzi ţipătul scurt, ascuţit, de groază.

– Am călcat pe ea, se tângui Keffria. Oh, fetiţa mea, fetiţa mea!

Tăcerea se întinse până la stele și înapoi. Pe urmă Keffria începu să plângă.
– Oh, mamă, respiră! E vie! Malta e vie!

33

DOVEZI

Era aproape dimineaţă când Etta se strecură fără zgomot în cabina lui. Îl credea adormit, fără îndoială.

Kennit nu dormea. Când se reîntorseseră pe corabie, Etta îl ajutase să facă o baie fierbinte şi să-şi pună haine curate. Pe urmă o gonise din cabină şi întinsese planurile Divvytownului pe masa pentru hărţi. Îşi scoase riglele, compasul şi condeiele şi se uitase la rezultatul străduniilor lui de mai înainte încruntându-se. Făcuse planurile bizuindu-se pe memorie. În ziua aceea, în timp ce străbătuse locurile despre care era vorba şchiopătând cu trudă, îşi dăduse repede seama că o parte dintre ideile lui nu sunt realizabile. Scosese o altă coală de pergament şi luase totul de la capăt.

Era o muncă dintotdeauna pe placul său. Era ca şi cum ar fi creat o lume a lui însuşi, o lume curată şi ordonată, unde lucrurile aveau sens şi erau aranjate în cel mai avantajos mod pentru ele însele. Îl purta întotdeauna în trecut, în zilele copilăriei, când se juca pe podea, lângă masa de lucru a tatălui său. În prima casă de care-şi aducea aminte, podeaua era pământ bătătorit. Când nu era beat, tatăl lui lucra la planurile pentru Insula Cheia. Nu desena doar casa mare, conacul lui. Contura cu cerneală şirul de case mai mici pentru servitori, hotăra cât de mare o să fie grădina fiecăruia, calcula chiar şi de cât spaţiu e nevoie pentru fiecare cultură. Schiţase şi grajdul, şi hambarul, ţarcurile pentru oi le aranjase astfel încât mormanele de balegă să poată fi duse cu uşurinţă în grădini. Făcuse şi planul unei barăci pentru oamenii din echipaj care ar fi vrut să doarmă pe ţărm. Aşezase fiecare clădire astfel încât drumurile să fie drepte

şi netede. Fusese planul unei mici lumi perfecte, pe o insulă ascunsă. Pe micul Kennit îl lua adesea pe genunchi şi-i arăta visul lui. Îi spunea poveşti despre viaţa fericită pe care aveau s-o ducă acolo. Totul fusese atât de bine plănuit! Pentru scurtă vreme, visul înfăptuit prosperase.

Până când venise Igrot.

Kennit alungase gândul ăsta, surghiunindu-l într-un cotlon al minţii în timp ce lucra. Făcea planul adăpostului de la baza turnului de veghe când talismanul vorbise pe neaşteptate.

– Ce scop are asta? întrebase.

Kennit se strâmbase la pata de cerneală făcută când tresărise, surprins. O ştersese cu mare grijă. Avea să rămână o urmă. Trebuia s-o radă cu nisip de pe pergament. Se aplecase din nou asupra muncii sale, încruntându-se.

– Scopul acestui plan, răspunsese mai mult pentru sine decât pentru talismanul neobrăzat, e construirea unei clădiri care poate fi deopotrivă refugiu bine protejat în cazul unui atac, fie adăpost temporar până ce se încheie reconstruirea caselor. Dacă îşi fac o fântână aici, înăuntru, şi fortifică bine zidurile exterioare, pot…

– Pot muri de foame în loc s-ajungă sclavi, completase talismanul, radios.

– Jefuitorii nu au de obicei atâta răbdare. Caută prăzi uşoare, fie că e vorba despre obiecte sau despre sclavi. E puţin probabil să asedieze o aşezare fortificată.

– Dar care e scopul planurilor tale? De ce eşti atât de interesat de construirea unui oraş mai bun pentru oameni pe care, în sinea ta, îi disprețuieşti?

Întrebarea îl lăsase fără grai pentru câteva clipe. Se uitase la planurile sale. Era adevărat că supravieţuitorii din Divvytown nu meritau să trăiască într-un loc atât de ordonat. Îşi dăduse brusc seama că n-are importanţă.

– O să fie mai bine, răspunse cu încăpăţânare. Un oraş mai bine rânduit.

– Mai bine controlat, îl corectase talismanul. O să le impui cum să-şi trăiască vieţile. Am descoperit că asta te interesează de fapt, Kennit. Controlul. Ce-ţi imaginezi, piratule? Că, dacă poţi deţine controlul într-o destul de mare măsură, te poţi întoarce în timp să controlezi trecutul? Să faci

să nu se-ntâmple ce s-a întâmplat? Să pui din nou la treabă planurile precise ale tatălui tău, să readuci la viaţă micul lui paradis? Sângele o să fie întotdeauna acolo, Kennit. Ca o pată de cerneală pe un plan perfect, sângele se îmbibă şi pătează. Indiferent ce-ai face, ori de câte ori o să intri în casa aia, o să simţi mirosul sângelui şi-o s-auzi ţipetele.

Furios, Kennit îşi aruncase condeiul, care, spre dezgustul lui, îi lăsase o dâră şerpuitoare de sânge de-a latul planului. Nu, nu de sânge, îşi spusese cu mânie. De cerneală, de cerneală neagră, atât şi nimic mai mult. Cerneala putea fi absorbită, ştearsă. Ca şi sângele. În cele din urmă.

Se dusese la culcare.

Stătea întins în beznă, aşteptând să vină Etta. Dar, când apăru, femeia intră pe furiş, ca o pisică după o noapte de vânătoare. Kennit ştia unde fusese. O auzi dezbrăcându-se pe întuneric. Ea se apropie încet de pat şi încercă să se strecoare sub pături.

– Ei, ce face băiatul? întrebă el cu o voce puternică.

Ea icni, surprinsă. Kennit îi desluşi silueta punându-şi mâna pe inimă.

– M-ai speriat, Kennit. Credeam că dormi.

– Evident, ripostă el pe un ton sarcastic.

Conchise că e furios, nu fiindcă s-a culcat ea cu băiatul. Asta fusese în permanenţă intenţia lui, firește. Numai că ea îşi imagina c-o poate face fără ştirea lui. Adică îl credea prost. Era timpul să-i scoată asta din cap.

– Te doare ceva? îl întrebă ea.

Părea sincer îngrijorată.

– De ce întrebi? ripostă el.

– M-am gândit că asta te-ar fi putut ţine treaz. Mă tem că Wintrow e rănit mai grav decât am crezut noi. Nu s-a plâns în după-amiaza asta, dar aseară avea braţul atât de umflat, încât îi era greu să-şi scoată cămaşa.

– Aşa că l-ai ajutat tu, conchise Kennit cu bonomie.

– Da. I-am făcut o cataplasmă. O să-l scape de umflătură. Pe urmă i-am pus nişte întrebări despre o carte pe care încerc s-o citesc. Mi s-a părut o prostie, fiindcă spune despre cum să-ţi dai seama ce e real în viaţa ta şi ce e urmare a felului în care vezi viaţa. Wintrow a zis că asta se numeşte filozofie. E

pierdere de timp, i-am spus eu. La ce bun să te întrebi cum îşi dă cineva seama dacă o masă e o masă? Wintrow a susţinut că asta ne ajută să înţelegem cum gândim. Tot mai cred că e o prostie, dar el insistă s-o citesc. Nu mi-am dat seama cât de mult timp ne-am certat decât după ce am plecat din cabina lui.

– V-aţi certat?

– Nu cu furie. Am discutat, aşa trebuia să spun.

Etta săltă pătura şi intră în pat, lângă el.

– M-am spălat, se grăbi să adauge, când Kennit se feri de atingerea ei.

– În cabina lui Wintrow? întrebă el răutăcios.

– Nu. În cambuză, unde apa poate fi ţinută caldă mai uşor.

Se lipi de el şi oftă. O clipă mai târziu, întrebă cu voce aproape tăioasă:

– Kennit, de ce mă-ntrebi aşa ceva? N-ai încredere în mine? Îţi sunt credincioasă.

– Credincioasă?

Cuvântul îl şocase.

Ea se ridică în capul oaselor atât de brusc, încât îl dezveli.

– Credincioasă, bineînţeles! Întotdeauna credincioasă. Ce-ai crezut?

Asta putea fi o piedică în calea planurilor lui pentru ea. Trase de pătură în vreme ce Etta se întindea din nou lângă el. Îşi alese cuvintele cu grijă.

– M-am gândit că o să rămâi o vreme cu mine. Până când o să fii atrasă de altcineva.

Ridică uşor din umeri, mult mai încurcat decât îi plăcea să recunoască. De ce era ceva atât de greu de acceptat? Etta era o curvă. Curvele nu sunt credincioase nimănui.

– Până când o să fiu atrasă de altcineva? Adică de Wintrow, asta vrei să zici?

Etta scoase un hohot bogat, gutural.

– De Wintrow?

– E mai apropiat de vârsta ta decât sunt eu. Are un trup frumos şi tânăr, aproape fără cicatrice, şi trebuie s-adaug că posedă două picioare. De ce nu ţi s-ar părea mai atrăgător?

– Eşti gelos! Cuvintele sunară ca şi cum Etta tocmai ar fi primit în dar un diamant. Oh, Kennit! Eşti neghiob! Wintrow? Am început să mă port frumos cu el numai fiindcă mi-ai cerut-o tu. Acum am ajuns să-l preţuiesc. Înţeleg ce-ai vrut să-mi arăţi la el. M-a învăţat multe şi pentru asta îi sunt recunoscătoare. Dar de ce aş renunţa la un bărbat pentru un tinerel fără experienţă?

– Are trupul întreg, sublinie Kennit. Azi s-a luptat ca un bărbat. A ucis.

– Da, s-a luptat azi. Dar nu se poate spune că astfel a devenit un bărbat matur. S-a luptat prima oară cu un cuţit primit de la mine şi aşa cum a învăţat de la mine. A ucis, iar acum asta îl mistuie, îl chinuieşte. Mi-a vorbit îndelung, mi-a spus cât de greşit e să-i iei unui om ceea ce numai Sa poate să-i dea.

Etta îşi coborî glasul.

– A plâns.

Kennit bâjbâi, încercând s-o înţeleagă.

– Şi acum îl dispreţuieşti, nu-l consideri pe de-a-ntregul bărbat?

– Nu, mi s-a făcut milă de el, chiar în timp ce-mi doream să-l zgâlţâi ca să-l scot din starea asta. E un tânăr sfâşiat între blândeţea lui înnăscută şi nevoia de a te urma. Cu mult timp în urmă, când ne-am văzut nevoiţi să ne aflăm unul în prezenţa celuilalt, i-am spus câte ceva. Numai lucruri care ţin de bun-simţ, adică să-şi facă o viaţă din ceea ce e, nu să tânjească după ceea ce ar fi putut fi. El a pus asta la inimă cu seriozitate, Kennit.

Etta îşi coborî din nou vocea.

– Acum crede că Sa l-a călăuzit către tine. Că tot ce i s-a întâmplat de când a plecat din mănăstire l-a îndreptat spre tine. Crede că Sa l-a făcut s-ajungă sclav ca să poată înţelege mai bine de ce deteşti tu sclavia. S-a luptat multă vreme cu ideea asta. Spune că i s-a împotrivit, fiindcă a fost gelos când corabia s-a simţit atât de repede atrasă de tine. Că gelozia l-a orbit şi l-a îndemnat să-ţi caute cusururi. Dar în ultimele câteva săptămâni a ajuns să înţeleagă că, în privinţa lui, asta e voia lui Sa. Crede că-i este menit să-ţi stea alături, să vorbească în favoarea ta, să lupte pentru tine. Cu toate astea, se teme de luptă. Îl sfâşie.

– Bietul băiat, spuse Kennit cu glas tare.

În venea greu să pară compătimitor când izbânda îi umplea inima. Dar se strădui. Era aproape tot atât de bine cum ar fi fost dacă Etta s-ar fi culcat cu băiatul.

Mâinile femeii i se aşezară pe umeri. Îi frământă uşor carnea. Răceala palmelor ei era plăcută.

– Am încercat să-l liniştesc. I-am spus că s-ar putea să-l fi adus aici norocul, nu destinul. Ştii ce mi-a răspuns?

– Că nu există noroc, doar destin.

Mâinile ei încremeniră.

– De unde-ai ştiut?

– E una dintre pietrele de boltă ale învăţăturilor lui Sa. Că destinul nu e rezervat doar pentru câţiva aleşi. Fiecare om are unul. Recunoaşterea şi împlinirea lui e scopul vieţii.

– Mi se pare o învăţătură împovărătoare.

Kennit clătină din cap, fără să şi-l ridice de pe pernă.

– Dacă poate crede asta, un om ştie că e la fel de important ca oricare altul. Mai ştie şi că nu e mai important decât altul. Astfel se creează o egalizare vastă a ţelurilor.

– Şi omul pe care l-a ucis azi?

Kennit pufni uşor.

– Asta e piedica din calea lui Wintrow, nu-i aşa? Trebuie să accepte că unui om îi e destinat să moară de mâna lui şi că lui îi e destinat să mânuiască un cuţit. Cu timpul, Wintrow o să-nţeleagă că omorârea acelui om nu e o faptă săvârşită de el. Sa i-a adus împreună ca să-şi împlinească destinele.

– Atunci, întrebă Etta şovăitoare, şi tu crezi în Sa şi în învăţăturile lui?

– Numai când se potriveşte cu destinul meu, răspunse Kennit cu trufie, apoi râse.

Se simţea brusc inexplicabil de bine.

– Uite ce-o să facem pentru băiat. O să lăsăm reconstrucţia Divvytownului în plină desfăşurare şi-o să-l ducem pe Wintrow pe Insula Celorlalţi. O să-l lăsăm să umble pe plajă şi, pornind de la ceea ce va găsi, un Celălalt o să-i

prezică soarta.

Kennit zâmbi larg în întuneric.

– Pe urmă o să-i spun ce înseamnă.

Se rostogoli în braţele primitoare ale Ettei.

*

Cel puţin carnea sărată de porc dintr-un butoi de-al lor se stricase. Toate butoaiele cu carne grasă în saramură ar fi trebuit să fie etanşe. Mirosul spunea că unul se spărsese, fie la încărcare, fie fiindcă altceva din cală se izbise de el. Saramura scursă şi carnea stricată nu numai că puţeau; ar fi putut strica orice alte provizii de care s-ar fi atins. Duhoarea venea dintr-o cală de la proră cu foarte puţin loc liber deasupra încărcăturii. Era plină ochi cu butoaie mari şi mici şi cu lăzi, toate cu mâncare. Toată încărcătura trebuia mutată, butoiul cu pricina trebuia scos şi aruncat şi tot ce se scursese din el trebuia spălat sau azvârlit peste bord. Brashen simţise mirosul în timpul unuia dintre obişnuitele sale tururi ale corabiei. Îl însărcinase pe Lavoy să găsească butoiul, iar Lavoy îi ceruse Altheei să rezolve problema. La începutul cartului, ea trimisese doi oameni să se ocupe de asta. Soarele abia se înălţase deasupra mării când coborî să vadă ce făcuseră.

Ceea ce îi apăru în faţa ochilor o scoase din sărite. Numai jumătate din încărcătură fusese mutată. Duhoarea era la fel de supărătoare ca mai înainte; nimic nu sugera că butoiul fusese găsit sau că se făcuse curăţenie. Cârligele care ar fi trebuit întrebuinţate pentru mutarea lăzilor şi a butoaielor erau înfipte într-o grindă din partea de sus a calei. Lop stătea pe un butoi, cu trupul înalt şi sfrijit aplecat deasupra lăzii din faţa lui şi urmărind cu ochi de un albastru palid trei coji de nucă. În faţa lui stătea Artu, degetele lui murdare dansând deasupra cojilor.

– Care e, care e, fredona el vechea incantaţie a şarlatanilor, mişcând cu dexteritate cojile.

Cicatricea veche, lucioasă, lăsată pe obrazul lui de fierul roşu capta lumina palidă a felinarului. Era siluitorul luat în echipaj de Brashen. Lop era doar

prost și înclinat către trândăvie, dar pe Artu Althea îl ura. Avea întotdeauna grijă să se afle atât de departe de el pe cât era cu putință. Bărbatul avea ochi mici, scânteietori, negri ca o bortă de șobolan, și o droaie de crețuri în jurul buzelor mereu umede. Se străduia cu atâta încordare să-l înșele pe Lop și să-i ia banii, încât habar n-avea de prezența Altheei. Opri cojile cu un gest larg, udându-și buzele cu limba ieșită în afară.

– Sub care e bobul de fasole? îl întrebă pe Lop, înălțând din sprâncene.

Althea se apropie cu pași mari și lovi cu pumnul în ladă, făcând cojile de nucă să sară.

– În care butoi e carnea stricată? se răsti la ei.

Lop își ridică spre ea privirea uluită. Apoi arătă către cojile de nucă răsturnate.

– Nu e niciun bob de fasole! exclamă.

Althea îl prinse de spatele gulerului și îl zgâlțâi.

– Niciodată nu e! îi spuse, apoi îl împinse într-o parte.

El o privi cu gura căscată.

Althea se întoarse spre Artu.

– De ce n-ați găsit butoiul și n-ați făcut curat?

El se ridică în picioare, lingându-și nervos buzele. Era un bărbat scund, crăcănat, nu foarte puternic, dar iute în mișcări.

– Fiindcă n-avem ce găsi. Eu și Lop, noi doi am mutat tot ce e în cala asta, ne-am uitat la tot și n-am găsit nimic. Nu-i așa, Lop?

Lop se holbă la ea cu ochii lui spălăciți cât cepele.

– N-am găsit, doamnă.

– N-ați mutat toată încărcătura. Simt mirosul. Voi nu-l simțiți?

– E doar duhoarea corabiei, atâta tot. Toate corăbiile miros așa.

Artu ridică din umeri alene.

– Când ai fost pe atât de multe corăbii ca mine…, continuă cu superioritate, dar Althea îl întrerupse.

– Corabia asta nu miroase așa. Și nici n-o să miroasă cât voi fi eu secund. Acum puneți mâna și mutați încărcătura, găsiți butoiul și faceți curățenie.

Artu își scărpină un buboi de pe gât.

– Cartul nostru aproape s-a încheiat, doamnă. Poate-l găsesc cei din cartul următor.

Dădu din cap mulţumit de sine şi îl înghionti pe Lop cu subînţeles. Năierul deşirat îi imită zâmbetul.

– Am veşti pentru tine, Artu. Tu şi Lop sunteţi de cart aici până când găsiţi butoiul şi faceţi curăţenie. Clar? Acum ridicaţi-vă şi mutaţi încărcătura.

– Nu-i drept! strigă Artu, ridicându-se. Am lucrat în cartul nostru! Hei, vino-napoi! Nu-i drept!

Degete lui murdare o prinseră de mânecă. Althea încercă să se elibereze, dar strânsoarea era uimitor de puternică. Încremeni. Nu voia nici să-nceapă o luptă pe care ar fi putut s-o piardă, nici ca Artu să-i rupă cămaşa. Îl fixă cu ochi mijiţi.

– Dă-mi drumul, spuse ea cu hotărâre.

Lop se uita la ei cu ochi mari, ca un băieţel. Îşi prinsese buza de jos între dinţi.

– Artu, e al doilea secund, şopti nervos. O să dăm de-o mare belea.

– Secund.

Artu pufni, dezgustat.

Cu iuţeala unei sărituri de purice, îşi mută mâna de pe mânecă sub ea, pe braţ. Degetele lui jegoase se înfipseră adânc în carne.

– Nu-i secund, e femeie. Şi vrea, Lop. De-abia aşteaptă.

– De-abia aşteaptă? întrebă Lop cu voce slabă.

Se uită la Althea cu stupoare.

– Nu ţipă, sublinie Artu. Stă aici şi-aşteaptă. Cred că s-a plictisit s-o tot facă mereu cu căp’tanul.

– O să ne pârască, se plânse Lop nedumerit.

Era atât de uşor să-l năucească.

– Neh! O să ţipe şi-o să se zvârcolească puţin, dar o s-o lăsăm zâmbind. O să vezi.

Artu îi aruncă o privire pofticioasă. Îşi umezi gura mică, ţuguiată.

– Este, secundiţo? o întrebă în zeflemea.

Rânji, arătându-şi dinţii cu margini maronii.

Althea îl privi drept în față. Nu putea să-și trădeze spaima. Mintea îi alerga, căutând o scăpare. Chiar dacă țipa, n-ar fi auzit-o nimeni acolo, jos. *Paragon* ar fi putut simți ce i se întâmpla, dar nu se putea bizui pe el. Fusese ciudat în ultima vreme, își tot imagina că vede șerpi și bușteni plutitori și striga din senin, vestind pericole, așa că probabil nimeni nu i-ar fi dat atenție. N-avea să țipe. Artu se uita la ea cu ochii lui mici strălucind. Ar fi vrut să țipe, înțelese ea. Știau amândoi că, după ce termina cu ea, trebuia s-o omoare. Avea să-ncerce să dea impresia că fusese un accident, un butoi căzut peste ea sau altceva. Lop avea să spună orice i-ar fi cerut Artu, însă Brashen n-avea să se lase prostit. Probabil c-avea să-i ucidă pe amândoi, numai că ea n-avea să fie acolo ca să-l vadă răzbunând-o.

Cascada de gânduri i se prăvăli în minte într-un timp care nu i-ar fi ajuns pentru o răsuflare. Trebuia să se descurce singură. Îi jurase lui Brashen că poate struni echipajul. Putea într-adevăr?

– Dă-mi drumul, Artu. Ai o ultimă șansă, îi spuse fără să ridice tonul.

Și izbuti să-și stăpânească tremurul vocii.

Artu o pocni cu dosul mâinii libere atât de repede, încât ea nici nu văzu lovitura. Capul îi zvâcni către spate. Rămase o clipă buimăcită, dar vag conștientă de mâhnirea cu care spuse Lop „n-o lovi“ și de răspunsul lui Artu:

– Ba da, așa-i place ei. Dur.

Mâinile lui îi trecură grăbite peste trup, scoțându-i cămașa din pantaloni. Scârba stârnită de atingerea lui o făcu să-și revină. Îl lovi cu toate puterile, dar el nu părea să simtă pumnii cu care-i izbea trupul – era tare ca lemnul. Râse de strădaniile ei și Althea trecu printr-o clipă de disperare. Nu putea să-l rănească. Ar fi vrut să fugă, dar el îi strângea brațele mai tare decât o menghină, iar dezordinea din cală o împiedica să iasă în goană. El o lipi cu sila de o ladă. Îi eliberă un braț ca s-o apuce de partea din față a gulerului. Încercă să-l rupă, dar țesătura deasă de bumbac rezistă. Cu singura mână liberă, Althea îl pocni cu putere de jos în sus, la baza coastelor. Avu impresia că Artu tresare de durere. De data asta îi văzu lovitura venind. Își lăsă brusc capul pe-o parte și, în loc să-i nimerească fața, pumnul lui se izbi de lada din spatele ei. Auzi lemnul crăpând sub forța loviturii și țipătul lui răgușit. Speră

că-şi rupsese mâna. Încercă să-i înfigă degetele în ochi, dar el se repezi şi o muşcă de încheietura mâinii atât de tare, încât ţâşni sângele. Îşi pierdură echilibrul şi se prăbuşiră. Althea se răsuci cu disperare, străduindu-se să nu ajungă sub el. Căzură pe-o parte printre lăzi şi butoaie. Locul strâmt o avantaja. Îşi duse braţul spre spate şi îl lovi de două ori în burtă, scurt şi tare. Îl zări pe Lop deasupra lor. Lunganul idiot se pocnea cu pumnul în piept, părând nefericit. Se văicărea, cu gura larg deschisă. Althea n-avea timp să se gândească la asta.

Îşi umplu mâna cu părul lui Artu şi-i izbi capul de butoiul din spatele lui. Preţ de o clipă, strânsoarea în care o ţinea slăbi. Îl izbi din nou. Genunchiul lui o lovi în pântec, tăindu-i răsuflarea. Se rostogoli peste ea lipind-o de podea. Încercă să-i depărteze picioarele cu un genunchi. Althea ţipă, furioasă, dar n-avea cum să-şi ducă braţele către spate ca să-şi ia avânt pentru un pumn zdravăn. Încercă să-şi ridice picioarele ca să-l lovească, dar o ţintuise pe podea. Se uită în jos, la ea, râzând şi trimiţându-i în faţă răsuflarea lui urât mirositoare.

Althea văzuse odată cum se face asta. Ştia că o s-o doară: îşi azvârli capul pe spate cât de mult putu, apoi încercă să-şi izbească fruntea de a lui. Nu-i nimeri fruntea, ci dinţii. Îi tăiară pielea când se rupseră în gura lui. Artu ţipă ascuţit, de durere, şi se îndepărtă brusc de ea, cu mâinile la gura însângerată. Althea se săltă în urma lui, lovindu-l din toate puterile, fără să-i pese unde îl izbeau pumnii ei. Îşi auzi încheietura unui deget pocnind şi simţi durerea răbufnindu-i în mână, dar nu se opri. După ce izbuti să se ridice cu totul în spaţiul îngust dintre lăzi, trecu la lovituri cu picioarele. Când îl văzu zăcând pe-o parte, făcut ghem şi gemând, se opri.

Îşi îndepărtă de pe frunte părul scăpat din coadă şi însângerat, apoi se uită în jur. I se părea că trecuseră câteva ore, dar lampa încă mai pâlpâia, iar Lop îi privea cu gura căscată. Până atunci nu-şi dăduse cu adevărat seama cât de nătâng e. Îşi mesteca încheietura unui deget şi, când întâlni ochii ei, strigă:

– Am dat de belea, ştiu, am dat de belea!

Privirea îi era, în acelaşi timp, sfidătoare şi speriată.

– Găseşte butoiul ăla cu carne râncedă şi arunc-o peste bord.

Althea se întrerupse ca să-şi tragă răsuflarea.

– Curăţă mizeria. Pe urmă poţi să ieşi din cart.

Se aplecă brusc, cu mâinile pe genunchi, şi răsuflă adânc de mai multe ori. I se învârtea capul. Se gândi c-o să vomite, dar izbuti să n-o facă. Artu începea să-şi întindă trupul. Althea îi trase din nou un picior cu toată forţa. Pe urmă întinse mâna în sus, către cârligul pentru tragerea încărcăturii. Îl prinse de mâner şi-l smulse din grindă.

Artu îşi roti capul şi se uită în sus, la ea, cu un ochi mânjit de sânge.

– Sar, nu! o imploră.

Îşi săltă brusc braţele spre cap, acoperindu-l.

– Nu ţi-am făcut nimic!

Chinuit de durerea din dinţii rupţi, părea să nu mai fie bun de nimic. Aştepta lovitura.

Lop scoase un strigăt de groază fără cuvinte. Se apucă să caute carnea stricată, mutând butoaiele şi lăzile cu frenezie.

Ca răspuns, Althea îl înşfăcă pe Artu de cămaşă şi îi umplu pumnul cu material în care înfipse cârligul. Pe urmă o porni spre scară, trăgându-l după ea cu hotărâre. El dădea din picioare şi urla, încercând să se ridice. Althea se opri şi răsuci mânerul cârligului. Pânza cămăşii se răsuci odată cu el, lipind strâns de corp braţele bărbatului. Althea continuă să-l târască după ea, aproape ca pe un obiect neînsufleţit. Furia îi sporea puterile slăbite de luptă. Îl auzi pe *Paragon* strigând ceva, dar nu izbuti să deslușească niciun cuvânt. Câteva capete apărură în deschizătura tambuchiului, uitându-se curioase în jos. Erau din cartul lui Lavoy. Asta însemna că primul secund era probabil pe punte. Târându-l pe Artu, care se zvârcolea, Althea urcă treptele fără să se uite la nimeni. Îşi adună întreaga voinţă ca s-ajungă pe punte.

Odată ce se văzu sus, auzi şoaptele năierilor care se întrebau unii pe alţii ce se petrece. Cei din apropierea tambuchiului se traseră deoparte. Când îl săltă pe punte pe Artu, exclamaţiile deveniră înjurături încărcate de admiraţie. Îl întrezări pe Haff, care se holba la ea cu ochi mari. Continuă să-l târască pe Artu, îndreptându-se spre copastia de la babord. El gemea, smiorcăindu-se:

– Nu i-am făcut nimic, nu i-am făcut nimic!

Plângerile îi erau înăbuşite de propriile mâini, apăsate protector peste dinţii rupţi şi peste gura însângerată. De lângă copastia de la tribord, Lavoy se uita la ei fără interes.

Brashen apăru pe punte pe neaşteptate. Avea cămaşa descheiată şi era desculţ, cu părul ciufulit. Clef mergea în urma lui, încă pălăvrăgind. Brashen înţelese cum stau lucrurile după o singură privire aruncată către faţa plină de sânge a Altheei şi către îmbrăcămintea ei în dezordine. Apoi se uită spre primul secund.

– Lavoy! Ce se petrece aici? tună el. De ce nu i-ai oprit?

– Domnule?

Lavoy părea nedumerit. Se uită la Althea şi la Artu de parcă abia atunci i-ar fi observat.

– Nu sunt din cartul meu, domnule. Al doilea secund pare să ţină lucrurile bine în mână.

Îşi înăspri glasul, dându-i tonul unui ordin când întrebă:

– N-am dreptate? Îţi poţi îndeplini însărcinarea, Althea?

Ea se opri imediat şi se uită la el.

– Arunc carnea stricată peste bord, aşa cum ai ordonat.

În timp ce vorbea, mai răsuci cârligul pe jumătate.

Pentru o clipă, nimeni nu se clinti. Lavoy îşi îndreptă privirea întrebătoare spre Brashen. Căpitanul ridică din umeri.

– Continuă.

Începu să-şi încheie cămaşa, ca şi cum ceea ce se petrecea nu l-ar fi privit. Se uită spre apă, să vadă de ce soi de vreme aveau parte.

Artu urlă ca un câine lovit cu piciorul şi începu să se zbată. Althea îl trase mai aproape de copastie, întrebându-se dacă avea într-adevăr de gând să-l arunce.

Lop îşi făcu brusc apariţia pe punte. Căra două găleţi; mirosul îi spuse Altheei ce conţin.

– Am găsit carnea stricată. Am găsit-o, zbieră, alergând pe lângă ea către copastie. Un butoi e sfărâmat. Carnea e peste tot, dar noi doi o să facem curat, nu-i aşa, Artu? O să facem curat.

Azvârli peste bord carnea dintr-o găleată. Când o ridică pe a doua, capul unui șarpe sparse suprafața apei.

Înghiți carnea în cădere în timp ce Lop se retrăgea țipând.

La vacarmul dezlănțuit brusc, se adăugă răcnetul lui *Paragon*.

– Șarpe! Șarpe!

Althea lăsă cârligul să-i cadă din mână. Artu se îndepărtă de copastie în patru labe, mânerul cârligului izbindu-se de punte la fiecare mișcare. O clipă îndelungată, ea și șarpele se uitară unul la altul, ochi în ochi. Solzii lui erau verzi ca frunzele tinere, primăvara, iar ochii imenși, galbeni ca păpădia. Fiecare solz se suprapunea peste alți doi, respectând un model precis, care implora privirea să-l urmărească. Cei mai lați solzi de pe spate erau mai mari decât mâna ei, pe când cei din jurul ochilor erau mai mărunți decât bobul de grâu. Preț de o clipă, frumusețea animalului enorm o pironi locului. Pe urmă el căscă fălci care ar fi putut înghiți cu ușurință un om întreg. Althea se uită într-o gură șocant de roșie, mărginită de mai multe șiruri de dinți. Șarpele își legănă capul înainte și înapoi, scoțând un muget întrebător. Ea rămase înlemnită. Creatura își închise botul și se uită la ea.

Cu coada ochiului, Althea văzu ceva în mișcare. Un bărbat alerga cu un cârlig de andocare. În aceeași clipă, se auzi strigătul lui Brashen:

– Nu-l înfuria! Lasă-l în pace!

Althea se răsuci și se repezi la Haff. Năierul flutura cârligul lung ca pe o armă, zbierând:

– Nu mi-e frică!

Paloarea feței lui spunea altceva. Althea i se agăță de braț și încercă să-l oprească.

– Nu vrea decât mâncare. Lasă-l în pace. S-ar putea să plece. Haff! Lasă-l în pace!

Haff se smuci, nesupus. Durerea din mâinile ei învinețite era deodată prea puternică, nu puteau strânge. Căzu când o împinse. Îngrozită, îl privi rotind cârligul.

– Nu! urlă Brashen.

Dar cârligul era deja în zbor. Lovi animalul peste bot și alunecă pe solzii

suprapuși fără să-i facă niciun rău până când vârful dădu de o nară. Mai mult din întâmplare decât fiindcă țintise, cârligul se agăță și se înfipse.

Îngrozită, Althea văzu creatura azvârlindu-și capul pe spate. Cârligul îl urmă și Haff continuă să-l țină de mâner, îmboldit de curajul prostesc al unui câine de luptă. Cât ai clipi, șarpele păru să-și dubleze mărimea. Un guler imens, încrețit, din ghimpi veninoși, i se înălță brusc, țeapăn, în jurul gâtului umflat din care țâșnise și al feței. Mugi din nou și de data asta din gură îi izvorî un jet de stropi fini. Acolo unde aceștia atinseră puntea, lemnul prinse să fumege. Althea îl auzi pe *Paragon* țipând, îndurerat. Purtată de vânt, otrava atinse și pielea ei, care o ustura ca o arsură de soare. Haff țipă strident când jetul îl învălui ca o ceață. Dădu drumul cârligului și se prăbuși moale pe punte. Era fie leșinat, fie mort. Fixându-l cu privirea, șarpele își înclină brusc capul. Apoi și-l avântă spre el.

Althea era singura destul de aproape ca să poată face ceva. Și singurul lucru pe care-l putea face era stupid, dar nu putea lăsa șarpele să mănânce un om. Se repezi și înșfăcă mânerul de lemn al cârligului. Îl simți ciupit și crăpat de răsuflarea șarpelui. Îl strânse în mâini și se lăsă pe el cu toată greutatea ca să îndepărteze botul șarpelui de țintă. Lop apăruse de undeva. Aruncă găleata de lemn goală în capul creaturii. Continuându-și mișcarea, îl înhăță pe Haff de glezne și-l îndepărtă de copastie.

Althea rămase astfel singura țintă a șarpelui. Strânse mai tare mânerul și împinse din toate puterile. Lemnul de care-și încleșta mâinile s-ar fi putut rupe în orice clipă. Deocamdată, apăsarea ei și durerea creaturii împinseră capul acesteia în altă parte. Răsuflarea ei azvârli un nou jet de salivă care ciupi puntea lui *Paragon*. Corabia vie țipă iarăși. În spatele Altheei se înălțau alte voci. Lavoy le ordona oamenilor să ridice pânzele, năierii țipau, furioși sau îngroziți, iar urletul mânios al lui *Paragon* acoperea totul.

– Te cunosc! tună galionul. Te cunosc!

Amber strigă o întrebare, dar Althea nu izbuti să înțeleagă cuvintele. Strângea cârligul cu disperare. Mânerul era gata să i se rupă în mâini, dar nu avea altă armă.

Nu știu că Brashen e lângă ea decât în clipa când el pocni șarpele în cap cu

o vâslă. Era o armă jalnică în lupta cu un asemenea animal, dar nu găsise altceva la-ndemână. Cârligul ei se desprinse brusc de nara creaturii. Acum nestânjenit, şarpele îşi scutură coama, stropind puntea cu otravă fumegândă. Când capul se avântă spre ei, Althea aduse cârligul de andocare în poziţia unei sulițe şi atacă. Ţintise ochiul imens, dar îl ratã când creatura îşi roti capul spre Brashen. În schimb, vârful cârligului pentru bărci nimeri în pata colorată aflată chiar sub încheietura fălcilor. Spre uimirea ei, pătrunse în carne cu uşurinţă, ca atunci când tai un pepene copt. Îl împinse cu toate puterea cât de adânc putea pătrunde. Cârligul intră în întregime în carne. Ea îl fixă cu o smucitură.

Agonizând, şarpele îşi trase capul înapoi.

– Fugi! îi strigă Althea lui Brashen.

Dar el se lăsase deja în jos şi se îndepărtase rostogolindu-se. Ea trase de cârlig o ultimă oară. Carnea se sfâşie şi otrava fierbinte, fumegândă, se prelinse pe gâtul şarpelui. Creatura ţipă ascuţit, în vreme ce otravă şi sânge îi ţâşneau din gura larg deschisă. Îşi scutură capul cu sălbăticie, smulgând cârligul din mâinile amorţite ale Altheei. Ea se aşeză pe punte lăsându-se să cadă şi privi neputincioasă zvârcolirile creaturii. O parte din otravă căzu în mare, fără să facă rău nimănui, dar o altă parte împroşcă puntea şi o latură a bordajului lui *Paragon*. Corabia scoase un strigăt fără cuvinte şi un tremur îi străbătu tot trupul de lemn. Când şarpele se prăbuşi, dispărând sub valuri, Brashen era deja în picioare, poruncind să fie aduse găleţi, apă de mare şi perii.

– Curăţaţi otrava de pe punte! Imediat!

Striga din locul unde stătea aplecat, cu palmele pe genunchi. Faţa îi era stacojie, opărită de veninul şarpelui. Se legăna înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi încercat zadarnic să-şi îndrepte spatele. Althea se temu că orbise.

Pe urmă dinspre proră, auzi un urlet sălbatic, care-i îngheţă sângele în vene.

– Te-am cunoscut! zbieră *Paragon*. Şi tu m-ai cunoscut pe mine! Mă recunosc în otrăvurile tale!

Râsul nebunesc i se înălţă în vânt.

– Sângele e amintire!

*

Cât de mult se poate schimba lumea într-o singură noapte? se întrebă Ronica Vestrit.

Dacă în vechiul dormitor al Altheei te urcai în picioare pe un scaun şi te uitai pe fereastră, vedeai, pe deasupra vârfurilor copacilor, o parte din Bingtown şi din port. În ziua aia, uitându-se cu toată atenţia, nu zărea decât fum. Bingtown ardea.

Coborî ţeapănă de pe scaun şi luă un braţ de aşternuturi de pe patul Altheei. Erau bune de făcut boccele în care să-şi pună lucrurile când aveau să fugă.

Îşi amintea mult prea mult din lungul lor drum către casă pe întuneric. Malta mersese între ele clătinându-se ca un viţel beteag. După o vreme, Selden ieşise din starea lui de năuceală şi începuse să plângă. Se văicărise la nesfârşit, cerând să fie dus în braţe, aşa cum nu mai fusese de ani buni. Niciuna dintre ele nu era în stare de aşa ceva. Ronica îi strânsese mâna într-a ei şi îl trăsese după ea; cu celălalt braţ cuprinsese mijlocul Maltei, susţinând-o. Keffria îşi prinsese fiica de partea de sus a unui braţ, ajutând-o să înainteze, şi îşi ţinuse propria mână rănită strânsă lângă piept. Drumul durase o veşnicie. De două ori trecuseră pe lângă ele călăreţi, dar, în ciuda strigătelor lor de ajutor, îşi continuaseră goana.

Lumina zilei răzbătuse până la ele cu întârziere, fiindcă aerul îmbâcsit de fum prelungise domnia întunericului. Noaptea fusese mai miloasă. Necruţătoare, lumina le arătase hainele lor rupte şi pielea zgâriată. Keffria era desculţă, îşi pierduse pantofii când trăsura se răsturnase. Malta îşi târşâia picioarele în rămăşiţele zdrenţuite ale pantofilor ei, care nu fuseseră făcuţi pentru mersul pe străzi. Cămaşa sfâşiată a lui Selden atârna de spatele lui jupuit; arăta de parcă fusese târât de un cal. Fruntea Maltei se izbise de ceva şi avea pe faţă dâre macabre de sânge uscat. Între pleoapele înnegrite şi umflate, ochii păreau două crăpături. Uitându-se la ceilalţi, Ronica îşi imaginase cum arăta şi ea.

Nu vorbiseră aproape deloc.

– Am uitat toate de ei, spusese Keffria la un moment dat. Adică de Satrap şi de Însoţitoarea lui. I-aţi văzut? adăugase cu voce mai înceată.

Ronica clătinase încet din cap.

– Mă-ntreb ce s-o fi întâmplat cu ei, spusese, deşi, de fapt, puţin îi păsa.

În clipa aia nu-şi punea întrebări despre nimeni din afara familiei sale.

Malta vorbise gros, printre buzele ei umflate.

– I-au luat călăreţii. O căutau pe cealaltă Însoţitoare şi, când au văzut că eu nu sunt ea, m-au lăsat pur şi simplu acolo. Unul a zis că oricum sunt aproape moartă.

Amuţiseră din nou. Tăcerea se prelungise pe tot restul drumului până acasă.

Ca un şir de cerşetori rupţi în bătaie, şchiopătaseră pe aleea neîngrijită a vilei Vestrit şi găsiseră uşa zăvorâtă. Keffria începuse să plângă, bătând fără vlagă în uşă printre suspine. Când venise în sfârşit să deschidă, Rache ţinea în mână un lemn de foc ca pe o bâtă.

De-atunci se scursese cumva o jumătate a dimineţii. Rănile fuseseră spălate şi bandajate. Frumoasele şi însângeratele lor haine de bal zăceau într-un morman în antreu. Amândoi copiii erau în pat, dormind adânc. Cu ajutorul lui Rache, Ronica şi Keffria se îmbăiaseră şi îşi schimbaseră hainele, dar nu se puteau odihni. Degetele Keffriei se umflaseră şi o dureau cumplit. Aşa că nu mai rămăseseră decât Ronica şi Rache ca să împacheteze provizii şi haine de schimb pentru toată lumea. Ronica nu ştia exact ce se întâmplă jos, în oraş, dar, în noaptea de dinainte, călăreţi înarmaţi îi luaseră din trăsură pe Satrap şi pe Însoţitoarea lui şi lăsaseră pe oricine altcineva să moară acolo. Oraşul ardea. Pâcla era prea deasă ca să vadă ce se petrece în port. Nu voia s-aştepte ca haosul să-i ajungă la uşă. Aveau iapa ei bătrână de călărie şi poneiul gras al lui Selden. Nu puteau lua mare lucru cu ele, dar, cugetă ea cu amărăciune, le rămăseseră mult prea puţine obiecte de valoare. Aveau să plece ca să-şi salveze vieţile. Moşia Ingleby făcuse parte din zestrea ei. Drumul până acolo avea să dureze cel puţin două zile. Se întrebă ce-o să creadă despre ea Tetna, arendaşa. Nu mai fusese de mulţi ani s-o vadă pe bătrâna sa doică. Încercă să pretindă că aşteaptă întâlnirea cu nerăbdare.

Când auzi bătăi în uşă, lăsă aşternuturile să cadă în antreu. Ar fi vrut să

fugă, dar nu putea. Rămase singură între oricine o fi fost la uşă şi copiii familiei sale. O văzu pe Rache ieşind din bucătărie cu lemnul de foc în mână. Ea se repezi în camera de lucru. Căpitanul Vestrit avusese ideea să-şi pună pe colţul mesei de scris un cioc de marlin. Era încă acolo. Ronica îl ţinea în mână când întrebă prin uşa închisă:

– Cine e?

– Reyn Khuprus! Te rog, lasă-mă să intru!

Ronica dădu din cap către Rache, dar nu lăsă jos ciocul de marlin. Servitoarea descuie lacătul şi trase zăvorul. Când uşa se deschise brusc, Reyn se trase înapoi îngrozit, la vederea bătrânei pline de vânătăi.

– Pe cuvântul meu de onoare, m-am rugat să nu fie adevărat! strigă. Şi Malta?

Ronica se holbă la tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Era încă îmbrăcat în hainele lui elegante, de seară, dar mirosea a praf şi a fum. Aşadar fusese în miezul faptelor.

– Trăieşte, răspunse ea cu voce egală. Davad Restart e mort. Ca şi vizitiul.

El nu păru s-o fi auzit.

– N-am ştiut, jur. Ea a venit cu o trăsură închiriată, mi-au spus că toată familia voastră a venit cu o trăsură închiriată. Mă aşteptam să plece tot aşa. Te rog, te rog. Malta e teafără?

Ronica făcu legătura. O răceală îi cuprinse tot trupul.

– Oamenii tăi au lăsat-o să moară. De fapt, i-au spus că e pe moarte. Din asta ar trebui să-ţi dai seama cum se simte. Bună ziua, Reyn Khuprus.

Îi făcu semn lui Rache, care dădu să-nchidă uşa.

Reyn se propti în ea cu tot trupul. Rache nu avea putere s-o ţină închisă. Reyn pătrunse în antreu împleticindu-se, apoi se întoarse spre ele.

– Te rog, te rog! Avem atât de puţin timp. Am alungat galerele din gura portului. Am venit s-o iau pe Malta, să vă iau pe toţi. Acum pot să vă scot de-aici ca să vă duc în susul Fluviul Ploilor Sălbatice. Acolo o să fiţi în siguranţă. Dar nu mai e mult timp. *Kendry* ridică ancora curând, cu sau fără noi. Galerele se pot reîntoarce oricând să-nchidă portul. Trebuie să plecăm acum.

– Nu, refuză Ronica, hotărâtă. Cred că putem avea grijă de familia noastră, Reyn Khuprus.

Tânărul se răsuci brusc, îndepărtându-se de ea.

– Malta! strigă.

Dădu buzna pe coridor şi alergă către dormitoare. Ronica se repezi după el, dar se propti brusc de perete, cu capul învârtindu-i-se. Trupul avea s-o trădeze tocmai atunci? Rache o prinse de braţ şi o ajută să meargă după Reyn.

Tânărul înnebunise. Alerga pe coridor, urlând numele Maltei şi deschizând toate uşile. Ajunse la camera Maltei tocmai când ieşea Keffria în fugă dintr-a ei, din capătul coridorului. El aruncă o privire înăuntru, scoase un strigăt de durere şi dădu buzna în dormitor.

– N-o atinge! strigă Keffria, repezindu-se spre uşa Maltei.

Dar o clipă mai târziu Reyn apăru în prag. Malta era în braţele lui, înfăşurată într-o pătură. Era tot atât de albă la faţă ca bandajul din jurul frunţii. Avea ochii închişi şi capul îi atârna moale, sprijinit de pieptul lui.

– O iau cu mine, spuse sfidător. Puteţi veni şi voi, cu toţii. De voi depinde. Nu vă pot sili s-o faceţi, dar n-o las pe Malta aici.

– N-ai niciun drept! strigă Keffria. Ăsta e obiceiul vostru, vă răpiţi miresele?

El izbucni brusc într-un hohot de râs nebunesc.

– Pe Sa, visul ei se adevereşte! Da! O iau cu mine acum. Am dreptul. „În sânge sau în aur, datoria trebuie plătită.“ O cer.

Îngăima cuvintele ca un nebun. Se uită în jos, la faţa Maltei.

– E a mea, sublinie.

– N-o poţi lua. Încă nu e timpul să plătim…

– Va fi curând şi n-aveţi de unde scoate banii. O iau acum, cât e încă vie. Dacă trebuie s-o fac aşa, o voi face. Veniţi cu mine, vă implor. Faceţi să fie altfel pentru ea.

Reyn se întoarse spre Keffria.

– O să aibă nevoie de tine. Şi Selden nu e în siguranţă aici, nu şi dacă iau chalcedenii în stăpânire oraşul. Vrei să-ţi vezi băieţelul cu un tatuaj de sclav pe faţă?

Keffria își acoperi gura cu mâinile, îngrozită. Se uită la Ronica.

– Mamă? întrebă printre degete.

Ronica hotărî pentru toți.

– Adu băiatul. Plecați repede, nu luați nimic cu voi, plecați imediat.

Stătu pe verandă și îi privi plecând. Reyn o ținea pe Malta înfășurată în pătură, în fața lui, pe cal. Keffria luase iapa lor bătrână, iar Selden stătea curajos pe poneiul lui bătrân și gras.

– Mamă? întrebă Keffria pentru ultima oară. Iapa ne poate duce pe amândouă. N-are prea mult de mers.

– Plecați. Plecați imediat, repetă Ronica, așa cum o mai spusese iarăși și iarăși. Eu rămân. Trebuie să rămân.

– Nu te pot părăsi așa! se tângui Keffria.

– Trebuie. Ai o datorie față de familia ta. Acum plecați. Plecați! Reyn, ia-i de-aici până nu-și pierd și ultima șansă. Dacă Bingtown o să piară în sânge și fum, adăugă numai pentru sine, o să fie sub ochii mei. Și trebuie să mă ocup de înmormântarea lui Davad.

Rache stătea lângă ea, pe verandă. Îi urmăriră pe ceilalți cu privirea până când îi pierdură din vedere. Ronica oftă din greu. Totul era deodată atât de simplu! Reyn avea să-i scoată din port, să-i ducă la adăpost. Acum nu mai trebuia să-și facă griji decât pentru ea, iar de ea însăși încetase să-i mai pese cu mult în urmă. Simți un zâmbet slab așternându-i-se pe fața zgâriată. Se întoarse spre fosta sclavă și îi luă mâna.

– Ei! În sfârșit, un moment de liniște. Bem o cană de ceai? își întrebă prietena.

*

Cineva bătu cu putere în ușa cabinei. Althea gemu. Deschise un ochi.

– Ce e? întrebă din pat.

– Căpitanul vrea să te vadă. Acum.

Rostit solemn de vocea copilărească a lui Clef, ordinul ajunse la urechile ei prin ușa închisă.

– Ar vrea, bombăni pentru sine. Imediat! strigă către uşă.

Coborî ţeapănă din pat.

Era după-amiază, dar ea avea senzaţia că e miezul nopţii. Ar fi trebuit să doarmă. Îşi roti privirea împăienjenită prin cabina strâmtă. Jek era de cart şi se părea că Amber rămăsese cu *Paragon*. Althea se dăduse bătută, cel puţin deocamdată. După întâmplarea cu şarpele, corabia vorbise o vreme cu patos, spunând lucruri care păreau s-o ia în râs pe Althea, fiindcă aproape că aveau sens.

– Sângele e amintire, proclamase el. Poţi să-l verşi sau poţi să-l înghiţi, dar nu poţi niciodată şterge ceea ce conţine. Sângele e amintire.

Repetase asta până ce ea crezuse c-o să înnebunească, nu fiindcă auzea acelaşi lucru întruna, ci fiindcă nu izbutea să-l priceapă. Era dincolo de puterea ei de înţelegere.

Îşi luă cămaşa. În unele locuri, era ţeapănă din pricina sângelui ei închegat, iar în altele, găurită de veninul şarpelui. Se cutremură la gândul că trebuia să pună bumbacul aspru pe pielea ei plină de băşici şi vânătăi. Cu un geamăt, se ghemui şi-şi trase sacul cu îmbrăcăminte de sub patul lui Amber. Avea acolo o cămaşă subţire de bumbac, o cămaşă pentru „oraş“. O scoase şi o îmbrăcă peste carnea îndurerată.

Paragon se domolise în cele din urmă, mulţumindu-se să murmure, confuz. Pe urmă tăcuse, intrase în acea cumplită muţenie de nezdruncinat care era, pentru el, retragerea din lume. Althea avusese impresia că gura lui aproape că schiţează un zâmbet, însă Amber continuase să-şi facă griji cu disperare. Când plecase Althea, făuritoarea de mărgele stătea pe bompres, cântând la fluier. Cântece pentru copii, aşa le spunea ea, dar Althea nu le mai auzise niciodată. Althea trecuse pe lângă echipele care curăţau veninul şi sângele de pe punţile pline de ciupituri. Se oprise să se minuneze de stricăciunile făcute atât de repede lemnului tare ca fierul. Veninul îl topise, lăsând găuri şi scobituri în punţi. Althea se dusese în cabina ei şi se târâse în pat.

Cât timp trecuse de-atunci? Nu îndeajuns de mult. Iar acum Brashen îl trimisese pe Clef s-o trezească. Probabil voia să-i spună cum ar fi trebuit să facă faţă. Ei bine, era unul dintre privilegiile căpitanului. Spera doar să

termine repede, fiindcă altminteri ea ar fi adormit în faţa lui. Îşi puse centura şi plecă să-nfrunte soarta.

În faţa cabinei, îşi netezi părul, îndepărtându-şi-l de pe frunte, şi îşi îndesă cămaşa în pantaloni. Îşi dori zadarnic să se fi spălat după luptă, înainte de culcare. Atunci i se păruse prea complicat. Acum era prea târziu. Bătu cu putere în uşă şi aşteptă până când răspunse Brashen:

– Intră.

Închise uşa în urma ei şi rămase cu ochii holbaţi.

– Oh, Brashen! strigă, pierzându-şi controlul.

Ochii lui negri erau şocanţi pe faţa stacojie. Băşici mari, apoase, i se înălţau deasupra obrajilor şi a frunţii, ca negii unui locuitor al Tărâmul Ploilor Sălbatice. Rămăşiţele zdrenţuite ale cămăşii pe care-o purtase atârnau de spătarul unui scaun. Era îmbrăcat cu o cămaşă curată, largă, ca şi cum n-ar fi suportat să-i fie atinsă pielea. Îşi arătă dinţii într-o strâmbătură care se voia zâmbet.

– Nici tu nu arăţi mai bine, o complimentă.

Cu un gest scurt, arătă către ligheanul din cabina lui:

– Ţi-am lăsat ceva apă caldă în urcior.

– Mulţumesc, spuse ea cu stângăcie.

Brashen se întoarse cu spatele când ea îi acceptă invitaţia. Althea îşi afundă pentru prima oară mâinile în lighean cu un şuierat; pe urmă, când usturimea de domoli, se gândi că nu se mai simţise niciodată atât de bine.

– Haff o să-şi revină. A păţit-o mai rău decât noi toţi. L-am pus pe bucătar să-l spele cu apă dulce. Nenorocitul abia a suportat-o. Are băşici sângerânde peste tot. Hainele i-au fost mistuite de venin fără să-i poată apăra pielea. Bănuiesc că faţa lui frumoasă o să rămână cu nişte cicatrice. A nesocotit atât ordinul tău, cât şi pe al meu, adăugă Brashen, după o scurtă pauză.

Althea îşi duse către faţă cârpa caldă pentru spălat. Brashen avea o oglindă prinsă de perete, dar ea încă nu cuteză să se privească.

– Mă-ndoiesc că-şi aduce aminte de asta acum.

– Poate că nu acum. Dar, imediat ce-o să se poată ridica din pat, o să am grijă să-şi amintească. Dacă-l lăsa în pace, poate că afurisitul ăla de şarpe ar fi

terminat cu cerşitul şi ar fi plecat. Haff a pus în primejdie corabia şi tot echipajul. Pare convins că ştie ce e de făcut mai bine decât secundul şi decât căpitanul. Nesocotește experiența ta și a mea. Trebuie învățat minte.

– Dar e un năier bun, sublinie Althea cu inima îndoită.

Brashen ripostă fără să stea pe gânduri.

– După ce-o să termin cu el o să fie un năier bun. Unul supus.

Althea presupuse că în asta era o mică dojană pentru ea, fiindcă nu-i dăduse ea însăşi lui Haff o astfel de lecție. Îşi mușcă limba şi se uită în oglindă. Fața ei părea opărită. Îşi trecu uşor degetele peste piele; era întărită, acoperită cu băşici mărunte. Ca solzii şarpelui, îşi spuse – şi frumusețea creaturii îi reveni câteva clipe în amintire.

– Îl iau pe Artu din cartul tău, îl pun într-al lui Lavoy, continuă Brashen.

Althea încremeni. Ochii tatălui ei, negri de furie, o priveau din oglindă. Răspunse păstrând răceală în glas.

– Nu cred că e corect, căp’tane.

Scrâşni ultimul cuvânt printre dinți.

– Nici eu, încuviință imediat Brashen. Dar l-a implorat în genunchi pe Lavoy, care până la urmă a fost de acord, ca să scape de el. I-a garantat c-o să-i dea de făcut toate treburile urâte de pe corabie şi Artu a vărsat lacrimi de recunoştință. Pentru numele Cerului, ce i-ai făcut?

Aplecată deasupra ligheanului, Althea îşi duse spre față căuşele palmelor pline cu apă. Îşi frecă încet pielea. Apa recăzu în lighean uşor înroşită. Îşi privi cu atenție tăietura de sub linia părului; asta le făcuse ea dinților lui Artu. Îşi spălă tăietura mai bine, răspunzând printre dinții încleştați.

– Căpitanul n-ar trebui să fie niciodată prea interesat de soiul ăsta de lucruri.

Brashen râse uşor.

– E de râs. Clef a venit la mine în goană şi am ieşit din cabină cu inima în gât. Clef îl auzise pe *Paragon* strigând din toate puterile că eşti ucisă. Pe urmă am ajuns pe punte, iar tu erai acolo, trăgându-l pe Artu după tine cu un cârlig pentru marfă. M-am uitat la tine şi m-am întrebat: „Pe răsuflarea lui Sa, ce mi-ar fi spus căpitanul Vestrit dac-ar fi văzut-o acum?“

Althea îi vedea ceafa în oglindă. Se încruntă la ea. Avea să priceapă vreodată că e în stare să-şi poarte de grijă singură? Îşi aduse aminte că Artu o muşcase de braţ. Îşi suflecă mâneca şi înjură pe tăcute când văzu şirul de urme inegale lăsate de dinţii lui. Îşi afundă degetele în săpunul lui Brashen şi le frecă. O usturau. Ar fi preferat s-o muşte un şobolan.

Brashen continuă cu o voce mai înceată.

– Nu mi-a venit în minte nimic altceva decât glasul lui Ephron Vestrit, spunând: „Dacă secundul poate rezolva problema, căpitanul n-ar trebui nici măcar s-o observe.“ Avea dreptate. Nu se amesteca niciodată când mă ocupam de micile necazuri de la bordul *Vivaciei*. Până şi Lavoy ştie asta. N-ar fi trebuit să scot niciun cuvânt.

Suna aproape ca o scuză.

– Lavoy nu e chiar atât de rău, spuse Althea în schimb.

– E din ce în ce mai bun, încuviinţă Brashen cu înţelepciune.

Îşi încrucişă pe neaşteptate braţele pe piept.

– Plec, dacă vrei să te speli mai bine.

– Nu, mulţumesc. De somn am cea mai mare nevoie. Dar îţi sunt recunoscătoare pentru propunere. Nu miros chiar atât de urât, nu?

Cuvintele prost alese fuseseră deja rostite când îşi aminti ce-ar fi putut însemna pentru Brashen.

O scurtă tăcere se înălţă între ei ca un zid. Ea încălcase nişte limite.

– N-ai mirosit niciodată urât, recunoscu el cu glas scăzut. Eram pur şi simplu furios. Şi rănit.

Încă mai stătea cu spatele la ea, dar Althea îl văzu în oglindă ridicând din umeri.

– Credeam că e ceva între noi. Ceva care…

– Ne e mai bine aşa cum suntem acum, se grăbi ea să-l întrerupă.

– Fără îndoială, răspunse el sec.

Tăcerea se prelungi. Althea îşi privi mâinile lovite. Toate încheieturile degetelor erau umflate. Pe cele de la mâna dreaptă şi le simţi de parcă ar fi fost pline cu nisip când îşi îndoi degetele. Totuşi şi le putea mişca. Mai mult ca să spargă tăcerea decât ca să afle răspunsul, întrebă:

– Dacă-ți poți mișca degetele, înseamnă că nimic nu e rupt, nu-i așa?

– Înseamnă că n-ai nicio ruptură foarte gravă, o corectă Brashen. Lasă-mă să văd.

Althea știa că e o greșeală, ea se întoarse totuși spre el și întinse mâinile. El se apropie și i le luă într-ale lui. Îi mișcă degetele și îi pipăi toate oasele. Clătină din cap, cu ochii la încheieturile degetelor ei și se crispă când îi văzu urmele de dinți de la încheietura mâinii. Pe urmă îi eliberă o mână și îi ridică bărbia. Se uită la ea cercetător. Ea se trezi, în schimb, privindu-i cu atenție fața. Deși avea bășici pe pleoape, ochii lui negri erau limpezi. Era un miracol că nu-și pierduse vederea. Prin deschizătura cămășii descheiate la guler i se vedeau bășicile de pe piept.

– O să-ți treacă, îi spuse Altheei.

Dădu din capul ușor lăsat pe-o parte.

– Ești o femeie dură.

– Probabil mi-ai salvat viața când ai distras atenția creaturii cu vâsla, își aminti ea dintr-odată.

– Da. Sunt un bărbat periculos cu o vâslă.

Continua s-o țină de mână. Fără să-și fi trădat cu ceva intenția, o trase brusc mai aproape. Când se aplecă s-o sărute, ea nu se feri. Își ridică fața spre a lui. Gura lui era tandră. Închise ochii și refuză să fie înțeleaptă. Refuză să gândească.

El întrerupse sărutul. O trase mai aproape, dar nu o îmbrățișă. Pentru numai o clipă, își sprijini bărbia pe creștetul ei. Vocea lui era profundă.

– Ai dreptate. Știu că ai dreptate. Ne e mai bine așa cum suntem acum.

Oftă din greu.

– Asta nu ușurează lucrurile pentru mine.

Îi eliberă mâna.

Ea nu izbuti să găsească niciun răspuns. Nici pentru ea nu era ușor, dar, dacă i-ar fi mărturisit asta, ar fi îngreunat lucrurile pentru amândoi. El spusese că e o femeie dură. I-o dovedi îndreptându-se spre ușă.

– Mulțumesc, zise încet.

Brashen nu răspunse, iar ea ieși.

Pe coridor dădu de Clef. Băiatul lovea cu un călcâi gol în perete și își mesteca buza de jos. Trândăvia lui o făcu să se-ncrunte.

– Nu se cuvine să te uiți pe gaura cheii, îi spuse în trecere cu asprime.

– Nici să-ți s’ruți căp’tanu, ripostă el cu neobrăzare.

Cu un zâmbet larg și cu tălpi goale într-o străfulgerare, dispăru cât ai clipi.

34

ORACOLUL

– Asta nu-mi place.

Vivacia vorbea încet, dar cuvintele ei vibrau în el.

Wintrow stătea întins pe burtă pe puntea proră, lăsându-se scăldat de soarele dimineții. Își dăduse pătura deoparte în timpul nopții înăbușitoare, dar avea cămașa înfășurată în jurul capului. Noua căldură a soarelui îi domolea durerea din braț, însă lumina îi înrăutățise durerea de cap trezindu-l. El acceptase asta cu resemnare. Oricum, ar fi trebuit să se trezească în curând. Tânjea să rămână întins, nemișcat. Toți ceilalți păreau să se fi refăcut de mult, li se vindecaseră rănile din Divvytown. Se simțea nevolnic, fiindcă două lovituri de bâtă continuau să-l facă să sufere. Alungă ideea că rănile îl dor mai tare fiindcă l-a ucis pe cel care l-a rănit. Era o superstiție prostească.

Se rostogoli pe spate. În ciuda pleoapelor lăsate și a cămășii care le acoperea, lumina îi dansa pe ochi. Dădea naștere unor modele în care lui i se părea uneori că vede diverse lucruri. Strânse mai tare din pleoape și fulgere verzi îi unduiră prin fața ochilor ca niște șerpi avântați către pradă. Slăbi apăsarea și culoarea păli, iar șerpii deveniră raze de soare.

Aveau înainte tot mai puține zile de vară, se scurgeau una după alta, pe măsură ce anul își urma neînduplecat drumul către toamnă. În doar câteva luni se întâmplaseră atât de multe! Când plecaseră din Divvytown, șase clădiri pestrițe, construite din lemn nou și vechi, se înălțaseră deja din cenușă. Într-un turn de lemn de înălțimea unui catarg de corabie se stătea deja de veghe, pe când în jurul lui prindea formă un altul, de piatră. Localnicii îi

spuneau lui Kennit rege. Era mai degrabă un mod de a-și arăta afecțiunea decât un titlu.

– Întreabă-l pe rege, se sfătuiau unii pe alții, arătând către bărbatul înalt cu un picior de lemn, întotdeauna cu un sul de pergamente îndesat sub braț.

Ultimul lucru pe care-l văzuseră când se îndepărtau de Divvytown era steagul Corbului, fluturând în vârful turnului. Sub aripile deschise ale păsării și sub ciocul său rapace era brodată deviza „Aici rămânem“.

Vivacia era acum ancorată atât la proră, cât și la pupă, în Golful Amăgirii al Insulei Celorlalți. În jurul lor, fluxul era în creștere. Kennit spusese că e singurul loc de ancorare sigur. Odată ce fluxul avea s-atingă cea mai mare înălțime, el și Wintrow aveau să vâslească până la țărm. Veniseră până acolo ca să afle prorocirea oracolului. Kennit insistase ca Wintrow să meargă pe Plaja Comorilor.

Ceva mai departe de mal, silueta *Mariettei* se zărea cu greu printr-un val de ceață purtat de vânt. Avea să vegheze asupra lor de la distanță, apropiindu-se numai dacă păreau să aibă nevoie de ajutor. Vremea stranie neliniștise pe toată lumea. Când priveai către largul mării era ca și cum ai fi tras cu ochiul din depărtare într-o lume diferită. *Marietta,* când apărea din ceață, când dispărea ca o stafie; în golf, vremea era caldă și însorită, fără pic de vânt. Liniștea era căuș peste urechile lui Wintrow și îl îmbia la somn.

– Nu-mi place că suntem aici, insistă corabia.

Wintrow oftă.

– Nici mie. Pe unii îi entuziasmează prorocirile și semnele prevestitoare, dar eu mă tem de ele dintotdeauna. La mănăstire, unii dintre acoliți se jucau cu cristale și cu semințe, aruncându-le și citindu-și viitorul în modelul astfel creat. Preoții tolerau asta mai mult sau mai puțin. Câțiva se amuzau, spunând că, pe măsură ce o să creștem, o să învățăm mai multe și n-o s-o mai facem. Cel puțin unul a spus c-ar fi mai puțin primejdios să ne jucăm cu cuțite. Instinctul mă-ndeamnă să fiu de acord cu el. Stăm cu toții pe marginea viitorului; de ce să ne aventurăm în abisul lui? Cred că există oracole adevărate, care pot arunca o privire în viitor să vadă încotro îi este cuiva hărăzit să se îndrepte. Dar mai cred și că există un pericol…

– Nu e vorba de asta, îl întrerupse corabia pe neașteptate. Despre așa ceva nu știu nimic. Eu mi-aduc aminte de locul ăsta.

În voce i se strecură o undă de disperare.

– Mi-aduc aminte de locul ăsta, dar știu că n-am mai fost aici niciodată. Wintrow, e amintirea ta? Ai mai fost aici înainte?

Băiatul își puse palmele pe punte, deschizându-se în fața ei. Încercă s-o liniștească.

– Eu, nu, dar Kennit a fost. Ai devenit foarte apropiată de el. Poate că amintirile lui se amestecă acum cu ale tale.

– Sângele e amintire. Sângele lui s-a îmbibat în mine și amintirea lui despre locul ăsta mi-e cunoscută. E amintirea unui om. Dar, când am fost ultima oară în aceste ape, am alunecat prin ele, iute și lucioasă. Eram nouă și tânără. Am început de aici. Am început de aici, Wintrow, nu o singură dată, ci de mai multe ori.

Era neliniștită. Băiatul se întinse spre ea și simți umbrele unor amintiri atât de vechi, încât nu le putea pricepe. Porneau din ea în zbor, vag conturate și greu de prins, aidoma modelelor zămislite în spatele pleoapelor lui de razele soarelui. Frânturile întrezărite când și când îl răvășeau. Le cunoștea la fel de bine ca *Vivacia*. Strălucirea soarelui dincolo de aripi. Imagini alunecând prin adâncul apei, conturate de o lumină verde. Vedea în cel mai adânc somn toate astea, imagini fierbinți, prea strălucitoare, prea dure pentru a se întâlni cu lumina soarelui. Încercă să-și ascundă teama.

– Cum poți începe de mai multe ori? o întrebă cu blândețe.

Ea își îndepărtă de pe față părul negru, lucios și își apasă tâmplele, de parcă asta ar fi putut s-o liniștească.

– Totul e un cerc. Un cerc care se răsucește. Nimic nu se oprește, nimic nu se pierde, totul continuă pe o spirală. Ca firul pe un mosor, Wintrow. Se răsucește iar și iar, se așterne în cercuri, dar e întotdeauna același.

Se cutremură brusc în plin soare, cuprinzându-se cu brațele.

– Locul ăsta nu e bun pentru noi.

– N-o să rămânem mult. Nu mai mult decât timpul ce a rămas până la reînceperea fluxului. O să fie…

– Wintrow! E timpul să plecăm!

Vocea Ettei îi întrerupse cuvintele.

El își plimbă palmele pe scândurile din lemn-vrăjitor ale punții.

– O să fie bine, o asigură.

Sări imediat în picioare și se grăbi să li se alăture celorlalți, desfășurându-și din mers cămașa din jurul capului. O îmbrăcă și și-o îndesă în pantaloni. În ciuda îndoielilor sale, inima îi bătea mai repede la gândul că va pune piciorul pe Insula Celorlalți.

*

Wintrow vâslea și Kennit îi privea chipul. Urmele durerii erau vizibile – o umbră albă în jurul gurii, luciul transpirației pe frunte –, dar băiatul nu se plângea. Bun. Etta stătea lângă el pe banchetă, mânuind cealaltă vâslă. Se mișcau în ritmul celorlalți doi vâslași. Kennit stătea la proră, cu spatele spre plajă. Aruncă o privire către *Vivacia*. Ca s-o știe în siguranță, se bizuia atât pe ea însăși, cât și pe omul lăsat în fruntea echipajului. Noul său secund era Jola. Îi ordonase să se lase condus de înțelepciunea corabiei, chiar dacă nu era de acord cu ea. Era o poruncă stranie, dar se făcuse că nu vede privirea întrebătoare a secundului. Cu timpul, dacă dovedea că merită, poate avea să-i acorde mai multă încredere. Regreta plecarea lui Brig, dar își câștigase dreptul la o corabie a lui. Îi dăduse una pe care izbutiseră s-o scoată de sub apele portului Divvytown. Primise, odată cu ea, o mare sumă de bani și i se ceruse să facă rost de mai mult lemn de construcție și să ia în slujbă zidari pentru construirea turnului de piatră. Pe urmă Brig trebuia să abordeze câteva corăbii cu sclavi, ca să crească din nou populația orașului. Cea mai mare parte a echipajului pus sub ordinele lui Brig era alcătuit din locuitori ai Divvytownului: alesese bărbați și femei cu familie în oraș, ca să fie sigur că însărcinarea corabiei nu va fi abandonată. Dădu din cap, mulțumit de modul în care aranjase lucrurile. Nu pierduse din vedere decât noua legătură a lui Sorcor cu orașul. Când plecaseră, Alyssum era grea. Sorcor voia deja să se-ntoarcă imediat ce-și terminau treaba pe Insula Celorlalți. Kennit se văzuse

nevoit să-i aducă aminte cu asprime că, fiind bărbat cu familie, e dator să le asigure soției și copiilor săi un trai bun. Nu se putea întoarce la Alyssum cu buzunarele goale, nu-i așa? Mai ales că Sincure Faldin nu fusese acasă când vânătorii de sclavi atacaseră orașul. El și fii săi se puteau întoarce oricând. Sorcor trebuia să-i arate că-i poate purta fiicei lui de grijă așa cum se cuvine. Asta reaprinsese pofta de piraterie a fostului său secund cu o înverșunare la fel de neintuită de Kennit. Sorcor era cu adevărat un om care îi depășea așteptările.

Barca scrâșni pe nisipul negru al plajei, readucându-i în minte prezentul. Își roti privirea prin micul golf întunecos, în timp ce vâslașii săreau jos din barcă și o trăgeau pe țărm. Plaja îngustă era mărginită de pereți stâncoși și plante veșnic verzi. De la ultima lui vizită nu se schimbase mare lucru. Acoperite de o mâzgă verde, oasele unui animal mare erau înțepenite printre bolovani. Rădăcinile unui copac de pe culmea stâncilor cedaseră; atârna înnegrit cu vârful în nisip. Printre crengile care se uscau se încâlciseră alge. O potecă îngustă urca printr-o crăpătură a falezei de stâncă neagră.

Kennit coborî cu greu din barcă. Umflăturile moi și umede ale algelor, midiile albastre și scoicile albe de pe pietrele de un negru lucios nu erau un sprijin potrivit pentru cârjă. Își puse un braț pe umerii Ettei, mimând afecțiunea.

– Etta și Wintrow vin cu mine. Voi doi așteptați-ne aici.

Vâslașii încuviințară mormăind și părând să nu se simtă în largul lor, în timp ce Kennit privea poteca abruptă fără pic de entuziasm. Îl aștepta un drum lung pe jos, pe o cărare stâncoasă. Preț de o clipă, puse la îndoială înțelepciunea propriei sale hotărâri. Pe urmă întâlni ochii lui Wintrow. Băiatul părea nervos, dar în privire îi dansa nerăbdarea. Ca o străfulgerare, Kennit avu din nou senzația existenței unei legături. Wintrow semăna atât de mult cu el însuși, așa cum fusese în prima tinerețe. Uneori fusese invadat de același entuziasm, mai ales când vedea o corabie care făgăduia o pradă foarte bogată. O clipă mai târziu, zâmbetul firav i se preschimbă într-o strâmbătură de dezgust. Alungă amintirea. Nu. El nu avusese cu adevărat nimic în comun cu Igrot. După tot ce-l făcuse să îndure, pentru Igrot nu putea simți nimic

altceva decât dispreț.

– Să mergem, spuse atât de tăios, încât Wintrow tresări uşor.

Kennit intră în defileul îngust sprijinindu-se de Etta.

Când ajunseră pe culmea primului deal, sudoarea îi lipise cămaşa de piept. Trebuia să se oprească ca să se odihnească. Din pricina vremii, îşi spuse. Era o zi mai călduroasă decât ultima oară când fusese pe insulă. Sub copaci, în ciuda umbrei, căldura era aproape înăbuşitoare. Poteca acoperită cu pietriş care ducea către domeniul Celorlalţi era la fel de bine îngrijită ca întotdeauna. Ultima oară când trecuse pe-acolo, talismanul de la încheietura mâinii lui îi spusese că asupra potecii a fost aruncată o vrajă ca să nu lase călătorii să hoinărească. Acum, uitându-se către umbra verde a pădurii înfrunzite, o asemenea idee i se păru o aiureală. Cine-ar fi fost tentat să părăsească o potecă dreaptă, netedă, ca să se-aventureze într-un labirint frunzos? Îşi scoase batista şi-şi şterse faţa şi gâtul. Când se uită în jur, îi văzu pe ceilalţi doi aşteptându-l.

– Ei? Sunteţi gata? îi întrebă, încruntându-se. Să mergem.

Pietrişul potecii aluneca în toate părţile sub piciorul lui de lemn şi sub cârjă. Mica luptă pe care o ducea neîncetat ca să-şi poată păstra echilibrul mărea pentru el distanţa în timp ce poteca şerpuia în josul acelui deal şi apoi în susul următorului. Când se opri să-şi tragă răsuflarea pe culmea celei de-a doua coline, ajunse brusc la o concluzie.

– Nu mă vor aici, spuse cu glas tare.

Copacii îi trimiseră înapoi ecoul cuvintelor, ca pe o încuviinţare.

– Ceilalţi îngreunează drumul pentru mine, vor să mă-ntorc. Dar nu mă dau bătut. Wintrow trebuie să-şi primească profeţia…

Când îşi ridică din nou batista, îşi zări talismanul de la încheietura mâinii. Avea faţa încremenită într-un zâmbet de bufon, cu gura întredeschisă şi cu limba atârnându-i. Îşi bătea joc de el. Kennit îşi puse înadins degetul mare pe fruntea lui pentru a şi-l trage apoi în jos, zgâriind, dar, ca întotdeauna, lemnul-vrăjitor tare îl sfidă. Faţa talismanului rămase neclintită, fără nici măcar o zvâcnire de pleoapă. Kennit îşi ridică privirea spre ceilalţi doi şi îi văzu uitându-se la el nedumeriţi. Îşi trecu din nou degetul peste talisman cu

nepăsare, ca și cum l-ar fi curățat.

Luă o hotărâre grea.

– Wintrow, du-te înaintea noastră. Cred că e mai bine pentru tine să mergi pe Plaja Comorilor singur, fără să-ți abat eu atenția. Te-aș putea îndemna din întâmplare să iei ceva pe care nu-ți e menit să-l descoperi. Nu vreau să denaturez. Hai, du-te! Eu și Etta vom fi acolo ca s-auzim spusele Celuilalt. Asta contează, de fapt. Du-te!

Wintrow părea nesigur. Schimbă o privire cu Etta, care ridică ușor din umeri. Kennit simți că se înfurie.

– Îmi pui la-ndoială ordinul? Du-te!

Urletul lui îl făcu pe băiat să plece grăbit în josul potecii.

– Bun.

Kennit puse satisfacție în cuvânt. Clătină din cap, urmărindu-l cu privirea pe Wintrow.

– Trebuie să-nvețe două lucruri de la mine: să se supună și să treacă la fapte pe cont propriu, spuse apoi.

Își potrivi din nou cârja sub braț.

– Urmează-mă. Nu prea repede, pentru că vreau să-i las lui Wintrow îndeajuns de mult timp în care să fie singur pe plajă. Astfel de lucruri nu se fac în grabă.

– Cu siguranță, încuviință Etta.

Aruncă o privire către pădure.

– E un loc straniu. Rareori am mai văzut atâta frumusețe. Însă mie mi se refuză.

Ca și cum s-ar fi speriat brusc, veni să-l ia de brațul liber. El clătină din cap. Femei neajutorate. Se întrebă de ce talismanul îi ceruse cu atâta insistență s-o ia cu el pe Etta. El nici măcar nu-i ceruse părerea; obiectul ăla afurisit ținuse morțiș să și-o spună, nu doar o singură dată, ci de mai multe.

– Ia-o pe Etta, trebuie s-o iei pe Etta cu tine, îl sfătuise.

Și acum uite-o! Presupuse că trebuie să aibă grijă de ea.

– Haide, îi spuse cu hotărâre. Dacă rămâi pe potecă, nimic nu-ți poate face niciun rău.

*

Wintrow fugi. Nu de Etta şi de Kennit; se simţea în mare parte laş, fiindcă îi abandonase acolo. Fugi de pădurea însăşi, care-l ţinea în palmele ei făcute căuş ca pe un şoarece prins în cursă. Fugi de copleşitoarea frumuseţe stranie a florilor ameninţătoare şi a miresmelor pătrunzătoare, care îl ispiteau şi îl scârbeau deopotrivă. Fugi până şi de şoaptele frunzelor care pălăvrăgeau despre moartea lui, ucis de suflarea fierbinte a vântului. Fugi cu inima bătându-i năvalnic mai mult de frică decât din pricina efortului. Fugi până când poteca îl azvârli pe un platou larg. În faţă în apăru brusc arcul albastru al cerului peste mare. O plajă în formă de semilună se întindea, mărginită în vârfuri de stânci ca nişte colţi. Wintrow se opri, gâfâind cu răsuflarea tăiată şi întrebându-se ce trebuie să facă.

Kennit nu-i spusese mare lucru.

– E simplu. Mergi, aduni ceea ce îţi trezeşte interesul şi, când ajungi la capătul plajei, te întâmpină un Celălalt. O să-ţi ceară o monedă de aur. I-o dai; i-o pui pe limbă. Pe urmă o să-ţi spună profeţiile lui despre tine.

Kennit îşi coborâse glasul ca să-i dezvăluie cu îndoială:

– Unii spun că pe insulă se află un Oracol. O preoteasă, zic unii, o zeiţă captivă, zic alţii. Legenda spune că ei îi este cunoscut tot trecutul, tot ce a existat vreodată. Ştiind tot ce s-a petrecut înainte, poate prezice forma pe care o va lua viitorul. Mă îndoiesc că e adevărat, când am fost acolo n-am văzut nimic de soiul ăsta. Celălalt o să ne spună ceea ce trebuie să ştim.

Când încercase să ceară mai multe amănunte, Kennit îşi pierduse răbdarea.

– Wintrow, n-o mai lungi. Când va sosi timpul, o să ştii ce ai de făcut. Dacă ţi-aş putea spune totul despre ceea ce-o să găseşti şi o să faci pe insulă, n-ar mai fi nevoie să mergem acolo. Nu poţi depinde întotdeauna de alţii care să trăiască şi să gândească în locul tău.

El îşi lăsase capul în jos şi primise dojana cu umilinţă.

Kennit îi spunea din ce în ce mai multe astfel de lucruri. Wintrow avea uneori impresia că-l pregăteşte pentru ceva, dar nu ştia pentru ce. După cele

petrecute în Divvytown acceptase ideea că piratul e mult mai presus decât ceea ce crezuse despre el. Într-o după-amiază lungă mersese în urma lui, târând un sac cu țăruși și un ciocan de lemn. Kennit măsura distanțele cu pasul și, cu piciorul de lemn, făcea câte o gaură în pământ acolo unde voia să fie înfipt un țăruș. Unele trasau marginea unui drum, iar altele marcau colțurile unor case. Când terminaseră și se uitase în urmă, Kennit încremenise, încântat. Wintrow stătuse în spatele lui, încercând să vadă ce vedea el. Piratul rupsese tăcerea.

– Orice prost poate să ardă un oraș, subliniase. Se spune că Neînfricatul Igrot a ars douăzeci.

Pufnise cu dispreț.

– Eu o să construiesc o sută. N-o să rămân în amintire din cauza unor mormane de cenușă.

Wintrow recunoscuse atunci în el un om cu viziune. Și chiar mai mult de atât. Era o unealtă a lui Sa.

Privi peisajul de la stânga la dreapta. Kennit îi spusese să meargă pe plajă. De unde ar fi trebuit să-nceapă? Avea importanță? Ridică din umeri, se întoarse în direcția din care bătea vântul și se puse în mișcare. Refluxul era încă în toi. Odată ce ajunse în vârful plajei în formă de semilună, se răsuci pe călcâie și își începu căutările. Avea să meargă până în celălalt capăt al plajei, căutându-și destinul.

Soarele strălucitor îl bătea în cap. Bombăni, nemulțumit de prostia de care dăduse dovadă neluând cu sine o bandană. Mergea cu ochii în jos, dar nu vedea nimic ieșit din comun. Ghemotoace de alge negre, lucioase, carapace goale de crab, pene ude și bucăți de lemn plutind care arătau până unde ajunge apa în timpul fluxului. Dacă viitorul lui putea fi prevestit pornind de la așa ceva, atunci profețiile n-aveau cum să fie zdruncinătoare.

În apropierea vârfului plajei în formă de semilună, nisipul își ceda locul unor colți de rocă neagră, ce se înălțau deasupra solului. Platoul din spatele lui ajunsese de înălțimea unui catarg, având staturile de gresie și argilă de dedesubt la vedere. Apa se retrăsese pe de-a-ntregul, dezgolind pragurile de stâncă neagră, de obicei acoperite. În crăpăturile și adânciturile lor erau bălți

care mișunau de vietăți. Astfel de lucruri îl atrăseseră întotdeauna pe Wintrow. Aruncă o privire în urmă, către poteca din pădure. Kennit și Etta încă nu se zăreau. Mai avea ceva timp. Hoinări printre stânci, păşind cu grijă, fiindcă algele rămase pe piatră erau alunecoase.

În bălțile izolate erau anemone și stele-de-mare. Crabi minusculi alergau dintr-o oază în alta. Un pescăruș coborî să cerceteze locul alături de el. Wintrow îngenunche scurt timp lângă o băltoacă. În apa puțin adâncă erau anemone roșii și albe, ca niște flori deschise. Atinse cu degetul suprafața încremenită a apei, agitând-o. Petalele delicate ale creaturii se pliară cât ai clipi, îndepărtându-se de el. Zâmbi, se ridică și plecă mai departe.

Soarele îi încălzea spatele; îi domolea durerea din umăr. Singurele zgomote li se datorau vântului, apei și pescărușilor. Aproape că dăduse uitării plăcerea simplă a unei plimbări pe o plajă izolată într-o zi frumoasă. Nu-și dădu seama că trecuse dincolo de promontoriu decât în clipa când se uită în urmă. Plaja în formă de semilună nu se mai vedea. O privire către stâncile înalte îl convinse că, la venirea fluxului, locul o să devină o capcană ucigătoare. Se înălțau negre și drepte. În afară de… Se trase cu un pas înapoi și se uită în sus, mijind ochii. Acolo era o fisură sau poate nu era doar atât. O potecă îngustă, ușor înclinată, traversa suprafața stâncii. Nu era prea sus – la înălțimea a doi oameni. Înainte de a se gândi dacă e sau nu înțelept s-o facă, începu să urce către ea.

Dacă era o potecă, nu o creație întâmplătoare a naturii, era lucrarea cuiva mai agil decât el. Nu era destul de lată, ca să poată merge fără nicio grijă; trebuia să stea cu fața spre stâncă și să înainteze cu pași mărunți. Poteca urca abrupt și era acoperită cu o mâzgă scânteietoare, ca o dâră, între timp uscată, lăsată în urmă de un melc. Era când alunecoasă, când lipicioasă. Păru deodată să se afle mai sus decât avusese impresia pe plajă; și avea impresia că, dacă ar cădea, ar fi picat pe pietre și scoici. Totuși, dacă ajunsese atât de departe, avea să-și satisfacă neapărat curiozitatea. Ajunse la o adâncitură abruptă în piatră, ca buza unui coș de fum. Păși înăuntru și găsi drumul blocat de gratii de metal. Se apropie și privi printre ele.

O crăpătură foarte îngustă se întindea până în vârful stâncii. Soarele

răzbătea înăuntru cu sfială, printr-o deschidere aflată foarte sus. Cineva dăltuise piatra, lărgind crăpătura până la o lăţime comparabilă cu cea a unei trăsuri. Grota astfel creată cobora pe panta abruptă. Apa adusă de un flux înalt rămăsese înăuntru, într-un bazin întunecat. Wintrow vedea lumina reflectată de suprafaţa neclintită a apei.

Ce rost aveau gratiile? Erau menite să ţină oamenii afară sau să ţină ceva înăuntru? Prinse în mâini una dintre gratii şi încercă s-o zgâlţâie. Aşa nu se clinti, dar putea s-o rotească. Scrâşni, frecându-se de piatră, şi apa din bazin erupse pe neaşteptate.

Wintrow se trase înapoi atât de repede, încât fu cât pe ce să cadă dincolo de marginea potecii. Bazinul era mai mare decât părea, altminteri n-ar fi putut adăposti o asemenea creatură. Îl privea cu ochi aurii, imenşi, şi el căpătă destul curaj încât să se-apropie din nou de gratii. Îşi încleştă mâinile pe ele şi rămase cu privirea pironită dincolo de ele.

Şarpele de mare închis în grotă era pipernicit, grosimea fiindu-i limitată de pereţi. Capul era cât un ponei. Corpul era atât de răsucit, încât Wintrow nu-şi putea da seama cât e de lung. Era de un galben-verzui palid, ca o ciupercă strălucitoare. Spre deosebire de şerpii de mare plini de solzi pe care-i zărise pe de puntea *Vivaciei*, acela părea rotofei şi moale, ca un vierme. Avea bătături groase în locurile unde se frecase de pereţii de piatră ai închisorii sale. Wintrow înţelese brusc că probabil crescuse până când umpluse bazinul. Fusese capturat şi închis când era mic. Ştiu dintr-odată că aceea era singura lume pe care-o cunoscuse vreodată creatura. Se uită în jur. Da. Un flux înalt ajungea până la buza crăpăturii, aducând apă sărată. Şi mâncare? Nu credea că e adusă de flux. O aducea cineva.

Şarpele se foi în spaţiul strâmt, nefăcând altceva decât să-şi mişte coada dintr-o parte în alta. Asta îi răsuci inelele. Wintrow îl privi cu milă mişcându-şi fiecare segment al trupului întortocheat, într-o încercare de revenire în poziţia de mai înainte. Nu izbuti, nu în totalitate. Se uită lung la Wintrow, în aşteptare.

– Aşadar eşti învăţat să fii hrănit, spuse băiatul. Dar ce eşti ţinut aici? Eşti un animal îndrăgit de cineva? O curiozitate?

Creatura îşi înclină capul, părând nedumerită de cuvintele lui. Pe urmă îşi afundă fruntea imensă în bazin ca s-o mai umezească. Mişcarea cerea efort în spaţiul strâmt. Când încercă să-şi salte botul, tot trupul se înnodă şi tresăltă. Wintrow îi privi zvârcolirea, îi văzu trupul înălţându-se din apă şi frecându-se de piatra netezită de multe asemenea împănări. Cu un strigăt ascuţit, ca de corb, şarpele izbuti să-şi elibereze din nou capul. Wintrow simţi că i se face rău. Pe-o parte a feţei şarpelui se vedea o zgârietură nouă. Din ea se prelingea încet un lichid gros, verzui.

Îşi puse din nou mâinile pe gratii. Le putea răsuci pe toate în monturile lor, dar erau adânc înfipte în piatră, atât sus, cât şi jos. Nu le putea clinti. Îngenunche la baza lor, să vadă cum fuseseră fixate. Găsi răspunsul sub picioarele sale. Îndepărtă nisipul şi tot pietrişul şi resturile aduse de flux şi descoperi îmbinări fine ale pietrei prelucrate. În partea de sus, pentru gratii se făcuseră găuri în stâncă. Partea mai decolorată de lângă marginea uneia îi sugeră că în stâncă fusese săpat un şanţ umplut în jurul gratiei după aşezarea ei. Văzu, în minte, cum se făcuse totul. Gratiile lungi fuseseră aduse în deschidere, înclinate ca să intre în găurile adânci de sus, apoi readuse în poziţie verticală. Pietrele care le fixau la bază fuseseră aşezate la locurile lor. O cercetare atentă a îmbinărilor îi dovedi că are dreptate. Încercă să împingă în sus fiecare gratie. Toate aveau un anumit joc, mai mare sau mai mic. Da. Acum, când ştia cum fuseseră fixate gratiile, le-a fi putut scoate?

Uitând cu totul de Plaja Comorilor şi de Kennit, îngenunche în spărtură. Mătură cu mâinile nisipul, pietrişul şi resturile, apoi îşi scoase cămaşa şi curăţă bine piatra. Cuţitul frumos primit de la Etta deveni o unealtă pentru îndepărtarea nisipului şi a mortarului slăbit din crăpăturile fine, care marcau locurile îmbinărilor pietrelor. Creatura îl privea cum munceşte din greu. Îl urmărea cu atâta interes, încât aproape părea să ştie că în joc e libertatea ei. Wintrow îi compară grosimea cu distanţa dintre două gratii. Presupuse că trebuie să scoată cel puţin trei sau chiar patru.

Mortarul era vechi şi sfărâmicios. Dacă i-ar fi fost singurul duşman, Wintrow ar fi învins cu uşurinţă. Dar blocurile de piatră fuseseră tăiate şi îmbinate cu o precizie de maestru. Lucră până când mâinile bătătorite i se

umplură de băşici noi. Genunchii îl dureau după atâta stat pe stâncă. Se aplecă spre îmbinare şi suflă, îndepărtând nisipul şi mortarul mărunţit. Încercă să-şi strecoare degetele în crăpătură. Încăpeau. Dacă putea prinde bine piatra, ar fi avut destulă forţă ca s-o ridice? Trase din toate puterile şi avu impresia că simte blocul alunecând puţin. Îşi scoase cuţitul şi îşi reluă munca; şarpele îl privea rotindu-şi ochii aurii. Umărul rănit începu să-l doară.

*

Etta era scăldată în sudoare încă dinainte de a ajunge pe plajă. Luându-l de braţ, îl putea ajuta pe Kennit să înainteze fără ca sprijinul ei să sară în ochi. Uneori, când vedea ce îi făcuse lui soarta, furia o îndemna să urle. Furia şi pierderea dureroasă. Trupul înalt şi vânjos care o intimidase cândva se schimonosea, schilodit, când muşchii de pe o parte se străduiau să suplinească pierderea piciorului. Îl vedea plănuind ce să facă şi ce nu, având grijă să nu cumva să stârnească râsul trădându-şi slăbiciunea. Continua să se poarte aidoma unui tigru; ambiţiile nu i se împuţinaseră. Etta se temea doar că vigoarea focurilor lui interioare i-ar putea mistui trupul slăbit.

– Unde e? întrebă el. Nu-l văd pe Wintrow.

Etta îşi umbri ochii şi se uită într-o parte şi în alta a plajei.

– Nici eu, spuse neliniştită.

De-a lungul liniei curbate a ţărmului se vedeau nisip negru şi bolovani, având în spate un platou; nimic destul de mare ca să-l poată ascunde. Unde putea fi? Etta clipi, orbită de strălucirea soarelui reflectată de apă. Era cu putinţă să fi străbătut deja toată plaja? Ceilalţi îl întâmpinaseră şi îl duseseră undeva?

– Nu ştiu, mormăi Kennit.

Îşi ridică braţul şi arătă către cel mai îndepărtat capăt al plajei, unde uscatul se prelungea în mare ca un deget separat de ţărm.

– Acolo e stânca plină de firide, unde toate comorile sunt ţinute la vedere. Dacă a mers pe toată plaja şi a întâlnit un Celălalt, s-ar putea să-l fi dus acolo ca să pună la păstrare ceea ce a găsit. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să mă aflu

aici, cu el. Voiam s-aud ce-i spune creatura.

Etta se gândi c-o să dea vina pe ea, c-o s-o acuze că a pierdut vremea pe potecă sau a făcut altceva care să-l întârzie. Însă el îşi potrivi cârja sub braţ şi dădu din cap către stânca plină de firide.

– Ajută-mă s-ajung acolo, mormăi.

Ea se uită la nisipul uscat şi moale şi la întinderile inegale de sol negru, stâncos şi i se strânse inima. Refluxul se încheiase. Apa avea să revină curând, acoperind treptat plaja. Oamenii din barcă îi aşteptau când nivelul mării avea să fie cel mai înalt. Pentru ea ar fi avut mai mult sens să dea mai întâi o fugă de una singură ca să se convingă că Wintrow e într-adevăr acolo, în loc să străbată Kennit toată plaja clătinându-se. Se opri când era gata să-i spună lui asta. Îşi îndreptă spatele şi îl prinse de braţ. Ştia la fel de bine ca ea cum stau lucrurile. Îi ceruse să-l ajute s-ajungă acolo. Avea să-i dea ascultare.

*

Avea dosurile palmelor zgâriate şi sângerânde, iar braţul îi zvâcnea când săltă primul bloc de piatră din locul său. Fusese mai greu decât se aşteptase, dar principala piedică se dovedise a fi îmbinarea perfectă. Se aşeză lângă bloc, se propti bine în mâini şi îl îndepărtă împingându-l cu picioarele. Partea de jos a unei gratii era acum la vedere. Wintrow se ridică, îşi arcui spatele îndurerat, apoi o prinse cu amândouă mâinile. O săltă. Se freca de piatră pe măsură ce o împingea în sus – şarpele din bazin îşi agită pe neaşteptate coada, cu entuziasm.

– Încă nu-ţi face speranţe, mormăi băiatul.

Şi bara de metal era mai grea decât crezuse. Cu cât o ridica mai sus, cu atât părea să fie mai lungă. Se propti cu umărul în ea, o prinse mai strâns şi reîncepu s-o împingă în sus. Îi văzu deodată capătul. Trase de ea, înclinând-o, şi, ca răsplată, asupra lui căzu o ploaie de mortar vechi. Scăpă bara, care însă nu căzu iar în gaură. Izbi puternic stânca cu un zgomot surd. Wintrow îşi trase răsuflarea, o prinse din nou şi-i trase capătul liber către intrarea grotei. Bara începu să iasă încet, protestând zgomotos, în timp ce metalul scrijelea

piatra, târându-se de-a lungul ei. Când partea de sus se eliberă în sfârşit, băiatul îşi pierdu echilibrul. Picioarele îi alunecară şi căzu în timp ce gratia se izbea de stâncă răsunând ca un ciocan lovit de nicovală. Stârni ecouri în mica grotă.

Wintrow se ridică.

– Ei, asta a fost una, îi spuse şarpelui.

Pleoape transparente acoperiră scurt timp imenşii ochi aurii. Şarpele îşi scoase capul din apă şi îl scutură. În jurul gâtului îi înflori brusc o aură cărnoasă. Când se răsuci în apă, Wintrow desluşi un model palid, care i se întindea pe toată lungimea corpului. Variaţia culorilor îl duse cu gândul la ochii de pe o coadă de păun. Se întrebă brusc dacă asta însemna că animalul e furios. Sărmana creatură fusese probabil închisă toată viaţa. Poate credea că el îi ameninţă adăpostul.

– Când se va înălţa din nou apa până aici, o să te poţi elibera. Dacă o să vrei.

Rostea cuvinte cu glas tare, ştiind că pentru şarpe sunt doar nişte zgomote. Probabil nu putea nici măcar să dea o interpretare tonului liniştitor al vocii. Îngenunche şi începu să lucreze la blocul următor.

De data asta merse mult mai repede. Mortarul se slăbise de mult, preschimbându-se în cocoloaşe de pulbere. Golul lăsat de primul bloc era un spaţiu în care putea să-l clatine pe al doilea. Îl prinse în mâini după ce îşi puse cuţitul la loc, în teacă. Nici măcar nu trebui să-l ridice, scoţându-l din gaură. Odată ce-l împinse într-o parte, putu să se ocupe de bară. Avea un joc mai mare în locaş decât prima, iar el ştia acum ce trebuie să facă. În timp ce metalul se freca de piatră scrâşnind, iar de sus cădea o nouă ploaie de mortar, îi trecu brusc prin minte că ceea ce face el va înfuria probabil pe cineva. Cineva a cărui atenţie putea fi atrasă de atâta zgomot.

Când gratia se prăbuşi zăngănind, Wintrow se feri sărind într-o parte. Apoi se duse la gura crăpăturii şi se uită afară. Nu se zărea nimeni. Dar era vizibilă o altă ameninţare. Începuse fluxul şi marea urca din nou încet pe pietre. La orizont erau nori de furtună. Forţa vântului părea să-i vină în ajutor fluxului, împingând valurile. Plantele de apă care zăcuseră lipite de stâncă se legănau

ușor în apa care creștea. Fluxul l-ar fi putut bloca acolo. Și, chiar dacă asta nu s-ar fi întâmplat, mai avea și alte lucruri de luat în considerare: Plaja Comorilor, Oracolul, barca ce îl aștepta, la care trebuiau să ajungă în momentul culminat al fluxului.

Kennit era probabil furios.

Se ridică în picioare, sprijinindu-și brațul îndurerat cu celălalt și privi fluxul care cuprindea plaja în pantă. Urca repede. Era un factor pe care nu-l putea controla. Dacă rămânea aici, avea să fie prins. Deocamdată încă mai putea ocoli promontoriul prin apă, udându-se leoarcă în timpul înaintării anevoioase.

Trebuia să plece. Făcuse tot ce îi stătuse în puteri.

Din crăpătură se auzi un zgomot, o bară de metal se rostogolea pe piatră. Se încruntă, se întoarse înăuntru și ceea ce văzu îi smulse un icnet.

Șarpele se săltase din bazin și se azvârlise în pereții închisorii sale. Întors într-o parte, capul era înțepenit în golul lăsat de cele două gratii lipsă. Trupul pipernicit și răsucit era încă puternic, se zvârcolea și izbea pereții bazinului.

– Nu, du-te înapoi! strigă zadarnic Wintrow. E prea îngustă! Nu e încă apă aici!

Animalul nu putea să-l înțeleagă. Se împinse din nou în gratii, dar nu izbuti decât să se înțepenească mai tare. Urlă de ciudă, aura din jurul gâtului înfoindu-i-se când se înfurie. Încercă să-și smulgă capul dintre gratii, dar nu izbuti. Se blocase.

Cu o strângere de inimă, Wintrow înțelese că și el era tot blocat. Nu putea să lase șarpele astfel. Branhiile i se agitau cu aceeași frenezie ca fălcile căscate. Nu știa cât timp poate supraviețui cu capul afară din apă. Coada lovea deja în toate părțile cu disperare. Dacă izbutea măcar să mai slăbească o gratie, poate că șarpele ar fi alunecat înapoi în bazin. N-ar fi fost liber, dar nici mort.

Dacă se grăbea, avea și el șanse să supraviețuiască.

Se apropie cu prudență, ca să-și dea seama cu care dintre gratii ar fi avut mai multe șanse. Zvârcolelile șarpelui începuseră deja să clintească unul dintre blocuri. Dar îl și acoperiseră cu un soi de mâzgă. Asta n-avea să-l facă

mai ușor de ridicat. Luă una dintre barele pe care le scosese. Era înfiorător de lungă, dar măcar nu trebuia s-atingă creatura. Orice animal prins într-o capcană te poate mușca și, dacă l-ar fi mușcat unul atât de mare, din el n-ar fi rămas cine știe ce.

Vârî bara între două dintre gratiile rămase și o folosi drept pârghie. Din nefericire, asta însemna să-mpingă una dintre gratii mai tare către creatură. Aceasta urlă, dar, surprinzător, nu încercă să-l atace. Blocul de piatră care fixa gratia la bază se mișcă frecându-se de celelalte. Wintrow se grăbi să mute pârghia în golul lărgit dintre blocuri. Bara era însă mult prea lungă. Se înțepenea, proptindu-se în pereții crăpăturii. Dar în cele din urmă se dovedi folositoare – împinse puțin blocul de piatră. Dar nu și gratia.

– Nu-mi face rău! îi strigă creaturii, apropiindu-se, și, ca prin minune, ea păru să înțeleagă ce are de gând.

Încremeni, cu branhiile în mișcare. Sau poate pur și simplu era pe moarte. Nu-și putea îngădui să se gândească nici la asta, nici la scurgerea timpului. Prinse gratia în mâini și o săltă.

Urlă.

Mâinile îi ardeau și îi înghețau pe metalul plin de mâzgă. Dar chinul pielii era nimic pe lângă chinul cunoașterii. Durerea ei îi era cunoscută, înțelegea brusc suferința unei ființe conștiente întemnițate de un timp prea îndelungat ca să și-l poată imagina. Respira odată cu ea aerul încins. Pielea sensibilă i se fisură și îl ustura în absența apei, în vreme ce știa, îngrozindu-se, că în curând va fi prea târziu. Trebuia să scape imediat, altminteri ar fi fost prea târziu pentru ei toți.

Wintrow se cutremură, desprinzându-se de gratie. Forța cu care corpul lui respingea durerea îl doborî. Rămase așa, pe jos, gâfâind. În toată viața lui, nimic nu-l pregătise pentru o astfel de răbufnire a unei comuniuni. Chiar și legătura cu corabia era o punte șubredă și nesimțitoare în comparație cu acea întrepătrundere. Preț de o clipă, nu fusese în stare să se deosebească pe sine de creatură.

Nu. Nu creatură, dacă nu putea fi numit el însuși astfel. Nu era cu nimic mai prejos decât el; cântărindu-și propria viață, se întrebă dacă ea nu e cumva mai

presus.

O clipă mai târziu, sări în picioare. Își smulse cămașa, și-o înfășură în jurul palmelor și se apropie din nou de gratie. De data asta nu avu cum să nu recunoască inteligența care se stingea în enormii ochi aurii. Prinse bara în mâinile lui protejate și o săltă. Era greu, căci ceea ce o acoperea o făcea alunecoasă. Se opinti de două ori înainte de a o scoate din locașul ei adânc din stâncă. În clipa când ajunse deasupra blocului, șerpoaica de mare se avântă către ea. Trupul său puternic o împinse într-o parte ca pe un pai. Wintrow zbură odată cu gratia, nu doar azvârlit de trecerea șerpoaicei, ci și atins de lichidul lucios care acoperea pielea solzoasă. Îl arse în toate locurile unde ajunse pe pielea lui. Țipă când își văzu până și pantalonii de pânză groasă mistuiți și căzând de parcă ar fi fost cenușă. Știa cât de puternică e hotărârea șerpoaicei, iar asta îl îngrozea.

– Jos nu e apă!

Rosti cuvintele și le trimise în gând cu toată forța de care era în stare.

– Sunt bolovani. Numai bolovani. O să mori.

Prefer moartea.

Șerpui pe lângă el, scoțându-și din bazinul închisoare un inel după altul, așa cum se desfășoară firul de pe un mosor. Wintrow era conștient de imensul efort cu care își mișca trupul amorțit și deformat. O făcea din disperare. Nu știa dacă fuge către libertate sau către moarte. Dar știa că-și lasă închisoarea în urmă.

Da. Îmi pare rău că te-am ucis.

– E în ordine, murmură el.

Nici măcar nu era sigur că e mort. Era în afara lui însuși. Nu. Era mai mare decât el însuși. Se simțea ca în transele din mănăstire, când lucra la vitralii, dar mai mare, mult mai mare. Durerea pielii lui opărite nu era mai neplăcută decât o crăpătură enervantă a călcâiului.

– Ah! oftă el. Acum te văd clar. Ai fost tot timpul acolo. Șerpii și dragonii din ferestrele mele, din toată arta mea. De unde-ai știut c-o să vin la tine?

De unde-ai știut cum să ajungi la mine? se minună ea în loc de răspuns.

Dar nu așteptă replica lui. Ieși din crăpătură. Wintrow își adună tot curajul,

nicidecum dornic să-i audă trupul uriaş izbindu-se greu de bolovanii de jos. Dar propria imensitate o salvă. Lungimea ei acoperea distanţa dintre spărtură şi plaja de dedesubt. Îşi lăsă partea din faţă a trupului în jos până când atinse nisipul, apoi îşi trase şi restul corpului, ondulându-l ca o omidă. Bizar. Wintrow n-o mai atingea, dar continua să fie conştient de senzaţiile ei. Soarele fierbinte o dogorea. Nisipul i se agăţa de piele. Se rostogolea neajutorată pe bolovanii acoperiţi de scoici. Îşi cheltuise ultimele puteri. Avea nevoie de apă ca să-i salte trupul greu; trebuia să-şi umezească branhiile. Fluxul în creştere abia dacă-i săruta pântecul. Nu era de-ajuns. Se străduise din toate puterile doar ca să moară pe plajă. Purtase o luptă atât de grea doar ca să ajungă hrană pentru crabi şi pescăruşi.

Cu Wintrow se întâmpla ceva. Întregul corp i se punea în mişcare. Aproape că nu-şi mai putea deschide ochii umflaţi, răsuflarea îi trecea şuierând prin gâtlejul îngustat. Ochii şi nasul îi curgeau, îşi simţea pielea jupuindu-se. Dar era în picioare, se îndrepta către ieşire clătinându-se. Cămaşa ruptă fără folos încă îi mai era înfăşurată în jurul unei palme. Vedea trupul verde-auriu al şerpoaicei pe plaja de jos. O simţea cum se coace în soare. Avea să coboare la ea.

Poteca îngustă parcă îi era împotrivă. La al treilea pas pe marginea ei, căzu pe spate în josul stâncii. Pică pe trupul moale al şerpoaicei. Ea îi opri prăbuşirea, dar era ca şi cum ar fi nimerit într-o tigaie încinsă, care sfârâie pe foc. Urlă de durere. Era prea mult, ea îi umplea prea tare mintea, iar ceea ce acoperea pielea ei îl mistuia. Se rostogoli de pe spatele ei, ajungând pe scoicile de pe bolovani. Un val dădu buzna, îi linse şovăitor faţa, apoi se retrase. Răceala apei era o binecuvântare, iar sarea ei un blestem usturător aruncat asupra cărnii lui jupuite.

Plinul.

Un singur cuvânt purta în sine tot dorul unei inimi nemuritoare. Cămaşa încă era înfăşurată în jurul braţului lui întins. Apa sărată îngreuna pânza zdrenţuită. Lumea era atât de palidă şi totuşi soarele după-amiezii continua să-şi trimită dogoarea asupra lui. Sau o dogorea pe ea? Izbuti să se descotorosească de resturile cămăşii ude. O azvârli peste una dintre branhiile

ei. Îi acoperea o atât de mică parte a capului!

E totuși o alinare. Îți mulțumim, noi toți.

– Noi?

Nu izbuti decât să repete cuvântul, dar nu crezu că astfel ajunsese gândul lui la ea.

Semenii mei. Sunt ultima care îi poate salva. Sunt Cea Care Își Amintește. S-ar putea s-ajung prea târziu. Dar, dacă n-o să fie prea târziu și o să-i pot salva, ne vom aduce aminte de tine. Întotdeauna. Încearcă să găsești alinare în asta, făptură cu puține răsuflări.

– Wintrow. Numele meu e Wintrow.

Un alt val ajunse la ei, acoperindu-i ceva mai mult. Șerpoaica se zvârcoli în el cu disperare și izbuti să se ridice, ajungând un pic mai aproape de apă. Dar nu destul de aproape. Wintrow se întrebă egoist dacă nu s-ar fi putut rostogoli destul de departe de ea ca să nu-i mai împărtășească durerea. A lui îi era mai mult decât de ajuns. Pe urmă, totul păru să devină mult prea obositor. Rămase nemișcat și aşteptă să-l ridice următorul val ca să poată înota către semenii săi.

*

La primul țipăt, Kennit se opri brusc.

– Ce-a fost asta? întrebă.

Sunetul stârnise un ecou bizar.

– Nu știu, răspunse Etta neliniștită.

Își roti privirea, cu ochii larg deschiși. Se simți dintr-odată mărunță și vulnerabilă. Poteca și pădurea ocrotitoare rămăseseră departe, în urmă. Acolo nu erau decât nisip și piatră, soare orbitor și apă nesfârșită. La orizont zări nori întunecați. Vântul sufla mai tare, făgăduind ploaie. Nu știa de ce se teme, dar știa că n-are unde să se ascundă. Nu vedea nimic amenințător. Țipătul părea să fi venit de niciunde. Îl urmă o tăcere rău prevestitoare.

– Ce-ar trebui să facem? întrebă ea.

Kennit își roti ochii spălăciți în toate părțile, apoi și-i îndreptă către platoul

din spatele lor. Nici el nu vedea nimic.

– Ne continuăm drumul către stânca aia cu firide, începu să spună, apoi se opri.

Etta îi urmări privirea. Creatura pe care-o zări nu fusese acolo cu o secundă înainte. Era sigură. Nu exista niciun loc în care ar fi putut sta ascunsă şi totuşi apăruse dintr-odată. Partea sa verticală era de înălţimea lui Kennit, iar o alta, mai grea, i se târa în urmă – părea corpul unui melc. Sub ochii Ettei, din partea de sus a trupului i se înălţară un soi de braţe mlădioase. Incredibil de graţioase, se mişcau de parcă le-ar fi lipsit oasele şi aveau palme cu degetele lungi. Degetele erau unite de pieliţe. Trupul cenuşiu-verziu lucea umed acolo unde nu era acoperit de o mantie de un galben palid. Ochii plaţi îi ţintuiau duşmănoşi.

– Faceţi cale-ntoarsă! îi preveni. Plecaţi! E a noastră!

Vocea şuiera vibrantă şi îngroşată de tonul ameninţător.

Până şi mirosul creaturii era înfricoşător, se gândi Etta, deşi nu-şi putea da seama de ce. Ştia doar că vrea să se îndepărteze de ea cât mai repede cu putinţă. Era prea străină. Prea altfel. Îl prinse pe Kennit de braţ.

– Să plecăm de-aici, îl rugă, trăgând de el.

Era ca şi cum ar fi tras de-o statuie. Kennit îşi încordă muşchii şi i se împotrivi.

– Nu. Stai liniştită, Etta. Ascultă-mă. E magie, e o vrajă pe care-o aruncă asupra noastră. El îţi sugerează să te temi. Nu te lăsa înfrântă. Nu e chiar atât de înspăimântător. Cu un mic zâmbet de superioritate, bătu cu degetul în talismanul de la încheietura mâinii sale. Asupra mea n-are putere. Crede-mă.

Ea se strădui să-i dea ascultare, dar nu izbuti. Vântul îi aduse duhoarea creaturii şi o recunoscu instinctiv. Miros de leş omenesc intrat în putrefacţie. O dezgustă, ca şi privirea apăsătoare a ochilor plaţi. Voia să se acopere, să nu mai poată fi văzută de ochii ăia.

– Te rog, îl imploră pe Kennit, dar el şi Celălalt se ţintuiau din priviri.

Se smulse din strânsoarea ei cu o forţă care o surprinse. Uitase de ea. Dacă ar fi vrut, Etta ar fi putut să fugă.

Nu ştiu unde găsi putere să stea neclintită şi să privească. Kennit îl momi pe

Celălalt cu un curaj care ei i se păru de necrezut. Cu cârja bine proptită sub braţ, făcu mai întâi un pas către creatura care se înălţă mai mult, desfăcându-şi braţele care păreau doi viermi. Etta îi văzu pielițele dintre degete.

– Fă cale-ntoarsă! repetă.

Kennit se mulţumi să zâmbească şi să ridice din umeri.

– Pe aici, îi spuse Ettei, şi o conduse pe drumul către poteca din pădure.

Ea se simţi uşurată. Plecau. I se alătură pe nesimţite, în timp ce el înainta cu greu prin nisipul moale. Kennit se uita întruna peste umăr, către creatură. Etta nu-l învinuia pentru asta, dar ea nu suporta s-o privească. Îl prinse de marginea mânecii şi piratul continuă să şchiopăteze lăsând-o să se agaţe de el.

Se opri brusc şi se întoarse spre ea rânjind.

– Acolo. Acum ştim. Şi o s-ajungem înaintea Celuilalt.

Etta se uită temătoare peste umărul lui. Creatura mergea grăbită, unduind pe nisip, dar, pentru cât efort făcea, părea să se mişte încet. Valul de groază o năpădi iarăşi când simţi mirosul copleşitor al Celuilalt. Nu se putea abţine din tremurat.

– Nu te mai teme, îi porunci Kennit zadarnic. Vezi cum s-a grăbit să plece, imediat ce a crezut că fugim de el? Indiferent ce-o fi protejând se află acolo. Haide! Ajută-mă să merg cât mai repede.

Ea închise ochii, torturată de groază.

– Kennit, te rog. O să ne omoare.

– Etta!

El îi prinse partea de sus a braţului într-o strânsoare ca de menghină şi o zgâlţâi.

– Fă ce-ţi spun! O să te apăr. Acum vino!

Îşi potrivi din nou cârja sub braţ şi o porni de-a lungul plajei. Înainta ca o creatură cu picioare lungi, legănându-şi cârja în timp ce aproape că alerga. Nisipul şi pietrele alunecau sub el, dar izbutea să-şi ţină echilibrul. În urma lor răsună strigătul ultragiat al Celuilalt. Când auzi ecourile, Etta se uită în urmă, speriată. Erau mai mulţi Ceilalţi. Păreau să crească din pământ, să ţâşnească din nisip. Ea se repezi după Kennit, alergând ca vântul. Se împiedică o dată şi palmele îi alunecară pe pietre şi pe nisip. Se grăbi să se

ridice, cu palmele usturând-o și cu cizmele pline de pietricele. Începu din nou să alerge.

Îl ajunse din urmă pe Kennit tocmai când auziră un al doilea țipăt. El păli brusc.

– E Wintrow! icni. Știu că e el. Wintrow! Venim, băiatule, venim!

Incredibil, mări pasul. Etta mergea pe lângă el în salturi. Ceilalți năboiau pe urmele lor, arcuindu-și trupurile ca niște morse. Unii țineau în mână câte un trident cu coada scurtă.

Etta avea gura uscată și inima îi bătea cu putere când ajunseră în capătul plajei. Acolo nu era nimic, doar un promontoriu stâncos li se înălța în față. Kennit se uită de la dreapta la stânga, căutând o potecă sau o urmă de orice fel. Își lăsă capul pe spate și răsuflă adânc.

– Wintrow! strigă din toate puterile.

Niciun răspuns. Se uită înapoi, la valul de creaturi care se apropia. Vântul dinspre apă se înteți̦se și primele picături de ploaie căzură pe nisip.

– Kennit, gâfâi Etta disperată. Începe fluxul. De-acum barca ne așteaptă. Poate că Wintrow s-a întors acolo, la barcă.

Apoi auziră un țipăt de durere.

Ea încremeni, dar Kennit nu șovăi nici măcar o clipă. Intră în apa ce creștea cu tot cu cârjă. Etta nici măcar n-ar fi putut spune exact din ce direcție venise strigătul. Cum vântul devenea tot mai puternic, era greu să-ți dai seama. Totuși îl urmă. Apa sărată li se alătură pietrișului și nisipului din cizmele ei. Se uită peste umăr cu teamă. Ceilalți continuau să se apropie. La vederea lor, înmărmuri de frică. Pe urmă, cu un urlet brusc, vântul și ploaia o izbiră. Strălucirea zilei dispăruse. Totul era întunecos și cenușiu când o porni din nou după Kennit, împleticindu-se prin valuri. Se prinse de mâneca lui, nu doar ca s-o călăuzească, ci și ca să-l ajute să rămână în picioare când îl loveau valurile.

– Unde mergem? strigă prin furtuna de vară.

– Nu știu. Ocolim promontoriul!

Ploaia torențială îi udase părul lui negru până la umeri și i-l lipise de țeastă. Din vârfurile mustății lungi îi picura apă. Se legăna la trecerea fiecărui val.

– De ce?

La asta, el nu răspunse. Își continuă mersul anevoios și ea merse alături de el, ținându-se de mâneca lui. Ploaia începea să alunge căldura zilei de vară și valurile erau reci. Încercă să nu se gândească decât la ce făceau, să nu-și facă griji din pricina bărcii din cealaltă parte a insulei. N-avea să plece fără ei. N-aveau să-i lase acolo.

Kennit scoase pe neașteptate un strigăt și arătă cu degetul.

– Acolo! E acolo!

De cealaltă parte a promontoriului, stânci negre de ardezie mărgineau o plajă scurtă. Trupul lui Wintrow se înălța și cobora odată cu valurile care-l scăldau. Alături de el era ceva imens, galben-verzui. După cum se legăna înainte și înapoi în apă, era viu. Înălță brusc un cap imens și ochii o ajutară pe Etta să priceapă ce e creatura răsucită. Era un șarpe de mare eșuat. Imenșii ochi aurii se rotiră către ea. Un alt val trecu peste cei doi, aproape săltând trupul șarpelui. Acesta își afundă capul sub apă și îl înălță iarăși. Apoi și-l trase încet spre spate, ridicându-l mai mult, și îl scutură. O coamă imensă, cărnoasă, i se înfoie în jurul gâtului. Deschise o gură roșie enormă, plină cu dinți albi lungi și urlă cu fața contra vântului și a ploii.

– Wintrow! zbieră din nou Kennit.

– E mort, îi strigă Etta. E mort, iubirea mea, ucis de șarpe. Totul e zadarnic. Să plecăm cât mai putem.

– Nu e mort. S-a mișcat.

În vocea lui era atâta ciudă neputincioasă, încât părea aproape doborât de durere.

– Te amăgesc valurile.

Etta îl trase ușor de brațe.

– Trebuie să plecăm. Corabia.

– Wintrow!

De data asta, ridicarea capului băiatului era de neconfundat. Trăsăturile lui erau aproape de nerecunoscut, atât de stâlcite erau. Buzele lui umflate se mișcară.

– Kennit, gemu.

Etta crezu că e un strigăt de ajutor. Însă băiatul trase aer în piept şi strigă:

– În spatele vostru! Spurcăciunile!

O mână cu pieliţe între degete se înfăşură în jurul coapsei ei de parcă n-ar fi avut oase. Etta ţipă. Urechile îi vâjâiau când se întoarse spre creatură. Ochi plaţi de peşte o fixau de pe faţa unui cap bont şi chel. Căscă gura, cu falca de jos coborându-i destul de jos ca să-i înghită capul.

Etta nu-l văzu pe Kennit scoţându-şi cuţitul. Văzu doar lama tăind carnea elastică. Braţul creaturii se întinse înainte de a fi tăiat. Celălalt protestă cu un răcnet. Îşi prinse strâns ciotul rămas. Kennit întinse cu iuţeală mâna în jos şi desfăcu degetele agăţate de coapsa ei. Îi azvârli Celuilalt bucata tăiată din braţul lui.

– Nu-i lăsa să te sperie de moarte! îi strigă ei. Scoate-ţi cuţitul, femeie! Ai uitat cine eşti?

Îi întoarse spatele cu dispreţ ca să-l înfrunte pe următorul Celălalt.

Întrebarea lui stârnise ceva în Etta sau poate o făcuse mânerul cuţitului, când îl simţise în mână. Şi-l scoase din teacă, apoi îşi săltă capul să-şi strige sfidarea către creaturile care încercaseră să pună o vrajă asupra ei. Îl lovi pe unul, crestându-i pielea elastică. El n-o luă în seamă, se îndepărtă prin apă cu o graţie care îi lipsea pe uscat. Kennit îl dăduse gata pe cel care o înşfăcase, dar n-o mai atacă niciunul. Se fereau de ea şi de Kennit, răsfirându-se, încercuind şarpele eşuat şi pe Wintrow.

– E-a noastră!

– E zeiţa noastră!

– Nu ne puteţi fura oracolul!

– Tot ce e găsit pe Plaja Comorilor trebuie să rămână întotdeauna aici!

Ceilalţi îşi rosteau cuvintele orăcăind ca nişte broaşte. Înconjurară şarpele. Unii ridicară ameninţători tridentele scurte. Ce-aveau de gând? Să măcelărească şarpele? Să-l mâne undeva?

Indiferent ce ar fi urmărit, Wintrow era hotărât să li se opună. Se ridicase, dar Etta nu pricepea cum izbuteşte să stea în picioare. Avea trupul umflat ca un cadavru scos din mare. Ochii îi erau întredeschişi sub fruntea pufoasă, ieşită în afară. Dar le ţinea piept valurilor, înaintând cu greu prin apă ca să

dea ocol șarpelui, postându-se între el și torționarii săi.

Își ridică glasul.

– Spurcăciunilor! Dați-vă la o parte! Lăsați-o pe Cea Care Își Amintește să plece nestânjenită pentru a-și împlini destinul.

Cuvintele sunau straniu, ca învățate pe dinafară într-o limbă pe care n-o cunoștea. Un val fu cât pe ce să-l trântească. Același val săltă trupul șerpoaicei. Coada ei încolăcită își găsi de ce să se agațe. Alunecă pe o scurtă distanță, apropiindu-se de apă. După vreo câteva alte valuri avea să se elibereze și să plece.

Și Ceilalți părură să-și dea seama de asta. Se năpustiră spre ea, înghiontind-o cu tridentele ca s-o împingă spre țărm. Unul îl încolți pe Wintrow. Băiatul își pipăi centura cu o mână pufoasă și își găsi cuțitul. Îl scoase și încercă să se aplece în poziție de luptă. Acea simplă mișcare, învățată de la ea, îi sfâșie inima Ettei. Putea să piardă vremea, stând degeaba cu propriul cuțit în mână, în timp ce el murea? Niciodată! Scoțând pe neașteptate un strigăt, se avântă către el. Alergă prin apă nebunește, împroșcând-o în toate părțile, și, când ajunse destul de aproape, își implântă cuțitul în picioarele din spate ale creaturii, care semănau a melc. Lama ricoșă de pielea solzoasă. Deși neînarmat, Celălalt atacă fără șovăire. Wintrow izbuti să-l lovească în plin, dar Celălalt îl prinse apoi de încheietura mâinii în care ținea cuțitul. Băiatul încremeni brusc. Etta presupuse că, în clipa atingerii, îi înghețase inima în piept de spaimă.

La a doua lovitură, cuțitul ei se înfipse adânc și ea îi prinse mânerul cu amândouă mâinile și trase, despicându-l pe Celălalt. Acesta nu sângeră. Etta nici măcar nu-și dădea seama dacă simțise ceva. Îl înjunghie din nou, mai sus. Kennit apăru deodată alături de ea, crestând brațul care îl ținea pe Wintrow. Celălalt se trase într-o parte, ferindu-se de amândoi și târându-l pe Wintrow după el. Pe urmă, capul șerpoaicei se arcui pe deasupra tuturor. Îl luă între fălci pe Celălalt, cuprinzându-i capul și umerii încovoiați. Îl săltă din apă și-l azvârli cu dispreț într-o parte. Cu încheietura mâinii eliberată, Wintrow se împletici, dezechilibrat. Kennit îl prinse imediat de braț.

– L-am luat. Să mergem.

– Ea trebuie să scape. Nu-i lăsaţi s-o încolţească. Cea Care Îşi Aminteşte trebuie s-ajungă la semenii săi.

– Dacă vorbeşti de şerpoaică, ea o să facă oricum ce vrea fără ajutorul nostru. Haide, băiete! A-nceput fluxul.

Etta îl luă pe Wintrow de celălalt braţ. Băiatul era aproape orb din pricina umflăturilor, iar faţa îi era un amestec de nuanţe spălăcite de roşu. Prin ploaia torenţială, se îndreptară toţi trei către promontoriu, clătinându-se ca o omidă schiloadă. Valurile căpătaseră putere şi apa le ajungea până la genunchi. Curentul răscolea pietrele şi le sugea nisipul de sub tălpi, îngreunându-le mersul. Etta nu ştia cum izbuteşte Kennit să-şi ţină echilibrul, dar cu o mână îl ţinea strâns pe Wintrow şi în cealaltă îşi strângea cârja şi înainta vitejeşte. Promontoriul ieşea în afara liniei ţărmului. Ca să-l ocolească şi să se întoarcă pe plajă era nevoie să meargă prin apă mai adâncă. Refuză să se gândească la lunga traversare a insulei către o barcă despre care nu ştiau dacă mai e acolo.

Se uită înapoi o singură dată. Şerpoaica era acum liberă, dar nu fugise. În schimb, îi prindea pe Ceilalţi între fălci. Pe unii îi azvârlea întregi, dar striviţi, iar alţii îi cădeau din gură tăiaţi în două. Lângă Etta, Wintrow repeta întruna un singur cuvânt, cu o ură stăruitoare:

– Spurcăciuni! Spurcăciuni!

Un val mai mare îi izbi. O clipă, Ettei îi fugi nisipul de sub picioare şi, după trecerea valului, se împletici pe neaşteptate. Se agăţă de Wintrow, străduindu-se să nu cadă. Tocmai când se proptise din nou bine pe picioare, un alt val îi luă pe toţi. Îl auzi pe Kennit ţipând, apoi ajunse sub apă şi se agăţă cu disperare de braţul lui Wintrow. Apa care-i intrase în nas şi în gură era îngroşată de nisip. Se ridică icnind şi călcând apa. Clipi, încercând să scape de apa nisipoasă din ochi. Văzu cârja lui Kennit plutind pe lângă ea. O înşfăcă instinctiv. La celălalt capăt era Kennit. Se trase către ea mutându-şi o mână înaintea alteia, apoi se prinse cu putere de braţul ei.

– Îndreaptă-te spre ţărm! îi porunci, dar ea era năucită.

Îşi roti capul cu disperare, dar nu văzu decât stânci negre abrupte, apa înspumată de la poalelor lor şi bucăţi din Ceilalţi plutind pe valuri. Şarpele dispăruse, plaja dispăruse. Era posibil să fie izbiţi de stânci sau împinşi în

larg, unde aveau să se înece. Se agăţă disperată de Kennit. Wintrow era cu prea puţin mai mult decât o greutate neînsufleţită pe care-o târa după ea. Se lupta fără vlagă cu apa.

– *Vivacia*, spuse Kennit lângă ea.

Un val îi săltă mai sus. Etta zări plaja în formă de semilună. Cum ajunseseră atât de repede, atât de departe de ea?

– Pe-aici! strigă.

Se simţea captivă între cei doi. Se aplecă spre ţărm şi lovi furioasă apa cu picioarele, dar valurile îi trăgeau necruţătoare către larg.

– N-o să izbutim niciodată! strigă cu ciudă.

Un val o lovi peste faţă şi, preţ de o clipă, gâfâi, rămânând fără aer. După ce putu din nou să vadă, se întoarse spre plajă.

– Într-acolo, Kennit, într-acolo! Acolo e ţărmul!

– Nu, o corectă el.

Pe faţă i se citea o bucurie incredibilă.

– Într-acolo. *Acolo* e corabia. *Vivacia!* Aici! Suntem aici!

Etta întoarse capul, obosită. Prin ploaia torenţială, corabia venea spre ei. Putea deja să vadă pe punte oameni agitându-se ca să lase o barcă la apă.

– Nu vor ajunge niciodată la noi, spuse disperată.

– Ai încredere în noroc, draga mea. Încrede-te în noroc! o dojeni Kennit.

Cu mâna liberă, începu să despice apa, înaintând hotărât către corabie.

*

Era vag conştient de salvarea sa. Îl enerva cumplit. Era atât de viu, atât de plin de amintiri şi de evocări ale unor senzaţii, încât nu-şi dorea decât să stea nemişcat, absorbindu-le. În schimb, se tot agăţau de el. Femeia îl zgâlţâia şi, cu vocea ei stridentă, ţipa întruna la el să stea treaz, să stea treaz. Era şi o voce de bărbat. Ţipa întruna la femeie să-l ţină cu faţa în sus. „Ţine-l cu faţa afară din apă, se îneacă, nu vezi?“ Wintrow îşi dorea să tacă amândoi din gură şi să-l lase în pace.

Îşi amintea atât de multe. Îşi amintea care îi e destinul, îşi amintea şi toate

vieţile pe care le trăise înainte de aceea. Deodată, totul era atât de clar. Ieşise din ou pentru a deţine amintirile tuturor şerpilor. Trebuia să le păstreze până ce aveau să fie cu toţii gata să vină la ea şi, printr-o atingere, să-şi refacă moştenirea de drept. El avea să-i conducă acasă, într-un loc aflat cu mult în susul fluviului, unde aveau să găsească atât adăpost, cât şi acel pământ aparte, bun pentru făurirea coconilor. La gura fluviului aveau să-i aştepte călăuze care să-i ocrotească pe tot restul drumului şi să vegheze asupra lor cât aveau să-şi aştepte preschimbarea. Trecuse atât de mult timp, dar acum era liberă şi totul avea să fie bine.

– Luaţi-l mai întâi pe Wintrow. E leşinat.

Era vocea bărbatului, istovită, dar încă poruncitoare.

– Pe răsuflarea lui Sa! strigă o altă voce. Uite un şarpe! Chiar sub ei, urcaţi-i în barcă! Repede, repede!

– Şarpele s-a atins de el. Urcaţi-l pe băiat, repede!

O harababură de mişcări, apoi durere. Trupul lui uitase cum să se îndoaie; era prea umflat. I-l îndoiră totuşi, prinzându-l strâns de membre când îl traseră din Plin în Gol. Îl lăsară să cadă pe ceva dur, cu ridicături. Zăcea acolo gâfâind, cu speranţa că nu i se vor usca branhiile înainte de a izbuti să scape.

– Ce-i chestia asta de pe el? Mi-a urzicat mâinile!

– Spălaţi-l. Daţi-o jos de pe el, veni cineva cu un sfat.

– Să-l ducem mai întâi pe corabie.

– Nu cred c-o să reziste atât de mult. Luaţi-i-o măcar de pe faţă.

Cineva îi frecă faţa. Îl duru. Îşi căscă fălcile, vrând să urle la ei. Voi să-mproaşte cu otravă, dar coama nu i se înălţă. Era prea dureros. Alunecă din viaţa lui în cea de dinainte.

Îşi deschise larg aripile şi se avântă în văzduh. Aripi stacojii, cer albastru. Jos, câmpuri verzi, oi grase, albe, cu care să se hrănească. În depărtare, luceau turnurile sclipitoare ale unui oraş. Putea să vâneze sau putea să se ducă în oraş ca să fie hrănit. Deasupra oraşului se învârtejea un grup de dragoni, ca un peşte strălucitor într-o bulboană. Putea să li se alăture. Oamenii din oraş aveau să-i iasă în întâmpinare cântând, încântaţi şi onoraţi de vizita lui. Nişte făpturi atât de simple, care trăiau doar preţ de câteva răsuflări. Ce plăcere era

mai ispititoare? Nu se putea hotărî. Plană, prinzând vântul sub aripi și alunecând prin văzduh.

– Wintrow. Wintrow. Wintrow.

Vocea unui bărbat, izbind în visul lui și făcându-l bucăți. Se foi în silă.

– Wintrow. Ne aude, s-a mișcat. Wintrow!

Vocea femeii se alătură vocii bărbatului.

Cea mai veche magie, înrobirea unui om prin rostirea numelui său, îl prinse. Era Wintrow Vestrit, un simplu om, și avea dureri, dureri atât de cumplite. Cineva îl atinse, iar durerea pătrunse mai adânc. Acum nu mai putea scăpa de ei.

– Mă auzi, băiete? Nu mai avem mult până la corabie. Curând o să-ți putem ușura durerea. Rămâi treaz. Nu te da bătut.

Corabia. *Vivacia*. Cuprins de groază, dădu să se tragă înapoi. Dacă pe Ceilalți îi numea spurcăciuni, ea ce era? Trase aer în piept. Îi venea greu s-o facă, dar și mai greu să răsufle împingându-și cuvintele printre buze.

– Nu, gemu. Nu.

– O să fim curând pe *Vivacia*. Ea o să te-ajute.

Nu putea să vorbească. Limba îi era prea umflată. Nu-i putea implora să nu-l ducă înapoi, pe corabie. O parte din el încă o mai iubea, deși știa ce este. Cum avea să suporte? Cum avea să-i ascundă ei ceea ce știa el? De atât de multă vreme, *Vivacia* se credea cu adevărat vie. Nu trebuia s-o lase să afle că e moartă.

*

Marea nu li se împotrivise niciodată ca atunci. Etta stătea ghemuită la pupă, cu trupul lui Wintrow, ud leoarcă, în brațe. Cei patru năieri de la vâsle se luptau cu valurile. Bulbucați de efort, ochii lor își arătau tot albul. *Vivacia* părea să se lupte cu un curent, pe când un altul prinsese barca și trăgea de ea precum câinele de os. Ploaia îi biciuia, iar vântul părea aliatul curentului. Kennit stătea ghemuit la proră. Cârja lui se pierduse când îl trăseseră din apă. Etta îl vedea cu greu prin perdelele de ploaie dintre ei. Părul lui era lipit de

țeastă, iar mustața udă era cu desăvârșire dreaptă. Într-un scurt moment de acalmie, Etta avu impresia c-o întrezărește pe *Marietta* în larg, departe. Pânzele îi atârnau moi de catarge și soarele îi lucea pe punți. În clipa următoare, clipi ca să scape de stropii de ploaie de pe gene. Ceea ce văzuse era o imposibilitate, își spuse.

Îl simțea pe Wintrow greu pe picioarele ei. Dacă se apleca spre fața lui, îi auzea răsuflarea șuierătoare.

– Wintrow. Wintrow, respiră. Respiră.

Dacă ar fi dat peste el oriunde altundeva, nu l-ar fi recunoscut. Buzele lui umflate, diforme, se mișcau ușor, dar dacă vorbea, o făcea fără să scoată vrun sunet.

Își ridică ochii. Nu suporta să-l privească. Kennit apăruse în viața ei și o învățase cum să fie iubită. El i-l dăruise pe Wintrow, iar ea învățase să fie prietena cuiva. Iar acum afurisitul de șarpe avea s-o lase fără asta, după ce abia o descoperise. Lacrimile sărate i se amestecau cu ploaia care îi șiroia pe obraji. Nu putea să suporte. Învățase să aibă din nou sentimente numai ca să simtă așa ceva? Oricât de mare ar fi fost dragostea, merita oare s-o capeți dacă apoi sufereai pierzând-o? Nu putea nici măcar să-l țină în brațe în timp ce-și dădea ultima suflare, pentru că mâzga care-l acoperea îi mistuia hainele, iar mâinile ei îi jupuiau pielea lui. Îl susținea atingându-l cât mai puțin cu putință, în vreme ce barca se legăna și se înălța nebunește, fără să pară că se apropie câtuși de puțin de *Vivacia*.

Își săltă fața și privi prin furtună. Îl văzu pe Kennit uitându-se fix la ea.

– Nu-l lăsa să moară! îi porunci el cu glas puternic.

Ea se simți neputincioasă. Nici măcar nu-i putea spune cât de neajutorată se simte. Îl văzu ghemuindu-se și se gândi c-o să se târască pe fundul bărcii ca s-o ajute cumva. În schimb, Kennit se ridică brusc, proptindu-se bine pe talpa lui și pe piciorul de lemn. Se întoarse cu spatele la ea și la vâslași și înfruntă furtuna care li se împotrivea. Mânecile largi ale cămășii albe îi fluturau, lipindu-i-se de brațe, iar părul negru, atât de negru, unduia răsfirat în urma lui.

– NU! urlă el în vânt. Nu acum! Nu când sunt atât de aproape! Nu mă poți

avea acum și nu poți avea corabia mea! Pe Sa, pe Ed, pe Eda, pe Zeul Peștilor, pe toți zeii cu sau fără nume, jur că nu mă vei avea nici pe mine, nici pe ai mei!

Își întinse mâinile, cu degetele încovoiate ca niște gheare, de parcă s-ar fi luptat cu vântul care îi sfida.

– KENNIT!

Glasul *Vivaciei* vui prin furtună. Își întinse spre ei brațele de lemn, aplecându-se către micul vas de parcă s-ar fi putut desprinde de corabie ca să vină la ei. Părul îi flutura departe de obraji. Un val o izbi, afundând-o destul pentru ca apa verzuie să-i șiroiască pe punți. Dar se ridică, parcă ieșind dintr-o albie, cu mâinile încă întinse. Furtuna cu care se lupta amenința s-o mănânce, dar ea venea către pirat, fără să-i pese că se pune în pericol.

– O să trăiesc! strigă Kennit pe neașteptate. O cer.

Își prinse cu o mână încheietura celeilalte, îndreptate către furtună.

– O PORUNCESC! urlă.

Regele făcu prima sa minune.

Chiar din adâncurile mării care i se împotrivea, o creatură se înălță să-i îndeplinească porunca. Șerpoaica apăru la pupa bărcii. Își căscă larg fălcile și adăugă urletul ei la al lui. Ca o biată făptură măruntă și nătângă, Etta se lăsă în jos, strângându-l pe Wintrow la piept. Căută pe bâjbâite un cuțit de mult pierdut, plângând îngrozită și neajutorată.

Pe urmă, șerpoaica de mare, acel animal imens, își lăsă capul în jos, supunându-se voinței lui Kennit. Se înclină adânc în fața piratului care stătea în picioare, la proră, sfidând furtuna. Kennit se întoarse spre ea când auzi vocile oamenilor lui. Cu fața lividă încordată, arătă spre ea fără vorbe. Avea gura deschisă, dar fie nu-i spuse nimic creaturii, fie vântul îi purtă cuvintele în altă parte. Mai târziu, vâslașii aveau să povestească restului echipajului că orice i-ar fi poruncit căpitanul șerpoaicei nu era pentru auzul oamenilor. Ea își propti fruntea lată în pupa bărcii și împinse. Barca începu curând să taie valurile, îndreptându-se spre *Vivacia*. Istovit de demonstrația sa de putere, Kennit se lăsă brusc în jos, pe bancheta lui de la proră. Etta nu cuteza să-l privească. Pe fața lui strălucea ceva, poate un sentiment pe care nu-l puteau

cunoaște decât cei binecuvântați de zei.

În spatele ei, pupa micii bărci scotea aburi și duhnea în locurile atinse de mâzga șerpoaicei. Etta ar fi fost lipsită de loialitate dacă s-ar fi temut de asta, căci creatura se supunea poruncii lui Kennit. Se aplecă asupra trupului lui Wintrow, ținându-l cu toată tandrețea de care era în stare, în vreme ce șerpoaica îi împingea prin marea răscolită. Silea micul vas să taie fără pic de milă valurile care li se împotriveau. Năierii își abandonaseră vâslele și se ghemuiseră pe fundul bărcii, amuțiți de spaimă și de venerație.

Vivacia se avânta cu încăpățânare spre ei. La un moment dat, cele două oceane părură să se ciocnească într-un tumult tălăzuitor. Valurile și vânturile se învolburau haotic. Răsuflarea lumii îi biciuia, amenințând să le smulgă hainele și părul. Etta se simți înfrântă de atacul violent al stihiilor, dar șerpoaica nu încetă nicio clipă să împingă mica lor barcă.

Apoi se treziră brusc în același vânt și în același curent cu *Vivacia*. Marea și aerul îi cuprinseră, conspirând cu șerpoaica pentru a-i aduce din nou alături. Vântul și curentul împotriva cărora înainta *Vivacia* aduseră barca în brațele ei primitoare. Corabia intră de-a dreptul într-un val. Năierii care așteptau la proră, gata să arunce parâmele, se agățară în schimb cu disperare de copastie ca să nu fie măturați de apa verzuie.

Însă *Vivacia* ieși din valul care o potopise pentru scurtă vreme, apoi prinse și săltă barca neajutorată în căușele palmelor ei imense. Se înălță strângând-o la piept. Etta nu se mai aflase niciodată atât de aproape de galion. În timp ce îi scotea din apă, glasul îi tună pe deasupra lor.

– Mulțumesc, mulțumesc! O sută de binecuvântări asupra ta, soră a mării! Mulțumesc!

Lacrimi argintii de bucurie curgeau pe obrajii sculptați ai corabiei vii, căzând apoi în mare ca niște giuvaiere.

În timp ce năierii înspăimântați se grăbeau să li se alăture tovarășilor lor de pe punte, Kennit râdea încântat și zgomotos, încă așezat la prora bărcii. Dacă în veselia lui se simțea un ecou al nebuniei, în clipa aceea și în ceea ce-l privea, asta înspăimânta cel mai puțin. Căci, în timp ce brațele întinse ale oamenilor săi îl trăgeau la bord, enorma șerpoaică verde cu auriu se înălță din

adâncul învolburat și își îndreptă ochii către el. Etta se simți strânsă de vârtejul acelei priviri aurii. Se uită în adâncul ochilor creaturii și aproape că știu… ceva.

Șerpoaica scoase un ultim muget și se afundă în marea dintr-odată calmă.

În jurul lor, mica barcă se rupse în bucăți când pupa cedă, scândurile răsucindu-i-se și desprinzându-se de suratele lor. Etta simți că ea și Wintrow sunt ținuți în palmele *Vivaciei*, care lăsa să cadă bucățile de lemn acum inutile. Galionul însuși îi săltă până la mâinile nerăbdătoare să-i tragă pe punte.

– Încet, încet! țipă Etta, când i-l luară pe Wintrow din brațe. Aduceți apă dulce. Tăiați-i hainele și turnați peste el apă amestecată cu vin. Apoi… apoi…

Vivacia scoase un strigăt puternic, de surpriză. Mâinile ei din care se înălțau aburi se încleștară ca pentru rugăciune.

– Te cunosc! strigă pe neașteptate. Te cunosc!

Kennit întinse mâna spre Etta, care se târa pe punte. Palma lui cu degete lungi îi cuprinse obrazul.

– Am eu grijă de asta, draga mea, îi spuse.

Mâna care le poruncise deopotrivă mării și șerpoaicei atinse pielea ei. Etta căzu pe punte și nu mai știu nimic.

*

Neavând habar ce altceva mai bun ar fi putut face, Kennit urmase sfatul Ettei în privința lui Wintrow. Înfășurat lejer în pânză, băiatul dormea acum în patul lui. Răsufla șuierător. Și arăta groaznic. Întregul trup îi era atât de umflat, încât aproape că-și pierduse forma. Pielea i se bășicase și i se desprindea de carne. Mâzga îi pătrunsese prin haine, apoi topise materialul și pielea, contopindu-le. Când îl spălaseră, bucăți mari de piele căzuseră, lăsând în urmă dâre roșii de carne vie. Kennit bănuia că e bine că băiatul a leșinat. Altminteri durerea ar fi fost cumplită.

Piratul se ridică, țeapăn. Stătuse pe pat, la picioare. Furtuna odată domolită,

avea timp să se gândească la cele petrecute. Dar n-avea s-o facă. La unele lucruri nu era bine să te gândeşti prea mult. N-avea s-o întrebe pe *Vivacia* de unde ştiuse că trebuie să plece din Golful Amăgirii ca să-l caute. N-avea să-şi pună întrebări despre ceea ce făcuse şerpoaica. N-avea să-ncerce să schimbe respectul slugarnic pe care i-l arăta echipajul.

Se auzi o bătaie în uşă – Etta intră. Se uită la Wintrow, apoi din nou la Kennit.

– Ţi-am pregătit baia, te aşteaptă, spuse, apoi se opri brusc.

Se uită la el de parcă n-ar fi ştiut ce nume să folosească. El nu putu să nu zâmbească.

– E bine. Rămâi aici, stai de veghe lângă el. Fă orice crezi că-l poate ajuta. Dă-i apă ori de câte ori se mişcă. Mă-ntorc repede. Mă pot îmbăia singur.

– Ţi-am pregătit haine curate, izbuti ea să spună. Şi mâncare caldă. Sorcor e la bord, vrea să stea de vorbă cu tine. N-am ştiut ce să-i spun. Omul de cart de pe *Marietta* a văzut totul. Sorcor voia să pună să fie biciuit fiindcă minte. I-am spus că năierul n-a minţit…

Etta rămase fără cuvinte.

Kennit se uită la ea. Îşi pusese o robă largă, de lână. Părul ei ud, lipit neted de ţeastă, îl ducea cu gândul la un cap de focă. Îl fixa cu privirea. Îşi ţinea mâinile opărite încleştate în faţă. Răsufla scurt şi repede.

– Ce mai e? o întrebă el cu blândeţe.

Ea îşi umezi buzele.

– Asta era în cizma mea. Când m-am schimbat. Cred… trebuie să fie de pe Insula Celorlalţi.

Întinse mâinile spre el. În căuşele palmelor, nu mai mare decât un ou prepeliţă, era un bebeluş. Era ghemuit în somn, cu ochii închişi, cu genele atingându-i obrajii, cu micii genunchi rotunzi lângă piept. Materialul din care fusese dăltuit imita perfect rozul cărnii tinere. O coadă mică, şerpuitoare îi înfăşura corpul.

– Ce înseamnă? întrebă Etta cu glas tremurător.

Kennit atinse obiectul cu vârful degetului, punându-şi pielea bronzată alături de el.

– Cred că știm amândoi, nu-i așa? spuse cu un aer solemn.

35

TREHAUG

– Îmi place aici. E ca și cum ai trăi într-un oraș de căsuțe în copac.

Selden stătea la picioarele divanului pe care ea era întinsă. Vorbea săltându-se în sus și-n jos, gânditor. De unde-și lua energia? Malta ar fi vrut să vină mama ei să-l gonească.

– M-am gândit întotdeauna că locul tău e într-un copac, îșI tachină ea fratele mai mic, cu glas slab. De ce nu te duci să te joci pe undeva?

El îi aruncă o privire de bufniță, apoi zâmbi cu prudență. Își roti privirea prin camera de zi, apoi se trase spre ea, pe divan. Se așează pe piciorul ei; Malta tresări, apoi și-l retrase. Încă o mai durea tot trupul.

Selden se aplecă prea aproape și-i șopti în față.

– Malta? Îmi făgăduiești ceva?

Malta se depărtă de el. Mâncase carne condimentată.

– Ce?

– Când tu și Reyn o să vă căsătoriți, o să pot sta cu voi aici, în Trehaug?

Ea nu-i spuse cât de puțin probabil e să se mărite vreodată cu Reyn.

– De ce? îl întrebă.

El își îndreptă spatele, legănându-și picioarele.

– Îmi place aici. Sunt băieți cu care pot să mă joc și pot învăța împreună cu câțiva dintre fiii familiei Khuprus. Îmi plac grozav punțile legănătoare. Mama se teme mereu c-o să cad de pe ele, dar sub cele mai multe sunt întinse plase. Îmi place să mă uit la păsările de foc când sapă în fluviu, acolo unde apa nu e deloc adâncă.

Șovăi, apoi adăugă cu îndrăzneală:

– Îmi place că aici nu e toată lumea atât de îngrijorată tot timpul.

Se apropie mai mult de ea înainte de a continua:

– Și-mi place orașul vechi. M-am furișat acolo azi-noapte cu Wilee, după ce-a adormit toată lumea. E bizar. Și îmi place tare mult.

– Erai acolo azi-noapte când s-a cutremurat pământul?

– Asta a fost partea cea mai frumoasă!

Ochii îi străluciră la amintirea aventurii.

– Ei bine, să n-o mai faci altădată. Și să nu-i spui mamei, îl sfătui ea fără să fi vrut.

– Arăt a prost? întrebă el cu superioritate.

– Da, confirmă ea.

El zâmbi larg.

– Mă duc să-l caut pe Wilee. Mi-a făgăduit că mă scoate pe fluviu într-o barcă groasă, dacă poate lua una pe furiș.

– Aveți grijă, apa s-ar putea s-o mistuie de sub voi.

Băiatul o privi ca un atotștiutor.

– Asta-i o legendă. O, dacă e un cutremur și apa fluviului se face albă, atunci poate mistui repede barca. Dar Wilee zice că o barcă groasă poate rezista zece zile – și uneori chiar mai mult, dacă fluviul curge normal. Ține încă și mai mult dacă noaptea o scoți pe mal, o întorci cu fundul în sus și faci pipi pe ea.

– Pfui! E probabil tot o legendă pe care ți-a spus-o ca să te faci de râs când o s-o repeți.

– Nu. Wilee și cu mine am văzut acum două nopți niște bărbați făcând pipi pe bărci.

– Pleacă, scârbosule!

Malta își trase cuvertura de lângă el.

Selden se ridică.

– Pot să stau la tine, după ce-o să te măriți cu Reyn? Nu vreau să mă mai întorc niciodată în Bingtown.

– O să vedem, răspunse ea cu hotărâre.

Să se întoarcă în Bingtown? Ea se întreba dacă Bingtownul mai există. De când sosiseră în Trehaug nu primiseră nicio veste de la bunica ei şi era puţin probabil să primească vreuna. Singurele mesaje duse de păsări dintr-o parte în alta erau despre război. În afară de *Kendry*, la bordul căreia navigaseră în susul fluviului, nicio altă corabie nu mai izbutise să plece. Celelalte patrulau la gura fluviului şi în jurul Bingtownului, străduindu-se să pună pe fugă nu doar galerele chalcedene, ci şi şerpii de mare. În ultima vreme umpluseră apele din preajma gurii de vărsare.

La fel de brusc ca o pasăre care-şi ia zborul, Selden sări de pe divan şi ieşi din cameră. Malta se uită în urma lui clătinând din cap. Fratele ei îşi revenise cu atâta iuţeală! Şi nu numai că-şi revenise; căpătase brusc personalitate. Oare la asta se gândeau părinţii când spuneau despre copiii lor că au crescut atât de repede? Se simţi aproape cuprinsă de duioşie faţă de enervantul ei frate mai mic. Se întrebă cu ironie dacă asta înseamnă că a crescut şi ea.

Se întinse pe divan şi închise din nou ochii. Ferestrele camerei erau deschise şi aerul fluviului pătrundea prin una şi ieşea prin cealaltă. Aproape că se obişnuise cu mirosul. Cineva zgârie uşor uşa, apoi intră.

– Ei, azi arăţi mult mai bine.

Vindecătoarea era întotdeauna optimistă.

– Mulţumesc.

Malta nu deschise ochii. Femeia nu purta văl. Faţa ei era zgrunţuroasă ca o coajă de pâine. Şi avea degetele aspre ca perniţele labelor de căţel. Maltei i se făcea pielea ca de găină când o atingea.

– Sunt sigură că nu mai am nevoie decât de mai multă odihnă, adăugă cu speranţa că va fi lăsată în pace.

– Acum, zăcutul nemişcată îţi face de fapt cel mai rău. Mi-ai spus că vederea ţi-a redevenit normală. Nu mai vezi totul dublu, nu-i aşa?

– Vederea mea pare perfectă, o asigură Malta.

– Mănânci bine şi mâncarea îţi priieşte?

– Da.

– Ameţeala ţi-a dispărut?

– Mă mai supără doar când mă mişc brusc.

– Atunci ar trebui să te ridici din pat.

Femeia își drese glasul scoțând un sunet gâlgâitor. Malta se străduia să nu tresară. Vindecătoarea pufni zgomotos, ca și cum și-ar fi tras răsuflarea, apoi adăugă:

– N-ai oase rupte, noi n-am găsit niciunul. Trebuie să te ridici și să te miști, să le amintești picioarelor tale ce au de făcut. Dacă zaci prea mult nemișcată, corpul uită. Te poți ologi singură.

– Poate o să mă simt în stare s-o fac după-amiază.

Răspunsul ei acru nu izbuti decât să sporească insistența femeii.

– Mai curând. O să trimit pe cineva să te scoată la plimbare. De asta ai nevoie ca să te vindeci. Eu am făcut partea mea. Acum trebuie s-o faci și tu pe a ta.

– Mulțumesc, răspunse Malta, distantă.

Pentru o vindecătoare, femeia era bizar de nemiloasă. Trimisul ei avea s-o găsească dormind pe Malta, care era convinsă că n-o s-o trezească. De pe urma rănirii ei trăsese un singur folos: putea dormi fără vise. Somnul era din nou o salvare. În somn, putea să uite că Reyn n-a avut încredere în ea, că tatăl ei e captiv sau mort, putea să uite chiar și mirosul Bingtownului în flăcări. Putea să uite că ea și familia ei au sărăcit, că e gajul unei înțelegeri încheiate înainte de a se fi născut. În somn se putea ascunde pe propriile eșecuri.

Ascultă pașii târșiți ai vindecătoarei care pleca. Încercă să adoarmă, dar liniștea îi fusese tulburată din cale-afară. În dimineața aceea venise mai întâi mama ei, împovărată de amărăciune și de griji, dar purtându-se de parcă ea i-ar fi fost singura problemă. Pe urmă apăruse Selden, apoi vindecătoarea. Somnul îi fugise.

Se dădu bătută și deschise ochii. Se uită lung la tavanul boltit. Împletitura lui o ducea cu gândul la un coș. Trehaug era, cu siguranță, cu totul altfel decât se așteptase. Își imaginase locuința familiei Khuprus ca pe o vilă imensă de marmură, într-un oraș cu clădiri superbe și străzi largi. Se așteptase să vadă camere cu decorațiuni din lemn întunecat și piatră, săli de bal cu pereți înalți și galerii lungi. În schimb, realitatea era cea descrisă de Selden: un oraș cu case în copac. Încăperi mici, care se legănau la înălțime între crengile de sus

ale copacilor uriaşi de pe marginile fluviului. Le uneau punţi legănătoare. Tot ce se afla în partea însorită din vârfurile acelor copaci era construit din materiale cât mai uşoare cu putinţă. Cele mai mici camere nu erau cu mult mai mult decât coşuri mari, împletite, care se legănau ca nişte colivii în bătaia vântului. Copiii dormeau în hamace şi stăteau pe leagăne. Tot ce putea fi făcut dintr-o împletitură de ierburi şi crengi nu se făcea niciodată din altceva. Tot ce se afla în partea de sus a oraşului era lipsit de substanţă, o stafie a aşezării antice pe care o jefuiau.

Asta se schimba când coborai în adâncurile Trehaugului. Sau cel puţin aşa îi spusese Selden. Din ziua în care se trezise acolo, Malta nu se aventurase niciodată în afara camerei sale. Încăperile însorite, ca a ei, se aflau în vârfurile copacilor înalţi, în timp ce în partea de jos a acestora, în penumbra unui amurg perpetuu, existau ateliere, taverne, depozite şi prăvălii. Undeva, la mijloc, se găseau camerele mai substanţiale ale locuinţelor negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, cu sufrageriile, bucătăriile şi saloanele lor pentru întruniri. Erau construite din scânduri şi grinzi. Keffria îi spusese că sunt grandioase, unele fiind susţinute de mai mulţi copaci, şi cu nimic mai prejos decât ceea ce oferea orice vilă somptuoasă din Bingtown. Acolo, bogăţia negustorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice era la vedere şi nu consta doar din comorile din oraşul străvechi, ci şi din tot luxul dobândit de pe urma negoţului lor cu obiecte exotice. Keffria încercase s-o momească pe Malta să-şi părăsească patul vorbindu-i despre arta şi frumuseţea pe care le puteai vedea acolo. Ea nu se lăsase ispitită. După ce pierduse totul, nu-şi dorea să admire bogăţia altora.

Trehaug se legăna, atârnat deasupra malurilor Fluviului Ploilor Sălbatice, alături de albia deschisă. Dar fluviul nu avea cu adevărat maluri. Bălţile, mâlul şi mlaştinile schimbătoare se întindeau dinspre albie până departe, sub copaci. Apele devoratoare ale fluviului guvernau lumea, scurgându-se încotro voiau. Un petic de teren care era solid vreme de o săptămână începea brusc să devină bolborositor şi apoi se scufunda în mâl. Nimeni nu avea încredere în pământul pe care călca. Pilonii înfipţi în el erau fie mistuiţi, fie se scufundau încetul cu încetul. Numai rădăcinile răsfirate ale copacilor păreau să aibă o

oarecare stabilitate. Malta nici nu mai văzuse, nici nu-şi imaginase vreodată astfel de copaci. Singura dată când se aventurase până la fereastră şi se uitase în jos, nu putuse vedea pământul. Frunzişul şi podurile îl ascundeau. Camera ei era cocoţată pe creanga bifurcată a unui copac. O pasarelă proteja coaja copacului de tălpile trecătorilor. Creanga era destul de lată ca să poată merge doi oameni umăr la umăr şi ducea către o scară spiralată care înconjura trunchiul. Scara îi amintea Maltei de o stradă ticsită de lume; pe paliere erau chiar şi vânzători ambulanţi.

După lăsarea întunericului patrulau santinele şi toate lămpile de pe scări şi poduri erau aprinse. Noaptea îi dădea un aer festiv oraşului, care înflorea în salbe de lumină. Pentru grădinărit, locuitorii ţineau pământ pe plase şi în jgheaburi suspendate în copaci. Culegătorii aveau cărări prin copaci şi pe deasupra smârcurilor. Adunau fructe exotice şi flori din junglă şi tot acolo prindeau păsări. Aveau o reţea întinsă de captatoare ale apei de ploaie, pentru că nu puteai spera să supravieţuieşti dacă beai multă apă din fluviu. Bărcile groase, făcute din trunchiuri proaspăt tăiate scobite, erau scoase în fiecare noapte din fluviu şi puse în hamace atârnate de copaci. Erau folosite vremelnic pentru trecerea de la o „casă“ la alta ca un adaos la punţile legănătoare şi la cărucioarele trase de scripeţi care uneau copacii. Iar copacii susţineau întregul oraş. Un cutremur care făcea pământul de sub ei să bolborosească şi să se crape, pe ei nu izbutea decât să-i clatine lin.

Jos, pe pământ, se afla oraşul străvechi, firește, dar după spusele lui Selden nu era decât o movilă pe solul mlăştinos. Puţinul teren solid din jur era ocupat de atelierele dedicate recuperării obiectelor şi explorării oraşului. Acolo nu locuia nimeni. Când îl întrebase pe Selden de ce, el ridicase din umeri.

– Înnebunești dacă stai prea mult în oraş.

Pe urmă îşi lăsase capul pe umăr şi adăugase:

– Wilee spune că Reyn ar putea fi deja nebun. Înainte de a se îndrăgosti de tine, stătea acolo, jos, mai mult decât a mai stat cineva vreodată. A fost cât pe ce să capete boala fantomelor.

Băiatul se uitase în jur.

– Ştii, asta l-a ucis pe tatăl lui, adăugase în şoaptă, cu glas răguşit.

– Ce e boala fantomelor? întrebase Malta cu o curiozitate mai puternică decât voinţa ei.

– Nu ştiu exact. Te îneci în amintiri. Aşa a spus Wilee. Ce-nseamnă asta? Habar n-am.

Noul lui talent descoperit de a pune întrebări era chiar mai groaznic decât fuseseră îndelungatele tăceri de mai înainte.

Malta se întinse pe divan, apoi se ghemui sub cuvertură. Boala fantomelor. Înec în amintiri. Clătină din cap şi închise ochii.

Dinspre uşă se auzi o altă zgârietură. Ea nu răspunse. Rămase nemişcată şi începu să respire adânc şi rar. Auzi uşa deschizându-se cu un scârţâit. Cineva intră. Cineva se apropie de pat şi se uită în jos, la ea. Stătea pur şi simplu, privindu-i de sus somnul prefăcut. Malta continuă să se prefacă, sperând c-o să plece.

În schimb, o mână înmănuşată îi atinse faţa.

Ea deschise brusc ochii. Un bărbat cu văl stătea lângă ea. Era îmbrăcat într-un negru mat din cap până-n picioare.

– Cine eşti? Ce vrei?

Se retrase, ferindu-se de el, cu mâinile încleştate pe cuvertură.

– Sunt eu. Reyn. Trebuia să te văd.

Îndrăzni să se aşeze pe marginea divanului.

Malta îşi trase picioarele către piept, ca să nu fie cumva atinsă de el.

– Ştii că nu vreau să te văd.

– Ştiu, recunoscu el fără tragere de inimă. Dar nu primim întotdeauna ceea ce vrem, nu-i aşa?

– S-ar părea că tu primeşti, ripostă ea cu amărăciune.

El se ridică oftând.

– Ţi-am spus. Şi ţi-am scris în toate scrisorile pe care mi le-ai trimis înapoi. În ziua aia am vorbit din disperare. Aş fi spus orice ca să te fac să vii cu mine. Oricum, n-am de gând să forţez respectarea contractului familiilor noastre pentru corabia vie. N-o să te iau ca plată a unei datorii, Malta Vestrit. Nu te voi avea împotriva voinţei tale.

– Şi totuşi iată-mă aici, sublinie ea, muşcătoare.

– Vie, adăugă el.

– Nu le pot mulţumi pentru asta oamenilor pe care i-ai trimis după Satrap, ripostă ea cu acreală. M-au lăsat să mor.

– N-am ştiut c-o să fii în trăsura aia, se scuză Reyn cu voce crispată.

– Dacă la bal ai fi avut destulă încredere în mine ca să-mi spui adevărul, n-aş fi fost. N-ar fi fost nici mama, nici bunica, nici fratele meu. Lipsa ta de încredere a avut mari şanse să ne ucidă pe toţi. Şi chiar l-a ucis pe Davad Restart, care nu putea fi acuzat de nimic altceva în afară de lăcomie şi prostie. Dacă aş fi murit, tu ai fi fost singurul vinovat de moartea mea. Poate că mi-ai salvat viaţa, dar numai după ce n-a lipsit mult ca să mi-o iei. Fiindcă n-ai avut încredere în mine.

Tânjea să-i arunce asta în faţă de când izbutise să pună cap la cap cele petrecute în acea ultimă seară. Descoperirea adevărului îi împietrise sufletul. Erau cuvinte pe care le repetase de atât de multe ori, dar abia când le rosti cu glas tare îşi dădu seama ce adânc fusese rănită. Izbuti cu greu să le treacă dincolo de nodul din gât. Reyn tăcea, stând ţeapăn alături de ea. Malta se uită la draperia neclintită care-i ascundea faţa şi se întrebă dacă el simte ceva.

Îl auzi trăgându-şi răsuflarea. Tăcere. Din nou aerul tras înapoi, sacadat. Reyn se lăsă încet în jos. Îngenunche pe podea, lângă patul Maltei, sub privirile ei nedumerite. Cuvintele se revărsară din el. Vocea îi era atât de sugrumată, încât abia izbutea să-l înţeleagă.

– Ştiu că e vina mea. Am ştiut-o în toate nopţile în care ai zăcut aici, nemişcată. M-a ros, aşa cum roade apa fluviului scoarţa unui copac muribund, săpând în ea. Aproape că te-am ucis… Gândul că zaci aici, sângerând, singură… Aş fi renunţat la orice ca să-mi îndrept faptele. Am fost prost şi am greşit. N-am niciun drept să ţi-o cer, dar te implor. Iartă-mă, te rog. Te rog.

Vocea i se frânse într-un suspin sonor. Pumnii i se încleştară de văl.

Ea îşi acoperi fulgerător gura cu mâinile. Şocată, privi umerii lui zbuciumându-se. Plângea. Malta îşi trădă uimirea cu glas sonor.

– N-am mai auzit niciodată un bărbat spunând astfel de cuvinte. N-am crezut c-o poate face vreunul.

Într-o singură secundă cutremurătoare, părerea ei despre bărbați se schimbă. Nu trebuia nici să-l biciuiască pe Reyn cu vorbe, nici să-l înfrângă cu învinuiri neabătute. El era în stare să-și recunoască greșelile. *Spre deosebire de tata*, îi șopti un gând trădător. Refuză să meargă pe firul lui.

– Malta?

Vocea lui era îngroșată de lacrimi. Stătea tot în genunchi în fața ei.

– Oh, Reyn. Te rog, ridică-te.

Se simțea prea tulburată văzându-l astfel.

– Dar…

Malta se uimi pe sine însăși.

– Te iert. A fost o greșeală.

Nu știuse niciodată că aceste cuvinte sunt atât de ușor de rostit. Nu trebuia să le rețină. Le putea lăsa să-i scape printre buze. Nu trebuia să-și păstreze învinuirile pentru mai târziu, ca pe un ciomag de care să se folosească dacă o să vrea ceva de la el. Poate că n-aveau să fie niciodată nevoiți să-și facă asta unul altuia. Poate că n-aveau să se-ntrebe niciodată care are dreptate și care nu și cine pe cine ține sub control.

Prin urmare, despre ce avea să fie vorba între ei doi?

Reyn se ridică încet în picioare. Se întoarse cu spatele la ea, își săltă vălul și-și trecu mâneca peste ochi, ca un copil, înainte de a-și găsi batista. Își șterse ochii. Malta îl auzi răsuflând adânc.

Calmă, își puse la încercare noua idee.

– Nu m-ai opri dacă aș prefera să mă-ntorc azi în Bingtown?

Reyn ridică din umeri, tot cu spatele spre ea.

– N-ar fi nevoie. *Kendry* pleacă abia mâine-noapte.

Se străduise să privească lucrurile cu ușurință, dar în zadar. Se întoarse către ea și continuă cu nefericire în glas:

– Atunci o să poți pleca, dacă ții neapărat. E singura cale de a te întoarce în Bingtown, sau în ce-a mai rămas din el.

Malta se săltă încet în capul oaselor. Întrebarea răbufni:

– Ați primit vești din Bingtown? Despre casa mea și despre bunica?

Reyn clătină din cap și se așeză lângă ea.

– Îmi pare rău. Nu. N-avem multe păsări mesager și toate sunt folosite pentru mesaje despre război. Am auzit multe despre jafuri, adăugă fără tragere de inimă. Negustorii Noi s-au revoltat. O parte dintre sclavi luptă alături de ei. Alții au trecut de partea Negustorilor Vechi. În Bingtown, vecinii se luptă între ei și nu există bătălie mai urâtă, fiindcă fiecare cunoaște slăbiciunile celuilalt mai bine decât oricine altcineva. Când se ajunge la așa ceva, sunt unii care nu trec de partea nimănui, dar îi jefuiesc pe cei mai slabi. Mama ta speră că bunica ta a fugit la mica ei moșie, așa cum avea de gând. Ar fi mai în siguranță acolo. Proprietățile Negustorilor Vechi sunt…

– Oprește-te. Nu vreau s-aud nimic despre asta, nu vreau să mă gândesc la asta.

Își apăsă mâinile pe urechi și se strânse ghem, cu ochii bine închiși. Casa ei trebuia să existe. Undeva trebuia să fie un loc cu ziduri trainice și obiceiuri bine înrădăcinate. Răsufla greu și repede. Nu-și amintea mare lucru despre fuga ei din Bingtown. Totul o durea atât de tare și, când încerca să se uite în jur, imaginile se dublau și se triplau, suprapunându-se. Calul alerga prin hârtoape și Reyn o ținea în fața lui. Călăreau prea repede, prea înverșunat. Fumul îngroșa aerul și din depărtare se auzeau strigăte și urlete. O parte dintre străzi erau blocate de dărâmături ale caselor în flăcări. Toate docurile din port arseseră, erau ruine fumegânde. Reyn găsise o barcă, una care lua apă. Selden o ținuse pe Malta ca să nu se prăbușească, în timp ce Reyn și mama ei se foloseau de vâsle mâncate de cari ca să se îndrepte spre *Kendry*…

Descoperi că e pe genunchii lui Reyn, încă încovrigată. El stătea pe pat, susținând-o, legănând-o ușor și bătând-o cu delicatețe pe spate. Îi sprijinise capul sub bărbia lui.

– Sst… sst… s-a terminat totul, s-a încheiat, îi repeta întruna.

Brațele lui erau puternice în jurul ei. Casa ei nu mai exista. Se afla în singurul loc sigur care îi rămăsese, dar cuvintele lui Reyn erau prea adevărate ca s-o poată alina. Totul se terminase, totul se încheiase, totul era în ruine. Era prea târziu pentru mai multe strădanii, era prea târziu chiar și pentru lacrimi. Prea târziu pentru orice. Se ghemui mai tare, lipindu-se de el și înconjurându-l cu brațele. El o strânse cu putere.

– Nu vreau să mă mai gândesc la asta. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

– Nici eu.

Capul Maltei se sprijinea pe pieptul lui Reyn. Cuvintele vibrau în adâncul fiinţei lui.

Ea se smiorcăi, apoi oftă adânc. Se pregăti să-şi şteargă ochii cu mâneca, apoi se controlă. Îşi căută pe bâjbâite batista. Însă Reyn i-o îndesă în mâini pe a sa. Era udă de lacrimile lui. Malta îşi şterse ochii.

– Unde e mama? întrebă ea, obosită.

– Cu mama mea. Şi cu o parte din Consiliul nostru. Discută despre ceea ce e de făcut.

– Mama mea?

– Negustoreasa Vestrit din Bingtown are, ca oricare alt negustor, dreptul să vorbească. Şi are idei strălucite. A propus să folosim ca armă împotriva galerelor găleţi groase, din lemn verde, pline cu apă din fluviu. Le punem în catapulte şi le azvârlim să se spargă pe punţile lor. Stricăciunile nu se vor vedea imediat, dar, cu timpul, corăbiile vor începe să se şubrezească şi să se facă bucăţi, ca să nu mai spun că le vom opări vâslaşii.

– Dacă nu cumva ştiu că trebuie să facă pipi pe punte, bombăni ea.

Reyn izbucni în râs fără să vrea. Braţele i se strânseră mai tare în jurul ei.

– Malta Vestrit, mă uimeşte ceea ce ştii. Cum ai aflat secretul ăsta?

– Mi l-a spus Selden. Copiii pot afla orice.

– E adevărat, răspunse el, gânditor. Copiii şi servitorii sunt aproape invizibili. În mare parte, informaţiile noastre dinainte de revoltă au venit de la reţeaua de sclavi a lui Amber.

Malta îşi lăsă capul pe umărul lui. Reyn o înconjură cu amândouă braţele şi o strânse la piept. Nu era romantic. Nimic nu mai era romantic. Doar obositor.

– Amber? Făuritoarea de mărgele? întrebă ea. Ce legătură are cu sclavii?

– A stat de vorbă cu ei. Mult. Am înţeles că şi-a însemnat faţa şi s-a dus, deghizată în sclavă, la puţurile cu apă de băut, la fântânile pentru spălat şi în locurile unde se adună sclavii pentru muncă. La început a aflat noutăţi doar ascultându-i, dar, în cele din urmă, i-a convins pe câţiva s-o ajute. A pus

reţeaua în legătură cu familia Tenira. Grag şi tatăl lui i-au găsit o întrebuinţare foarte bună.

– Ce fel de noutăţi? întrebă ea, plictisită.

Nu ştia de ce-o interesează. Totul începea într-un singur cuvânt. Război. Oameni care se omoară unii pe alţii şi distrug lucruri.

– Ultimele bârfe din Jamaillia. Ce nobili s-au aliat între ei, ce nobili au mari interese în Chalced. Informaţii de care avem nevoie ca să ne pledăm cauza în Jamaillia. Nu suntem o provincie rebelă, nu cu adevărat. Ceea ce facem e în interesul Satrapiei. Există un grup de nobili jamaillieni care vor să-l detroneze pe Satrap şi să pună ei mâna pe putere. L-au încurajat să vină în Bingtown, sperând c-o să se întâmple exact ce s-a întâmplat. Revolte. Atentate la viaţa lui. Negustorul Restart n-a fost trădător, recunoscu Reyn, şovăind. De fapt, când a sosit flota chalcedeană, insistenţa lui a dat peste cap planurile trădătorilor, pentru că Satrapul a ajuns în casa lui, nu în puterea lor. Dacă n-ar fi fost el, asaltul Bingtownului ar fi început mult mai devreme.

– Ce importanţă au toate astea? întrebă ea cu voce egală.

– Lucrurile sunt încurcate. În esenţă, e vorba despre un război civil al Jamailliei, nu al nostru. Au hotărât să-l poate aici, la noi. O parte dintre nobilii jamaillieni vor să dea Bingtownul Chalcedului în schimbul unor înţelegeri negustoreşti avantajoase, al unei părţi din ceea ce Satrapul a luat întotdeauna pentru sine şi a creşterii puterii lor în Jamaillia. Au mers foarte departe, până la stabilirea domeniilor şi pretenţiilor familiilor lor în Bingtown. Acum vor ca toţi să creadă că negustorii din Bingtown s-au răzvrătit împotriva Satrapiei. Însă totul e o mască a complotului lor; vor să-l detroneze pe Satrapul ăsta nevolnic şi să fure pentru ei puterea tronului. Înţelegi?

– Nu. Şi puţin îmi pasă. Reyn, vreau doar să se-ntoarcă tata. Vreau să merg acasă. Vreau să fie totul ca înainte.

Reyn îşi înclină capul până ce ajunse cu fruntea pe umărul ei.

– Într-o bună zi, spuse cu voce înăbuşită, o să-ţi doreşti ceva pe care o să ţi-l pot da. Cel puţin pentru asta mă rog lui Sa.

Rămaseră o vreme aşa, în tăcere.

Cineva zgârie la ușă. Reyn tresări, dar nu putea s-o azvârle pe Malta din brațe. Ușa se deschise și femeia din Tărâmul Ploilor Sălbatice oprită în cadrul ei păru cu desăvârșire scandalizată. Rămase pur și simplu cu gura căscată. Trase în piept icnind.

– Am venit s-o ajut pe Malta Vestrit. Vindecătoarea a sfătuit-o să se ridice din pat și să iasă la o plimbare.

– O s-o ajut eu, răspunse Reyn calm, ca și cum ar fi avut tot dreptul să se afle în camera ei, ținând-o în brațe.

Malta se uită în jos, la mâinile ei încleștate în poală. Nu putu opri roșeața să-i înfierbânte obrajii.

– Păi… asta e…

– Îi poți spune vindecătoarei că am eu grijă, o sfătui Reyn cu hotărâre.

În timp ce femeia se grăbi să plece, lăsând ușa întredeschisă, el adăugă cu glas scăzut:

– Și mamei mele. Și fratelui meu. Și tuturor celor cu care te-ntâlnești pe drum, când pălăvrăgești pe seama mea.

Clătină din cap, iar vălul lui foșni, atingându-se de părul Maltei.

– O s-aud vorbindu-se despre asta. Ore în șir.

Pentru o clipă, brațele lui o strânseră mai tare, apoi o eliberă.

– Vino! Cel nu puțin nu mă face să par și mincinos, nu doar nemernic. Ridică-te și vino să facem o plimbare.

O săltă de pe genunchii lui. Ea rămase în picioare și îi întinse lui cuvertura. Purta o rochie de casă, un veșmânt destul de decent, dar nu unul în care o femeie tânără putea fi văzută în afara casei sale. Își duse o mână la păr. Când și-l împinse de pe frunte, degetele îi trecură peste o cicatrice. Strânse din ochi.

– Încă te mai doare? o întrebă imediat Reyn.

– Nu prea mult. Dar încă mai sunt surprinsă că e acolo. Probabil arăt ca o sperietoare. Azi nu m-am pieptănat… Reyn, nu vor să-mi dea o oglindă. E rău?

El își înclină capul spre umăr ca s-o privească.

– Tu ai spune că da. Eu spun că nu. Acum e lividă și umflată, dar va păli cu

timpul.

Clătină din capul lui cu văl.

– Dar o să știu întotdeauna că e acolo din pricina mea, amintirea asta n-o să-mi pălească niciodată din minte.

– Reyn, nu, îl imploră ea.

El trase aer în piept.

– Nu arăți ca o sperietoare. Arăți ca un pisoi ciufulit.

Mâna lui înmănușată luă de pe obrazul ei o ultimă lacrimă.

Malta se îndreptă țeapănă spre măsuța cu obiectele ei de toaletă. Peria de păr nu-i era cunoscută. Fără îndoială, o primise de la familia lui Reyn, așa cum primise și camera în care dormea, și mâncarea pe care o mânca, și hainele pe care le purta. Familia ei plecase din Bingtown fără nimic. Fără absolut nimic. De când ajunseseră acolo, trăiau din mila altora.

– Lasă-mă pe mine, o rugă Reyn.

Luă peria din mâna ei. Malta rămase cu ochii la fereastră în timp ce îi trecea peria ușor prin păr.

– E atât de des. Ca niște fire de mătase grea și atât de negru. Cum te descurci cu el? Când eram copil, mama se plângea întotdeauna de părul meu, dar cred că părul lung și drept e mai greu de îngrijit decât buclele.

– Ai părul buclat? întrebă Malta într-o doară.

– Ca niște noduri încâlcite, spune sora mea mai mare. Jur că, în copilărie, când trebuia să mă pieptene ea, îmi smulgea tot atâta păr cât îmi lăsa în cap.

Malta se întoarse brusc spre el.

– Lasă-mă să te văd.

La fel de brusc, Reyn se lăsă într-un genunchi în fața ei, cu peria în mână.

– Malta Vestrit, vrei să te măriți cu mine?

Întrebarea o șocă.

– Am de ales? îl întrebă.

– Bineînțeles.

Reyn rămase în continuare îngenuncheat.

Ea trase aer în piept.

– Nu pot, Reyn. Nu încă.

El se săltă în picioare cu uşurinţă. O prinse de umeri şi o întoarse cu spatele. Îi trecu din nou peria prin păr, cu delicateţe. Dacă răspunsul ei îl rănise, asta nu i se simţi în glas.

– Atunci nu-mi poţi vedea faţa.

– E un obicei din Tărâmul Ploilor Sălbatice?

– Nu. E obiceiul lui Reyn Khuprus în ceea ce o priveşte pe Malta Vestrit. O să-mi poţi vedea faţa când o să-mi spui că te măriţi cu mine.

– E ridicol, protestă ea.

– Nu. E o nebunie. Întreab-o pe mama sau pe fratele meu. Îţi vor spune că sunt nebun.

– Prea târziu. Asta a fost o altă noutate pe care mi-a dezvăluit-o fratele meu. Reyn Khuprus e nebun, fiindcă-şi petrece prea mult timp în oraş. Eşti înecat în amintiri.

Cuvintele i se desprinseseră lesne de pe buze, ca să facă o glumă. Reyn o şocă din nou când lăsă peria să cadă şi încremeni. După câteva clipe, o întrebă cu groază în vocea strangulată:

– Chiar se spune asta despre mine?

– Reyn, am glumit.

Se întoarse către el, dar Reyn îşi feri privirea, îndreptându-şi-o spre fereastră.

– Înecat în amintiri. Nu puteai inventa asta, Malta Vestrit. E o expresie din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Asta spune lumea despre mine, nu-i aşa?

– Un băieţel a vorbit cu altul… ştii cum spun copiii poveşti ca să se impresioneze unul pe celălalt, cum le înfloresc…

– Cum repetă ce-au auzit de la rudele lor mai vârstnice, încheie Reyn cu amărăciune.

– Am crezut că e doar… E într-adevăr ceva chiar atât de serios? Să te îneci în amintiri?

– Da, răspunse el. Da, este. Când devii periculos, de obicei ţi se dă o otravă foarte blândă. Mori în somn. Dacă încă mai poţi dormi. Eu pot uneori. Nu des şi nu mult timp, dar somnul adevărat e cu atât mai dulce.

– Dragonul, spuse Malta încet.

Reyn tresări de parcă l-ar fi înjunghiat. Se întoarse și rămase cu ochii la ea.

– Din visul nostru, continuă ea cu blândețe.

– M-a amenințat c-o să vină la tine, dar am crezut că se laudă fără niciun temei.

Reyn vorbea de parcă ar fi fost bolnav.

– M-a…

Malta vru să-i spună cum o chinuise femela dragon. Dar se răzgândi.

– M-a lăsat în pace de când am fost rănită. A dispărut.

El păstră o vreme tăcerea.

– Cred c-a pierdut legătura cu tine cât ai fost fără cunoștință.

– Se poate întâmpla?

– Nu știu. Nu știu mare lucru despre ea. Decât că nimeni altcineva nu crede în existența ei. Toți mă cred nebun.

Izbucni într-un râs tremurat.

Malta îi întinse mâna.

– Haide! Să facem o plimbare. Mi-ai făgăduit că-mi arăți orașul tău.

El clătină din cap.

– Nu trebuie să mai merg acolo. Mă duc doar când mama sau fratele meu spun că e necesar. Am făgăduit.

Durerea pierderii i se simțea în glas.

– De ce? Pentru ce?

El chicoti scurt.

– Pentru tine, draga mea. Am renunțat la orașul meu în schimbul tău. Mi-au făgăduit că, dacă nu mai pătrund acolo fără îngăduința lor, dacă renunț la speranța de a elibera vreodată dragonul, anulează datoria pentru corabia vie, iar eu primesc veniturile unui bărbat matur, pe care le pot cheltui după bunul meu plac, și îmi este îngăduit să te vizitez oricând doresc.

Dacă n-ar fi pătruns în visele lui, Malta n-ar fi înțeles la ce renunțase pentru ea. Dar acum știa. Orașul era inima lui. Cercetarea secretelor lui, străbaterea străzilor lui încărcate de șoapte, descoperirea tainelor lui pentru a le dezlega, toate astea erau sufletul lui. Pentru ea, renunțase la esența ființei sale.

– Așa că, vezi tu, continuă Reyn cu glas scăzut, contractul e deja desființat.

Nu trebuie să te măriți cu mine pentru plata datoriei.

Mâinile lui înmănușate se încleștară cu disperare una de cealaltă.

– Și femela dragon? întrebă Malta cu răsuflarea tăiată.

– Acum mă urăște. Presupun că, dacă ar putea să mă-nece în amintirile sale, ar face-o. Încearcă să mă facă să vin la ea. Dar mă împotrivesc.

– Cum?

El oftă. Apoi mărturisi cu o umbră de umor:

– Când e cu adevărat rău, mă îmbăt atât de tare, încât nu mai sunt în stare nici să mă târăsc. Pe urmă leșin.

– Oh, Reyn!

Malta clătină din cap cu milă. Așadar, conchise ea, Reyn rămăsese la discreția femelei dragon. Putea să-l tortureze oricum în lumea ei, fără nicio cale de scăpare pentru el. Trase aer în piept.

– Și dacă m-aș mărita cu tine, cum o cere contractul? Dacă aș spune că prefer să plătesc așa datoria, în loc să fie iertată de familia ta? S-ar anula târgul încheiat de tine?

El clătină ușor din cap.

– Nu, înțelegerea făcută de mine nu s-ar anula.

O privi pieziș.

– Chiar ai face asta?

Malta nu știa. Nu se putea hotărî. Reyn făcuse un târg, plătind atât de scump ca să poată fi cu ea. Dar tot nu putea spune fără șovăire că vrea să se mărite cu el. Îl cunoștea atât de puțin. Cum se putuse îndoi de ea și totuși să renunțe la orașul lui de dragul ei? N-avea sens. Bărbații nu erau câtuși de puțin așa cum îi crezuse ea.

Întinse mâna spre el.

– Du-mă la plimbare.

Reyn îi luă mâna fără niciun cuvânt. O conduse afară din mica ei cameră, pentru a o călăuzi apoi, în mers lejer, pe pasarela care înconjura în spirală trunchiul copacului imens. Malta îl ținea de mână și nu se uita nici în urmă, nici în jos.

*

– Nu pot pricepe la ce ne foloseşte să-l ţinem aici. Dă impresia că l-am răpit.

Negustorul uscăţiv din Tărâmul Ploilor Sălbatice se lăsă iritat pe spătarul scaunului său.

– Negustorule Polsk, eşti încet la minte. Folosul e clar. Dacă-l avem pe Satrap, poate vorbi în favoarea noastră. Poate spune că n-a fost răpit, că l-am scăpat de asasinarea pusă la cale de Negustorii Noi.

Negustoreasa Freye, care îl critica pe Negustorul Polsk cu atâta asprime, stătea chiar lângă el. Keffria conchise că sunt fie prieteni, fie rude.

– Am izbutit să-l convingem pe deplin că ăsta e adevărul? Ultima dată când l-am auzit vorbind părea să aibă impresia că a fost smuls dintr-un loc unde era găzduit prietenește și făcut să dispară ca prin farmec. N-a rostit cuvântul „răpire“, dar cred că i-a stat pe limbă, ripostă Negustorul Polsk.

– Ar trebui să-l mutăm altundeva. Când e ţinut într-un asemenea loc, e greu să nu se simtă prizonier.

Era părerea Negustorului Kewin. Vălul lui era atât de plin de perle, încât zăngănea când vorbea.

– Nicăieri nu poate fi mai în siguranţă decât acolo unde se află acum. În privinţa asta am căzut cu toţii de acord cu ore în urmă. Vă rog, negustorilor, să nu ne întoarcem pe un teren din lutul căruia am făcut deja cărămizi. Trebuie să trecem mai departe, să nu ne mai întrebăm de ce îl ţinem aici sau unde îl găzduim, ci ce plănuim să facem cu el.

Jani Khuprus părea obosită şi iritată în aceeaşi timp. Keffria o înţelegea.

În anumite clipe, se uita în jur şi se întreba unde îi dispăruse viaţa. Se afla acolo, aşezată într-un jilţ larg la o masă impozantă, flancată de cei mai puternici negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Plănuiau nici mai mult nici mai puţin decât o trădare a Satrapiei jamailliene. Însă ceea ce o înconjura nu părea mai straniu decât gândul la ceea ce pierduse. Totul. Soţul, fiul, mama, averea şi casa îi dispăruseră, nu mai existau în viaţa ei. Se uită la feţele ascunse în spatele unor văluri subţiri şi se întrebă de ce o tolerau în mijlocul

lor. Cu ce putea ea să fie de folos Consiliului lor? Dar vorbi oricum.

– Negustoreasa Khuprus are dreptate. Cu cât trecem mai curând la fapte, cu atât salvăm mai multe vieți. Trebuie să trimitem un mesaj în Jamaillia, să dăm de veste că Satrapul e viu și nevătămat. Trebuie să subliniem că nu-i vrem răul, că-l ținem aici numai ca să se afle în siguranță. Mai mult decât atât, cred că ar trebui să separăm mesajul ăsta de orice negociere. Dacă vorbim despre deținerea terenurilor, despre sclavie sau despre dări în aceeași misivă, vor presupune că le oferim viața Satrapului în schimbul îndeplinirii cererilor noastre.

– Și de ce n-am face-o? întrebă Negustoreasa Lorek pe neașteptate.

Era o femeie voinică. Bătu în masă cu pumnul ei musculos.

– Răspundeți-mi mai întâi la asta. De ce-l ținem pe tinerelul ăla răzgâiat într-o cameră superbă, în care se poartă de parcă ar fi într-o cocină de porci, de ce-i oferim cele mai bune mâncăruri și cele mai bune vinuri, când el ne-a tratat de parcă am fi deopotrivă dezgustători și mârșavi? Eu zic să-l aducem aici, să-l lăsăm să se uite la noi. Să-l afundăm o dată sau de două ori în Fluviul Ploilor Sălbatice, să-l punem să trudească o lună din greu și să vedem dacă nu capătă un pic de respect pentru obiceiurile noastre. Pe urmă îi cruțăm viața dacă ni se oferă ceea ce cerem.

După răbufnirea ei se lăsă tăcerea. Apoi Negustorul Kewin îi răspunse Keffriei. Cea mai mare parte a Consiliului nu părea să ia în seamă micile crize de furie ale Negustoresei Lorek, observă Keffria.

– Cui să-i trimitem mesajul ăsta? Însoțitoarea Serilla bănuiește că din conspirație fac parte numeroase case nobile din Jamaillia. S-ar putea să le fi înfuriat salvând viața Satrapului. Înainte de a ne lăuda că am zădărnicit complotul, poate ar fi bine să aflăm cine e în spatele lui.

Negustorul Polsk se lăsă pe spătarul scaunului.

– Lăsați un bătrân încet la minte să vă spună ce e de făcut, în esență. Scăpați de el. Urcați-l pe băietan pe o corabie și trimiteți-l de unde a venit. Lăsați-l să se descurce cu el. N-au decât să-l ucidă acolo, dacă asta vor. Și n-au decât să se omoare între ei, mie puțin îmi pasă. Legați-i de gât un bilet ca să dați de știre că noi am terminat și cu el, și cu Jamaillia și că de-acum o să facem ce

credem noi că se cuvine. Și, dacă tot am început, să scăpăm de chalcedeni din porturile și din apele noastre, o dată pentru totdeauna.

Mai mulți negustori dădură aprobator din cap, însă Jani Khuprus oftă.

– Negustorule Polsk, ai privit într-adevăr în miezul lucrurilor. Suntem mulți cei care am dori să fie atât de simplu. Dar nu e. Nu putem risca să intrăm în război și cu Chalcedul, și cu Jamaillia în același timp. Dacă trebuie să ne împăcăm cu una dintre părți, atunci s-alegem Jamaillia.

Negustorul Kewin clătină din cap cu vehemență.

– Să nu ne aliem cu nimeni până nu aflăm cine pe cine susține. Trebuie s-aflăm ce se petrece în Jamaillia. Mă tem că trebuie să-l instalăm pe Satrap mai confortabil și să-l ținem aici până trimitem soli la Jamaillia cu steagul alb al negocierii pe catarg ca să ne lămurim cum stau lucrurile acolo.

– Și vor respecta steagul alb? întrebă o voce, în timp ce altcineva se amestecă în vorbă.

– Să treacă printre pirați și printre mercenarii chalcedeni și să vină și înapoi? Știi cât o să dureze călătoria asta? Până se-ntorc s-ar putea să nu mai rămână nimic din Bingtown.

Poate mulțumită rostirii numelui căminului ei, pentru Keffria totul căpătă deodată o limpezime de gheață. Știu ce adusese ea la întrunirea lor. Ceea ce luaseră cu sine strămoșii ei când puseseră prima oară piciorul pe Țărmurile Blestemate să-și înalte case pe un pământ dușmănos. Se avea pe ea însăși: curajul și inteligența ei. Erau tot ce-i mai rămăsese și tot ce le putea oferi tuturor.

– Nu e nevoie să mergem până la Jamaillia ca să aflăm asta, spuse fără să ridice glasul.

Toate fețele mascate de văluri din jurul mesei se întoarseră brusc spre ea.

– Răspunsurile de care avem nevoie ni se pot da în Bingtown. Acolo sunt trădători gata să-ngăduie uciderea unui băiat ca ei să poată fura o parte mai mare din pământul nostru și să-l preschimbe după placul chalcedenilor. Negustorilor, nu trebuie să mergem la Jamaillia ca să aflăm cine ne e prieten. E de-ajuns să mergem în Bingtown ca să descoperim care ne sunt dușmanii, aici și în Jamaillia.

Negustoreasa Lorek bătu din nou în masă.

– Cum să o facem asta, Negustoreasă Vestrit? Îi întrebăm politicos? Sau propui să răpim câțiva și să le smulgem adevărul torturându-i?

– Nici una, nici alta, răspunse Keffria calmă.

Se uită la fețele voalate din jurul mesei. Judecând după fascinația care se simțea în spatele tăcerii tuturor, păreau s-o asculte cu atenție. Trase aer în piept.

– Aș putea să mă duc la ei și să mizez pe compătimirea lor.

Răsuflă din nou adânc.

– Uitați-vă la mine. Piraţii mi-au capturat soţul chalcedean. Am fost silită să fug din casa mea, fiica şi fiul mi-au fost „uciși“ în timpul răpirii Satrapului, ca să nu mai vorbesc de vechiul meu prieten, Davad Restart. I-aș putea convinge că sunt de partea lor. Și, cumva, v-aș putea trimite vorbă despre tot ce aș descoperi.

– E prea periculos, se grăbi Polsk să-i respingă ideea.

– Tu nu le poți oferi lor mare lucru, spuse Negustoreasa Freye cu glas scăzut. E nevoie de mai mult ca să poți face un schimb. Informații despre noi sau despre fluviu. Ceva.

Keffria căzu pe gânduri preț de o clipă.

– Un bilet de la Satrap, scris de mâna lui, ca să dea de știre că trăiește și să-și implore nobilii să-l ajute. M-aș putea oferi să-l trădez.

– Nu e destul.

Freye clătină din cap.

Keffria știu dintr-odată.

– Corabia mea vie, spuse încet. Aș putea să le-o ofer în schimb. Îi rog să-mi salveze corabia familiei și bărbatul. În schimb, folosesc corabia ca să-i aduc în susul fluviului, unde pot să vă atace și să-l captureze pe Satrap.

– Asta ar putea să meargă, încuviință Jani Khuprus fără tragere de inimă. Vor fi bănuitori dacă te duci la ei oferindu-te să ne trădezi. Dar, dacă le ceri o favoare sau le propui un târg, ți-ar putea considera motivele întemeiate.

Polsk pufni.

– E prea cusută cu ață albă. Dacă a stat cineva de vorbă cu mama ta? Cum a

ajuns la tine un astfel de bilet al Satrapului? Toată lumea știe că Malta e logodită cu Reyn. Nimeni n-o să creadă c-ai ajuns brusc să ne dușmănești.

– Cred că mama a fugit din oraș în aceeași zi în care am fugit eu. Și după bal n-am mai vorbit cu nimeni; pur și simplu am dispărut cu toții. Aș putea spune că am fost răpiți odată cu Satrapul, că mi-au murit copiii din pricina rănilor, dar eu am fost ținută împreună el. I-am câștigat încrederea, a scris biletul, am izbutit să fug, dar m-am hotărât să-l trădez fiindcă-l consider vinovat de cele petrecute.

Keffria tăcu când nu mai știu ce să născocească. Ce era în capul ei? Toată urzeala era prea transparentă; orice prost putea privi dincolo de ea. Ceilalți negustori aveau să-și dea seama și aveau s-o convingă să renunțe. Ea însăși pricepea că nu e în stare de una ca asta. Sora ei Althea ar fi fost în stare, chiar și fiica ei Malta era destul de inteligentă și de curajoasă pentru așa ceva. Ea nu era decât o femeie sfioasă ca un șoricel, întotdeauna protejată de alții, naivă. Își puteau da cu toții seama. N-aveau s-o lase nicidecum să se aventureze astfel. Se simți brusc ca o proastă pentru că sugerase ceva atât de ridicol.

Negustorul Polsk își uni degetele lungi ale mâinilor pe masă, în fața lui.

– Foarte bine. Aveți dreptate. Totuși insist ca Negustoreasa Vestrit să-și lase o noapte de gândire înainte de a se angaja s-o facă. A trecut printr-o încercare grea. Copiii ei vor fi în siguranță aici, dar pe ea o punem în mare pericol, oferindu-i prea puțin ajutor.

– *Kendry* pleacă mâine. Ar putea fi gata până atunci? insistă Negustoreasa Lorek.

– Încă mai avem legături cu sclavii din casele unor Negustori Noi. Ne-ar putea oferi informații. O să-ți fac o listă de nume pe care s-o memorezi, se oferi Negustoreasa Freye.

Își plimbă privirea în jurul mesei.

– Vom cădea cu toții de acord, firește, că despre planul nostru nu trebuie să se audă nimic în afara acestei încăperi.

– Bineînțeles că nu. O să vorbesc chiar eu cu căpitanul lui *Kendry* ca să-i sugerez că pe corabia lui s-ar putea afla o pasageră clandestină. Una pe care

nu trebuie s-o caute. El o s-o poată ascunde de restul echipajului.

– O să ai nevoie de provizii, dar n-o să-ți putem da prea multe, fiindcă altminteri povestea ta n-o să mai pară adevărată, își făcu griji Jani cu glas tare.

– Va trebui să-i pregătim o brățară. Din aur, vopsit astfel încât să pară dintr-un metal ieftin. Dacă e în primejdie, și-ar putea cumpăra viața cu ea, adăugă Freye.

Keffria ascultă cum prinde contur în jurul ei planul sugerat de ea. Se întrebă dacă e peștele prins în năvod sau pescarul care a aruncat năvodul. Teama pe care o simțea îi era familiară; dar nu și exaltarea care o însoțea. Ce era pe punctul să devină?

– Insist să-i lăsăm cel puțin o noapte de gândire, ca să ia totul foarte bine în considerare, repetă Polsk.

– O să plec cu *Kendry*, zise Keffria hotărâtă, cu o voce joasă. Îmi las copiii în grija voastră. O să le spun că mă-ntorc în Bingtown ca s-o conving pe bunica lor să vină și ea aici. Vă implor să nu le dezvăluiți nimic mai mult.

Toate capetele voalate din jurul mesei se înclinară, încuviințând. Jani Khuprus vorbi cu glas scăzut:

– Mă rog doar să mai fie portul Bingtown în mâinile noastre când ajungi acolo. Altminteri, planul ăsta e zadarnic.

*

Era o noapte de un negru argintat. Probabil frumoasă, în felul său, dar Malta n-avea timp să contemple frumusețea din viața ei. Nu mai avea. Luna strălucitoare de deasupra, vuietul apei ucigătoare de dedesubt și ceața care plutea între ele, purtată de o adiere blândă, nu existau pentru ea, în timp ce toată atenția i se îndrepta către ușoara legănare a punții de sub propriile tălpi.

I se făcea greață.

Exista o balustradă de frânghie, dar nu era bine întinsă și se afla chiar pe marginea punții. Ea prefera să meargă pe mijloc, cu mare atenție. Păși cu mare grijă ca nu cumva puntea să se legene mai mult decât se legăna deja. Își

ținea brațele strâns încrucișate pe piept, îmbrățișându-se singură. Lămpile rare, atârnate de balustradă, îi dublau sau îi triplau umbra, reamintindu-i de vederea ei înceţoşată din pricina rănii. Simţea că i se face rău.

Auzi un zgomot de paşi grăbiţi şi-l văzu pe Selden venind în goană spre ea. Se lăsă în patru labe şi-şi încleştă mâinile de scândurile punţii.

– Ce faci? întrebă băiatul. Haide, Malta, grăbeşte-te, altfel nu mai ajungem niciodată. Mai avem doar trei poduri şi o traversare cu căruciorul.

– Traversare cu căruciorul? întrebă ea fără vlagă.

– Stai într-o cutie mică şi te tragi cu un soi de scripete. E amuzant. Poţi merge foarte repede.

– Nu poţi merge şi foarte încet?

– Nu ştiu. Aşa n-am încercat niciodată.

– Încercăm în noaptea asta, spuse ea cu hotărâre.

Răsuflă cutremurându-se şi se ridică în picioare.

– Selden, încă nu sunt obişnuită cu punţile. N-ai putea să mergi mai încet şi să nu le mai faci să se legene atât de tare?

– De ce?

– Ca să nu te plesnească sora ta peste ceafă, răspunse ea.

– Nu vorbeşti serios, o înştiinţă el. Şi nici n-ai putea să mă prinzi. Uite, ia-mă de mână şi nu te mai gândi atâta la ce faci. Haide!

În mâna ei, o simţea pe a lui murdară şi umedă. Se prinse strâns de ea şi îl urmă, cu inima la gât.

– Şi de ce vrei să mergi în oraş?

– Sunt curioasă. Mi-ar plăcea să-l văd.

– De ce nu te-a dus Reyn acolo?

– N-a avut timp azi.

– Nu-şi poate face timp să te ducă mâine?

– N-am putea să mergem fără să vorbim?

– Dacă aşa vrei tu…

Selden păstră tăcerea timp de trei răsuflări.

– Nu vrei să ştie el că faci asta, nu-i aşa?

Malta mergea grăbită în urma lui, încercând să nu ia în seamă mişcarea

îngrețoșătoare a punții. Selden părea să știe un truc ca să-și potrivească pasul cu legănarea. Ea se temea că, dacă se împiedică, o să cadă dincolo de margine.

– Selden, îşi întrebă încet fratele, vrei s-audă mama de tine şi de bărcile groase?

El nu răspunse. Târgul se putea încheia fără cuvinte.

Singurul lucru mai rău decât punțile era căruciorul. Cutia era împletită ca un coș. Selden stătea în picioare, manevrând-o, în timp ce Malta, așezată pe fundul curbat, se întreba dacă nu cumva frânghia se poate rupe în orice clipă. Se ținea strâns de marginile coșului și se străduia să nu-și imagineze ce s-ar întâmpla dacă s-ar rupe frânghia.

Căruciorul îi lăsă pe crengile unui copac uriaș. O pasarelă în spirală îi înconjura trunchiul până la pământ. Când ajunseră pe teren solid, Malta își simțea picioarele moi, nu doar din pricina încordării, ci și fiindcă își pierduse obișnuința mersului după ce zăcuse atât de mult. Își roti privirea prin întunericul din jur, nedumerită.

– Ăsta e orașul?

– Nu tocmai. Aproape toate clădirile au fost construite de oamenii de acum ca să aibă unde lucra. Suntem deasupra orașului străvechi. Haide! Urmează-mă! Îți arăt una dintre căile de intrare.

Clădirile din bușteni erau aproape lipite una de alta. Selden o călăuzea printre ele de parcă s-ar fi aflat în labirintul dintr-o grădină. La un moment dat traversară un drum mai lat, luminat de torțe. Malta trase concluzia că există căi mai puțin complicate de intrare în orașul îngropat. Ei erau probabil pe drumul folosit de copii. Continuând să meargă înaintea ei, Selden îi aruncă o privire peste umăr. Ea îi surprinse în ochi licărirea de entuziasm. În cele din urmă ajunseră la o ușă grea, din bușteni. Era culcată pe pământ, ca o trapă.

– Ajută-mă, șuieră Selden.

Ea clătină din cap.

– E legată cu lanțuri.

– Pare doar. Oamenii mari nu mai intră pe aici, fiindcă o parte a tunelului s-a prăbușit. Dar e loc să treci, dacă nu ești prea mare. Așa, ca noi.

Malta se ghemui lângă el. Uşa acoperită de mucegai era alunecoasă. Unghiile îi alunecau pe ea, umplându-i-se de mizerie. Dar se deschise, lăsând la vedere un pătrat de noapte mai neagră.

– Acolo, jos, sunt torţe sau lumânări? întrebă ea fără prea mari speranţe.

– Nu. Nu e nevoie de ele. O să-ţi arăt. Atingi o chestie şi luminează puţin, dar numai cât ţii mâna pe ea. Nu dă cine ştie ce lumină, dar e de-ajuns ca să te călăuzească.

Selden coborî în întuneric. O clipă mai târziu, Malta zări o lumină palidă în jurul degetelor lui. Era de-ajuns ca să se deslușească pe perete conturul mâinii.

– Haide! Grăbeşte-te!

Nu-i spuse să închidă uşa şi ea se bucură să n-o facă. Înaintă prin întuneric pe bâjbâite. Mirosea a igrasie şi a apă stătută. Ce făcea? Ce era în capul ei? Strânse din dinţi şi îşi puse mâna lângă cea a lui Selden. Rezultatul o ului. De sub degetele ei ţâşni brusc o bară de lumină. Se întindea pe toată lungimea tunelului din faţa lor, dispărând după o curbă. Până acolo, urmărea conturul arcadelor. În unele locuri, pe ea străluceau rune. Malta încremeni, uluită.

Selden păstră o vreme tăcerea. Apoi spuse cu îndoială în glas:

– Reyn ţi-a arătat cum se face asta, nu-i aşa?

– Nu. N-am făcut nimic mai mult decât să-l ating. E jidzin.

Malta îşi lăsă capul pe umăr. De departe, de pe coridor, îi ajungeau la urechi acordurile unei melodii. Era straniu. Nu putea să recunoască instrumentele, dar muzica era bizar de familiară.

Selden se uita cu ochi foarte mari.

– Wilee mi-a spus că Reyn poate face aşa ceva uneori. Nu l-am crezut.

– Poate câteodată se întâmplă pur şi simplu.

– Poate, încuviinţă el, fără să pară convins.

– Ce melodie e asta? O ştii?

Selden se încruntă la ea.

– Ce melodie?

– Muzica asta. Vine de foarte departe. N-o auzi?

Tăcerea se prelungi.

– Nu. N-aud decât apă picurând.

– Nu ne urnim de aici? întrebă ea peste câteva clipe.

– Ba da, firește, răspunse băiatul, șovăitor.

Acum mergea mult mai încet, plimbându-și degetele pe dunga de jidzin. Malta îl urma, imitându-l.

– Unde vrei să mergi? întrebă el după un minut.

– Acolo unde e îngropat dragonul. Știi unde se află?

Selden se întoarse spre ea și o privi încruntându-se iarăși.

– Un dragon îngropat?

– Așa am auzit. Știi unde e?

– Nu.

Selden își scărpină obrazul cu degete murdare, lăsând în urmă dâre maronii.

– N-am auzit niciodată despre așa ceva.

Își privi picioarele.

– De fapt, n-am trecut niciodată cu mult de partea surpată.

– Atunci, du-mă acolo.

Își continuară drumul în tăcere. O parte dintre ușile pe lângă care treceau fuseseră sparte ca să se poată ajunge dincolo de ele. Malta arunca priviri pline de speranță în toate încăperile cu deschidere spre coridor. Cele mai multe aveau tavanul prăbușit și erau pline de pământ și de rădăcini. Două fuseseră curățate, dar înăuntru nu se vedea nimic interesant. Dincolo de ferestre de sticlă groasă se zăreau ziduri de pământ. Își continuară drumul. Uneori, muzica se auzea mai clar, alteori suna stins. O amăgire a tunelurilor, conchise Malta.

Ajunseră într-un loc unde tavanul și o parte din perete cedaseră. Cu mâna liberă, Selden îi arătă mormanul înalt de dărâmături.

– Trebuie să te cocoți acolo sus și să te strecori prin deschidere. Wilee spune că e îngustă pe o distanță scurtă, apoi ieși din nou la loc larg.

Ea se uită în sus șovăind.

– Tu încapi pe-acolo?

Selden se uită în jos și clătină din cap.

– Mie nu-mi plac locurile înguste. Nu-mi place nici măcar să mă aflu aici.

Punţile şi cărucioarele sunt mult mai distractive. Ultima oară când am intrat aici s-a produs cutremurul ăla. Eu şi Wilee am fugit ca iepurii până afară.

Părea să se simtă umilit mărturisind asta.

– Şi eu aş fi fugit, îl asigură Malta.

– Hai să ne-ntoarcem.

– Eu merg doar puţin mai departe, să văd dacă pot. Mă aştepţi aici?

– Cred că da.

– Mă poţi aştepta şi la uşă, dacă preferi. Stai de veghe acolo?

– Cred că da. Ştii, Malta, dacă suntem prinşi singuri aici, aşa… ei, pare cumva o grosolănie. E altceva decât atunci când m-aduce Wilee încoace. E ca şi cum ne-am spiona gazdele.

– Ştiu ce fac, spuse Malta. Nu lipsesc mult.

– Sper, murmură el, în timp ce ea pleca.

La început nu i se păru prea greu. Înaintă încet prin pământul umed cu mâna pe dunga luminoasă. Curând, se văzu nevoită să se aplece. Pe urmă urcuşul o aduse unde mormanul de dărâmături începea să acopere jidzinul. Şovăind, îşi luă degetele de pe el. În urma ei, lumina păli. Strânse din dinţi şi-şi continuă drumul pe bâjbâite, în patru labe. Se tot încurcă în propriile fuste până când descoperi cum să n-o mai facă. Când se lovi cu capul de tavan, se opri. Mâinile îi erau reci şi materialul rochiei era îngreunat de un strat de noroi. Cum avea să explice asta? Îşi scoase o asemenea grijă din minte. Oricum era prea târziu. Se lăsă mai jos şi începu să se târască. Curând, se sprijinea pe coate şi înainta împingându-se cu genunchii. Singurele sunete erau răsuflarea ei şi căderea unor picături de apă undeva, departe. Bezna îi apăsa ochii. Curând, toată greutatea dealului de deasupra păru s-o împovăreze, împingând-o în jos. Era ridicol. Avea să se întoarcă.

Încercă să se tragă înapoi. Fusta i se răsuci în jurul mijlocului şi genunchii ei goi întâlniră pământul rece. Se simţi ca şi cum s-ar fi tăvălit în noroi stând pe burtă. Se opri.

– Selden?

Niciun răspuns. Băiatul o pornise probabil înapoi, spre intrare, imediat ce o pierduse din vedere. Îşi lăsă capul pe braţe şi închise ochii. Ameţeala o legănă

câteva clipe. N-ar fi trebuit să-ncerce așa ceva. Ideea era prostească. De ce crezuse că poate izbuti acolo unde Reyn dăduse greș?

36

DRAGON ȘI SATRAP

Maltei începea să i se facă frig. Pământul umed de sub ea – care era mai degrabă nămol – i se îmbibase în haine. Cu cât stătea mai mult nemişcată, cu atât mai tare o durea tot corpul. Trebuia să treacă la fapte: să înainteze sau să se întoarcă. I se părea la fel de greu să facă şi una, şi alta. Poate era bine să rămână întinsă acolo până ce făcea altcineva ceva în privinţa asta.

Când i se linişti răsuflarea, muzica din depărtare prinse putere. Când începu s-o asculte cu atenţie, deveni tot mai clară. Cunoştea melodia. Da, sigur, dansase pe ea cu mult timp în urmă. Se auzi fredonând-o încetişor. Îşi săltă pleoapele, apoi capul. Era lumină în faţa ei sau mintea îi juca o festă? Licăririle pastelate îşi schimbau locurile când îşi mişca ochii. Începu să se târască spre lumină şi spre muzică.

Coborârea începu atât de brusc, încât o surprinse. Îşi înălţă capul şi descoperi că deasupra ei e spaţiu liber. Începu să se ridice în patru labe şi alunecă pe neaşteptate. Se trezi coborând panta noroioasă pe burtă, ca o vidră. Ţipă şi încercă să-şi acopere faţa cu mâinile. Alunecarea îi aducea prea tare aminte de rostogolirea nebunească a trăsurii. Se opri însă fără să se lovească de nimic. Mâinile ei întinse dădură de nămol puţin adânc, sub care era piatră rece. Podeaua coridorului. Trecuse de surpare.

Încă îi mai era frică să se ridice. Continuă să se târască, pipăind locul din faţa ei, până când găsi peretele. Îşi plimbă cu prudenţă mâinile în sus, de-a lungul lui, ridicându-se pe călcâie şi apoi în picioare. Degetele ei nămolite descoperiră pe neaşteptate dunga de jidzin. Imediat ce o atinse, locul se

umplu de o lumină strălucitoare. Închise ochii strâns, apoi îi deschise treptat. Îşi plimbă privirea uimită de-a lungul coridorului.

La intrare, pereţii erau deterioraţi, frizele, decolorate, măcinate de-a lungul vremii. În locul unde ajunsese, lumina nu izvora doar din dunga de jidzin, ci şi din nişte vârtejuri decorative de pe perete. Plăci negre de mozaic lucios licăreau pe podea. Muzica era mai sonoră şi auzi pe neaşteptate hohotul de râs cristalin al unei femei.

Se uită în jos la hainele ei ude şi murdare de noroi. Nu se aşteptase la aşa ceva. Crezuse că oraşul e pustiu. Ce-avea să facă dacă, mânjită în asemenea hal, se întâlnea cu cineva? Zâmbi prostește; presupuse că se putea folosi de rana de la cap ca să pretindă că judecata ei nu e limpede. Având în vedere ce făcuse în seara aia, poate că-şi ieşise cu adevărat din minţi. Fustele ude o plesneau peste pulpe în timp ce străbătea coridorul pe vârfuri. Trecu pe lângă mai multe uşi, dar, din fericire, cele mai multe erau închise. Prin puţinele deschise se vedeau camere de un lux opulent, cu covoare groase pe podele şi lucrări uimitoare de artă pe pereţi. Nu mai văzuse niciodată astfel de mobile, canapele împodobite cu ciucuri şi cuverturi bogate, scaune pe care te puteai încovriga să tragi un pui de somn, mese care păreau piedestaluri. Era probabil legendara bogăţie a locuitorilor Tărâmului Ploilor Sălbatice. Însă i se spusese că în oraş nu locuieşte nimeni. Ridică din umeri. Poate asta însemna că nu dormeau şi nu mâncau acolo. Îşi continuă drumul. La un moment dat, se hotărî să nu se întoarcă pe drumul pe care intrase, indiferent ce avea să i se întâmple. Nu se putea sili să mai treacă o dată prin tunelul umed şi nămolos. Avea să găsească o altă cale de ieşire.

Muzica se stinse preţ de câteva clipe, apoi reveni. Era o altă melodie, dar o ştia la fel de bine. O fredonă o clipă, convingându-se că îi e cunoscută, apoi un fior rece îi străbătu pe neaşteptate şira spinării. Îşi adusese aminte unde mai auzise melodia; fusese în primul vis pe care-l împărţise cu Reyn. În visul ăla mersese alături de el printr-un oraş tăcut. Apoi o dusese într-un loc cu muzică, lumină şi oameni care vorbeau. Melodia era aceeaşi – de acolo o ştia.

Părea totuşi bizar s-o ştie atât de bine. Simţi un scrâşnet îndepărtat vibrându-i sub tălpi apoi, sub ea, podeaua alunecă într-o parte. Se agăţă cu

disperare de perete. Îi tremură sub mâini. Cutremurul avea să continue? Avea să se prăbuşească întregul oraş peste ea? Inima îi bătea nebunește, iar capul i se învârtea. Coridorul era deodată plin de oameni. Femei înalte, elegante, cu piele aurie şi păr incredibil treceau pe lângă ea, vorbindu-şi vesele, într-o limbă pe care ea o ştiuse cândva. Ei nu-i aruncau nici măcar o privire. Fustele lor lucioase măturau podeaua şi erau despicate până în talie. Picioare aurii se iveau scandalos la fiecare pas. Parfumurile lor erau grele şi dulci.

Malta se clătină orbită şi se trezi brusc oarbă. Mâna i se desprinsese de perete. Ţipă fără vlagă, surprinsă de întunericul neaşteptat, de mirosul de mucegai, de umezeală şi de tăcere. În depărtare se auzea alunecând ceva zgrunţuros. Se îndreptă spre perete clătinându-se, se sprijini de el şi lumina reapăru dintr-odată. Coridorul era pustiu în ambele părţi. Îşi imaginase totul. Îşi duse o mână la frunte şi îşi atinse rana. N-ar fi trebuit să-ncerce aşa ceva. Era prea mult pentru ea. Mai bine să găsească o cale de ieşire, să se-ntoarcă în camera ei şi în pat. Dacă se întâlnea cu cineva, nu trebuia să pretindă că nu e în toate minţile; ajunsese să se teamă cu toată seriozitatea că într-adevăr nu este.

Se urni din loc cu hotărâre, urmărind cu degetele dunga de jidzin. Nu mai şovăia la colţuri şi nu se mai uita în încăperi. În schimb, străbătea grăbită labirintul de coridoare, alegându-le pe cele mai largi şi pe cele care păreau mai umblate. La un moment dat, muzica deveni mai puternică, însă pe urmă coti într-o direcţie care o îndepărta de ea. Ajunse pe un coridor larg, bine luminat. Pereţii erau împodobiţi cu un model straniu, care sugera creaturi înaripate în zbor.

Coridorul se termina în faţa unei uşi înalte, boltite, din metal lucrat în relief. Malta se opri şi o privi îndelung. Cunoştea blazonul de pe ea. Se potrivea cu cel de pe portiera trăsurii familiei Khuprus. Era un pui mare de găină, purtând coroană şi părând gata de luptă. Pentru ceva atât de prostesc, arăta deopotrivă trufaş şi ameninţător.

De dincolo de uşă se auzea zgomotul unei petreceri în plină desfăşurare. Oamenii vorbeau şi râdeau. Muzica era veselă şi se auzea paşii vioi al dansatorilor. Malta se uită din nou în jos, la rochia ei. Ei, n-avea ce-i face ca

să-i îmbunătățească înfățișarea. Nu voia decât să iasă din locul ăla și să facă imediat cale-ntoarsă. Se obișnuise deja să se simtă umilită. Își duse o mână la frunte, ca și cum ar fi simțit că leșină. Își puse cealaltă mână pe ușa imensă și împinse.

Se trezi într-o neașteptată întunecime, făcând un pas împleticit înainte când ușa cea mare, odată atinsă, cedă repede și cu ușurință. Frigul și umezeala i se înălțară în jur. Păși în apa rece a unei băltoace adânci.

– Ajutor! strigă prostește.

Dar nici muzica, nici vocile nu se mai auzeau. Încăperea avea mirosul unui bazin cu apă stătută. Fie ea orbise, fie bezna era deplină.

– Hei! strigă ea din nou.

Înaintă cu pași mici, cu mâinile întinse în față. Dar se afla pe niște trepte care coborau și, până să-și recapete echilibrul, se rostogoli în josul lor. Atingându-le, își dădu seama că sunt late și scunde. Căderea nu o duse prea departe. Dar nu se ridică. Își continuă coborârea încet, pipăind cu palmele. Odată ajunsă jos, se târî pe o mică distanță. Pe urmă se ridică în picioare și își continuă drumul mult mai încet, străbătând întunericul cu palmele deschise în față.

– Hei? strigă iarăși.

Glasul ei stârni ecouri în încăpere. Era probabil imensă.

Bâjbâind, mâinile ei întâlniră o barieră de lemn aspru.

Salutare, Malta Vestrit, îi spuse femela dragon. *Așadar ne întâlnim în sfârșit. Știam c-o să vii la mine.*

*

– Nu vorbi așa despre fratele tău! se răsti Jani Khuprus.

Își trânti lucrul de mână pe măsuța din spatele ei.

Bendir oftă.

– Nu fac nimic mai mult decât să-ți povestesc ce spun alții. Nu ce spun eu. Dacă-l otrăvește cineva, n-o să fiu eu ăla.

Încercă să zâmbească.

Jani își duse pumnii strânși la piept.

– Nu e nici pe departe amuzant. Oh, Sa, de ce n-ai pus să fie tăiat bușteanul ăla înainte de întoarcerea lui?

– Plănuise să stea în Bingtown câteva săptămâni, nu o singură noapte. Bușteanul ăla e mai mare și mai greu decât orice alt lemn-vrăjitor pe care l-am mai tăiat vreodată. Odată ce au sosit porumbeii cu vești din Bingtown, mi-am dat seama că sunt alte lucruri pentru care trebuie să ne facem griji.

– Știu, știu.

Mama lui îi întrerupse scuzele ridicându-și palma deschisă.

– Unde e acum?

– Unde e în fiecare noapte. În camera lui, bând de unul singur. Și vorbind de unul singur. Cuvinte nebunești despre dragoni și despre Malta. Și despre sinucidere.

– Ce?

Jani se holbă la el. Cuvintele lui distruseseră mica insulă de pace a serii din salonașul ei.

– Asta a auzit Geni prin ușă; și de-asta a venit fuga la mine să-mi povestească. Spune întruna că femela dragon o să-l facă să-și ia viața cu propriile mâini. Că și Malta o să moară, adăugă Bendir șovăitor.

– Malta? E furios din pricina ei? Dar credeam că s-au împăcat azi. Am auzit…, începu Jani fără tragere de inimă, apoi se opri, șovăind.

Bendir continuă în locul ei.

– Am auzit cu toții. Reyn era în dormitorul ei, ținând-o în brațe și mângâind-o. Dată fiind purtarea lui din ultima vreme în alte privințe, un scandal banal, de genul simplului desfrâu, ar fi aproape o ușurare.

– Au trecut amândoi prin multe. Reyn a crezut că Malta o să moară și s-a învinuit. E firesc să se agațe acum de ea.

Scuza era jalnică, iar Jani știa asta. Se întrebă dacă o auzise și Keffria. Asta avea să-i schimbe planurile? De ce trebuia Reyn să se poarte atât de bizar tocmai acum, când se confruntau cu atât de multe alte crize?

– Ei bine, cu siguranță mi-aș dori să se agațe de ea acum, în loc să aiureze cu patos în camera lui, sublinie Bendir cu răceală.

Jani Khuprus se ridică brusc în picioare.

– Toată povestea asta nu-i face bine niciunuia dintre noi. Dacă în seara asta e beat, n-o să pot discuta raţional cu el, dar o să-i luăm băutura şi o să insistăm să se culce. Mâine o să-i cer să-şi îndrepte purtarea. Iar tu ar trebui să-i găseşti ceva de lucru.

Ochii lui Bendir sticliră.

– Mi-ar plăcea să-l trimit din nou în oraş. Rewo a găsit o movilă ceva mai departe, în mlaştină. Crede că ar putea fi etajul de sus al unei alte clădiri. Mi-ar plăcea să-l pun pe Reyn s-o cerceteze.

– Nu cred că e înţelept. Nu cred că Reyn trebuie s-ajungă în apropierea oraşului.

– E singura treabă la care se pricepe, începu Bendir, dar îşi încleştă buzele când Jani îl fulgeră cu privirea.

Deschise drumul şi ea îl urmă în noapte. Erau la două punţi distanţă de camera lui Reyn, când Jani începu să-i audă vocea. Era neclară. Când ajunseră cu un nivel mai aproape, toate cuvintele lui fără noimă, de beţiv, se deslușeau perfect. Era mai rău decât se aşteptase. I se strânse inima. Nu putea ajunge la fel ca tatăl lui, care nu mai vorbea cu nimeni în afară de sine însuşi. *Te rog, Sa, mamă a tuturor, nu fi atât de nedreaptă!*

Glasul lui Reyn se înălţă pe neaşteptate într-un ţipăt. Bendir o rupse la fugă. Jani se grăbi pe urmele lui. Uşa camerei lui Reyn se deschise brusc. Lumina aurie a lămpii se revărsă în întunericul de-afară. Fiul ei apăru clătinându-se, apoi se opri, încleştându-şi mâinile de tocul uşii. Era limpede că nu se poate ţine pe picioare.

– Malta! strigă în noapte. NU! Malta, nu!

Ieşi împleticindu-se, apoi îşi agită braţele cu disperare, întinzându-se către balustrada de care nu izbuti să se prindă.

Umărul lui Bendir îl lovi în piept. Îl împinse cu braţe puternice înapoi în cameră, apoi pe podea. Reyn nu părea în stare să opună rezistenţă cu adevărat. Îşi agită braţele, dar căzu pe spate, gemând zgomotos când izbitura îi tăie răsuflarea. Pe urmă închise ochii şi încremeni brusc. Leşinase. Jani închise grăbită uşa în urma ei.

– Să-l punem în pat, spuse ea obosită, dar ușurată.

Pe urmă Reyn își întoarse capul pe-o parte. Deschise ochii și pe obraji i se prelinseră lacrimi.

– Nu! se tângui. Lăsați-mă să mă ridic. Trebuie s-ajung la Malta. Dragonul o ține captivă. O s-o ia. Trebuie s-o salvez pe Malta.

– Nu fi ridicol, se răsti Jani. E noaptea târziu și nu ești într-o stare în care poți să vezi pe cineva sau să fii văzut. Bendir o să te-ajute să te urci în pat; patul e cel mai îndepărtat loc în care ești în stare s-ajungi.

Fratele lui mai mare veni lângă el, se aplecă și-l prinse de cămașă. Îl săltă pe jumătate de pe podea, făcu doi pași către pat și-l trânti cu cea mai mare parte a corpului în așternut. Își îndreptă spatele și-și șterse mâinile una de cealaltă.

– S-a făcut, gâfâi. Ia băutura și stinge lampa. Reyn, rămâi aici și dormi. Nu mai striga.

Tonul vocii sugera că n-are chef de discuții stupide.

– Malta, repetă Reyn nefericit, lungind cuvântul.

– Ești beat, ripostă Bendir.

– Nu chiar atât de beat.

Reyn încercă să se salte în capul oaselor, dar Bendir îl împinse înapoi. Bărbatul mai tânăr își strânse pumnii, apoi se întoarse brusc spre mama lui.

– Femela dragon o are pe Malta. Ea e acolo pentru mine. O s-o ia.

Jani se încruntă.

– Malta o să ia dragonul?

– NU! strigă Reyn, furios din pricina neputinței sale.

Încercă din nou să se ridice, dar Bendir îl împinse înapoi, de data asta cu mai multă brutalitate. Reyn încercă să-l lovească, dar el se feri cu ușurință de pumnul avântat cu sete.

– Nu mai încerca, spuse cu înverșunare. Te bat până cazi lat.

– Mamă!

Venind de la un bărbat în toată firea, tânguirea sună ridicol.

– Malta s-a dus la dragon.

Reyn răsuflă adânc, apoi vorbi rar, cu grijă.

– Dragonul o are acum pe Malta, în locul meu.

Îşi plesni capul cu amândouă mâinile.

– Femela dragon a dispărut. N-o mai simt. Malta a făcut-o să mă lase în pace.

– Asta e bine, Reyn.

Jani încerca să vorbească pe un ton liniştitor.

– Dragonul a plecat. Gata, s-a terminat. Dormi. O să-mi povesteşti totul mâine-dimineaţă. Am şi eu câte ceva să-ţi spun.

Fiul ei mai mare pufni dezgustat, dar Jani nu-l luă în seamă.

Reyn trase aer în adâncul pieptului, apoi îl lăsă să iasă cu un oftat.

– Nu m-asculţi cu atenţie. Nu înţelegi. Sunt atât de obosit. Tot ce-mi doresc e să dorm. Dar trebuie să mă duc la ea. Trebuie să iau dragonul şi s-o fac pe Malta să plece de-acolo. O să moară şi totul e din vina mea.

– Reyn.

Jani se aşeză pe marginea patului fiului său. Trase o pătură peste el.

– Eşti beat şi obosit şi vorbeşti fără sens. Nu există niciun dragon. Nimic altceva decât un buştean vechi. Malta nu e în pericol. Rana ei a fost un accident, de fapt nu s-a întâmplat din vina ta. Ea se simte din ce în ce mai bine pe zi ce trece. O să se pună curând din nou pe picioare. Acum dormi.

– Nu-ncerca niciodată să-i vorbeşti raţional unui beţiv, spuse Bendir ca pentru sine.

Reyn gemu.

– Mamă.

Trase aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să vorbească. Însă oftă.

– Sunt atât de obosit. N-am mai dormit de atâta vreme. Dar ascultă-mă. Ascultă-mă. Malta e în oraş, în Sala Cocoşului cu Coroană. Du-te s-o iei de-acolo. Atâta tot. Te rog. Te rog, fă-o!

– Firește. Acum dormi. Eu și Bendir o s-avem grijă de asta.

Îl bătu pe dosul mâinii şi îi îndepărtă părul buclat de pe fruntea zgrunţuroasă.

Bendir scoase un sunet care-i trăda dezgustul.

– Te porţi cu el de parc-ar fi un copilaş!

Adună sticlele de pe masă şi se duse la uşă. Le aruncă în mlaştină, una câte una. Jani nu luă în seamă răbufnirea furiei lui. Se aşeză lângă Reyn, se uită cum pleoapele lui coboară încet, cum se închid. Înecat în amintiri. Nu. Nu era, nu fiul ei. Cuvintele lui nu fuseseră decât aiurelile unui beţiv. Era încă el însuşi. O văzuse pe ea, îl văzuse pe fratele lui. Nu vorbise cu stafii. Era îndrăgostit de o fată reală, vie. Nu se înecase în amintiri şi nici n-avea să se înece vreodată.

Bendir se întoarse în cameră. Luă lampa de pe masă.

– Vii? o întrebă.

Jani dădu din cap şi îl urmă pe cel mai vârstnic dintre fiii săi. Când închise uşa, Reyn respira adânc şi egal.

*

– Şi o să-l laşi în pace o dată pentru totdeauna, îşi rosti Malta condiţiile cu curaj.

Femela dragon râse.

Micuţo, odată liberă, ce rost ar mai avea să mă intereseze neînsemnatele voastre vieţi scurte? O să zbor în căutarea semenilor mei. O să-l las în pace, firește. Ei, acum lasă-mă să-ți arăt.

Malta stătea în picioare în sala întunecată. Ambele mâini şi fruntea îndurerată i se sprijineau pe trunchiul de lemn. Trase aer în piept.

– Şi o să te duci să-mi salvezi tatăl.

Bineînţeles, toarse dragonul. *Ți-am spus deja c-o s-o fac. Acum eliberează-mă.*

– Dar de unde ştiu c-o să te ţii de cuvânt? strigă Malta, torturată de îndoieli. Trebuie să-mi dai ceva, un soi de semnătură, adăugă mai hotărâtă.

Ți-am dat cuvântul meu.

Dragonul începea să-şi piardă răbdarea.

– Am nevoie de mai mult.

Malta chibzui. Era ceva, nu trebuia decât să-şi aducă aminte. Apoi îşi aminti.

– Spune-mi numele tău.

Nu. Femela dragon era de neclintit. *Dar, odată ce voi fi liberă, o să-ți aduc comori pe care nici măcar nu le-ai visat vreodată. Diamante cât oul de porumbel. O să zbor către miazăzi și-o să-ți aduc flori care nu pălesc niciodată, cu o mireasmă care-i vindecă pe semenii tăi de orice boală, de îndată ce o simt. O să zbor către miazănoapte și-o să-ți aduc gheață care e mai tare decât orice metal și nu se topește niciodată. O să te-nvăț cum să faci din ea lame care pot tăia până și piatra. O să zbor către răsărit și-o să-ți aduc…*

– Fără poveşti! o întrerupse Malta. Fără comori. Îți cer doar să-l lași pe Reyn în pace și să-mi salvezi tatăl. Corabia se numește *Vivacia*. Trebuie să ții minte asta. Trebuie s-o găsești, să omori piraţii și să-l salvezi pe el.

Da, da. Tu doar…

– Nu. Jură-mi pe numele tău! Spune că juri pe numele tău că-l salvezi pe Kyle Haven și că îl lași în pace pe Reyn Khuprus. Spune asta, iar eu o să fac ce vrei.

Răbufnirea de furie a dragonului plesni tot trupul, ca o palmă.

Cutezi să-mi poruncești tu mie? Acum te am, gândacule. Refuză-mă și o să-ți bântui sufletul până la sfârșitul zilelor tale. O să te stăpânesc. O să-ți ordon să-ți smulgi unghiile și-o s-o faci. O să-ți cer să-ți sufoci pruncii și-o să te supui. O să fac din tine un monstru de care înșiși semenii tăi…

Un mic cutremur zgudui încăperea, întrerupând amenințările dragonului. Malta strânse din buze ca să nu țipe.

Vezi, înfurii zei cu ceea ce îmi ceri! Dă-mi ascultare sau vor nărui peste tine tot dealul!

– Și peste tine, sublinie Malta neîndurătoare. Nu mă sinchisesc de amenințările tale. Dacă puteai să faci ce spui, l-ai fi silit cu mult timp în urmă pe Reyn să ți se supună. Spune-ți numele! Spune-ți numele, altfel nu fac nimic pentru tine. Nimic!

Dragonul păstră tăcerea. Malta aștepta. Îi era atât de frig! Mai întâi tremurase ușor, dar acum i se zgâlțâiau oasele, făcându-i țeasta să zvâcnească și îndurerându-i șira spinării. Tălpile picioarelor îi amorțiseră. Crezuse că stă

într-o baltă, dar nu mai era sigură. Ajunsese în oraș și găsise dragonul, dar ar fi putut să dea greș. Nu izbutea să salveze pe nimeni, nici pe tatăl ei, nici pe bărbatul care renunțase la orașul lui pentru ea. Nu era nimic mai mult decât o femeie neajutorată. Își luă mâinile de pe lemn și îi întoarse spatele. Începu să traverseze încăperea pe bâjbâite. Spera că merge în direcția corectă.

Vocea dragonului răsună brusc în tăcere.

Tintaglia. Numele meu e Tintaglia.

– Și?

Malta se opri locului, cu răsuflarea tăiată de speranță.

Și îți făgăduiesc că, dacă mă eliberezi, îl las în pace pe Reyn Khuprus și îl salvez pe tatăl tău, Kyle Haven.

Malta răsuflă adânc. Întinse mâinile și traversă sala cu curaj. Când ajunse cu palmele pe lemn, își lăsă capul în jos. Cu un suspin, renunță la orice împotrivire.

– Spune-mi cum să te eliberez.

Femela dragon începu să vorbească repede, cu nerăbdare.

În peretele dinspre miazăzi e o ușă imensă. Aici, în sala asta, Străbunii făceau lucrări de artă. Din piatra amintirilor făceau sculpturi vii ale semenilor mei. Bătrânii le sculptau aici, la adăpost de vânt și de vreme rea. Mureau în ele și sculptura primea, pentru scurt timp, viața lor. Ușa se deschidea și imitația ieșea în lumina soarelui și zbura pe deasupra orașului. Trăia o scurtă vreme, apoi amintirile îi păleau și viața falsă i se stingea. În munți există un cimitir al acestor dragoni. Străbunii numeau făurirea lor artă. Pe noi ne amuza să ne vedem copiați în piatră. Așa că le îngăduiam să continue.

– Toate astea nu înseamnă nimic pentru mine, o dojeni Malta.

Frigul îi urca în sus, pe picioare. Îi îndurera genunchii. Se săturase de atâta vorbă. Voia să facă tot ce era de făcut și să termine odată.

Pe perete sunt panouri sub care se ascund pârghii și manivele pentru deschiderea ușii. Găsește-le și folosește-le. Mâine, când va răsări soarele și razele lui îmi vor atinge leagănul, voi fi eliberată.

Malta se încruntă.

– Dacă e atât de simplu, de ce n-a făcut-o Reyn?

A vrut, dar i-a fost frică. Creaturile de parte bărbătească sunt, în cel mai bun caz, șovăielnice. Se gândesc doar la mâncare și la împerechere. Dar eu și cu tine, tânără regină, știm că nu există doar atât. Orice făptură de parte femeiască trebuie să fie necruțătoare ca să-și poată adăposti puii și să ajute specia să supraviețuiască. E nevoie de riscuri. Tot ce e parte bărbătească tremură în umbră, temându-se de propria moarte. Noi știm că singurul lucru de care trebuie să ne temem e moartea speciei.

În sufletul Maltei, cuvintele aveau o rezonanță stranie.

– E aproape adevărat, șopti pentru sine.

Dar nu-și putea da seama care e partea neadevărată.

– Unde sunt panourile? întrebă, obosită. Hai s-o facem!

Nu știu, recunoscu dragonul. N-am fost niciodată în sala asta. Tot ce știu știu din viețile altora. Trebuie să le găsești tu.

– Cum?

Trebuie să afli de la cei care știu. Vino la mine și coboară-ți zidurile, Malta Vestrit. Lasă-mă să deschid pentru tine amintirile orașului și o să știi totul.

– Amintirile orașului?

A fost o idee de-a lor să păstrăm amintirile în clădirile orașului. Ajung, când și când, și la semenii tăi, dar voi nu le puteți stăpâni și întrebuința după dorință. Te ajut să le găsești. Îngăduie-mi.

Pentru Malta, totul căpătă sens. Înțelese, dintr-odată, care e partea ei din înțelegerea încheiată. Răsuflă adânc. Apoi se aplecă spre lemn, lipindu-și de el palmele, brațele, sânii, obrajii. Trase din nou aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit pentru o scufundare. Își interzise să se teamă sau să se opună. Vorbi cu gura uscată.

– Înecă-mă în amintiri.

Dragonul nu așteptă să i se mai spună și altceva.

Încăperea prinse viață. Malta Vestrit dispăru, ca o arătare. În jur îi înfloriră o sută de alte vieți. Oameni înalți, cu ochi arămii sau violeți și pielea de culoarea mierii umplură sala. Vorbeau, dansau și beau, în vreme ce strălucirea stelelor ajungea la ei prin incredibila limpezime a acoperișului

boltit. Apoi, cât ai clipi, se iviră zorii. Primele licăriri de lumină ale zilei se furişară înăuntru, strălucind pe plantele exotice înflorite în ghivece, în toată încăperea. Într-un colţ al acelei săli imense, o fântână îşi înălţa apa şi peştii păreau săgeţi iuţi în bazinele ei suprapuse. Era amiază şi uşile erau deschise, îngăduindu-i vântului să răcorească aerul. Pe urmă era seară şi uşile se închideau, iar Străbunii se adunau iarăşi ca să vorbească, să râdă şi să danseze în ritmul muzicii. O altă clipire din ochi şi soarele reapăru. O uşă se deschise şi un bloc enorm de piatră neagră, cu vinişoare argintii, pătrunse în încăpere, tras pe rulouri. Zilele treceau cum cad petalele unei flori de măr. Un grup de bătrâni se mişca în jurul blocului de piatră, cu ciocane şi dălţi. Piatra deveni dragon. Bătrânii se aplecară către el şi siluetele lor păliră, pierzându-se în el. Uşile se deschiseră. Dragonul se clinti, apoi ieşi cu paşi mari, întâmpinat de uralele şi lacrimile privitorilor care-şi rosteau urările de bine. Dragonul se avântă în văzduh şi se îndepărtă în zbor. Oamenii se adunară să bea, să danseze şi să stea de vorbă. Un alt bloc de piatră luă locul celui de mai înainte. Zile şi nopţi cădeau aidoma mărgelelor albe şi negre dintr-un şirag. Malta avea rădăcini în albia timpului scurs în jurul ei. Privea şi aştepta şi curând nu mai ştiu că face asta. Amintirile umpleau încăperea încet, ca mierea groasă. Malta se îmbiba de ele şi înţelegea totul, cu mult mai mult decât putea mintea ei să reţină. Fuseseră adunate acolo fiindcă printre plăcerile Străbunilor se numărase degustarea amintirilor altora. Dar nu astfel, se tângui ea, nu într-un torent care nu lăsa deoparte niciun amănunt, care nu ascundea niciun sentiment. Era prea mult, prea mult. Ea nu era nici Străbun, nici dragon. Nu putea păstra atât de multe; uita tot atât cât ţinea minte. Bâjbâia în căutarea unui amănunt important, pe care trebuia să-l găsească şi să-l păstreze. Panourile. Pârghiile şi roţile. Era singura amintire importantă. Le lăsă pe toate celelalte să se piardă.

Trupul i se întinse în băltoaca rece. Frigul îi străbătu carnea, pătrunzând în oase, dar lunile şi anii i se rostogoleau în jur, imprimându-şi fiecare secundă în focul memoriei ei. Ştiu îndeajuns, apoi ştiu mai mult. Zilele erau roţi în mişcare înaintea şi în urma ei, timpul înainta în ambele direcţii. Văzu cum erau puse la locurile lor blocurile de piatră din care se construiseră pereţii şi

văzu lucrători aducând cu disperare înăuntru leagănele dragonilor. Le trăgeau cu funii sau le împingeau pe rulouri, fiindcă afară cerul se înnegrise, pământul se cutremura și cenușa curgea din văzduh, iute și deasă ca o ninsoare neagră. Brusc, totul încetă. Într-o direcție, ajunsese până la punerea primei cărămizi, iar în cealaltă oamenii fugeau sau zăceau, muribunzi. Malta știa totul și nu știa nimic.

Malta. Ridică-te.

Care anume era ea? De ce trebuia să conteze ea mai mult decât oricine altcineva? În final, oricine putea fi înlocuit cu oricine altcineva, nu?

Malta Vestrit. Îți aduci aminte? Îți aduci aminte cum se deschide ușa?

Mișcă un trup. În el, saltă-te în capul oaselor. Un trup atât de mărunt, de stângaci. Care a dus o viață atât de scurtă. Cât de proastă era ea. Clipi. Sala era cufundată în beznă, dar îi venea atât de ușor să și-o amintească așa cum fusese cândva, scăldată în lumină. Soarele îi strălucea deasupra capului și lumina pătrundea prin panourile de cristal, devenind curcubeu. Acolo. Acum. La muncă. Ușile.

Încăperea avea două uși. Malta intrase prin cea dinspre miazănoapte. Era prea mică, dragonul nu putea trece prin deschiderea ei. Leagănul fusese adus prin ușa dinspre miazăzi. Nu-și amintea prea bine cine e ea și ce caută acolo, dar își amintea cum se deschisese ușa aceea. De obicei o făceau patru bărbați puternici. Ea trebuia s-o deschidă singură. Se duse lângă primul panou de lângă ușa dinspre miazăzi și îi descoperi zăvorul. Unghiile îi pătrunseră sub el, dar ușa decorativă nu vru să se deschidă. N-avea niciun fel de unelte. Bătu cu pumnul în ea. Înăuntru plesni ceva. Trase din nou de zăvor. De data asta se deschise, deși cu greu. Cu un trosnet, panoul se desprinse din balamalele lui străvechi și căzu pe podea. N-avea importanță.

Din nou, amintirea sălii nu se potrivea cu ceea ce simțea ea, pipăind. Manivela bine unsă care ar fi trebuit să se afle acolo era înfășurată în pânze de păianjen, ciupită de rugină. Găsi mânerul și se strădui totuși să-l răsucească. Nu se clinti. Oh, pârghia! O căută pe bâjbâite și o descoperi. Mânerul de lemn lustruit nu mai era. Degetele ei întâlniră metalul dezgolit. Îl prinse în amândouă mâinile și trase. Nu se mișcă.

Când, în cele din urmă, își sprijini ambele picioare de perete și trase în jos, pârghia cedă. Se mișcă puțin, apoi greutatea ei o înfrânse brusc. Din perete se auzi un zgomot groaznic, de sfâșiere, iar ea căzu pe podeaua de piatră. O clipă, rămase așa, pe jumătate asurzită. Din spatele panoului veni un soi de geamăt, care-l cutremură. Malta se săltă cu greu în picioare. Acum. Manivela. Nu, nu, n-avea să meargă. Mai întâi cealaltă pârghie. Ușa trebuia eliberată din ambele părți înainte de a putea manivelele s-o ridice.

Malta nu se mai sinchisea de unghiile ei rupte și de mâinile sângerânde. Deschise al doilea panou trăgând de el din toate puterile. Din spatele lui se revărsă în încăpere o cascadă de pământ umed. În locul ăla, peretele era spart. Malta nu se sinchisi. Săpă cu degetele în jurul pârghiei până ce izbuti s-o prindă bine cu amândouă mâinile. Și le încleștă și trase din toate puterile. Pârghia se mișcă pe o mică distanță, apoi înțepeni. De data asta, Malta se cățără pe ornamentele de pe perete până ce ajunse mai sus de pârghie. Sărind cu toată greutatea pe ea, o mai clinti încă puțin. Cu mult deasupra capului ei, ceva gemu. Adunându-și toate puterile, Malta împinse cu picioarele în jos. Pârghia se puse în mișcare, apoi se frânse sub ea. Malta căzu pe lângă metalul ciobit, iar fustele i se agățară de el, rupându-se. Genunchiul i se izbi cu putere de podeaua de piatră și, o vreme, nu mai știu nimic în afară de durere.

Malta. Ridică-te.

– Știu. Mă ridic.

Propria voce i se păru firavă și stranie. Se săltă în picioare și se întoarse lângă panou șchiopătând. Manivela era montată pe o roată cu spițe, destul de mare ca să se potrivească la o trăsură. Era din metal. Pământul umed se întărise în jur. Săpă în el o eternitate. Era rece, ud și zgrunțuros. I se îndesa sub unghii și i se înfigea în piele.

Încearcă.

Supusă, Malta prinse mânerul roții cu amândouă mâinile. Amintirile îi spuneau că manivela aia trebuie să fie rotită de doi bărbați, în timp ce alți doi o roteau pe cealaltă. Era necesar s-o facă în același timp.

Dar ea era singură acolo. Se lăsă cu toată greutatea pe manivelă și trase în jos. De-a dreptul miraculos, se roti, dar nu prea mult. Mult mai sus, în perete,

ceva se clinti. Malta se duse la cealaltă manivelă. Măcar asta nu era plină de pământ. Prinse mânerul și îl roti. Se mișcă mai lin decât perechea sa, dar nu cu mult mai mult. Malta se întoarse la prima manivelă. Se roti până la următoarea crestătură. Se duse la a doua manivelă și o roti din nou. În momentul acela auzi ceva mișcându-se în perete. Ceva alunecase puțin. Ușa însăși se clinti. Malta se aplecă peste manivelă și izbuti s-o miște iarăși. Din perete și din ușă se auziră sunete stranii, ca niște șoapte. Pe scripeți se mișcau lanțuri vechi, îi spuseră amintirile. Contragreutățile își începeau coborârea. Așa proiectase ușa, nu-și mai amintea? Ba da, își amintea. Își amintea cum fusese proiectată ușa. Își amintea proiectul întregii cupole.

Văzu deodată întregul perete, ușa și mecanismele lor cu totul altfel. Își amintea cum ar fi trebuit să arate, dar ceea ce-i spunea memoria nu se potrivea cu ceea ce îi spuneau mâinile. Pipăi noroiul și pământul umed, strângând din ochi ca să alunge amintirea a ceea ce fusese. Pipăi ușa, își plimbă mâinile de-a lungul ei, îi simți umflăturile și crăpăturile care o traversau. Se roti brusc în loc.

– Dacă se mișcă ușa, toată această parte a clădirii se surpă. Numai norocul a ținut-o întreagă atât de multă vreme.

Dacă se surpă, cade și pământul de pe ea, iar soarele poate pătrunde înăuntru, prezise femela dragon. *Continuă*.

– Dacă te înșeli, o să rămâi îngropată aici, împreună cu mine.

Mai bine decât să continui așa cum sunt acum. Învârte manivelele, Malta. Ai făgăduit.

Un nume e ceva atât de puternic. Malta redeveni ea însăși, o femeie tânără în haine noroite, bâjbâind în beznă. Tânăra și mândra creatoare a proiectului dispăruse, nu mai era nici măcar o amintire, pierise așa cum pier visele când încerci să ți le amintești la trezire. Prinse manivela în mâini și o învârti până la crestătura următoare.

Era ultima mișcare pe care o mai putea face vreuna dintre manivele. Malta se duse de la una la alta, înainte și înapoi, trase de ele înjurând. Numai până acolo se mai putea mișca mecanismul străvechi. Peretele bodogănea neliniștit pentru sine, dar ușa nu se mai clintea.

– E blocată. N-o pot deschide. M-am străduit. Îmi pare rău.

Preț de o clipă îndelungată, dragonul păstră tăcerea.

Caută ajutor, porunci apoi. *Fratele tău… îl văd. Îl poți domina cu ușurință. Adu-l aici, adu și două bare, ca să le folosiți ca pârghii. Du-te acum! Acum.*

Malta avea motive întemeiate ca să refuze să se supună, dar nu-și putea aminti care sunt. Abia dacă izbutea să și-l amintească pe fratele despre care vorbea dragonul. Ușa și modul în care se deschidea erau singurele lucruri clare din mintea ei. Barele erau o idee bună. Dacă le îndesa între spițele roților, deveneau pârghii pe care le putea întrebuința ca să forțeze manivelele să se rotească.

Mergea în lumina pe care și-o amintea din alte vremi. Își târî picioarele obosite în susul treptelor late și dincolo de ușa dinspre miazănoapte. Degetele ei găsiră din mers dunga de jidzin și prinseră să alunece de-a lungul ei. Coridorul se lumină ca s-o călăuzească. Clipi din ochii ei obosiți și îl umplu de viață. Pe lângă ea treceau nobili însoțiți de pajii lor greoi. O croitoreasă și cele două ucenice tinere ale sale ieșiră dintr-o încăpere cu spatele și cu plecăciuni, cu materiale bogate, drapate pe brațe. Strângând la piept un bebeluș dolofan care plângea, o doică se îndreptă în grabă spre ea și trecu prin ea. Îl salută veselă pe un tânăr cu pălăria împodobită cu panglici și el fluieră drept răspuns. Acolo, Malta era fantoma nevăzută, nu ei. Orașul era al lor.

Se împiedică pe neașteptate de o piatră căzută. Mâna i se desprinse de perete și se trezi din nou în beznă. Acolo era timpul ei, aceea era viața ei; locul era întunecat, rece și umed, cu coridoare surpate și uși blocate. Mâinile îi spuneau că pământul căzut bloca în întregime coridorul. Pe acolo nu putea trece.

Atinse peretele ca să se orienteze și chiar în clipa aceea știu că există un drum mai bun către o ieșire mai apropiată. Se îndreptă într-acolo cu pași repezi. Nu mai asculta plângerile trupului ei istovit. Acum trăia într-o mie de clipe diferite; de ce să se concentreze asupra celei în care avea dureri? Își grăbi pasul cu fustele ude și murdare, care fie o plesneau peste picioare, fie se agățau de ele.

Se izbi de podea.

– Un cutremur, spuse prosteşte după ce zguduitura încetă.

Mai rămase o vreme întinsă pe piatră, aşteptând zdruncinătura care urma uneori, ca un ecou. Nu se întâmplă nimic. Se auzeau zgomote de mişcare şi scrâşnete. Niciunul nu părea să vină din apropiere. Se ridică în picioare cu prudenţă. Atinse dunga de jidzin. Lumina pâlpâi de-a lungul ei, dar era firavă. Malta se văzu nevoită să-şi cheme amintirile despre coridor înainte de a-şi continua drumul.

Din depărtare se auzeau ţipete. Nu le dădu atenţie, aşa cum nu dădea atenţie nici pălăvrăgelilor perechilor care se plimbau, nici lătratului câinelui care se frecă de ea fără să-l simtă. Intră pe un coridor lateral, care avea s-o ducă afară. Acolo ţipetele se auzeau mai de-aproape.

– Vă rog, vă rog, uşa e blocată! striga o femeie. Scoateţi-ne de aici! Scoateţi-ne până nu murim!

Când trecu cu mâna peste uşă, Malta o simţi vibrând sub loviturile femeii. Mai mult din curiozitate decât ca răspuns la rugăminte, se propti cu umărul în uşă.

– Trage! strigă ea împingând.

Uşa blocată se deschise brusc. O femeie se repezi imediat afară. Se izbi de Malta şi căzură amândouă pe podea. În spatele ei stătea un bărbat palid. O lampă reală îşi revărsa lumina galbenă în încăperea de dincolo de ei, aproape orbind-o pe Malta. Femeia călcă pe ea când se săltă în picioare.

– Ridică-te! zbieră apoi la Malta. Scoate-ne de-aici! Peretele a crăpat şi se scurge nămol înăuntru!

Malta rămase aşezată pe podea, uitându-se pe lângă femeie într-o cameră bogat mobilată. Un val de nămol înainta lent, înghiţind covorul. Pătrundea printr-o crăpătură a peretelui. Sub ochii Maltei, un fir de apă prinse brusc să bolborosească prin el. Subţiat, nămolul începu să înainteze mai repede. În trecere, mistuia peretele.

– Tot zidul o să cedeze cât de curând, spuse cu siguranţă în glas.

Tânărul palid aruncă o privire peste umăr.

– Probabil ai dreptate.

Se uită în jos, la ea.

– Stăpânii tăi ne-au asigurat că aici suntem la adăpost. Că nimeni şi nimic nu mă poate găsi aici, jos. Ce rost are să m-ascund de asasini doar ca să mă-nec în nămol împuţit?

Malta clipi. Fantomele Străbunilor se spulberară, lăsându-i-l în faţa ochilor pe Satrapul Jamailliei, care se încrunta la ea.

– Ei, nu sta acolo! Ridică-te şi du-ne la stăpânii tăi. Vor simţi mânia mea.

Însoţitoarea Kekki se întorsese în cameră ca să-nşface lampa.

– Fata asta nu e bună de nimic, îi spuse Satrapului. Urmează-mă! Cred că ştiu drumul.

Malta rămase pe întinsă pe podea, uitându-se în urma lor. Era ceva foarte important, îşi spuse, năucită. Satrapul Jamailliei fusese adus în Trehaug ca să se afle în siguranţă. Ea nu ştiuse. Cineva ar fi trebuit să-i spună. Reyn n-avea încredere în ea? Închise ochii şi se strădui să-şi limpezească mintea. Se gândi să doarmă.

Podeaua se ondulă sub ea, plesnindu-i obrazul. Ceva mai departe, tot pe coridorul unde stătea ea întinsă pe podea, Kekki şi Satrapul ţipară. Sunetul pătrunzător nu o sperie pe Malta nici măcar pe jumătate cât huruitul profund venit din camera pe care o părăsiseră cei doi. Se grăbi să se ridice în picioare când podeaua încă mai tremura. Se repezi la uşă şi o închise. Putea o uşă să oprească o coastă de deal care se prăbuşea?

Se prinse brusc cu mâinile de cap. Preia controlul. Alese un moment şi îl aduse la viaţă în jurul ei. Haosul i se învârteji în jur. Ar fi putut să-i salveze.

Se răsuci pe călcâie şi fugi. În faţa ei văzu tresăltând lampa luată de Însoţitoare. Îi ajunse din urmă pe ea şi pe Satrap.

– Mergeţi în direcţia greşită, îi înştiinţă scurt. Urmaţi-mă!

Smulse lampa din mâna lui Kekki.

– Pe aici! le porunci şi plecă.

Cei doi se luară după ea, mergând la un pas în spatele ei. În jurul lor, fantomele fugeau scoţând ţipete subţiri. Malta urma fuga Străbunilor. Dacă scăpaseră din ultimul cataclism abătut asupra lor, poate că avea să scape şi ea.

37

MOARTEA ORAȘULUI

Cutremurul dinaintea zorilor zilei de vară nu o trezi pe Keffria. Nu izbutise să adoarmă. În timpul nopții fusese o mică zdruncinătură pe care n-o luase în seamă. Asta era altfel. Începuse cu o smucitură violentă, dar îndelungata legănare care îi urmă o făcu să se ridice în picioare. Gazdele ei o preveniseră că legănarea copacilor e mult mai puternică decât mișcarea pământului de sub ei. Totuși se ținu de stâlpul patului în timp ce se îmbrăca în grabă. Lui Selden s-ar fi putut să i se pară foarte amuzant, dar Malta s-ar fi putut speria. Avea să se ducă imediat la ea. Și, odată ajunsă acolo, avea să-i spună Maltei că se întoarce în Bingtown. Se temea de asta. Se dusese s-o vadă pe Malta în timpul serii, dar o găsise dormind. N-avusese inima s-o trezească. Rana ei de la cap nu mai era umflată, dar amândoi ochii erau încă foarte vineți. Știind că somnul e cel mai bun vindecător, Keffria ieșise din cameră pe vârfuri.

Vindecătoarea ceruse cu insistență ca Malta să fie instalată într-o cameră însorită, cu mult mai sus în copac decât cea a Keffriei. Drumul până acolo trecea peste mai multe punți, după care trebuia să urce pe o scară în spirală. Încă nu izbutise să se deprindă cu ușoara legănare a potecilor. Selden alerga pe ele încoace și încolo toată ziua, dar pe ea încă o mai speriau. Și-ar fi dorit să fie mai multă lumină, dar mai avea de așteptat până la pătrunderea razelor se soare prin tot frunzișul dimprejurul ei. Își încrucișă brațele pe piept și merse numai pe mijlocul potecii. Nu voia să-și imagineze cum o să se legene puntea dacă începe un alt cutremur în timp ce o traversează. Își scoase din minte astfel de gânduri. Își dădu seama că înaintează cu pași foarte mărunți și

încercă să meargă normal. Se bucură când ajunse la scara în spirală, răsucită în jurul trunchiului.

Repetă în gând mai multe moduri de a-i spune Maltei că o lasă acolo. Avea să fie greu. După plecarea ei, Malta avea să fie foarte singură; nu-i mai rămânea decât Selden. Pe Reyn refuzase să-l mai vadă. Încă îl mai învinuia. Keffria ajunsese să-l ierte în timpul călătoriei lui în susul fluviului, la bordul lui *Kendry*. Credea că oamenii care opriseră trăsura merseră cu mult dincolo de ordinul de a-l captura pe Satrap. Vinovăția care-l chinuia pe tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice și remuşcările lui, vizibile în timp ce stătuse de veghe în fața uşii cabinei Maltei de pe *Kendry*, o convinseseră că nu intenționase niciodată să-i facă vreun rău iubitei lui. Poate cu timpul avea să înțeleagă și Malta atâta lucru, dar până atunci Keffria îşi lăsa copiii să depindă doar unul de altul. Îndoielile care o asaltaseră pe timpul nopții se întorseseră. Se aventură să-și continue drumul pe creanga care ducea spre camera Maltei.

O salută cu o scurtă înclinare a capului pe femeia care ieşise în uşa încăperii de alături. Pielea feței ei era din cale-afară de grăunțoasă. Pe gât și pe bărbie i se împleteau excrescențe. Tillamon, sora mai mare a lui Reyn, îi adresă un zâmbet radios.

– Am avut parte de-o zdruncinătură zdravănă, rosti Keffria inutil.

– Sper că toată lumea e bine. Luna trecută am pierdut două punți într-un cutremur ca ăsta, zise vesel fata.

– Oh, vai de mine! se auzi Keffria răspunzând.

Îşi grăbi paşii.

Bătu la uşa fiicei sale și aşteptă. Nu auzi niciun răspuns.

– Malta, draga mea, sunt eu, se anunță înainte de a intra.

Uşurarea pe care o simțise la ieşirea de pe pasarelă dispăru când dădu cu ochii de patul gol.

– Malta?

Se duse prosteşte să mişte păturile, de parcă acestea îi ascundeau cumva fiica. Se întoarse la uşă și se aplecă în afară.

– Malta? strigă iarăși.

Sora lui Reyn era încă în cadrul uşii ei.

– Vindecătoarea a dus-o pe Malta undeva? o întrebă Keffria.

Tillamon clătină din cap.

Keffria încercă să nu se sperie.

– E pur şi simplu straniu. A plecat. E încă prea bolnavă ca să-şi părăsească patul. Şi nu se trezeşte atât de devreme niciodată, nici când se simte foarte bine.

N-avea să se uite la balustradele de pe marginea potecii. N-avea să se întrebe dacă o fată ameţită s-ar fi putut ridica din patul pe care zăcea şi…

Tillamon îşi lăsă capul pe-un umăr.

– Ieri a ieşit să se plimbe cu Reynie, spuse.

Un mic zâmbet îi apăru şi îi dispăru de pe faţă.

– Am auzit că s-au împăcat, adăugă, cu aerul că se scuză.

– Dar asta nu explică de ce nu e în patul ei… oh!

Keffria se holbă la Tillamon.

– Oh, nu! Nu asta am vrut să spun. Reynie niciodată n-ar… el nu e aşa.

Fata se încurca în propriile cuvinte.

– Cred că aş face bine s-o chem pe mama, propuse ea stângace.

Acolo se petrecea ceva, conchise Keffria. Ceva despre care ea ar fi trebuit să ştie.

– Cred că aş face bine să vin cu tine, răspunse cu o strângere de inimă.

Ca s-o trezească pe Jani Khuprus nu bătură la uşă doar o singură dată. Când apăru în prag, în rochia ei de casă, avea ochii obosiţi şi privirea îngrijorată. O clipă, Keffriei aproape că i se făcu milă de ea. Dar era Malta în joc. Se uită drept la Jani, spunând:

– Malta nu e în patul ei. Ai idee unde ar putea fi?

Teama care trecu ca o nălucă peste faţa celeilalte femei îi spuse Keffriei totul. Jani se uită la fiica ei.

– Tillamon, întoarce-te în camera ta. Asta nu ne priveşte decât pe Keffria şi pe mine.

– Dar, mamă…, începu fata, care-şi lăsă cuvintele să se stingă în urma privirii pe care i-o aruncă Jani.

Clătină foarte uşor din cap, apoi le întoarse spatele şi se îndepărtă. Ochii lui Jani se întoarseră din nou la Keffria. Ridurile fine de pe faţa ei deveniră brusc mai vizibile. Părea bolnavă. Trase aer în adâncul pieptului.

– E posibil să fie undeva cu Reyn. Azi-noapte, el a devenit… foarte îngrijorat în privinţa ei. E posibil să se fi dus la ea… Aşa ceva nu stă în firea lui, dar în ultima vreme n-a prea fost el însuşi.

Oftă.

– Vino cu mine!

Jani o călăuzi cu paşi repezi. Nu stătuse să se îmbrace cuviincios sau să-şi pună văl. Chiar şi cu puterile sporite de furie şi de teamă, Keffria izbuti cu greu să se ţină după ea.

Când ajunseseră în apropierea camerei lui Reyn, pe Keffria o asaltară îndoielile. Dacă Malta şi Reyn se împăcaseră, ar fi putut… Îşi dori brusc să se oprească şi să cântărească lucrurile cu mai multă atenţie.

– Jani, începu ea, când cealaltă femeie îşi ridică mâna, pregătindu-se să bată la uşă.

Dar Jani nu bătu. Pur şi simplu deschise uşa.

În aer plutea un miros greu, de alcool şi de sudoare. Jani aruncă o privire înăuntru, apoi se trase deoparte, ca să se poată uita şi Keffria. Reyn dormea în patul lui, cu faţa în jos. Un braţ îi atârna în afara patului, cu dosul încheieturii mâinii sprijinit pe podea. Respira greu şi hârjâit. Dormea ca un om foarte istovit, şi dormea singur.

Jani era cu un deget la buze când închise uşa. Keffria începu să se scuze abia când ajunseră la o bună distanţă de cameră.

– Jani, îmi pare atât de…, spuse, dar cealaltă femeie o întrerupse grăbindu-se să se întoarcă spre ea cu un zâmbet strâmb.

– Ştim amândouă foarte bine că avem motive să ne îngrijorăm din pricina celor doi. Reyn s-a îndrăgostit cu pasiune într-un moment al vieţii lui mai târziu decât ar fi fost de aşteptat. Malta l-a tratat cu răceală de când a sosit aici, dar cred că inima ei nu s-a răcit faţă de el. Cu cât se împacă mai repede, cu atât va fi mai bine pentru noi toţi.

Keffria dădu din cap obosită, simţindu-se recunoscătoare pentru înţelegerea

arătată de cealaltă femeie.

– Dar unde ar putea fi ea? E prea slăbită ca să iasă din cameră de una singură.

– Îți împărtășesc îngrijorarea. Lasă-mă să trimit mesageri să-ntrebe dacă a văzut-o cineva. O fi ieşit cu Selden, nu s-ar putea?

– Ba da. În ultimele câteva săptămâni s-au apropiat unul de altul. Știu că el își dorește să-i arate Maltei orașul.

Keffria își duse mâna cu atelă la frunte.

– Purtarea asta a lor mă face să mă-ntreb dacă e înţelept să-i las aici. Credeam că Malta s-a maturizat, dar să plece așa, fără să spună nimic nimănui…

Jani o prinse de braţ, oprindu-se pe poteca îngustă. Ochii ei, încă neascunși de văl în pâcla dimineții, se uitară drept într-ai Keffriei.

– Îți făgăduiesc că voi veghea asupra lor ca și cum ar fi copiii mei. N-are rost să i-l încredinţezi pe Selden altcuiva, și nu nouă. Lui Reyn o să-i prindă bine să aibă grijă de un băiețel înainte de a avea propriii fii.

Jani zâmbi, iar speranţa de pe chipul ei ascunse o mare parte din stranietatea înfățișării locuitorilor Tărâmului Ploilor Sălbatice. Pe urmă îi luă locul o privire aproape imploratoare.

– Ieri te-ai oferit să faci pentru noi ceva de un curaj incredibil. Mă simt egoistă îndemnându-te să nu te răzgândești. Însă ești absolut singura potrivită să spionezi pentru noi.

– Să spionez.

Din gura ei, cuvântul suna ciudat.

– Presupun… începu Keffria, dar sunetul de bronz al unui clopot imens o întrerupse. Ce e asta? întrebă, însă Jani se uita deja îndurerată către orașul îngropat.

– Înseamnă că s-a surpat ceva și că s-ar putea să fie oameni prinși sub dărâmături. Numai atunci sună clopotul. Toată lumea care poate munci trebuie să ajute. Sunt nevoită să plec, Keffria.

Fără niciun alt cuvânt, Negustoreasa din Tărâmul Ploilor Sălbatice se răsuci pe călcâie și se îndepărtă în fugă, lăsând-o pe Keffria să se uite cu gura

căscată în urma ei. Încet, își întoarse și ea privirea spre orașul de sub pământ. Nu izbuti să vadă mare lucru printre copaci, dar avea în fața ochilor panorama numeroaselor niveluri ale Trehaugului. Oamenii se strigau unii pe alții, bărbații își îmbrăcau cămășile din mers pe pasarele, iar femeile îi urmau cărând unelte și urcioare cu apă. Keffria se hotărî să-i caute pe Malta și pe Selden. Dacă Malta avea destulă forță, cei doi erau probabil împreună, dând o mână de ajutor acolo unde puteau. Iar ea ar fi avut astfel prilejul să le spună amândurora că se întoarce în Bingtown imediat ce-o să-și ridice *Kendry* ancora.

*

Malta uitase numărul fundăturilor în care ajunseseră. Era înnebunitor să-i vezi pe locuitorii fantomatici ai orașului mort dispărând în tunelurile prăbușite. De fiecare dată când ajungea în fața unei bariere de pământ umed, neliniștea Satrapului și a Însoțitoarei lui creștea.

– Ai spus că știi drumul! îi reproșă el.

– Chiar îl știu. Știu toate drumurile. N-avem de făcut altceva decât să găsim unul care nu e blocat.

Ajunsese de mult la concluzia că Satrapul n-o recunoaște în ea pe fata cu care a dansat și alături de care a mers în trăsură. O trata mai degrabă ca pe-o servitoare proastă. Nu-l învinuia pentru asta. Și ei îi venea greu să rămână legată de acea Malta. Amintirile despre bal și despre accident păreau mai cețoase și mai îndepărtate decât cele ale orașului din jur. Viața ei ca Malta părea povestea unei fete frivole și răsfățate. Chiar și în clipa aceea, scăparea și supraviețuirea nu o îmboldeau la fel de tare ca nevoia de a-și găsi fratele și de a se întoarce cu bare ca să-i ajute să elibereze dragonul. Trebuia să găsească o cale de ieșire. Pe cei doi îi ajuta din întâmplare.

Trecu pe lângă teatru, apoi se întoarse brusc către intrarea în acea încăpere enormă. Ușa se deschidea lăsând o gaură neagră în perete. Ridică lampa care pâlpâia, ca să vadă cum se păstrase. Sala cândva magnifică era în parte năruită. Se făcuseră eforturi pentru îndepărtarea pământului surpat, dar

imensele blocuri de piatră care susţinuseră cândva tavanul semeţ stătuseră în calea săpătorilor. Malta aruncă o privire plină de speranţă şi hotărî că merită să încerce.

– Pe aici, le spuse celor doi care o urmau.

– Oh, asta e o prostie, se văicări Kekki. S-a prăbuşit deja în cea mai mare parte. Trebuie să găsim o cale de ieşire, nu să ne afundăm mai tare printre ruine.

Era mai simplu să explice decât să se certe.

– Orice teatru trebuie să aibă o uşă prin care intră şi ies actorii. Străbunii preferau să nu fie văzuţi ca să nu spulbere iluzia creată de piesă. În spatele scenei, care e încă în picioare, sunt apartamente şi o uşă a clădirii. Am intrat şi am ieşit pe-acolo de nenumărate ori. Urmaţi-mă cu încredere şi s-ar putea să fiţi salvaţi.

Kekki păru ofensată.

– Nu-ţi da aere în faţa mea, slujnicuţo! Uiţi cine eşti.

Malta amuţi preţ de o clipă.

– Mai mult decât ai putea şti, încuviinţă apoi cu glas străin.

Ale cui fuseseră cuvintele, acel stil de a vorbi? Nu ştia şi nu avea timp să urmărească o singură amintire. Îi conduse către scenă, pe ea şi de-a latul ei, apoi coborî în spatele ei. Câteva dărâmături blocau uşa ascunsă, dar era vorba în mare parte despre lemn, nu despre piatră. Pe-acolo nu mai trecuse nimeni de foarte, foarte multă vreme. Poate că locuitorii Tărâmului Ploilor Sălbatice nici măcar n-o descoperiseră. Lăsă lampa jos şi începu să îndepărteze tot ce-i stătea în drum, în timp ce Satrapul şi Însoţitoarea se mulţumiră s-o privească. Apoi încercă să descuie uşa trasând semnul ghildei actorilor pe panoul de jidzin. Fiindcă nu izbuti, îi trase un picior. Uşa se mişcă încet, pătrunzând în beznă. Pragul său de sus gemu, dar rezistă.

Malta se rugă să nu fie blocat coridorul. Îşi puse mâna pe dunga de jidzin de pe perete şi culoarul îngust prinse brusc viaţă. Se întindea în faţa ei curat şi drept, chemându-i către libertate.

– Pe aici, dădu ea de veste.

Kekki luă lampa, însă Malta era acum gata să se încreadă în jidzin. Mergea

atingându-l uşor cu degetele. Ecouri ale nerăbdării altcuiva îi fremătau în suflet. Pe uşa aia ajungeai în sala unde se păstrau costumele, iar celelalte uşi erau ale cabinelor în care dansatoarele puteau să se schimbe şi să-şi destindă braţele şi picioarele. Fusese un teatru măreţ, cel mai frumos din toate oraşele Străbunilor. Îşi aminti că pe uşa din spate ieşi pe o verandă superbă, alături de un debarcader care oferă o privelişte minunată a fluviului. O parte dintre actori şi cântăreţi îşi ţineau acolo propriile bărci, pentru plimbări romantice pe fluviu.

Malta îşi alungă visele cu o clătinare a capului. O uşă care dă afară, îşi spuse. Asta era tot ce căuta, o ieşire din oraşul îngropat.

Coridorul nu se mai termina, trecea pe lângă săli pentru repetiţii şi pe lângă micile prăvălii ale susţinătorilor artiştilor şi ai teatrului. Acolo fusese prăvălia unui costumier, iar uşa aia era a unui mic sălaş al iubitorilor de droguri. Aici era peruchierul, iar acolo, atelierul machieurilor. Dispăruseră; totul dispăruse, totul era neclintit şi mort. Acolo bătuse inima oraşului, căci ce artă e mai măreaţă decât aceea care imită însăşi viaţa? Malta trecu grăbită pe lângă toate, dar în sufletul ei amintirile a o sută de artişti îşi jeleau propria moarte.

Când o zări în sfârşit, lumina zilei era atât de palidă şi de cenuşie, încât părea o amăgire. Ultima parte a coridorului avea stricăciuni. Dunga de jidzin dispăruse, iar lampa lor abia mai pâlpâia. Erau siliţi să se grăbească. Blocurile din care erau construite zidurile îşi pierduseră tencuiala şi frescele. Erau înclinate şi în partea de jos le mărginea un luciu de apă. Petele de pe pereţi îi spuneau Maltei că locul fusese inundat – şi nu numai o dată. Probabil că, atunci când îl umflau ploile, fluviul pătrundea în acele tuneluri. Aveau mare noroc că găsiseră drumul liber. Dar înaintau cu greu prin noroiul moale. Malta încetase de mult să se mai sinchisească de starea hainelor sale, dar atât Satrapul, cât şi Însoţitoarea lui lipăiau în urma ei cu ţipete de disperare.

Veranda şi debarcaderul aflate cândva la ieşirea din coridor erau acum un morman de ruine. Nu exista cărare printre ele. Fără să ia în seamă protestele celorlalţi, Malta îşi croi drum, cu ochii la lumina cenuşie a zilei. Ploile aduseseră noroi şi frunze în ceea ce mai rămăsese din culoar, iar un cutremur de demult crăpase deopotrivă pământul şi coridorul.

– Am ajuns afară! le strigă Malta celor doi din urma ei.

Se căţără pe rămăşiţele unei stive de bărci, se strecură printr-o crăpătură plină de nămol şi, împleticindu-se, ieşi brusc în lumina zorilor. Trase în piept o gură după alta de aer proaspăt, bucurându-se pur şi simplu de spaţiul din jur. Nu-şi dăduse seama cât de tare o apăsaseră pe suflet întunericul şi pământul care o înconjuraseră decât după ce se văzuse scăpată de ele. Scăpase şi de toate fantomele care îi şopteau în jur. Era ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis lung, năucitor. Începu să-şi frece faţa, apoi se opri. Avea mâinile murdare şi aspre. Sub puţinele unghii care îi mai rămăseseră i se îndesase nămol. Hainele atârnau de ea zdrenţuite şi murdare. Descoperi că nu mai are decât un pantof. Unde şi cine fusese?

Încă mai clipea des când ieşiră Satrapul şi Însoţitoarea lui. Erau şi ei mânjiţi pe alocuri de nămol, dar nu erau la fel de uzi şi de murdari ca ea. Se întoarse să le zâmbească, aşteptându-se la mulţumiri.

În schimb, Magnadonul Satrap Cosgo întrebă:

– Unde e oraşul? De ce ne-ai adus în ruinele dintr-un loc pustiu?

Malta se uită în jur. Copaci. Apă cenuşie, băltind în jurul rădăcinilor lor. Stătea pe o movilă plină de iarbă în smocuri, în mijlocul unei mlaştini. Se dezorientase cât stătuse sub pământ. Se întoarse către soarele care răsărea şi căută din priviri Trehaugul. Pădurea îi bloca vederea. Ridică din umeri.

– Oraşul e fie în josul fluviului, fie în sus, se hazardă să susţină pentru ea însăşi.

– Fiindcă s-ar părea că ne aflăm pe o insulă minusculă, nu rişti nimic spunând asta, îşi dădu Satrapul cu părerea.

Malta se cocoţă pe o ridicătură a terenului ca să vadă mai bine, dar nu izbuti decât să-şi confirme presupunerea sumbră. Insula era, mai degrabă, o movilă dintr-o mlaştină. Nu puteai şti sigur în care parte e albia fluviului şi în care sunt doar smârcuri. Copacii de pe maluri se întindeau ca nişte imense coloane cenuşii în toate direcţiile, cât vedeai cu ochii.

– Trebuie să facem cale-ntoarsă, conchise cu inima cât un purice.

Nu ştia dacă mai poate înfrunta din nou atâtea fantome.

– Nu!

Cuvântul se desprinse de pe buzele lui Kekki ca un strigăt ascuțit, iar ea se așeză pe pământ. Începu să plângă, neajutorată.

– Nu pot. Nu mă-ntorc în întuneric. Nu vreau.

– Evident că nici nu trebuie să ne-ntoarcem, remarcă Satrapul, nerăbdător. Când am ieșit, ne-am urcat pe niște bărci. Slujitoareo, întoarce-te și caut-o pe cea mai bună. Trage-o aici și treci la vâsle ca să ne duci în oraș.

Se uită în jur dezgustat, apoi scoase din buzunar o batistă și o întinse pe pământ. Se așeză pe ea.

– O să mă odihnesc aici.

Clătină din cap.

– E mârșav să te porți așa cu conducătorul tău legitim. Negustorii ăștia vor regreta indiferența cu care m-au tratat.

– Poate. Dar nu la fel de mult cum regretăm că ți-am îngăduit să abuzezi de noi, se auzi Malta spunând.

Era brusc furioasă pe mizerabilii ăia nerecunoscători. Se trudise mergând prin beznă ca să-i scoată din tuneluri, iar ei așa îi mulțumeau? Îi porunceau s-aleagă o barcă și să vâslească ea ca să-i ducă la Trehaug? Își scutură fustele zdrențuite și schiță o reverență batjocoritoare în fața Satrapului.

– Malta Vestrit, din Ghilda Negustorilor din Bingtown, le spune bun-rămas Magnadonului Satrap Cosgo și Însoțitoarei sale Kekki. Nu sunt sluga voastră ca să vă-ndeplinesc poruncile. Și nu mai consider că mă număr printre supușii tăi. Adio!

Își îndepărtă părul de pe față și se-ntoarse către crăpătura noroioasă din pământ. Răsuflă adânc. Putea să facă asta. Trebuia s-o facă. Odată ajunsă în Trehaug, cei de-acolo aveau să trimită oameni care să-l salveze pe Satrap. Poate că timpul petrecut în singurătate, pe ridicătura aia de pământ, avea să-l învețe câte ceva despre umilință.

– Așteaptă! porunci el. Malta Vestrit? Fata de la Balul Verii?

Ea se uită peste umăr. Încuviință dând din cap.

– Lasă-mă aici și n-o să-mi mai trimit niciodată corăbiile să-ți salveze tatăl! o înștiință el pompos.

– Corăbiile tale?

Malta râse oarecum nebunește.

– Care corăbii? N-ai avut niciodată de gând să m-ajuți. Sunt surprinsă chiar și fiindcă ții minte ce mi-ai făgăduit.

– Adu barca și vâslește, ca s-ajungem la adăpost. Pe urmă o să vezi cum își îndeplinește făgăduielile Satrapul Jamailliei.

– Probabil în același fel în care respectă hrisoavele străbunilor noștri, îl zeflemisi Malta.

Îi întoarse spatele și începu să coboare în întuneric. Dinspre celălalt capăt al coridorului se auzeau aplauze îndepărtate, dar tunătoare. O năpădi teama. Înecat în amintiri. Acum știa ce înseamnă.

Putea să traverseze din nou orașul rămânând ea însăși? Se sili să înainteze. Se cățără din nou peste bărci, observând în treacăt că nu sunt chiar atât de distruse precum crezuse. Peste cocă aveau un strat dintr-un soi de metal forjat. Pe mâini, în locurile unde se atinsese de ele, îi rămăsese o pulbere albă. Din partea opusă a coridorului se auzi un nou ropot de aplauze. Se îndreptă încet într-acolo, dar un val de praf pluti pe neașteptate către ea. Preț de câteva clipe, tuși, sufocându-se. După ce clipi, curățându-și ochii de grăunții înțepători, văzu praful atârnând în aer, ca o ceață. Îl mai fixă o vreme cu privirea, refuzând să admită ceea ce știa instinctiv. Culoarul se surpase. Pe acolo nu mai exista cale de întoarcere.

Se clătină pe picioare, istovită, apoi își îmbățoșă spatele și își regăsi echilibrul. Se putea odihni după ce totul avea să se termine. Reveni încet lângă stiva de bărci. Le privi cu îndoială. Cea de deasupra avea banchetele rupte. Luă în mână o așchie și recunoscu lemnul. Cedru. Tatăl ei îl numea lemnul eternității. Începu să desprindă barca din vârf de celelalte, ca să vadă dacă sub ea nu e cumva una mai bună.

*

– Reyn? Reyn, dragul meu, avem nevoie de tine. Trebuie să te trezești.

Reyn se rostogoli, îndepărtându-se de vocea blândă și de mâinile care trăgeau de el.

– Pleacă, spuse clar și își puse plapuma peste cap.

Se întrebă vag de ce se culcase îmbrăcat și încălțat.

Bendir nu umblase niciodată cu menajamente. Își apucă fratele de glezne. Reyn se trezi pe de-a-ntregul când căzu cu un zgomot surd pe podea. Se înfurie cât ai clipi.

– Bendir!

Mama lui îl dojeni, dar el nu păru să-și regrete fapta.

– N-am timp să-l iau cu frumosul. Ar fi trebuit să vină imediat ce a sunat clopotul. Nu-mi pasă nici cât de bolnav de dragoste, nici cât de mahmur e.

Cuvintele pătrunseră dincolo de furia și de somnul lui Reyn.

– Clopotul? O surpare?

– O jumătate din afurisitul ăla de oraș s-a prăbușit, îl lămuri Bendir pe scurt. Azi-noapte, când erai destul de beat ca să-ți iei buzele drept picioare, au avut loc două cutremure. Două zguduituri puternice. Avem echipe care sapă și pun proptele pe măsură ce înaintăm, dar durează prea mult. Tu cunoști orașul mai bine decât oricine altcineva. Avem nevoie de tine.

– Malta? Malta e teafără? întrebă Reyn neliniștit.

Fusese în camera dragonului. O scoseseră de-acolo la timp?

– Las-o pe Malta! îi ordonă fratele lui cu brutalitate. Dacă trebuie să-ți faci griji pentru cineva, Satrapul și femeia lui sunt blocați acolo jos, dacă n-au murit deja. Ce ironie fină, să-l aducem în susul fluviului ca să-l protejăm, numai ca să-și găsească moartea în oraș!

Reyn se ridică clătinându-se. Era deja îmbrăcat, chiar și cu cizme în picioare. Își îndepărtă buclele rebele de pe față.

– Să mergem. Ați scos-o pe Malta cu bine de-acolo azi-noapte?

Întrebarea nu era decât o formalitate. Fratele și mama lui n-ar fi fost atât de calmi dacă ar fi știut-o prinsă acolo.

– Ăsta n-a fost decât un vis de-al tău, spuse Bendir cu asprime.

Reyn încremeni locului.

– Nu, spuse cu hotărâre. S-a dus în oraș în Sala Cocoșului cu Coroană. V-am spus. Știu că v-am spus. V-am spus că trebuie s-o scoateți de-acolo. N-ați scos-o?

– Malta e bolnavă în pat, nu jos, în oraș! exclamă Bendir iritat.

Mama lor pălise. Își puse mâna pe tocul ușii, încleștându-și-o de el. Vorbi cu răsuflarea tăiată:

– Keffria a venit la mine în zori. Malta nu era în patul ei. A crezut…

Jani clătină din cap, uitându-se la amândoi.

– A crezut că fiica ei ar putea fi cu Reyn. Am venit amândouă aici și, firește, Malta nu era. Pe urmă a sunat clopotul și…

Vocea i se frânse. Pe urmă continuă, mai hotărâtă:

– Dar cum ar fi putut Malta să găsească orașul și să mai și pătrundă înăuntru? Nu s-a dat jos din pat de când a venit aici. De unde putea să știe drumul și, mai ales, cum s-ajungă în Sala Cocoșului cu Coroană?

– Selden, răspunse Reyn cu voce răguşită. Fratele ei mai mic. A umblat prin tot Trehaugul împreună cu Wilee Crane. Sa știe că l-am gonit pe Wilee din oraș de vreo douăzeci de ori. Dacă s-a jucat cu Wilee, fratele Maltei știe acum drumul. Unde e Selden?

– Nu știu, recunoscu mama lui cu groază.

Bendir îi întrerupse fără să se scuze.

– Reyn, există oameni cu siguranță îngropați în oraș. Satrapul și Însoțitoarea lui, ca să nu mai vorbesc de echipa de săpători a familiei Vintagli. Tocmai începuseră să dezgroape o cameră de lângă cea în care am găsit picturile murale cu fluturi. Cel puțin două alte familii au avut echipe la lucru în oraș pe timpul nopții. N-avem vreme să ne facem griji pentru cei care ar putea fi acolo jos. Trebuie să se îndreptăm toată atenția către cei despre care știm sigur că sunt acolo.

– Eu știu că Malta este, ripostă Reyn cu amărăciune. Și știu unde anume. În Sala Cocoșului cu Coroană. V-am spus azi-noapte. Mă duc mai întâi după ea.

– Nu se poate! se răsti Bendir, dar Jani îl întrerupse.

– Nu vă certați. Reyn, du-te să sapi. Tunelul principal duce atât către Sala Cocoșului cu Coroană, cât și către apartamentul pe care i l-am dat Satrapului. Lucrați împreună și puteți ajunge în ambele părți.

Reyn îi aruncă fratelui său privirea meritată de un trădător.

– Măcar dacă m-ai fi ascultat azi-noapte, îl învinovăți.

– Măcar dacă n-ai fi fost beat azi-noapte, ripostă Bendir.

Se răsuci pe călcâie şi plecă. Jani şi Reyn se grăbiră să-l urmeze.

*

Scoaterea bărcilor din stivă pentru a o găsi pe cea mai bună era o însărcinare grea în spaţiul îngust din debarcaderul dărâmat. După ce o alesese, se dovedise încă şi mai greu s-o scoată afară. Kekki nu era practic de niciun folos. Când se oprise în sfârşit din plâns, o făcuse fiindcă adormise. Satrapul îşi dăduse silinţa, dar era ca şi cum ar fi ajutat-o un copil mare. Nu ştia ce-nseamnă munca fizică. Malta încercă să nu-şi iasă din fire, reamintindu-şi mereu că şi ea fusese la fel de neştiutoare cu numai un an în urmă.

Satrapul se temea de muncă. Nu voia s-atingă lemnul şi cu atât mai puţin să-şi folosească într-adevăr muşchii ca să tragă barca afară. Cu un efort, Malta îşi stăpâni limba. Când izbutiră să scoată barca prin spărtură pe terenul presărat cu frunze de afară, era cu desăvârşire istovită. Satrapul îşi şterse palmele una de alta şi se uită radios la barcă, de parcă ar fi adus-o acolo el însuşi.

– Bun, spuse cu satisfacţie. Asta s-a făcut. Adu nişte vâsle şi să plecăm.

Malta se lăsă să cadă pe pământ şi se sprijini de un copac.

– Nu te gândeşti că ar trebui să vedem mai întâi dacă pluteşte? întrebă, dându-şi toată silinţa să nu i se simtă sarcasmul în glas.

– De ce n-ar pluti?

El îşi puse posesiv un picior pe prora bărcii.

– Eu zic c-arată foarte bine.

– Lemnul se strânge când nu stă în apă. Trebuie s-o punem în apă puţin adâncă, să lăsăm lemnul să se umfle puţin şi apoi să vedem câtă apă ia. Dacă n-ai mai auzit niciodată, îţi mai spun eu ceva acum. Apa din Fluviul Ploilor Sălbatice mănâncă lemnul. Şi carnea. Dacă barca nu pluteşte destul de sus şi fără să ia apă, va trebui să punem pe fundul ei ceva pe care să ne ţinem picioarele. În plus, acum sunt prea obosită ca să vâslesc, indiferent până

unde, și nu știm sigur unde ne aflăm. Dacă așteptăm până în amurg, o să vedem printre copaci luminile din Trehaug. Asta o să ne scutească de mult efort și-o să ne-ajute să câștigăm timp.

Satrapul se uită în jos, la ea, neștiind dacă să se simtă ofensat sau consternat.

– Refuzi să mi te supui?

Ea îi susținu privirea fără să clipească.

– Vrei să mori pe fluviu? îl întrebă.

Asta îl revoltă.

– Nu-ndrăzni să-mi vorbești de parcă ai fi o Însoțitoare!

– Departe de mine gândul ăsta! ripostă Malta.

Se întrebă dacă, până atunci, mai îndrăznise cineva să-l contrazică. Cu un geamăt, se ridică în picioare.

– Ajută-mă, spuse și începu să-mpingă barca spre mlaștină.

El o ajută doar săltându-și piciorul de pe proră. Ea nu luă asta în seamă și puse barca pe apă puțin adâncă și neclintită. N-avea nicio parâmă cu care s-o lege, dar nu exista nici vreun curent care s-o ia cu sine. Spera că va rămâne acolo și se simți deodată prea obosită ca să-și mai facă griji pentru așa ceva.

Se uită la Satrap, care continua s-o fulgere cu privirea.

– Dacă ai de gând să rămâi treaz, poate găsești niște vâsle. Și ai putea să stai cu ochii pe barcă. Ai grijă să n-o ia apa. E cea mai bună din tot ce-am găsit aici, deși nu e grozavă.

Tonul pe care vorbise o nedumeri, dar pe urmă, când se întinse pe pământ și închise ochii, îl recunoscu. Așa îi vorbise întotdeauna bunica ei. Acum înțelegea de ce. O durea tot trupul și pământul era tare. Adormi.

*

Reyn nu-i convinsese; plecase pur și simplu. Dacă nu înainta decât pe măsură ce tunelul principal era complet eliberat și întărit cu proptele, Malta avea să moară cu siguranță înainte de a ajunge la ea. Își sfredelise drumul pe lângă două surpări și ajunsese în sfârșit într-o parte a tunelului principal, când

se văzuse la capătul colacului de funie subțire pe care o întinsese până acolo. Pusese pe ea o bucată mare de piatră căzută. Se oprise ca să facă un semn cu cretă fosforescentă pe perete. Se vedea foarte bine în lumină, oricât de slabă era. Așa avea să știe că fusese acolo și plecase mai departe. Își marcase trecerea printre surpări indicând cele mai bune locuri pentru începerea unor săpături noi. Avea un simț special al acestor lucruri.

Întâlnirea cu mama Maltei fusese cumplită. O găsise ajutând la scoaterea dărâmăturilor din tunel cu roaba. Bandajele mâinii ei rănite erau pătate de noroi. Când o întrebase dacă a văzut-o pe Malta, îngrijorarea pe care și-o stăpânea i se citise brusc pe față.

– Nu, îi răspunsese ea cu voce răgușită. Și nici pe Selden. Dar, firește, probabil că nu sunt aici jos.

– Bineînțeles că nu, mințise el, simțind că i se face rău. Probabil au plecat împreună la plimbare prin Trehaug. Fără îndoială că acum se-ntreabă unde a dispărut toată lumea.

Încercase să pară convingător prin cuvintele sale, dar nu reuși. Ea îi văzuse groaza în ochi. Un suspin i se oprise în gât. Nu mai putea s-o privească în față. Coborâse în orașul îngropat, dar nu-i făgăduise c-o să-i aducă înapoi copiii; o mințise deja o dată.

În ciuda noilor prăbușiri, mergea prin orașul lui cu încredere. Îi cunoștea forța și slăbiciunile la fel de bine cum își cunoștea propriul trup. Mută săpătorii dintr-un tunel unde cu siguranță nu merita să-și piardă timpul în altul, tot surpat, care trebuia deblocat cât mai repede. Bendir ar fi vrut să meargă dintr-un loc unde se lucra în altul, cu o lampă și o hartă ca să le dea tuturor sfaturi. El refuzase categoric.

– Lucrez alături de cei care sapă către Sala Cocoșului cu Coroană. După ce ajungem acolo și o salvăm pe Malta, lucrez oriunde altundeva vrei tu. Dar, pentru mine, asta e pe primul loc.

Fuseseră gata să se certe, dar mama lor îi reamintise lui Bendir că și Satrapul și Însoțitoarea lui se află în aceeași direcție. Bendir încuviințase dând din cap în silă. Reyn își luase lucrurile și plecase. Avea apă, cretă, lumânări și o cutie cu iască într-o traistă agățată de umăr. Uneltele de săpat și

barele pe care le putea folosi ca pârghii îi zăngăneau, prinse de centură. Nu se deranja să care o lampă. Alții aveau nevoie de lumină ca să lucreze, dar nu și el.

În timp de înainta grăbit prin tunel, trăgea pe perete o linie cu creta, chiar deasupra dungii de jidzin care nu mai lumina. Orașul era cu adevărat pe moarte dacă el nu-i mai putea trezi strălucirea. Poate că jidzinul se întrerupsese în prea multe locuri și de-asta nu mai dădea lumină. Se întrebă cu jale dacă nu cumva pierduse orice șansă de a-i mai descoperi vreodată secretul.

Ajunse în dreptul încăperii în care îl ținuseră pe Satrap. Fusese una dintre cele mai frumoase descoperite vreodată, dar Satrapul și Însoțitoarea lui trăiseră în ea ca porcii în cocină. Cosgo părea să nu aibă habar cum să-și poarte singur de grijă. Reyn înțelegea că e nevoie de servitori. Familia lui plătea oameni care găteau, făceau curățenie și coseau. Dar un servitor care să-ți pună pantofi în picioare? Un servitor care să te pieptene? Ce soi de om avea nevoie să facă alții asta în locul lui pentru el?

Pe sub ușă se prelingea încet apă. Reyn încercă s-o deschidă, dar ceva greu o apăsa din cealaltă parte. Probabil un zid de pământ și nămol, cugetă el sumbru. Bătu în ușă și strigă, dar nu primi niciun răspuns. Ascultă tăcerea. Încercă să simtă milă pentru că muriseră astfel, dar nu izbuti decât să-și amintească privirea pe care o zărise pe fața Satrapului când se uita în jos, la Malta, pe care o ținea în brațe. Până și numai amintirea îi încordă mușchii umerilor. Nămolul și pământul îi oferiseră o moarte mai rapidă decât cea pe care i-ar fi pregătit-o Reyn dacă s-ar mai fi uitat vreodată astfel la Malta.

Marcă ușa ca să știe săpătorii că, după părerea lui, acolo nu mai erau speranțe. În următoarele zile era nevoie să fie salvați cei vii. Scoaterea lașilor mai putea aștepta. Își puse creta pe perete și își continuă drumul.

După vreo zece pași se împiedică de un trup. Căzu înjurând, apoi se grăbi să caute pe bâjbâite drumul înapoi. Cineva mic de statură, cu trupul cald încă. În viață.

– Malta? îndrăzni el să spere.

– Nu. Sunt Selden, răspunse o voce firavă, jalnică.

Reyn îl trase lângă el pe băiatul care tremura. Avea tot trupul înghețat. Se așeză pe podea, îl luă pe genunchi și-l întrebă:

– Unde e Malta? În apropiere?

– Nu știu.

Dinții băiatului începură să clănțăne. Îl străbătea un tremur după altul.

– S-a dus înăuntru. Mi-a fost frică. Pe urmă a fost cutremurul. Când am văzut că nu se-ntoarce, m-am silit să plec după ea.

Se uită în sus, la el, încercând să-l vadă prin întuneric.

– Ești Reyn?

*

Încetul cu încetul, Reyn puse toată povestea cap la cap. Îi dădu băiatului apă și aprinse o lumânare ca să-i dea curaj. În lumina pâlpâitoare, Selden părea un bătrân mărunțel. Avea fața pătată de noroi și hainele îngreunate de el. O crustă de nămol îi lipea părul de cap. Nu putu să-i spună lui Reyn pe unde umblase căutând. Doar că o tot strigase și iar o strigase pe Malta și, pentru că nu-i răspunsese, continuase s-o caute. În inima lui, Reyn îl blestemă pe Wilee, fiindcă îi arătase lui Selden cum să pătrundă în oraș, și se blestemă pe sine însuși, fiindcă n-avusese grijă ca tunelurile abandonate să fie mai bine închise, ca să nu poată intra băieții aventuroși. Două părți din istorisirea lui Selden îl umplură de o spaimă pe care nu și-o putea explica. Malta venise acolo căutând înadins dragonul. De ce? Dar, oricât de rău augur i s-ar fi părut asta, când Selden pomeni de muzica pe care o auzise Malta, Reyn își mușcă buza. Cum fusese cu putință s-o audă? Era născută în Bingtown. Chiar și dintre cei născuți în Tărâmul Ploilor Sălbatice, puțini puteau auzi acele note vagi. Și aceștia era ținuți departe de tuneluri. De aceea nu le spusese niciodată mamei și fratelui său că el le aude. Cei care auzeau muzica sfârșeau înecați în amintiri. Așa spuneau toți cei care lucrau în oraș. Chiar și tatăl lui. Auzea muzica, dar lucrase în oraș până în ziua când îl găsiseră stând în întuneric, înconjurat de cuburi mici de piatră neagră, pe care și le stivuia în jur, ca un copilaș uriaș.

– Selden, spuse Reyn cu blândețe, trebuie să merg mai departe. Știu drumul către camera unde e îngropat dragonul. Cred că Malta a descoperit cum s-ajungă acolo. Acum, adăugă după ce trase aer în piept, trebuie să te hotărăști. Poți rămâne aici să-i aștepți pe săpători. Poate că eu și Malta ne vom întoarce înainte de venirea lor. Sau poți veni cu mine, s-o căutăm pe Malta. Înțelegi de ce nu te pot duce chiar acum la suprafață?

Băiatul se scărpină prin crusta de nămol de pe față.

– Fiindcă Malta ar putea să moară până vii înapoi, la ea.

Oftă din greu.

– Tot de-asta nu m-am întors nici eu afară să cer ajutor, când știam pe unde să ies. Mi-a fost teamă că ajutorul o s-ajungă prea târziu.

– Ai o inimă de viteaz, Selden. Asta nu-nseamnă că ar fi trebuit să te lași condus de ea încoace, dar e inima unui viteaz, nici mai mult, nici mai puțin.

Îl ridică pe băiat în picioare, apoi se săltă el însuși. Îl luă pe Selden de mână.

– Haide! Să mergem s-o găsim pe sora ta.

Băiatul strângea lumânarea în mână de parcă în ea ar fi fost viața lui. Era curajos, dar istovit. Pe o mică distanță, Reyn își potrivi pasul după al lui. Pe urmă, în ciuda protestelor băiatului, îl ridică pe umeri. Selden ținea lumânarea sus, iar Reyn își plimba creta pe perete. Își urmau cu hotărâre drumul prin întuneric.

Nici măcar lumina pâlpâitoare a lumânării nu era blândă. Îi arăta lui Reyn tot ce se ferea să afle. Orașul lui capitula. Cutremurele din noaptea de mai înainte fuseseră mai mult decât putea să-ndure. Avea să mai existe o vreme, ca fragmente din sine însuși – aripi rupte unele de altele și încăperi izolate –, dar, în cele din urmă, totul avea să fie strivit. Pământul îl înghițise cu mulți ani în urmă. Acum îl mistuia. Visul lui de a vedea întregul și întinsul edificiu dezgropat și scăldat din nou în lumina zilei nu avea niciun viitor.

Înainta cu pași mari, hotărât, fredonând pentru sine. Băiatul de pe umerii lui era tăcut. Dacă n-ar fi ținut lumânarea atât de neclintită, Reyn ar fi crezut că adormise. Fredonând, masca alte sunete, pe care nu voia să le-audă. Gemetele îndepărtate ale grinzilor prea îngreunate, picuratul și prelingerea apei și

firavele ecouri palide ale vocilor străvechi care vorbeau şi râdeau într-o zi de mult apusă. Învăţase cu multă vreme în urmă cum să se împiedice să fie conştient de ele. În acele momente când jelea dispariţia oraşului său, amintirile acestuia îl asaltau, încercând să i se întipărească în minte.

Aminteşte-ţi de noi, aminteşte-ţi de noi, păreau să-l implore.

Dacă n-ar fi avut-o pe Malta în gând, ar fi cedat, supunându-li-se lor. Înainte de Malta, oraşul fusese viaţa lui. N-ar fi putut să-i contemple moartea supravieţuindu-i. Dar o avea pe Malta, îşi spuse în sinea lui cu înverşunare. O avea şi nu voia să renunţe la ea nici de dragul oraşului, nici de cel al dragonului. Dacă trebuia să piară orice altceva mai îndrăgea, pe ea avea s-o păstreze.

Uşa Sălii Cocoşului cu Coroană atârna întredeschisă. Nu. Uitându-se de la mai mică distanţă, văzu că fusese smulsă din toc. Aruncă o scurtă privire către cocoşelul strident colorat care devenise blazonul familiei sale. Îl lăsă pe Selden să alunece de pe spatele lui pe podea.

– Aşteaptă-mă aici. Încăperea asta e periculoasă.

Selden făcu ochii mari. Reyn îi vorbea prima oară despre pericol.

– O să se surpe peste tine? întrebă el neliniştit.

– M-a zdrobit cu mult timp în urmă, recunoscu Reyn. Rămâi aici. Păstrează lumânarea.

Dacă Malta ar fi fost vie şi conştientă, le-ar fi auzit vocile. Ar fi strigat. Trebuia aşadar să-i caute trupul, nădăjduind că-n el a mai rămas suflare. Ştia că ea venise acolo. Fără să-şi facă speranţe, îşi trânti palma peste jidzinul de lângă uşă. O lumină slabă, care nu scotea la iveală mare lucru, se prelinse ca un sirop gros din palma lui. Se sili să aştepte răbdător până ce făcu înconjurul încăperii.

Stricăciunile erau enorme. Tavanul boltit cedase în două locuri, pământul umed căzuse, adunându-se în mormane pe podea. Rădăcini atârnau alături de frânturi din panourile de cristal. Nu văzu nimic care să-i dea de înţeles că Malta era acolo. Cu mâna pe banda luminoasă, ocoli încet încăperea. Când ajunse la primul panou căzut şi văzu mecanismele pe care le ascunsese, simţi că i se face rău. Acolo era ceea ce ştiuse că trebuie să existe. Era ceea ce

căutase el atât de multă vreme, scos la vedere de întâmplătoarea violenţă a unui cutremur. Când ajunse la al doilea panou, se încruntă. Aprinse o altă lumânare, pentru a i se confirma ceea ce ştia deja. Mâini omeneşti săpaseră în pământul bătătorit din jurul mecanismelor. Câteva urme noroioase lăsate de picioare mici se vedeau clar în lumina lumânării. Ea fusese acolo.

– Malta! strigă, dar nu primi răspuns.

În mijlocul încăperii, imensul buştean de lemn-vrăjitor era un depozit de tăcere. Reyn tânjea să afle ce ştie femela dragon, dar, atingând lemnul, s-ar fi dat din nou în puterea ei. Lesa în care îl ţinuse se rupsese. Pământul avea să se surpe curând peste ea, s-o îngroape, iar el avea să se elibereze pentru totdeauna. Dacă nu atingea lemnul, femela dragon nu-l putea lua în stăpânire. În mintea Maltei nu putuse ajunge decât printr-a lui.

– Malta! strigă el din nou mult mai tare.

Vocea lui, care cândva ar fi răsunat puternic în încăpere, era acum absorbită şi înăbuşită de pământul umed.

– Ai găsit-o? strigă Selden neliniştit din uşă.

– Încă nu. Dar o s-o găsesc.

În glasul băiatului era groază când strigă:

– Vine apă! De sub perete! O să curgă curând în jos, pe trepte!

Pământul strivea, însă apa înghiţea. Cu un urlet de furie, Reyn se repezi la buşteanul tăcut. Îşi trânti palmele pe el.

– Unde e ea? întrebă. Unde e?

Femela dragon râse. Râsul ei îi bubui în minte, izbindu-l cu o durere familiară. Se întorsese, era iarăşi în capul lui. Ceea ce făcuse îl îngreţoşa, dar ştia că n-are de ales.

– Unde e Malta?

Nu e aici.

Nesuferită îngâmfare.

– Ştiu asta, fir-ai afurisită! Unde e? Ştiu că eşti în legătură cu ea, ştiu că ştii.

Ea îi oferi o uşoară adiere a prezenţei Maltei, ca atunci când fluturi o bucată de carne deasupra nasului unui câine. O simţi prin dragon. Îi simţi istovirea, apăsarea de plumb a durerii din somnul ei.

– Oraşul nu mai rezistă mult. O să se prăbuşească. Dacă nu m-ajuţi s-o găsesc şi s-o scot de-aici, o să moară.

Ce tare te-nfierbânţi! Dar faptul că, în final, asta va fi soarta mea, n-a părut să te deranjeze niciodată!

– Nu e adevărat! Ştii că nu e, afurisito! Gândul la soarta ta a fost un chin; i-am implorat pe semenii mei să te-ajute, m-am străduit să-i conving. În anii fragedei mele tinereţi, aproape că te-am venerat. N-a fost zi în care să nu vin la tine. N-am încercat să scap de tine decât după ce te-ai întors împotriva mea.

N-ai vrut niciodată să mi te predai. Păcat. Ai fi putut afla toate secretele oraşului într-o singură noapte. Cum le-a aflat Malta.

Lui Reyn i se opri inima.

– Ai înecat-o, spuse cu voce plată. Ai înecat-o în amintirile oraşului.

S-a cufundat în ele, dornică s-o facă. Din clipa când a intrat în oraş, a fost mult mai deschisă faţă de el decât oricine altcineva pe care l-am întâlnit. S-a cufundat şi a înotat. Şi a încercat să mă salveze. De dragul tău şi de dragul tatălui ei. Tu ai fost preţul pe care a trebuit să-l plătesc, Reyn. Trebuia să te las în pace pentru totdeauna, în schimbul eliberării mele. Din păcate pentru tine, Malta n-a izbutit.

– Apa vine mai repede, Reyn!

Stridentă, vocea lui Selden întrerupse dialogul din mintea lui. Reyn se întoarse să-l privească. Lumânarea îi arăta mica faţă cenuşie. Stătea pe trepte, în interior, chiar lângă uşă. Apa i se scurgea pe lângă picioare, neîntreruptă ca o pânză, şi cădea în cascadă pe treptele late. În ea, lumina reflectată a lumânării era de o frumuseţe nefirească. Moartea lucea în întuneric.

Îi vorbi băieţelului cu un zâmbet slab, minţind cu nerușinare:

– O să fie bine. Vino încoace, Selden. Noi doi mai avem de făcut un ultim lucru. Pe urmă o să putem spune c-am încheiat aici.

Luă mâna plină de zgrunţuri a băiatului într-a lui. În orice parte a oraşului ar fi dormit Malta, era ultimul ei somn. Neîntrerupta curgere a apei era grăitoare. Totul avea să se termine mai repede decât se temuse vreodată.

Se întoarse cu spatele la buşteanul de lemn-vrăjitor şi-l duse pe Selden la

primul panou. Fixă lumânarea de perete cu un strop de ceară, apoi îi zâmbi băiatului în întuneric.

– Aici există o uşă imensă. Tot ce mai avem noi doi de făcut este s-o deschidem. Când o să se deschidă, înăuntru o să pătrundă o grămadă de pământ. Să nu te sperii. După ce izbutim să facem manivelele astea să se rotească, va trebui doar să le rotim fără întrerupere. Indiferent ce s-ar întâmpla. Poți s-o faci?

– Cred că da, răspunse băiatul cu îndoială în glas.

Părea să nu-şi poată lua ochii de la apă.

– Lasă-mă s-o urnesc eu mai întâi pe asta. O să te las pe tine s-o învârți pe cea care se mişcă mai uşor.

Reyn îşi puse mâinile pe manivelă. O împinse lăsându-se în jos cu toată greutatea. Nu se clinti. Fără nicio mustrare de cuget, îşi desprinse de centură o rangă. Lovi cu ea de mai multe ori în axul principal al mecanismului manivelei, apoi îşi încercă din nou puterile. Manivela continuă să opună rezistență preț de câteva clipe, apoi roti încet roata, scrâşnind la trecerea peste ceva intrat în mecanism. Avea să se rotească, dar băiatul ar fi fost nevoit să muncească din greu. Luă una dintre barele agățate de centura lui şi o împinse printre spițele roții.

– Uite cum faci. Pui asta între două spițe, o apeşi din toate puterile, apoi tragi în jos. Încearcă.

Selden izbuti să rotească roata de la o crestătură la următoarea. Reyn auzi bufnitura înfundată a contragreutății în perete. Zâmbi satisfăcut.

– Bun. Acum pune bara deasupra următoarei spițe şi apasă iar. E bine.

Când se convinse că băiatul se descurcă, îl lăsă acolo şi se duse la celălalt panou. Curăță în grabă mai mult pământ de pe mecanisme. Refuză să se gândească la urmările faptelor sale din acel moment. În schimb, se concentră ca să descopere cum poate înfăptui ceea ce vrea.

Ce faci?

Vocea femelei dragon sună suav în mintea lui.

Râse zgomotos.

– Ştii ce fac, murmură. Îmi cunoşti toate gândurile. Nu-mi trezi acum

îndoieli.

Nu știu totul despre tine, Reyn Khuprus. N-am prevăzut niciodată că ai putea face asta. De ce?

De data asta, Reyn hohoti îndelung. I se făcu milă de Selden. Sărmanul băiat se uita la el uluit, dar se temea să-l întrebe ce nu e bine sau măcar cu cine vorbește.

– Te iubesc. Am îndrăgit orașul, iar pentru mine tu ai fost întotdeauna inima lui. Vă iubesc, de-aia mă străduiesc să salvez ceea ce se poate salva. Ceea ce ar putea supraviețui.

Ești convins că o să mori dacă rotești manivela până la capăt. Că o să moară și băiatul.

Reyn dădu din cap.

– Da. Dar o să se-ntâmple mai repede decât dacă așteptăm, lăsând apa să șubrezească zidurile și să le năruie peste noi.

Nu vă puteți întoarce pe unde ați venit?

– Încerci să mă convingi să nu fac ceea ce m-ai implorat atâția ani? întrebă el, uluit.

Apoi răspunse la întrebarea ei:

– Drumul de întoarcere e deja distrus. Din camera Satrapului se prelinge apă. Ușa aia e făcută numai din lemn. Nu poate rezista. Bănuiesc că de-acolo vine apa care curge acum aici. S-a zis cu mine, dragonule, cu mine și cu băiatul. Dar, dacă dărâmăm tavanul, înăuntru ar putea pătrunde ceva lumină. Și, dacă pătrunde, tu ne-ai putea supraviețui. Dacă nu, vom fi îngropați împreună.

Așteptă zadarnic răspunsul ei. Când veni, îl surprinse. Femela dragon îl părăsise. Nu lăsase în urmă nici măcar o adiere de recunoștință, niciun fel de rămas-bun. Pur și simplu dispăruse.

Lovi brusc în ax cu ranga. Prinse manivela în mâini. Bănuia că, odată puse în mișcare contragreutățile din perete, inerția ar fi putut prelua controlul. Sau poate că roata n-avea să se mai rotească decât cu o crestătură sau două mai mult. Nu voia să se gândească la asta. Singur fiind, ar fi putut face față unei morți lente. Dar o moarte lentă cu un băiețel alături ar fi fost tortură fără

sfârșit. Împinse ranga printre spițele roții și se propti în ea. Se uită la Selden. Albul ochilor temători ai băiatului lucea în lumina lumânării.

– Acum! îi spuse.

Apăsară pârghiile. Roțile se urniră cu greu, dar se mișcară. Ușa gemu, prevenindu-i zgomotos. Mută pârghia cu o spiță mai sus, apoi sprijină-te pe ea cu toată greutatea. Mută pârghia cu o bară mai sus, sprijină-te pe ea din nou. Reyn auzi contragreutățile mișcându-se în perete. Cu siguranță, ceva avea să-nceapă brusc să muncească în locul lor. Se întrebă câte roabe de pământ apasă asupra ușii. Se adunase acolo, bătătorindu-se, ani de-a rândul; câți anume, nimeni nu știa. Cum își putuse vreodată imagina că va izbuti s-o deschidă și, cu atât mai mult, că pământul o să se sfărâme lăsând lumina să pătrundă? Era ridicol. Mută pârghia cu o bară mai sus. Sprijină-te pe ea.

Jidzinul prinse brusc viață, luminând cu cruzime definitiva distrugere a orașului. Dezvălui crăpăturile răsfirate de-a latul picturilor murale și luciul apei de pe podea. Pentru prima și ultima oară în viața lui, Reyn întrezări în treacăt adevărata frumusețe a încăperii. O sorbi din ochi cu venerație. În timp ce privea fascinat, ceva pocni cu putere, dar nu în ușă, ci sus, cu mult deasupra capului său. Cioburile de cristal ale unuia dintre geamurile imense ale cupolei căzură, aidoma unor țurțuri imenși. Se izbiră de podea, preschimbându-se în praf. În urma lor se prelinse un firicel de țărână. Nimic mai mult.

– Continuă, băiatule, îl încurajă Reyn pe Selden.

Își mișcară pârghiile la unison, apăsându-le cu toată puterea. Încă o rotire până la următoarea crestătură, cu un nou geamăt.

Dinspre ușă, de pe partea lui Reyn, se auzi pe neașteptate o rafală înspăimântătoare de pocnete. Instinctul îl îndemnă să s-arunce către Selden în timp ce ușa sărea în parte de pe șină. Marginea i se îndoi spre interior, dând naștere unei crăpături verticale imense, din podea până-n vârful ei. Deformarea și spărtura se măriră brusc, răspândindu-se în toate părțile. Crăpăturile se răsfirară pe cupolă precum coaja unui ou scăpat din mână. Panourile de cristal și frescele de ipsos prinseră să cadă aidoma fructelor putrede dintr-un pom în bătaia vântului. N-aveai unde să te-ascunzi ca să fii

la adăpost de căderea lor în vreme ce cupola ceda haotic în mai multe locuri, sub greutatea pământului de deasupra ei.

Reyn îl strânse pe băiat la piept şi se aplecă deasupra lui, de parcă trupul său nevolnic l-ar fi putut apăra de forţa pământului. Selden se agăţă de el, prea speriat ca să ţipe. Un panou imens se desprinse de cupolă. Căzu intact peste buşteanul de lemn-vrăjitor şi rămase aşa, cu o parte înclinată spre podea. Selden scăpă şerpuind din strânsoarea lui Reyn.

– Acolo, dedesubt! Trebuie s-ajungem acolo, sub panou!

Înainte de a apuca să-l înşface, băiatul o rupse la fugă şi traversă sala ferindu-se de bucăţile de cupolă în cădere şi ocolind mormanele de dărâmături de pe podea. Se repezi sub panoul prăbuşit.

– Apa creşte, o să ne înece acolo! urlă Reyn după el.

O clipă mai târziu alerga deja pe urmele lui în zigzag, strecurându-se grăbit în adăpostul nesigur oferit de panoul înclinat. Jidzinul se stinse. Se afundară în beznă în timp ce întreaga cupolă se prăbuşi vuind.

*

O trezi cineva care o înghiontea în spate.

– Nu e amuzant, Selden! Mă doare! se răsti ea.

Se rostogoli, hotărâtă să-l zgâlţâie zdravăn. Adăpostul şi căldura oferite de dormitorul ei de acasă dispărură brusc. Îi era frig şi înţepenise. Sub obraz îi foşneau frunze. Satrapul o înghionti din nou cu vârful piciorului.

– Scoală-te! îi porunci. Văd lumini printre copaci.

– Mai loveşte-mă o dată cu piciorul şi-o să vezi luminile cu ochii închişi!

Ameninţarea îl făcu să se retragă cu un pas.

Era seară. Nu destul de întuneric ca să apară stelele, dar îndeajuns cât să se zărească lesne lumina galbenă a lămpilor. Inima Maltei crescu şi se strânse în acelaşi timp. Ştiau încotro să meargă, dar părea foarte departe. Se ridică încet, lăsându-şi treptat greutatea corpului pe picioare. O durea totul.

– Ai găsit vâsle? îl întrebă pe Satrap.

– Nu sunt servitor, sublinie el cu răceală.

Malta își încrucișă brațele pe piept.

– Nici eu.

Se încruntă. În debarcaderul surpat era cu siguranță un întuneric de mormânt. Cum putea Satrapul, conducătorul legitim al Jamailliei, să fie un prost bun de nimic? O căută din priviri pe Kekki. Stătea în barcă, părând plină de speranță. Arăta ca un câine care așteaptă să fie scos la plimbare. Apa era atât de puțin adâncă încât, sub greutatea ei, barca atingea fundul. Malta își stăpâni cu greu o poftă nebună de râs. Se uită din nou la Satrap. O privea cu asprime. Apoi chiar râse.

– Cred că nu pot scăpa de voi doi decât ducându-vă înapoi la Trehaug.

– Iar acolo voi avea grijă să fii pedepsită pentru lipsa ta de respect, o înștiință Satrapul cu aroganță.

Ea îl privi pieziș.

– De-asta ar trebui să mă grăbesc să vă duc înapoi?

El păstră o clipă tăcerea. Pe urmă își îndreptă spatele.

– Dacă te grăbești acum să-mi îndeplinești poruncile, o să țin cont de zelul tău când o să te judec.

– Serios? întrebă ea, ironică.

Apoi, brusc, se sătură de un astfel de joc. Se îndepărtă de el și se întoarse în micul spațiu întunecat, atât de asemănător cu o grotă, acolo unde ieșeau din pământ ruinele clădirii. Genunchii și spatele o dureră când se ghemui ca să intre din nou în debarcaderul dărăpănat. Căută pe întuneric, pipăind. N-avea cu ce să reaprindă lampa pe care o aduseseră cu ei. Nu găsi vâsle, dar izbuti să desprindă două bucăți de lemn de care s-ar fi putut sluji. Ca și bărcile, erau de cedru. N-aveau să se potrivească în furcheți, dar se putea folosi de una dintre ele în chip de prăjină. Dacă mergea prin apa puțin adâncă a mlaștinilor, puteau ajunge la Trehaug. Și, odată ajunși, trebuia să-și mărturisească toate prostiile. Nu voia să se gândească la asta, nu încă.

Pe când ieșea dintre ruine târând lemnele, se încruntă câteva clipe. Avusese de gând să facă altceva cu astfel de scânduri, ceva legat de oraș. Avusese un țel clar, urmărit cu hotărâre. Își scotoci memoria, dar nu reuși să-și aducă aminte decât visul din acea după-amiază. Un vis în care zbura prin întuneric.

Foarte straniu. Nu-i venea greu să și-l amintească; necazul era că și-l amintea atât de bine, încât nu-și putea da seama ce părți din el îi aparțin. De când intrase în orașul îngropat, prea puține fapte de-ale ei semănau cu ceea ce îi stătea în fire să facă.

Când ajunse la barcă, îi găsi atât pe Satrap, cât și pe Însoțitoarea lui așezați în ea.

– Trebuie să coborâți, le explică, răbdătoare. Înainte de a vă putea urca, e nevoie să-mpingem barca în apă mai adâncă. Altfel n-o să plutească.

– Nu poți pur și simplu să vâslești până ajungem în apă mai adâncă? întrebă Kekki cu jale.

– Nu. Nu pot. Barca trebuie să plutească înainte de a putea să vâslim.

Așteptând să coboare cei doi, Malta își spuse că nu se gândise niciodată cât de multe știa pur și simplu mulțumită educației primite acasă. La urma urmei, fiind fiică de negustor, aveai mult de câștigat.

Doar în lumina amurgului, găsi destul de greu un loc potrivit pentru lansarea bărcii pe apă. Legănarea micului vas păru să-i deranjeze destul de mult pe Kekki și pe Satrap când se urcară în el de pe rădăcina unui copac. Malta îl trimise pe Cosgo într-un capăt al bărcii și pe Însoțitoare în celălalt, iar ea rămase în mijloc. Ca să folosească prăjina trebuia să stea neapărat în picioare. Când fusese mai mică, avusese un bac pe măsura ei, cu care navigase pe un lac ornamental. Acum avea de făcut ceva foarte diferit. Se întrebă dacă e în stare. Pe urmă își ridică privirea către luminile pâlpâitoare din Trehaug. Putea ajunge acolo. O știa. Apucă scândura de un capăt și împinse barca, îndepărtând-o de mal.

38

CĂPITANUL LUI *PARAGON*

De la lupta cu şarpele trecuseră două zile. Pe corabie aproape totul reintrase în rutină. Haff încercase să-şi reia îndatoririle, dar, după o oră de stat în soare, leşinase şi fusese cât pe ce să cadă de pe greement. Faţă de Althea se purta vizibil cu mai mult respect. Restul echipajului părea să-i urmeze exemplul. Haff nu-i mulţumise fiindcă-i salvase viaţa, iar ea nici nu se aştepta la aşa ceva din partea lui. La urma urmei, asta făcea parte din însărcinările ei. Haff recunoştea că în anumite privinţe e mai bună decât el, iar ea trebuia să se mulţumească doar cu atât. Se întrebă într-o doară ce-o ajutase în final să câştige respectul oamenilor: ameninţarea că-l aruncă pe Artu peste bord sau curajul cu care înfruntase şarpele? Încă o mai durea tot trupul, dar nimeni nu se mai îndoia că are dreptul să rămână al doilea secund; meritase să facă tot ce făcuse.

Brashen încă mai arăta groaznic. Băşicile de pe faţă i se spărseseră şi pielea i se jupuia. Părea ridat, bătrân şi obosit. Poate chiar aşa se simţea. Îi chemase în cabina lui. Althea se uită de la Lavoy la Amber şi apoi la el, întrebându-se de ce. Privirea lui era gravă când începu să vorbească:

– Echipajul pare să se fi deprins în sfârşit cu îndatoririle sale. Corabia e manevrată cu pricepere deşi, în privinţa tuturor, e loc pentru mai bine. Din nefericire, în apele spre care ne îndreptăm, măiestria noastră de năieri s-ar putea să conteze mai puţin decât cea de luptători. Trebuie să hotărâm ce aşteptăm de la echipaj când întâlnim piraţi sau şerpi.

Se încruntă, sprijinindu-se pe spătarul scaunului. Pe colţul mesei era un

teanc de bucăți de pânză. Mai erau și o sticlă de rachiu și patru pahare.

– Vă rog, stați jos.

În vreme ce se așezau, umplu toate paharele. Când îi văzu pe toți pe scaune, toastă:

– Pentru izbânzile noastre de până acum! Și ca să izbândim în continuare.

Băură cu toții. Brashen se aplecă pe masă și-și sprijini mâinile pe tăblia ei.

– Iată cum văd eu lucrurile. Oamenii noștri știu să se bată într-o încăierare. Mă credeți sau nu, am ținut cont și de asta când i-am ales. Acum trebuie învățați să lupte. Prin asta înțeleg să fie o forță unită, care ascultă ordinele chiar și când se află în cel mai mare pericol. Trebuie să știe și cum să-l apere pe *Paragon* și cum să atace o altă corabie în mod inteligent.

Brashen își roti privirea în jurul mesei și ochii i se opriră asupra lui Lavoy.

– Am vorbit despre asta când te-ai alăturat echipajului. E timpul să începem să pregătim oamenii. Vreau să facă instrucție în fiecare zi. Vremea a fost frumoasă, corabia aproape că merge singură. Să învățăm cât avem timp. Vreau să văd legături mai strânse între oameni. Unii încă îi mai tratează pe foștii sclavi considerându-i a fi mai prejos decât ei. Vreau să se schimbe asta. Nimeni n-ar trebui să creadă că e vreo diferență între el și ceilalți. Suntem cu toții năieri din același echipaj, nici mai mult, nici mai puțin.

Lavoy îl asculta dând aprobator din cap.

– O să-i amestec mai mult. Până acum i-am lăsat să lucreze fiind fiecare pereche cu cine a vrut. O să-i împart în grupuri de lucru. La început se vor împotrivi. O să fie câteva capete sparte până când se va aranja totul.

Brashen oftă.

– Știu. Dar încearcă să nu-i lași să se schilodească între ei în timp ce se familiarizează unii cu alții.

Lavoy râse fără veselie.

– Am zis ce-aș putea să le fac. Dar înțeleg ce spui. O să-ncep să-i învăț să folosească armele. O să-ncep cu unele de lemn.

– Cei mai buni luptători vor primi cele mai bune arme. Spune-le asta ca să-și dea cât mai mult silința.

Brashen își îndreptă brusc atenția spre Amber.

– Fiindcă tot vorbim despre arme, ți-o spun acum. Vreau să înarmezi corabia. Poți concepe o armă potrivită pentru *Paragon* ca să se apere de șerpi? Un soi de suliță? Și crezi c-ar putea învăța s-o folosească și împotriva unei alte corăbii?

– Presupun că da.

În vocea lui Amber se simțea surprinderea.

– Atunci fă-o. Și gândește-te cum s-o fixăm undeva ca s-o poată lua repede, singur.

Brashen părea îngrijorat.

– Mă tem c-avem cu atât mai multe necazuri cu creaturile astea, cu cât o să pătrundem mai adânc în apele piraților. Data viitoare vreau să fim pregătiți.

Amber lăsa impresia că nu-i place ideea.

– Atunci, pornind de la ceea ce mi-a povestit Althea, sfatul meu e să i se explice echipajului că șerpii nu se poartă la fel ca majoritatea animalelor. Oamenii să nu le dea atenție și să nu-i provoace dacă nu ne atacă. Șerpii nu fug după o lovitură de suliță. Încearcă să se răzbune.

Își încrucișă brațele pe piept, când Brashen se încruntă la ea.

– Știi că e adevărat. Dacă așa stau lucrurile, e înțelept să-l înarmăm pe *Paragon*? Nu doar fiindcă e orb. Judecata lui nu e întotdeauna… destul de echilibrată. Ar putea ataca un șarpe care e pur și simplu curios sau chiar prietenos. Aș zice că trebuie să aibă o armă, dar nu una pe care s-o poată înșfăca oricând se simte îmboldit. Șerpii îl înrâuresc în mod ciudat. Din câte spune, bănuiesc că și el înrâurește șerpii. Pretinde că șarpele ucis de noi ne urmărea de mai multe zile, încercând să stea de vorbă cu el. Cred că e bine să ne ferim de șerpi, în măsura în care se poate. Dacă îi întâlnim, trebuie să ne ferim de ei, nu să ni-i facem dușmani.

Clătină din cap.

– Moartea ultimului șarpe i-a trezit lui *Paragon* sentimente bizare. Pare aproape să-l jelească.

Lavoy își trădă disprețul printr-un sunet scurt.

– Să nu ni-i facem dușmani pe șerpi? Șerpii stau de vorbă cu *Paragon*? Pari tot atât de nebună cum e corabia. Șerpii sunt animale. Nu gândesc și nu-și fac

planuri; n-au sentimente. Dacă-i rănim destul de grav sau dacă ucidem destul de mulți, ne vor ocoli. Eu sunt de părerea căpitanului. Înarmează corabia.

Ca răspuns la privirea ei rece, ridică din umeri. O privi pieziș, provocând-o.

– Numai un nebun poate fi de altă părere.

Amber își păstră calmul.

– Eu sunt de altă părere.

Se uită la Lavoy cu răceală și cu un zâmbet amar.

– Nu e prima și probabil nici ultima oară când mi se spune că sunt nebună. O să adaug totuși ceva. După părerea mea, oamenii au un singur motiv fundamental care-i îndeamnă să susțină că animalele n-au sentimente și nu gândesc: nu vor să se simtă vinovați pentru ceea ce le fac. Dar, în cazul tău, e și fiindcă așa te temi mai puțin de ele.

Lavoy o privi dând din cap cu dezgust.

– Nu sunt laș. Și n-o să regret, indiferent ce i-aș face unui șarpe. Doar dacă sunt destul de prost ca s-ajung cina lui.

Se foi pe scaun, apoi își îndreptă atenția spre Brashen.

– Căp'tane, dacă n-ai nicio nemulțumire, aș vrea să mă-ntorc pe punte. Oamenii devin nervoși când suntem cu toții retrași astfel.

Brashen încuviință cu o înclinare a capului. Se aplecă asupra jurnalului de bord ca să noteze ceva.

– Începe instrucția cu arme. Dar atrage-le atenția că, acum, supunerea e la fel de importantă ca îndemânarea. Ai grijă să priceapă că nu trebuie facă nimic înainte de a li se cere să acționeze, mai ales dacă înfruntăm un șarpe. Folosește-te cât mai bine de oamenii pe care-i avem. Doi dintre foștii sclavi au o experiență substanțială în mânuirea armelor. Pune-i pe ei să-i instruiască uneori pe ceilalți. Și pe Jek. E iute în mișcări și știe foarte bine cum se folosește o armă tăietoare. Vreau să scăpăm de tot ce-i împiedică să lupte toți ca unul.

Brashen se încruntă preț de o clipă.

– Amber o să facă o armă pentru *Paragon* și-o să-l învețe s-o întrebuințeze.

Se uită în ochii făuritoarei de mărgele.

– O s-o folosească doar când hotărăște Amber, dacă nu ordon eu altceva.

Cred că observațiile ei în privința șerpilor și a purtării corabiei sunt valoroase. Ca tactică, în primul rând ocolim șerpii și nu le dăm atenție dacă apar. Ne luptăm cu ei numai dacă ne atacă.

Tăcu, ca să-i lase timp lui Lavoy să-i priceapă bine cuvintele. Apoi adăugă cu o voce fermă:

– Cred că ți-am spus tot ce-am avut de spus. Poți pleca.

Pe fața lui Lavoy trecu în goană o expresie cumplită. Amber nu-și luă ochii dintr-ai lui nicio clipă. Brashen nu făcuse nimic mai mult decât să repete cuvintele ei dându-le forma unui ordin. Un altul ar fi acceptat asta, dar era clar că Lavoy se simțea ofensat. Althea îl privi în timp ce, mascându-și prost ciuda, se înclină scurt în fața lui Brashen și se îndreptă spre ușă. Ea și Amber se ridicară, pregătindu-se să-l urmeze, dar Brashen le opri cu un gest scurt.

– Cu voi două trebuie să discut și despre alte îndatoriri. Stați jos.

Lavoy se opri. În ochi îi dansară licăriri de furie.

– Sunt îndatoriri de care ar trebui să știu și eu, căp'tane?

Brashen îi măsură cu răceală.

– Dacă ar fi fost, ți-aș fi ordonat să rămâi. Știi care sunt îndatoririle tale. Du-te să le îndeplinești.

Althea trase aer în piept fără zgomot, apoi își ținu răsuflarea. Credea că Lavoy o să-l provoace imediat pe Brashen. Cei doi bărbați se fixau cu priviri tăioase. Lavoy își mișcă buzele de parcă ar fi vrut să vorbească, dar se mulțumi să dea scurt din cap. Le întoarse spatele. Nu trânti ușa în urma lui, dar o închise brusc.

– A fost înțelept din partea ta? îndrăzni Amber să întrebe în tăcerea care urmă.

Brashen îi aruncă o privire rece, de căpitan.

– Poate că nu înțelept, dar necesar.

Oftă, lăsându-se pe spătarul scaunului. Își mai turnă puțin rachiu. Pe urmă o lămuri pe Amber.

– E secundul. Nu-l pot lăsa să creadă nici că e vocea mea, dar nici că o altă voce în afară de a mea și a lui nu contează. V-am chemat aici ca să vă spuneți părerile. Nu-i îngădui să vi le disprețuiască.

Îşi permise un mic zâmbet încordat.

– Dar nu uitaţi că eu am autoritatea s-o fac.

Amber se încruntă, dar Althea îl înţelese. Îl privi dintr-odată cu alţi ochi. O avea. Oricare ar fi fost acea însuşire de nedefinit care te făcea să fii căpitan de corabie, Brashen o avea. Pe fruntea şi la colţurile ochilor lui apăruseră riduri noi. Dar se conturase şi acea linie de o duritate rece, care îl separă pe un comandant de oamenii său. Se întrebă dacă se simte singur. Pe urmă ştiu că n-are importanţă. Brashen era ceea ce trebuia să fie. Nu putea să fie nicicum altcumva ca să continue să-şi conducă într-adevăr echipajul. Avu senzaţia dureroasă a unei pierderi, fiindcă acea linie trebuia să-l despartă şi de ea. Dar valul de mândrie care se simţea în el copleşi regretele ei egoiste. Asta văzuse tatăl ei în el. Brashen adeverea convingerea lui Ephron Vestrit.

Preţ de o clipă, el o privi în tăcere, de parcă i-ar fi citit gândurile. Pe urmă arătă către bucăţile de pânză de pe masă.

– Althea, în privinţa condeiului, tu ai avut întotdeauna mână mai bună decât mine. Astea sunt schiţe grosolane. Aş vrea să le faci copii clare. Sunt toate hărţile pe care-am putut să le schiţez când am mers cu *Ajunul Primăverii* prin porturile piraţilor. O s-o căutăm pe *Vivacia* mai întâi în Divvytown, dar mă-ndoiesc că vom avea atât de mult noroc, încât s-o mai găsim acolo. Frânturile astea de hărţi s-ar putea să ne prindă bine. Dacă ai întrebări, ne uităm pe ele împreună. Când sunt gata, trebuie să le vadă şi Lavoy. Nu ştie să citească, dar are o memorie foarte bună. Sunt lucruri pe care e important să le ştim cu toţii.

Cuvintele rămase nerostite o înfiorară. Brashen lua în considerare, evident, ceea ce ar fi fost mai bine pentru corabie şi pentru echipaj dacă el îşi găsea moartea. Ea se ferise să se gândească la aşa ceva. El, nu. Şi asta definea un căpitan. Brashen împinse bucăţile de pânză spre ea şi Althea începu să le răsfoiască. Următoarele lui cuvinte îi reatraseră atenţia către el:

– Amber, azi-noapte erai dincolo de bord. Te ţinea *Paragon*. V-am auzit glasurile.

– Eram, recunoscu ea cu voce egală.

– Şi ce făceai?

Făuritoarea de mărgele păru din cale-afară de stânjenită.

– Experimentam.

Brashen oftă scoțând aerul pe nas.

– Nu tolerez așa ceva din partea lui Lavoy. Ce te face să crezi că tu îți poți îngădui să te porți astfel? Dacă ceva se petrece pe corabia asta, adăugă cu mai multă blândețe, și consider că e treaba mea, trebuie să știu despre ce e vorba. Așa că spune-mi.

Amber se uită în jos, la mâinile ei înmănușate.

– Am mai vorbit cu toții despre asta înainte de plecarea din Bingtown. *Paragon* știe ce am făcut la bordul *Opheliei*. Presupune că, dacă i-am putut reface mâinile, aș putea și să-i redau și lui ochii.

Amber își umezi buzele.

– Eu am îndoielile mele.

– Ca și mine.

Tonul lui Brashen era amenințător.

– După cum știai foarte bine. Ți-am spus înainte de plecare că nu e timp să faci experimente riscante cioplind lemn-vrăjitor. Un eșec care l-ar dezamăgi ne-ar pune în pericol pe toți.

Mânia fulgeră pe fața lui Amber.

– Știu ce gândești, îi spuse Brashen. Dar nu e vorba de ceva care se petrece doar între voi doi. Ne privește pe toți.

Ea trase aer în piept.

– Nu m-am atins de ochii lui, căp’tane. Nici nu i-am făgăduit c-o s-o fac.

– Atunci ce făceai?

– Îi ștergeam cicatricea de pe piept. Steaua cu șapte colțuri.

Brashen păru intrigat.

– Ți-a spus ce-nseamnă steaua aia?

Amber clătină din cap.

– Nu știu ce-nseamnă. Știu doar că îi trezește amintiri din cale-afară de neplăcute. E un soi de compromis. Întâlnirea cu șarpele l-a răvășit profund. De-atunci nu s-a mai gândit aproape la nimic altceva. Simt că reconsideră tot ceea ce e el însuși. Ca un băiat în adolescență. A ajuns la concluzia că nimic nu e cum credea el că este și-și reconstruiește întreaga viziune asupra lumii.

Amber răsuflă adânc, ca și cum s-ar fi pregătit să spună ceva important. Apoi, după ce păru să chibzuiască, spuse:

– Pentru el, e un răstimp foarte intens. Ceea ce face nu e neapărat rău, dar se cercetează până în adâncurile ființei. Iar asta înseamnă că răscolește amintiri foarte urâte. M-am gândit să-i abat atenția.

– Ar fi trebuit să mă-ntrebi mai întâi pe mine. Și n-ar trebui să fii dincolo de bord fără cineva care să te supravegheze.

– *Paragon* era cu mine, sublinie ea. M-a ținut în timp ce lucram.

– Totuși.

Brashen făcu acel singur cuvânt să sune ca o avertizare tăioasă.

– Când ești în afara bordului, vreau să știu. Cum merge lucrul? întrebă apoi cu glas mai blând.

Amber își păstră calmul.

– Încet. Lemnul e foarte tare. Nu vreau doar să-l netezesc, ca să-i las un alt soi de cicatrice. O ascund mai mult decât o șterg.

– Înțeleg.

Brashen se ridică și începu să dea ocol încăperii.

– Crezi că e posibil să-i refaci ochii?

Ea clătină din cap cu regret.

– Ar trebui să-i refac toată fața. Lemnul, pur și simplu, a dispărut. Chiar dacă îi dăltuiesc niște ochi acolo, nimic nu-mi garantează c-o să vadă cu ei. N-am idee cum lucrează magia lemnului-vrăjitor. Nici el nu știe. Aș risca foarte mult și s-ar putea să-l stric mai rău.

– Înțeleg.

Brashen mai stătu câteva clipe pe gânduri.

– Continuă, dar vreau să-ți iei toate precauțiile la care i le cer oricui altcuiva. Asta înseamnă, printre altele, să ai un soi de partener când treci dincolo de copastie. În afară de *Paragon*. Asta e tot, adăugă după o scurtă tăcere. Poți pleca.

Althea presupunea că pentru Amber nu e ușor să accepte autoritatea lui Brashen. Se ridică la ordinul lui, nu cu ranchiună, ca Lavoy, dar țeapănă, ca și cum s-ar fi simțit rănită în amorul propriu. Se ridică și Althea să o urmeze,

dar vocea lui Brashen o opri la uşă.

– Mai e ceva, Althea.

Ea se întoarse spre el. Brashen aruncă o privire către uşa întredeschisă. Ea o închise fără zgomot. El răsuflă adânc.

– O favoare. Am pus-o pe Amber pe o poziţie proastă faţă de Lavoy. Vreau să veghezi asupra ei… nu, nu asta vreau să spun. E la fel de periculoasă pentru el cum e el pentru ea. Lavoy încă nu ştie. Urmăreşte mersul lucrurilor. Dacă ai impresia că urmează o ciocnire, dă-mi de veste. Lavoy e înclinat să poarte pică, dar n-o să-l las să meargă prea departe.

Ea dădu din cap, apoi rosti cuvintele:

– Da, căp'tane.

– Ar mai fi ceva.

Brashen şovăi.

– Te simţi bine? Adică mâinile tale sunt bine?

– Cred că da.

Îi arătă că-şi poate îndoi degetele. Apoi rămase în aşteptare.

Brashen lăsă să treacă un timp înainte de a vorbi.

– Vreau să ştii…

Îşi coborî glasul.

– Am vrut să-l omor pe Artu. Încă mai vreau. Ştii.

Ea zâmbi strâmb.

– Şi eu am vrut. Am încercat.

Stătu pe gânduri o clipă.

– Dar e mai bine aşa cum a ieşit. L-am bătut. El o ştie. Ştie şi echipajul. Dacă te-ai fi amestecat, acum încă aş mai fi încercat să mă impun. Şi mi-ar fi fost mai greu.

Althea ştiu dintr-odată ce voia el s-audă.

– Ai făcut ceea ce trebuia, căpitane Trell.

Zâmbetul lui firesc îi cuprinse scurt timp chipul.

– Da, nu-i aşa?

În glas i se simţea o satisfacţie sinceră.

Ea îşi încrucişă braţele, lipindu-şi-le strâns de piept ca să nu se ducă la el.

– Echipajul te respectă, așa cum trebuie să fie respectat un căpitan. Așa cum te respect și eu.

El își îndreptă spatele ceva mai mult. Nu-i mulțumi. Nu se cuvenea. Ea ieși din cabină în tăcere. Nu se uită în urmă către Brashen când închise încet ușa între ei.

*

Când ea închise ușa, Brashen închise ochii. Luase hotărârea corectă. Amândoi luaseră hotărârea corectă. O știau și unul, și celălalt. Căzuseră de acord că le e mai bine așa. Mai bine. Se întrebă când o să-i fie mai ușor.

Apoi se întrebă dacă o să-i fie vreodată mai ușor.

*

– Suntem doi.

Paragon îi dezvălui secretul în timp ce o ținea pe palmele lui. Era atât de ușoară. Ca o păpușă umplută cu mei.

– Într-adevăr, încuviință Amber. Tu și cu mine.

Raşpelul i se mișca ușor pe piept. Îi amintea de o limbă de pisică. Nu, se corectă apoi. Lui Kerr Ludluck i-ar fi adus aminte de o limbă de pisică. Băiatului de multă vreme mort îi plăceau pisicile și pisoii. *Paragon* n-avusese niciodată una.

Paragon. Ei, ăsta era un nume pentru el. Dacă ei ar fi știut! Secretul îi scăpă din nou.

– Nu tu și cu mine. Eu și cu mine. Suntem doi.

– Uneori mă simt și eu așa, răspunse Amber fără să stea pe gânduri.

Uneori, când lucra, *Paragon* o simțea ducându-se altundeva.

– Cine e celălalt eu al tău? o întrebă.

– Oh! Ei, un prieten pe care l-am avut cândva. Încă mă mai aud vorbind cu el și știu cum mi-ar răspunde.

– Eu nu sunt așa. Au fost întotdeauna doi eu.

Ea puse raşpelul înapoi în eşarfa în care-şi ţinea uneltele. O simţea, simţea cum se schimbă centrul greutăţii corpului în timp ce căuta altceva.

– Acum o să folosesc şmirghel. Eşti pregătit?

– Da.

Ea continuă ca şi cum nu şi-ar fi întrerupt discuţia.

– Dacă sunt doi tu, îmi plac amândoi. Acum stai nemişcat.

Şmirghelul îi trecea peste piept înainte şi înapoi. Frecarea îl încălzea. Zâmbi auzind cuvintele ei, pentru că spuneau adevărul, deşi ea nu ştia.

– Amber, tu ai ştiut mereu cine eşti? o întrebă el curios.

Şmirghelul se opri. Ea răspunse cu prudenţă în glas:

– Nu întotdeauna. Dar întotdeauna am bănuit. Dar, adăugă cu glasul ei obişnuit, asta e o întrebare foarte bizară.

– Tu eşti o femeie foarte bizară, o tachină el, zâmbind.

Şmirghelul reîncepu să i se mişte încet pe piept.

– Tu eşti o corabie bizară, spuse ea încet.

– N-am ştiut întotdeauna cine sunt, recunoscu el. Dar acum ştiu şi aşa totul e mai uşor.

Ea puse şmirghelul deoparte. *Paragon* auzi clinchetul uneltelor în timp ce căuta altceva.

– N-am idee ce vrei să spui cu asta, dar mă bucur pentru tine.

Atenţia ei era din nou îndreptată în altă parte.

– Ăsta e ulei din seminţe. Pus pe lemn obişnuit, umflă fibrele şi poţi îndepărta o zgârietură. N-am idee ce-o să facă pus pe lemn-vrăjitor. Să fac o mică încercare, ca să ne lămurim?

– De ce nu?

– O clipă.

Amber se lăsă pe spate în braţele lui. Stătea cu picioarele proptite de burta lui. Era legată cu o parâmă de siguranţă, dar *Paragon* ştia că se încrede mai mult în el.

– Althea? strigă Amber către punte. Aţi întrebuinţat vreodată ulei pentru lemnul-vrăjitor? Pentru întreţinere?

Paragon o simţi pe Althea ridicându-se. Stătuse întinsă pe burtă, desenând

ceva. Veni lângă copastie şi se aplecă.

– Bineînţeles. Dar nu pe suprafeţe vopsite, cum e galionul.

– Dar nu e cu adevărat vopsit. Culoarea e pur şi simplu acolo. În lemn.

– Atunci de ce partea ciopârţită a feţei lui e cenuşie?

– Nu ştiu. *Paragon*, tu ştii de ce?

– Pentru că aşa e.

Ciudat. Încerca să le spună ceva despre sine însuşi, dar ele nu-l ascultau. Pe urmă îşi băgau nasul în lucruri care nu le priveau. Încercă din nou.

– Althea. Există doi eu.

– Foloseşte uleiul. Nu-i poate face rău. Fie e absorbit şi umflă lemnul, fie rămâne deasupra şi îl ştergem.

– Dacă îl pătează?

– N-ar trebui. Încearcă, pune foarte puţin, ca să vezi.

– Nu sunt doar ceea ce a făcut familia Ludluck din mine! răbufni *Paragon* pe neaşteptate. Un eu a existat dinainte, ca o parte din mine. Nu trebuie să fiu ce m-au făcut ei. Pot fi cel care am fost. Înainte.

Cuvintele sale primiră drept răspuns o tăcere încărcată de uimire. Amber se afla încă pe palmele lui. Îl şocă punându-i mâinile ei înmănuşate pe obraji.

– *Paragon*, spuse ea încet, cel mai important lucru pe care-l poate descoperi cineva e că are dreptul să hotărască cine e. Nu trebuie să fii cel făcut de familia Ludluck. Nu trebuie nici măcar să fii cel care ai fost înainte de asta. Poţi alege. Suntem cu toţii făpturi create de noi înşine.

Mâinile ei i se plimbară pe pometii obrajilor. Când ajunseră în locul unde îi începea barba, i-o atinse jucăuşă în ambele părţi. Nimic nu i-ar fi putut reaminti mai bine de părţile omeneşti din care era alcătuit. Însă era exact aşa cum tocmai spusese ea.

– Nu trebuie să fiu nici ceea ce vreţi voi să fiu, le reaminti el celor două femei.

Mâinile i se închiseră în jurul lui Amber. Ce jucărie măruntă era, o creatură făcută mai ales din apă închisă într-o pungă de piele subţire. Dacă oamenii ar înţelege pe deplin ce fragili sunt, n-ar mai fi atât de îngâmfaţi. Cu o mână, îi rupse nepăsător parâma de siguranţă.

– Acum vreau să fiu singur, îi spuse. Am ceva la care trebuie să mă gândesc.

Și-o săltă deasupra capului și o simți țeapănă în mâinile lui. Amber își dăduse brusc seama că ar fi putut s-o arunce în apă; asta aduse pe buzele lui un zâmbet. Ea știa acum ce descoperise el în cele din urmă.

– Trebuie să hotărăsc ce aleg, îi spuse.

Și-o trecu peste cap și o ținu strâns până ce se agăță de copastie. Când știu că e în siguranță, îi dădu drumul. Althea era acolo, o prinse și o trase pe punte. El o auzi apoi întrebând cu voce joasă:

– E totul bine?

– E minunat, răspunse încet Amber. Și cred că tot așa va fi și pentru *Paragon*.

39

ÎNĂLȚAREA DRAGONULUI

În Tărâmul Ploilor Sălbatice zorii erau întotdeauna altfel decât amurgul. Răsăritul nu însemna mare lucru până când soarele nu se înălța destul de sus, ca să străbată prin frunzișul des al pădurii. Reyn Khuprus privi prima rază subțire de lumină prelingându-se prin golul dintre mâl și cristal. Bușteanul din lemn-vrăjitor din spatele lui, bucata groasă din domul de cristal care îi adăpostise și nămolul care îi înconjura îi mărgineau acum lumea. Stătea pe jumătate ghemuit și pe jumătate sprijinit de trunchiul de lemn-vrăjitor. Bucata arcuită de cupolă îi ferise de sfărâmăturile care căzeau, însă nămolul și apa în creștere ajunseseră la ei. Cristalul prăvălit era un soi de baraj parțial. La adăpostul său, nămolul gros, cu un strat de apă rece deasupra, nu-i ajunsese decât până la înălțimea coapselor. Pe Selden îl ținea în brațe, împărțindu-și cu el căldura neîndestulătoare a trupului. În ciuda tuturor acestora, băiatul dormea. Istovirea și disperarea îșI ceruseră drepturile.

Reyn nu-l trezi. Lumina palidă era o speranță măsluită. Venea dintr-o crăpătură mică, de deasupra capetelor lor. Deși o mare parte din cupola și tavanul clădirii se prăbușiseră, rădăcinile împletite ale copacilor erau un strat gros, care încă mai susținea pământul de deasupra lui. Lumina zilei nu pătrundea decât printr-o fisură îngustă, mărginită de acele rădăcini. Chiar dacă și-ar fi putut săpa cu mâinile drum prin nămolul și dărâmăturile din jur, n-ar fi putut nicidecum ajunge la acea mică gaură pentru a ieși la suprafață.

În timp ce privea cum lumina capătă putere, știa cu disperare că vor încerca. Băiatul din brațele lui avea să se trezească. Avea să-și sape o cale de ieșire ca

să stea apoi pe bușteanul de lemn-vrăjitor, strigând după ajutor. Dar n-avea să-i audă nimeni. Aveau să moară acolo și avea să fie o moarte lentă.

Spera că sfârșitul Maltei fusese mai rapid.

Selden se foi, săltându-și capul de pe umărul lui. Schimbarea poziției greutății băiatului trezi o durere nouă în spatele lui Reyn. Selden scoase un sunet întrebător. Își puse din nou capul pe umărul lui Reyn. Suspine tăcute, deznădăjduite îi scuturară trupul. Reyn îl bătu pe spate cu o mână noroioasă și spuse cuvintele inutile, dar de neocolit:

– Ei, cred c-ar trebui să-ncercăm să ieșim de-aici.

– Cum? întrebă Selden.

– Va trebui să săpăm ca să mărim golul ăsta și prin el o să te-mping afară. Apoi o să te urci pe buștean.

Ridică din umeri.

– Pe urmă o să ne gândim ce mai e de făcut. Presupun c-o să strigi după ajutor.

– Și tu? Ești înfipt destul de adânc în nămol.

Reyn încercă să-și miște picioarele. Băiatul avea dreptate. Nămolul scurs în încăpere pe timpul nopții se așeza. De la coapse în jos, era înghițit de un terci gros, format din pământ și apă. Îi strângea picioarele cu putere.

– Odată ce-o să fii tu acolo sus, o să mă pot dezgropa. Apoi o să vin lângă tine, pe buștean.

Minciuna îi ieși printre buze cu ușurință.

Selden clătină din cap.

– N-o să meargă. Pentru niciunul dintre noi. Uite. Se topește.

Ridică un braț murdar, până atunci încleștat în jurul gâtului lui Reyn, și arătă cu degetul.

Felia subțire de lumină scânteia în încăperea întunecată. În ea dansau firicele care păreau de praf. Dar se răsuceau și se roteau purtate de un curent straniu, care urca. În aer se simțea un miros neplăcut și cunoscut.

– E mirosul pe care-l au mâinile după ce te joci cu șerpi neveninoși, remarcă băiatul. Dar e mai urât.

– Ține-te bine de mine. Trebuie să-mi eliberez amândouă mâinile, răspunse

Reyn.

Începu să sape ca un câine, dar nu îmboldit de speranța salvării. Voia doar să vadă ce se petrece. Bucata de cupolă din cristal gros care îi adăpostea lăsa lumina să treacă, dar era prea murdară ca să vezi prin ea. Așa că trase cu mâinile nămol în adăpostul lor, fără să-i pese că așa se îngropa mai tare. Mări astfel deschiderea prin care se puteau uita, apoi rămase cu ochii holbați.

Lumina soarelui cădea pe un colț al bușteanului aflat cel mai aproape de Reyn. Lemnul bolborosea, ud, și se topea ca spuma mării rămasă pe plajă când se retrage un val. Era ilogic. Lumina soarelui nu avea niciodată vreun efect asupra scândurilor de lemn-vrăjitor pe care le scoteau din oraș. Corăbiile vii nu se topeau în soare.

Pentru că ele sunt moarte, șopti o voce, în mintea lui. *Dar eu nu sunt. Eu trăiesc.*

Topirea nu se făcea cu iuțeală. Pe măsură ce se înălța soarele, lumina pe mișca pe lemnul-vrăjitor. În urma ei, lemnul bolborosea. Când soarele ajunse sus, dogorind și luminând cu cea mai mare putere, topirea se iuți. Lemnul părea un terci în clocot. Duhoarea de reptilă se înteți.

Băiatul se sătură să tot privească. Îi era foame, sete și frig și se simți istovit. Tot așa se simți și Reyn, dar cumva neplăcerile lui nu mai contau. Moartea Maltei îi amorțise instinctul de conservare. Văzu ce puține șanse de supraviețuire au. Îi venea greu să se convingă să treacă la fapte, dar, în cele din urmă, topirea lemnului-vrăjitor îl sili. Pe măsură ce imensul buștean bolborosea și se prăbușea în sine însuși, bucata de cupolă de cristal proptită de el și boltită deasupra lor se apleca tot mai mult. Dacă el și Selden nu se puneau în mișcare ca să iasă de sub ea, aveau să se înece cât de curând.

Îl săltă pe Selden, care i se răsuci în brațe, ajungând pe spatele lui când îl împinse spre deschiderea care se micșora. Întinzându-și brațele, băiatul se prinse de marginea ciobită a bucății de cupolă. Se trase în sus, încercând să iasă. Se răsuci ca s-ajungă pe burtă, se tăvăli prin nămol și, în cele din urmă, se cățără pe bucata de cristal. Acum era rândul lui Reyn. Trebuia să se miște repede, fiindcă greutatea băiatului de deasupra sa împingea fragmentul de cupolă mai adânc în noroi. Săpă în nămolul din jur cu palmele și cu brațele,

ca o țestoasă care se zvârcolește, făcându-și cuib din nisip. Își simți picioarele ieșindu-i din cizme. Își afundă mâinile în nămol și-și desfăcu centura cu unelte, apoi își șerpui trupul ca să scape de ea. Lăsându-se în genunchi și târându-se, ieși ca un crab de sub marginea curbată a bucății de cristal. Ca să poată trece, se văzu nevoit să-și vâre fața în mocirlă, dar izbuti. Odată ieșit de sub cristalul ca o cupă răsturnată, se răsuci și se bălăci ca să revină lângă el. Zvârcolindu-se ca să rămână la suprafața mâlului, se strădui din greu să urce pe suprafața netedă și curbată a frânturii de cupolă. Selden îl ajută pe cât era în stare, prinzându-l strâns de încheieturile mâinilor și trăgându-l din toate puterile. Cu o ultimă opintire, Reyn ajunse pe cristal și se lăsă să cadă pe suprafața lui.

Preț de câteva clipe, zăcu pe burtă, gâfâind. Pe urmă, bucata de cupolă se clătină scurt și începu să se scufunde sub el. Reyn spera ca bula de aer captivă dedesubt să încetinească afundarea în nămol. Deschise ochii și își săltă capul. Selden, mut de uimire, se agăță de el.

Alături, lemnul-vrăjitor topit nu se scurgea în mâl. Se lichefia și era absorbit. Începea să se vadă silueta curbată și sfrijită a femelei dragon aflate în interior. Pe măsură ce se topea, lemnul-vrăjitor care o cuprinsese plutea spre ea. Fâșia de lumină dezvăluia miracolul. Pielea sorbea lichidul care îi umfla trupul. Din neagră, femela dragon deveni de un albastru profund. Oasele, mușchii ofiliți și pielea se umplură de viață și își adăugară carne. Se agită ușor printre rămășițele surpate ale fostului său cocon. Se răsuci, iar Reyn îi zări prima oară aripile. Erau strâns lipite de spate. Păreau făcute din bețe și hârtie udă. Străduindu-se din răsputeri, femela dragon săltă vârful uneia. Era lipsit de substanță, doar piele subțire, transparentă peste oase firave și cartilaje albe. Își înălță botul, pufni, apoi își întinse brusc o aripă întreagă. Era imensă. Plesni rămășițele topite ale lemnului-vrăjitor și nămolul din jur. Femela se rostogoli cu stângăcie de pe o parte pe alta, încercând să-și aducă picioarele sub ea. Se sprijini pe aripile nepuse la încercare ca pe niște cârje, împroșcând mâlul cu ele, în vreme ce-și dădea silința să se îndrepte. Își întinse gâtul lung, săltându-și orbește capul spre lumina soarelui și își deschise gura, de parcă ar fi putut s-o bea. Pleoape albe groase îi acopereau

ochii. Capul i se legăna în vârful gâtului, tânjind după lumină. Se foi din nou, dând la iveală o coadă lungă, strânsă sub ea. Rămăşiţele lemnului-vrăjitor dispăreau cu mare iuţeală. Mâlul greu clipocea, luându-le deja locul. Reyn se uita neajutorat. Avea să se prăbuşească înainte de a apuca să zboare.

Apoi, cu un zgomot de vele desfăşurate în vânt, îşi înălţă aripile. Erau mânjite de nămol. Le flutură cu stângăcie şi un miros greu, de şarpe, trecu peste Reyn şi peste băiat. Vene pulsânde se reliefară, preţ de o clipă, pe pieile întinse ale aripilor sale. Apoi, aşa cum se împrăştie vopseaua prin apă, prin ele prinse să curgă culoare. Din transparente deveniră translucide, apoi de un albastru scânteietor. Pleoapele i se săltară brusc; ochii îi licăriră, argintii. Se uită la sine însăşi.

Albastră. Nu argintie, aşa cum am visat. Albastră.

– Eşti frumoasă, murmură Reyn.

Ea tresări la auzul vocii lui. Îşi şerpui gâtul ca să se uite cu atenţie la cei doi oameni. Selden se repezi să se adăpostească alături de trupul lui Reyn.

– O să ne mănânce! se jelui.

– Nu cred, şopti Reyn. Dar stai potolit. Nu te mişca.

Băiatul rămase lipit de el. Reyn îşi puse încet un braţ deasupra lui ca să-l liniştească. Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra femelei dragon. Coada ei se descolăci, despicând nămolul pe cale s-o înghită. Îşi azvârli brusc capul pe spate şi trâmbiţă un strigăt. Lui Reyn îi răsună deopotrivă în urechi şi în minte. Era triumf şi sfidare în aceeaşi măsură. Sunetul se strivi de marginile spaţiului închis.

Femela dragon se lăsă pe picioarele din spate, legănându-se sprijinită de partea cea mai groasă a cozii şerpuitoare. Reyn o văzu ghemuindu-se astfel şi-l strânse mai tare pe Selden. Cu aripile pe jumătate desfăcute, ea se avântă brusc către crăpătura din plafon. Capul i se izbi de rămăşiţele cupolei şi căzu înapoi. Însă labele din faţă i se încleştaseră de crăpătură şi o zgâriaseră. Odată cu ea căzu şi o bucată zdrenţuită de pământ cu rădăcini. Vântul stârnit de fâlfâirea aripilor şi pământul căzut îi loviră pe Reyn şi pe Selden. Mâlul clintit din locul său înclină insula celor doi oameni către femela dragon. Reyn se agăţă cu disperare de suprafaţa netedă a bucăţii de cupolă, care ameninţa

să-i arunce în mâl, sub picioarele ei mari, care îl răscoleau.

Ea se pregăti pentru o nouă încercare. Reyn îl prinse strâns pe Selden şi se strădui să rămână deasupra dărâmăturilor. Femela dragon se avântă din nou. De data asta, capul îi ieşi prin deschizătură. Trupul imens i se legănă preţ de câteva clipe. Picioarele din spate loviră aerul şi coada îl biciui, ratându-i cu puţin pe cei doi. Aripile i se îndesară în plafon, împiedicând-o când încercă să se târască afară. Încă o bucată din plafon cedă, smulsă zgomotos de la locul său. Femela dragon căzu într-o avalanşă de fragmente de cupolă şi de ţărână. O bucată de pământ se prăbuşi odată cu ea, trăgând şi un copac care rămase sprijinit de deschidere, ca un beţiv. Femela dragon pică în nămol pe-o parte, izbindu-l cu putere.

Selden se zvârcoli în strânsoarea lui Reyn.

– Dacă izbutim s-ajungem la copacul ăla, ne putem căţăra până afară! strigă.

Arătă către copacul înclinat şi către crengile ca un pod către suprafaţă.

– Nu în timp ce se zvârcoleşte ea aici. O să ne calce în picioare în noroi.

– Dacă rămânem aici, o să ne calce oricum, ţipă Selden. Trebuie să-ncercăm!

– Rămâi culcat! îi porunci Reyn şi-l sili, apăsându-l cu greutatea sa, să rămână nemişcat.

Băiatul scânci sub pieptul lui, în vreme ce cristalul se înclina mai tare.

Femela dragon se avântă a treia oară. Îşi făcu loc, dând copacul la o parte cu o lovitură de labă, apoi ajunse pe marginea găurii lărgite. Niciun strop de lumină nu mai pătrunse cât rămase agăţată acolo, lovind cu picioarele din spate şi râcâind cu celelalte. Reyn simţi vârful cozii ei măturându-l scurt. Îi sfâşie materialul aspru al pantalonilor şi-i răzui pielea de pe pulpă. El urlă de durere, dar continuă să-l ţină strâns pe Selden. O ploaie de bulgări de pământ, bucăţi de rădăcini şi frânturi de cupolă căzu în jurul lor, în timp ce femela dragon, înţepenită în gaură, se zvârcolea, încercând să iasă din mormântul său. Ceva lumină pătrunse până la ei, conturând trupul care se zbătea deasupra. Coada se legănă din nou şi, de data asta, îi lovi în plin pe amândoi. Zburară de pe insula lor de cristal în nămol. Împroşcară stratul subţire de apă

şi ajunseră în mâl, simţind cum acesta îi trage cu iuţeală.

– Lăţeşte-te! îi porunci Reyn băiatului.

El îşi întinse braţele şi picioarele în lateral, sperând că astfel o să plutească mai mult.

– O să cadă şi-o să ne strivească! se jelui Selden.

Se agăţă de Reyn şi încercă instinctiv să se urce peste el. Reyn îl îndepărtă ţinându-şi braţul ţeapăn.

– Întinde-te deasupra nămolului şi roagă-te! îi strigă.

Încă o parte a cupolei se prăbuşi. Sfărâmăturile erau amestecate cu pământ. Copaci mici, câteva ferigi mari şi ierburi căzură odată cu ele.

– O să izbutească! strigă Reyn, când, cu o smucitură, ea îşi săltă coşul pieptului peste margine.

O auzi trâmbiţând triumfătoare. Bucuria îi umplu sufletul, surprinzându-l. Căzu o ultimă ploaie de sfărâmături şi pământ. Pe urmă lumina soarelui se revărsă în încăperea distrusă. Coada lungă a femelei dragon se înălţa biciuind aerul şi dispăru. O auzi din nou trâmbiţând şi simţi vântul stârnit de bătăile frenetice ale aripilor ei. Nu o văzu înălţându-se, dar simţi asta în inima lui. Totul se linişti în urma ei. Plecase.

Pe faţa lui Reyn şiroiau lacrimi. Rămase cu ochii la mica fereastră prin care se zărea cerul albastru al verii. Poate că era ultima din specia ei, dar măcar avea să zboare înainte de a pieri.

– Reyn! Reyn!

În glasul lui Selden se simţea iritarea. Reyn se întoarse către sunet şi clipi ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina din jur. Băiatul se târâse pe o bucată mare de pământ ierbos, ce căzuse în nămol, şi stătea în picioare, arătând către împletitura de rădăcini atârnată de tavan.

– Cred că putem face un morman de dărâmături destul de înalt ca să mă pot prinde de rădăcini. Aş putea să mă caţăr până afară şi să plec după ajutor.

Ochii i se rotiră prin încăpere, plini de speranţă. Pe lângă mai multe bucăţi de cupolă, în nămol erau bucăţi de grinzi vechi şi de trunchiuri de copaci.

Fără să se sinchisească de mâl şi de apă, Reyn se rostogoli pe spate şi cântări ceea ce vedea. Rădăcinile nu erau groase, dar băiatul nu cântărea

mult.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse. Poate, la urma urmei, ieşim vii de-aici.

Se întoarse din nou pe burtă şi înaintă cu greu către băiat.

În timp ce se agăţa de ierburile aspre, târându-se din nămol către terenul solid, Selden îi puse o întrebare:

– Crezi că şi Malta a izbutit să iasă?

– E posibil, răspunse el.

Se gândi că minte, dar, când vorbea, simţi pe neaşteptate că-i creşte inima şi înţelese că nu doar spera, ci şi credea că e cu putinţă. Ca un ecou al gândului său, auzi din depărtare strigătul trâmbiţat de femela dragon. Întrezări, pe fundalul albastru al cerului, o licărire mai albastră.

– Dacă mama sau fratele meu o văd sau o aud, vor şti de unde a ieşit. Ne vor căuta şi ne vor trimite ajutor. O să scăpăm cu viaţă.

Selden îi întâlni privirea.

– Până atunci, să-ncercăm să ieşim, propuse. După ce am trecut prin atâtea, nu vreau să fiu salvat de alţii. Vreau să mă salvez singur.

Reyn zâmbi larg şi dădu din cap.

*

Tintaglia se înclină uşor, virând deasupra văii largi a Fluviului Ploilor Sălbatice. Gustă aerul verii, bogat în toate miresmele vieţii. Era liberă, liberă! Bătu cu putere din aripi, fluturându-şi-le mai tare decât ar fi trebuit, doar de dragul plăcerii pe care o simţea punându-şi la încercare puterea. Se avântă în văzduhul albastru al zilei de vară, către înălţimile unde aerul era mai fin şi mai rece. Fluviul deveni un fir de argint scânteietor pe tapiseria verde de sub ea. Avea în memorie tot ce trăiseră înaintaşii ei, dar îşi savura prima oară propriul zbor. Acum era liberă, liberă să-şi făurească amintirile, viaţa. Începu să coboare rotindu-se alene, cu gândul la tot ce i se aşternea înainte.

O aştepta o însărcinare, una pe care, în afară de ea, nu mai avea cine s-o ducă la bun sfârşit. Trebuia să-i găsească pe cei tineri, să-i apere şi să-i călăuzească în susul fluviului. Spera că mai sunt în viaţă câţiva care să fie

călăuziți. Dacă nu, era cu adevărat ultima din specia ei.

Încercă să-și scoată oamenii din minte. Nu erau Străbunii, care știau obiceiurile dragonilor și îi respectau. Erau oameni. Niște ființe cărora nu le datorai nimic. Erau creaturi ale câtorva răsuflări, disperate să se hrănească și să se prăsească înainte de a se sfârși puținele lor zile. Cum ar fi putut unul dintre semenii ei să-i fie dator cuiva care murea și putrezea mai repede decât un copac? Îi puteai fi dator unui fluture sau unui fir de iarbă?

Îi atinse scurt cu mintea pentru ultima oară. Nu mai aveau mult de trăit. Femela se zbătea ca un gândac într-o băltoacă, plutind și luptându-se cu apa în mișcare. Reyn Khuprus era acolo unde îl lăsase, plin de noroi și zvârcolindu-se ca un vierme. Se zbătea în aceeași încăpere în care se chinuise ea atât de mulți ani.

Scurtimea vieții lor o înduioșă brusc. În clipita existențelor lor, amândoi încercaseră s-o ajute. Amândoi își petrecuseră o parte din timpul menit căutării unei perechi încercând s-o elibereze. Sărmanii gândăcei. Pentru ea nu erau un preț mare acele câteva clipe din vastul număr de ani pe care-i avea în față. Se întoarse, rotindu-se lenește în dulcele aer al verii. Bătând puternic și uniform din aripi, se întoarse către orașul îngropat.

– Vin! le strigă amândurora. Nu vă temeți. Vă voi salva.

40

AMINTIREA ARIPILOR

– Știm unde mergem și de ce. Ce rost are să tragem de noi atât de tare înotând atât de repede, atât de mult timp din zi?

Menestrelul zvelt era moale în strânsoarea încâlciturii. Nu mai avea nici măcar puterea de a-i strânge la rândul său pe ceilalți. Se bizuia pe ei ca să-l țină locului, în timp ce se legăna în voia curentului apei, ca o algă. Lui Shreever îi era milă de el. Se încolăci încă o dată în jurul trupului lui firav, ca să-l țină mai bine.

– Cred, trâmbiță ea încet, că Maulkin ne zorește astfel pentru că se teme să nu ni se șteargă iarăși amintirile. Trebuie să ne atingem ținta înainte de a uita ce urmărim. Înainte de a uita unde mergem și de ce.

– E mai mult decât atât, adăugă Sessurea.

Și el părea obosit. Dar în glas i se simțea plăcerea. Era o ușurare să știi răspunsul.

– Se schimbă anotimpul. Ne apropiem de sfârșitul verii. Acum ar fi trebuit să ne aflăm deja acolo.

– Ar trebui să fim deja înfășurați în nămol și în amintiri, să lăsăm soarele să ne coacă, întipărindu-le în noi, în timp ce se petrece schimbarea noastră, adăugă Kelaro.

– Coconii noștri trebuie să fie tari și puternici înainte de a veni ploile și frigul iernii. Altminteri vom pieri înainte de a ne încheia preschimbarea, le reaminti tuturor stacojiul Sylic.

Ceilalți șerpi din încâlcitură își adăugară vocile, vorbind încet între ei.

– Apa trebuie să fie caldă încă pentru ca firele să se formeze cel mai bine.

– E nevoie de soare şi de căldură ca să fie tare coaja.

– Trebuie să se coacă îndeajuns, să fie solidă şi compactă ca să poată începe schimbarea.

Maulkin deschise ochii săi mari. Cei falşi licăreau aurii, cu încântare.

– Dormiţi şi odihniţi-vă, micuţilor, le spuse cu blândeţe, fără să ţină cont că unii erau cu mult mai mari decât el, iar alţii îi erau pe măsură. Visaţi frumos şi găsiţi alinare în ceea ce ştim. Vorbiţi despre asta unii cu alţii. Împărtăşindu-ne amintirile lui Draquius, ne ajută să le păstrăm.

Ceilalţi îşi trâmbiţară încet acordul, înfăşurându-se unii în jurul altora. Încâlcitura crescuse. Ca urmare a sacrificiului lui Draquius, mulţi şerpi sălbăticiţi începuseră să dea semne de recăpătare a memoriei. Unii încă nu vorbeau. Totuşi, din când în când, inteligenţa li se zărea în ochi ca o străfulgerare şi se purtau de parcă ar fi făcut parte din încâlcitură, veneau chiar să li se alăture celorlalţi pentru odihnă. Era o uşurare să fie atât de mulţi. Acum, ori de câte ori întâlneau alţi şerpi, aceştia fie îi ocoleau, fie îi urmăreau şi ajungeau încetul cu încetul să facă parte din încâlcitura lor. Maulkin spera, după cum le mărturisise celorlalţi, că, odată ce aveau s-ajungă la fluviu şi să înoate în susul lui către locul de făurire a coconilor, chiar şi cei mai sălbatici urmau să simtă freamătul amintirilor.

Shreever îşi coborî pleoapele şi se afundă în vis. Era una dintre plăcerile redescoperite. În vise, zbura din nou, aşa cum îşi amintea că făcuseră înaintaşii ei. În vise, era deja preschimbată într-un dragon superb, se bucura de libertate pe cele trei tărâmuri.

– Dar nu vă-ncredeţi mult prea mult în aceste amintiri, adăugă Maulkin pe neaşteptate.

Nu vorbise cu glas tare. Numai ea, Sessurea, şi alţi câţiva foarte apropiaţi de el îşi deschiseră ochii, fiindcă îi auziseră glasul.

– Ce vrei să spui? întrebă, îngrozită.

Nu suferiseră destul? Acum îşi aminteau. Ce-i putea împiedica să-şi atingă ţinta?

– Nimic nu e întru totul aşa cum trebuie, răspunse Maulkin cu voce înceată.

Nimic nu mai e cum a fost, nimic nu e exact cum ar trebui să fie. Trebuie să înotăm cu iuţeală şi pricepere, să câştigăm timp în care să înfruntăm obstacolele de pe drum. Fiţi siguri că vor fi obstacole.

– Ce vrei să spui? întrebă Sessurea cu jale, iar Shreever se gândi că ea ştie deja.

Păstră tăcerea şi ascultă răspunsul proroculuі.

– Uitaţi-vă în jur, îi îndemnă el. Ce vedeţi?

Sessurea vorbi în numele tuturor.

– Eu văd Plinul. Vă rămăşiţele unor construcţii vechi căzute pe fundul mării. Văd în depărtare Arcul de Triumf din Rythos…

– Şi, în toate amintirile tale, nu e Arcul de Triumf din Rythos un loc plăcut, în care stai după o după-amiază de zbor prin Gol? Nu se ridică înalt şi semeţ la intrarea în portul Rythos? De ce e surpat, făcut bucăţi şi înghiţit de Plin?

Nimeni nu răspunse. Toţi aşteptau s-o facă el.

– Nici eu nu ştiu, murmură Maulkin în tăcerea care se prelungise prea mult. Totuşi bănuiesc că astea sunt lucrurile care ne-au năucit atâta vreme. De aceea ni se par aproape cunoscute, de aceea ne puteam aminti foarte bine drumul şi totuşi nu ni-l putem aminti.

– E numai vina noastră? întrebă Tellur.

Shreever crezuse că zveltul menestrel verde doarme. În vocea lui obosită se simţea o notă de indignare.

– Amintirile pe care ni le-a lăsat moştenire Draquius spun că ar trebui să căutăm şerpi care îşi amintesc, în care amintirile au rămas clare şi puternice. Nu numai ele trebuie să ne-ajute. Mai sunt şi călăuzele. Unde sunt dragonii maturi, care ar fi trebuit să stea de pază la gurile fluviului ca să ne apere în vreme ce înotăm? De ce nu vedem pe nimeni din generaţia de dinaintea noastră?

Mila îndulci vocea lui Maulkin.

– Încă n-ai înţeles, Tellur? Draquius ne-a spus ce s-a-ntâmplat cu ei. Unii au pierit în ploaia de fum şi cenuşă. Puţinii care au avut norocul să supravieţuiască atunci au fost ucişi mai târziu şi amintirile le-au fost furate. Ei sunt argintiii pe care-i întâlnim din când în când. Simţim că au mirosul

Celei Care Își Amintește, pentru că asta au fost cândva. N-au mai rămas decât amintirile lor furate.

Preț de o clipă, păru că nu mai există decât tăcerea. Shreever înțelese încetul cu încetul, simțindu-se bolnavă. Încâlcitura lor era tot ce mai rămăsese. Pentru ca specia lor să nu piară, era necesar să supraviețuiască ei, fără ajutorul nimănui. Erau nevoiți să descopere singuri ce fluviu duce către locul unde-și pot țese coconii. Să-mpiedice prădătorii să urce în susul fluviului. Să-și creeze coconii fără ajutorul unor dragoni maturi, iubitori. Și, odată închiși în acei coconi, aveau să fie neajutorați toată iarna, nu se puteau bizui decât pe noroc ca să-i supraviețuiască. Nu existau dragoni care să vegheze asupra lor. Privirea ei merse de la un șarpe la altul. Câți dintre cei încâlciți acolo aveau să-și întindă aripile în primăvară? Aveau să existe destui supraviețuitori ca să-și poată alege o pereche potrivită când avea să vină vremea împerecherii? Câți aveau să supraviețuiască pentru a păzi ouăle până ce aveau să iasă puii? Când șerpii tineri aveau să coboare de pe plajă în mare, pentru a-și începe primul ciclu al migrării hrănindu-se în ocean, n-aveau să existe șerpi mai mari, care să-i învețe obiceiurile din Plin. Obstacolele din calea supraviețuirii speciei sale i se părură deodată de netrecut. Dacă supraviețuia ca s-ajungă dragon, o aștepta o viață lungă, foarte lungă, în care avea să vadă cum dispar dragonii și șerpii din cele trei tărâmuri. Cum puteai să-nduri așa ceva?

– Ne aparțin nouă, spuse Tellur fără ocolișuri.

– Ce ne aparține? întrebă Shreever cu răceală.

Viitorul, își spuse sieși. *Zilele de mâine ne aparțineau. Acum nu ne mai aparțin.*

– Amintirile. Amintirile din argintii. Sunt ale noastre, dacă le-am avea, am fi mai puternici.

Cu o lovitură de coadă se desprinse brusc din încâlcitură.

– Ar trebui să le luăm înapoi!

– Tellur.

Maulkin se desprinse de ceilalți cu blândețe. Veni alături de șarpele mai mic fără să-l provoace.

– N-avem timp pentru răzbunări.

– Nu e răzbunare! Spun doar să ne luăm înapoi ceea ce ni se cuvine de drept, ceea ce ne e mai necesar decât hrana ca să rămânem în viaţă. Amintirile au fost împărţite între noi. Ceea ce ar trebui să ştie unul le-a fost împărţit mai multora; oricum am devenit mai înţelepţi şi fiecare le-a spus celorlalţi ce a aflat. Cu cât mai mult am avea de câştigat dacă am primi o parte mai mare din amintirile lor? Ar trebui să le căutăm şi să luăm înapoi ceea ce e al nostru.

Mai iute decât îşi schimbă direcţia un banc de heringi, Maulkin se înfăşură în jurul lui. Alunecase către micul menestrel cu atâta nepăsare şi atât de calm, încât acesta nu bănuise ce are de gând. Ochii aurii ai lui Maulkin se împletiră în jurul verdelui lui Tellur şi capul lui mare ajunse în faţa capului mai mic al acestuia. Maulkin îşi deschise larg fălcile şi suflă o ceaţă fină de stropi de venin către menestrel. Dominat, şarpele mai mic îşi domoli mişcarea inelelor. Ochii lui se rotiră, pierzându-se în vise lenevoase.

– N-avem timp pentru asta, le spuse Maulkin tuturor cu glas scăzut, târându-l pe menestrelul cu trup destins către încâlcitură. Dacă ni se iveşte ocazia de a prinde încă un argintiu, o vom face. Vă făgăduiesc. Dar nu ne putem amâna migrarea ca să-i căutăm. Odihneşte-te bine, încâlcitură a lui Maulkin, fiindcă mâine ne continuăm drumul înotând din toate puterile.

Mâine, îşi spuse Shreever, în vreme ce încâlcitura se răsuci, se încolăci şi se reancoră. *Mai există un mâine care ne aparţine.* Îşi coborî pleoapele ca să-şi ferească ochii de mâl şi îşi îngădui să viseze aripi.

*

Era oloagă. N-avea să înoate niciodată cu uşurinţa cu care se lasă un dragon purtat de un curent spre înălţimi. Fusese ţinută prea mult timp închisă şi nu primise toată hrana de care avea nevoie. Nu-şi putea îndrepta trupul, atingându-şi întreaga lungime de creatură pipernicită. Era grea şi groasă acolo unde ar fi trebuit să fie lucioasă şi musculoasă. Era posibil să rămână aşa pentru totdeauna, fără să poată spera c-o să se refacă. Dar liberă era, fără

îndoială.

Și, fără îndoieli și regrete, măcelărise spurcăciunile care o întemnițaseră. N-aveau să mai chinuiască niciodată vreun alt șarpe tânăr așa cum o chinuiseră pe ea. Își dorea să le fi putut ucide iarăși și iarăși, la nesfârșit, și să savureze o eternitate satisfacția cu care făcea asta. Oricât și-ar fi dorit-o, trebuia să admită că e o altă diformitate care li se datora. Ceva de care se strădui să se descotorosească.

Îl văzuse pe micul două-picioare urcat într-o barcă și îl urmărise, apărându-l, până ce fusese luat pe un vas mai mare. Mirosul acelei corăbii o neliniștise. Mirosea a șarpe și totuși nu era șarpe. Mai mult decât atât, avea mirosul Celei Care Își Amintește, dar era ceva mut, care nu-i răspunsese. Nu voia să se gândească la asta, să descopere cum era cu putință. Răspunsul s-ar fi putut găsi în cunoștințele băiatului cu care fusese în comuniune atât de puțin. Se gândi să meargă pe urmele corabiei ca să se lămurească.

Dar avea ceva mult mai grabnic de făcut. După atâtea anotimpuri de întemnițare, soarta o eliberase. Era menită să devină călăuza semenilor săi și iat-o acolo, încă prea aproape de plaja unde ieșise din ou. Nu migrase împreună cu ceilalți; nu fusese hrănită împreună cu ei și nu se îngroșase, așa cum s-ar fi cuvenit. Dar așa, răsucită și pipernicită cum era, încă mai deținea ceea ce conta pentru ei cel mai mult. În glandele și în veninul ei se aflau cunoștințele străvechi ale speciei. Trebuia să le dezvăluie celorlalți înainte de a o porni în susul fluviului pentru a-și începe preschimbarea. Judecând după cum se gârbovea și se zvârcolea prin apă, se îndoia că ea, una, putea să înoate în susul fluviului. Însă avea să-i caute pe ceilalți ca să le împărtășească tot ce știa.

Se săltă pentru scurt timp în Gol, gustând vântul sărat. Pe puntea corabiei argintii, oamenii țipară la vederea ei. Se grăbi să se scufunde iarăși și luă o hotărâre. Corabia se îndrepta către insule. Dincolo de insule era continentul, iar pe continent se afla gura fluviului care urca spre pământurile unde se făureau coconii. Ele îi erau ținta. Putea rămâne alături de corabia argintie atât timp cât mergeau în aceeași direcție. Poate că de acolo avea ceva de aflat. În plus, o intrigau micile animale cugetătoare de pe punte. Avea să le cerceteze.

Când avea să se reîntâlnească în sfârşit cu semenii săi încă în viaţă, avea să le dezvăluie şi propriile ei amintiri. Viaţa ei în temniţă îi putea oferi speciei măcar atât. Cea Care Îşi Aminteşte coborî mai în adânc şi încercă să-şi destindă muşchii diformi. Când reveni aproape de suprafaţă, descoperi unde trebuie să stea pentru ca apa învolburată de trecerea corabiei s-o ajute să înainteze. Se instală acolo şi-şi continuă drumul către împlinirea propriului destin.